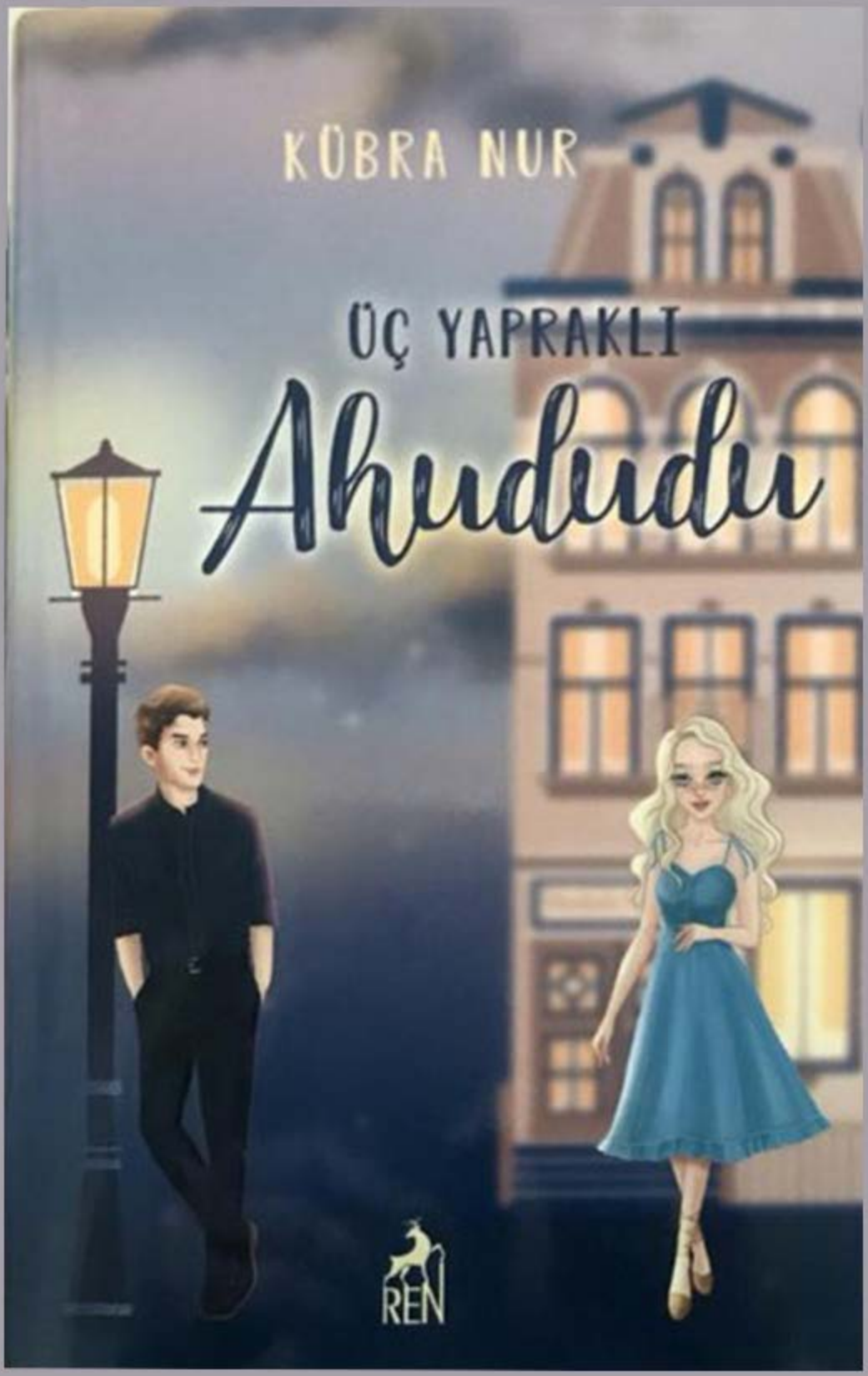
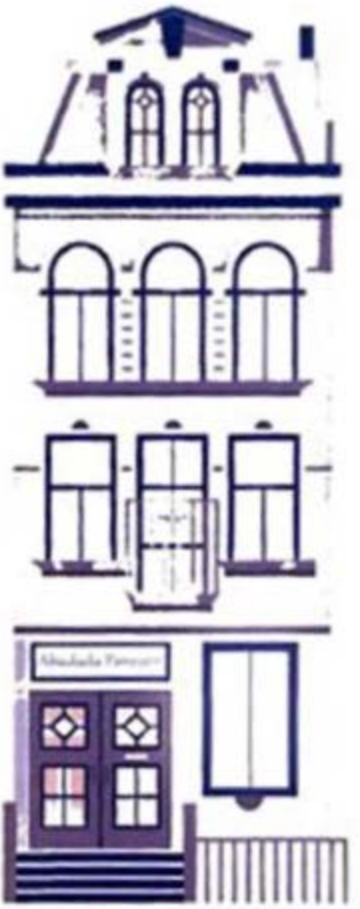

KÜBRA NUR
ÜÇ YAPRAKLI
Ahududu
REN

KÜBRA NUR

ÜÇ YAPRAKLI

Ahududu

REN

ÜÇ YAPRAKLI
Ahududu

KÜBRA NUR

REN

Önümdeki reçel kavanozuna daldırdığım kaşığı çıkarırken bir gram iştahım yoktu esasında. Kendimi aç da hissetmiyordum. Son zamanlarda almış olduğum bir kilo iki yüz yetmiş gramı da unutmamıştım, hayır. Yalnızca kendimi depresyonda, depresyonun en dibinde, o kapkara, uçsuz bucaksız delikte debelenirken bulduğum için şekerli, renkli ve lezzetli bir şey yeme ihtiyacı hissediyordum. Psikolojik bir ihtiyaçtı bu. Tam bu esnada bir kavanoz ahududu reçeli ve fırından biraz önce çıkmış taze poğaçalar da bana göz kırpıyordu. Olan biten her şeyden sonra kimse beni, bu baştan çıkarıcı davete karşı koyamadığım için suçlayamazdı.

Ortadan ikiye böldüğüm sıcak poğaçaya kırmızı renkli reçeli güzelce sürdüm, sonra iki parçasını birleştirip sandviç hâline getirdim. Hiç düşünmeden, kalori hesap etmeden, fütursuzca aldığım ilk ısırık bir mucizeye vesile oldu demek isterdim. Bir anda kalbimdeki kırıklar tamir oldu, rayından çıkmış hayatım yeniden toparlandı ve bu inanılmaz reçel sayesinde selülitlerimden kurtuldum demeyi, inanın her şeyden çok isterdim. *Bu reçel öyle bir reçelmiş ki dışarıda yedi bahar çiçekleri açtırmış, kaç gündür aklımdan çıkmayan, kalbimin tüm duvarlarına itinayla ismini kazıdığım adam ben bir ısırık alır almaz koşarak şu kapıdan içeri girmiş, bana sarılmış, beni kollarına alıp bir daha hiç bırakmamış...* Demek isterdim. Gerçekten.

Ne yazık ki öyle bir şey olmadı. Ellerimle yaptığım ahududu reçelim rengiyle, kıvamıyla, tadıyla ve hatta kokusuyla gerçekten harikaydı. Ağzımı şenlendirmiş, midemi bayram ettirmişti fakat hepsi bu kadardı. Bir mucizesi yoktu ve Poyraz Sarıcalı koşarak kapımdan içeri falan girmiyordu. Bana sarılmıyordu da. Bunları zaten hiçbir zaman yapmamıştı. Bir ara yapacak gibi olmuştu ama yapmamıştı. Ve ben bunun beni üzmesiyle baş edebilsem de bunun beni üzdüğü gerçeğiyle baş edemiyordum.

Hem kara karşına, hem kara gözüne, hem de tek bir sözüne ulan Sarıcalı!

Poyraz'ı ve esmerliğini, üstüne bir de o koyu renk bakışlarını ve gülüşünün çarpıklığını üç saniye kadar düşünmek gözlerimi doldurmaya başlayınca sandviçimden bir ısırık daha alıp cep telefonuma uzandım. Aklımı dağıtmak için yapabildiğim tek şey buydu. Telefona baktığımda kız kardeşlerimin aramalarını görmek beni şaşırtmadı. Gece iki defa, Tan ise bir defa aramıştı fakat bildirim çubuğunda sayısız mesaj vardı. Üçümüzün olduğu gruptaki mesajlara şöyle hızlıca bir göz attığımda benim ne hâlde olduğumu sorduklarını, sonra saçma sapan bir sebeple tartışmaya başladıklarını, sonra da Tan'ın bir alışveriş sitesinin linkini paylaştığını gördüm. Pansiyona çok yakışacağını düşündüğü bir tablonun linki yollamıştı.

Onlara bir şeyler yazmam ya da aramalarına geri dönmem gerektiğini biliyordum fakat içinde debelendiğim mahvolmuşluk hâlini nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum. Anlatmak isteyip istemediğimi de. Biraz düşünmemin ardından, yalan söyleyebilecek, "Ben iyiyim ya." diyebilecek kadar kendimi toparlamam gerektiğine karar verdim. Kız kardeşlerimi bir sûre daha bekletecektim yani. Telefonumu bıraktım ve bakışlarımı karşıdaki duvara çevirdim.

Annemin kendisi için çizdirdiği ve bir eski zaman leydisi gibi giyinmiş olduğu garip portresiyle göz göze geldiğimde önce sırıttım, hemen peşimden gözlerimden iri iri yaşlar süzülmeye başladı. Boğuk bir sesle, "Seni çok özledim Ahu Çiçekli." dedim. "Burada olup bana bağırmana ve bir erkek için ağlayamayacağımı söylemene ihtiyacım var."

Portre bana bir cevap vermedi, doğal olarak. Fakat zihnimde annemin tablodan çıktığını, kabarık elbisesinin eteklerini toparlayarak yanıma koşturduğunu, sonra da kaşlarını çatarak yüzünde gücenik ve öfkeli bir ifadeyle, "Ahu Çiçekli'nin kızı." diye tiradına başladığını hayal edebiliyordum. "Ahu Çiçekli'nin, ömrü boyunca bir erkeğin peşinde bir damla gözyaşı dökmemiş, üç adama âşık olup üç kere evlense de kendisinden daha çok hiçbir erkeği sevmemiş, içindeki küçük kırıklarını kahkahalarla tamir etmiş Ahu Çiçekli'nin kızı, asla ve kat'a bir erkek için ağlayamaz. Duyuyor musun beni Şafak? Buna asla müsaade etmem. Derhâl o boncuk gözlerini kuruluyorsun, üzerine en güzel elbiseni giyiyorsun ve dışarı çıkıyoruz. Dışarı çıkıp kalbini kırabileceğini zanneden bütün Y kromozomlulara saçlarımızı savurup geçiyoruz... Çiçekli kadınları böyle yapar çünkü."

Bunlar, lisedeyken erkek arkadaşım beni terk ettiğinde bana söylediklerinin bire bir aynısıydı. Gerçekten de en sevdiğim elbisemi zorla giydirmiş, sonra da beni dışarı çıkarıp bütün gün gezdirmişti. İlk başta bunu yaptığı için deli olmuş, ona öfke kusmuştum fakat gün sonunda elimde bir külah dondurma ile kahkahalar attığımı da çok net bir şekilde hatırlıyordum. Ahu Çiçekli öyle bir kadındı çünkü. Ve ben de onun kızıydım. İlk eşinden ilk kızı. Ona en çok benzeyeni.

Size biraz annemden bahsetmek istiyorum. Daha sonra kendimden de bahsedeceğim ama şu an annemi anlatmak

istiyorum. Annemin değişik bir yaşantısı olmuştu. Ailesini küçük yaşta kaybettikten sonra amcası ve yengesi tarafından epey kısıtlanarak yetiştirilmiş, sonrasında onların yanından kaçıp İstanbul'a okumaya gelmişti. Bu hikâyeyi gururla anlatırdı. *Koskoca şehirde tek başına, dünya güzeli, saf bir kızcağız... Bu şehirle baş edebilmiş olmam gerçek bir mucize!* Böyle söylerdi fakat işin aslı, Ahu Çiçekli hiç de saf bir kadın değildi, ömrünün hiçbir evresinde de saf olmamıştı. Hep şeytana pabucunu nasıl ters giydirdiğine dair alengirli hikâyeler anlattığı için bunu bilmek çok kolaydı. Hâliyle İstanbul'a ayak uydurmakta da çok zorlanmadığını tahmin ediyordum. Devlet yurtlarında kalarak okulunu bitirmiş, mezun olur olmaz da zengin, yakışıklı ve ona deliler gibi âşık bir adam ile evlenmişti. Babamla. Bu annemin üç evliliğinden ilkiydi.

Altan Korel, Ahu'yu mutlu etmek için çok çabalasa da elinden gelen her şeyi yapsa da vahşi bir kuşa benzettiği bu kadını bir türlü kafesinden razı edememişti. Üç sene süren kısa evliliklerinde ben dünyaya gelmiştim. Ben bir yaşıma geldiğimde boşanmışlardı. Onların boşandıkları zamanları hatırlamadığım için kendimi şanslı sayardım.

Bundan iki sene sonra annem bir kere daha âşık olmuştu. Bu sefer kalbini serseri bir araba tamircisine kaptırmıştı ve aradığını bulduğunu zannetmişti. "Ömrümde daha büyük bir yanılgım oldu mu, bilmiyorum." diyordu ikinci kocasını ne zaman hatırlasa. İçinde yaşadığı bedene bile zar zor sığan Ahu'yu küçücük bir mahalleye kapatabileceğini zannetmişti bu adam! Olacak iş miydi? Değildi. Olmamıştı da zaten fakat bu arada annemin bir kızı daha olmuştu. Nasip işte.

Sapsarı saçları ve cam gibi gözleriyle kendisine benzeyen ilk kızına Şafak ismini veren annem, kara saçlı, kara gözlü

ikinci kızına da Gece demeyi uygun görmüştü. "Biriniz sarı, biriniz kara... Araya biraz da kızıllık lazımdı. Bu yüzden bir kere daha evlendim işte." Üçüncü kocasıyla evlenme sebebini de bu şekilde açıklıyordu fakat ben üçüncü evliliğinin ardındaki asıl sebebin aşk olduğunu biliyordum. Hatta son defa evlendiği bu adamın annemin gerçek aşkı olduğuna tüm kalbimle inanıyordum. Çünkü ilk defa bir yerlere bir adamla gitme hayalini kurduğunu duymuştum. Bu adam, en küçük kardeşim olan Tan'ın babasıydı. Eğer o, annemi bırakmamış olsaydı annemin Mehmet Abi'den ömrü boyunca ayrılmayacağına inanıyordum. Ayrıca üçüncü boşanması, annemi kalp kırıklığına en çok yaklaştıran şeydi. Üzülmüştü. Tıpkı benim şu an yapmakta olduğum gibi depresyona gireceğini bile düşünmüştüm. Ama elbette girmemişti. O, Ahu Çiçekli'ydi. Aşkın kalbini kırmasına asla müsaade etmemişti. Gerçek aşkı onu terk ettiği zaman bile.

Hayatımda anneme delice öfkelendiğim, hatta ondan nefret ettiğimi zannettiğim zamanlar olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Zor bir kadındı, anlamışsınızdır. Fakat otuz yaşıma altı ay kala geldiğim şu noktada onun gibi olmaktan, ona benzemekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Ben de aşka karşı kurşungeçirmez olabilmeyi istiyordum. Göğsümü tüm kırıklıklara korkusuzca siper edebilmek istiyordum. Ben de aklıma koyduğum her şeyi yapacak gücü kendimde bulabilmek istiyordum. Annemin kızı olabilmek istiyordum.

Bunu yapabileceğime inandığım o parlak günler henüz çok uzaklaşmamıştı aslında. İçimde bıraktıkları umutlar bile henüz soğumamıştı. Birkaç ay önce, bu yaşıma kadar biriktirdiğim bütün parayla bu pansiyonu satın alırken bu inanç içimdeki en taze şeydi. Sonra yoluma bazı engeller çıkmış-

tı ve onları aşmak için kollarımı sıvarken de inancım epey sağlamdı.

Peki, ne olmuştu? Ahu Çiçekli gibi olma sınavının tam olarak neresinde sınıfta kalmıştım da kendimi, pansiyonumun boş salonunda, reçelli sandviç yiyerek duvardaki bir tabloyla konuşurken bulur hâle gelmiştim?

Bu aslında uzun bir hikâyeydi. Âşık olup uslanan, sonra da kendisini karısına ve aile hayatına adayan çapkınlarla ilgili bir hikâye mutlaka duymuşsunuzdur. Bu hikâye de biraz ona benziyordu. Sadece küçük, minicik bir fark vardı. Hikâyenin esas kızı, yani ben, Şafak Korel, bir adamı uslandırmaya falan çalışmıyordum. Damarımdaki Çiçekli kanı buna hiçbir koşulda müsaade etmezdi zaten. Ben bunun tam tersini yapmaya, hâlihazırda uslanmış bir adamı tekrar bir çapkına çevirmeye çalışıyordum.

Nedenini merak edecek olursanız size her şeyi en baştan anlatmak isterim. Benim Poyraz Sarıcalı'ya delicesine âşık olmadığım, onun yüzünden bir kavanoz reçelden medet ummadığım zamanlardan başlayarak. Hatta en başından. Aşkın yerinde yeller eserken, Poyraz Sarıcalı'dan delicesine nefret ettiğim o günden başlayarak. Eğer içinde yaşadığımız dünyanın düzenini biraz olsun kabullendiyseniz şunu bilirdiniz, böyle ani ve büyük nefretlerin yalnızca iki sonucu vardır; ya siz silahlarınızı kuşanıp nefret ettiğiniz kişiyi mahvedersiniz ya da hiç hesapta yokken ona âşık olursunuz ve o sizi mahveder. Pırıl pırıl bir mahvoluşun altında ayaklarımı sallayarak oturur ve reçelli sandviçimi yemeye devam ederken benim başıma hangisinin geldiğini tahmin etmek hiç de zor değil.

Buraya nasıl geldiğimi ise hazırsanız anlatmaya başlıyorum.

Her şey birkaç ay önce dev gibi bir riski sırtlayıp, varımı yoğumu ortaya koyup burayı, yani Ahududu Pansiyon'u satın almamla başladı. Bu hayatımın yatırımı, benim kurtuluşum ve özgürlüğümün başlangıcı olacaktı fakat ne yazık ki satış sözleşmesine imza atmamın hemen ardından korkunç bir gerçekle yüz yüze geldim. Bir cepheyi ortaklaşa kullandığımız, pansiyonun hemen bitişiğindeki bina da o gün o saatlerde birine satılmıştı. Ve orayı Poyraz Sarıcalı isminde bir adam almıştı. Bu adamın korkunç planı ise benim huzurla işletmeyi planladığım pansiyonumun dibine bir gece kulübü açmaktı...

İşte bütün hikâye böyle başladı.

1

Annem her zaman, bir savaşa girmeden önce düşmanımı çok iyi tanımam gerektiğini söylerdi. Düşmanımı tanımazsam galibiyetin ancak şans eseri benim olabileceğini... Ayrıca kırmızı rujumu asla yanımdan ayırmamam gerektiğini, rimelimi de sık sık kontrol edersem çok iyi olacağını tembihlerdi. *Bütün bunlar birbirinden bağımsız tavsiyeler gibi görünüyor olabilir. Annemin ne kadar bilge bir kadın olduğunu bilmediğiniz için böyle düşünmeniz doğal tabii. Ama bekleyin, annemin haklı çıktığına şahit olacaksınız.*

Ben, Şafak Korel, içinde bulunduğumuz şu sıkıntılı günlerde bir savaşa girmeye hazırlanıyordum. Aslında bir savaşa girmeye *mecbur bırakılmıştım* diyebiliriz. Saldırganlıktan epey uzak, sakin tabiatımın özenle kaçındığı bu duruma tabiri caizse dış mihraklar tarafından itilmek suretiyle bulaşmış vaziyetteydim. Bu durumdan hiç ama hiç hoşlanmıyordum. Bir iş görüşmesinin ortasında lavaboya gidip aynaya baktığında dişindeki ruj lekesini görmek kadar kötüydü. *Demek ki ajans sahibi dudaklarının şeklinden büyülendiği için ağzına bakıp durmuyormuş Şafakçığım, ne hoş.* Ama yine de bu savaşa girmek zorundaydım. Tıpkı dişimdeki ruj lekesini

sildikten sonra iş görüşmesine geri dönüp hiç rezil olmamışçasına görüşmeyi sürdürmek zorunda olduğum gibi.

Hiç değilse savaşa körlemesine dalıp taktiksizce meydanlarda kendimi harcayacak kadar şuursuz değildim. *Anneciğim sağ olsun.* Atacağım adımlara karar verirken pek zorluk çekmemiştim. Yapılacak ilk iş zaten belliydi; düşmanını tanı. Basit bir adımdı bu. İçinde bulunduğumuz çağda, herkes her şeyi apaçık bir şekilde yaşarken ve düşmanım fazla popüler, fazla ortalıkta, her daim göz önünde olan Poyraz Sarıcalı'nın ta kendisiyken bilgi toplayabilmek için dünyanın bir numaralı ajanı olmama falan gerek yoktu. Ajan olmama bile gerek yoktu. Sadece biraz meraklı olmam kâfiydi.

İşe eski çalışma arkadaşlarımı arayıp ağızlarını yoklayarak başlamıştım. Bir model olarak kariyerimi noktalama kararı alalı çok olmamıştı, yalnızca birkaç ay kadar. O yüzden bağlantılarım hâlâ oldukça kuvvetliydi. Sektörde tanıdığım en dedikoducu insanları birer birer arayıp ağızlarını yokladığımda istediğim noktaya gelmem çok zor olmamıştı. Sarıcalı erkeklerinin iki numaralısı olduğunu hemencecik öğrendiğim adam hakkında bir şeyler bilenlerin isimlerini defterime usulca not almış ve onları birer kahve içmek için buluşmaya davet etmiştim. Ayrı ayrı tabii ki.

Üç öğleden sonra üç farklı kişiyle -bunlardan birisi benim gibi bir model, biri fotoğrafçı, diğeri ise genç bir asistandı- birer kahve içtikten sonra elde ettiklerim şunlardı; Poyraz Sarıcalı on senedir bu sektörün içindeydi, gece kulüplerinin sayısı her geçen gün artmaktaydı ve yeni projeleri eğlence dünyasının müdavimleri tarafından heyecanla takip ediliyordu. Seviyorlardı yani bu adamı. Hatta bazıları, mesela tıpkı benim gibi bir model olan arkadaşım daha da yakından

seviyordu. Bazı geceler dedikodu sitelerini sırf Poyraz'ın hangi kulüpte olduğunu öğrenip oraya gidebilmek için kullanıyordu. Ama ne yazık ki pek şanslı değildi zira Poyraz Bey gençliğinde çapkınlıklarıyla ünlü olsa dahi birkaç senedir oldukça yalnız bir hayat sürmeyi tercih ediyordu.

Bu bilgiyi öğrenir öğrenmez ağzım sulanmıştı. Bir çapkını yola getirmiş büyük bir aşkın hikâyesini falan dinleyeceğimi düşünmüştüm fakat gelin görün ki ellerim bomboş kalmıştı, zira bizim çapkınımızı yola getiren aşk değildi. Ne olduğu tamamen meçhul bir şeydi. Kimsecikler bilmiyordu.

"Bence yalancı ilişkilerden sıkıldı o da, tıpkı benim gibi." diyordu model arkadaşım. "Gerçek aşkı arıyor ama bulamıyor. Bu yüzden hep yalnız takılıyor." Ve iç çekerek ekliyordu elbette. "Tıpkı benim gibi..."

Fotoğrafçı olan ise "Kesin gizli bir ilişkisi var." diye öne sürüp bu çıkarımını oldukça ateşli bir şekilde savunuyordu. "Hiçbir şey beni, bir erkeğin öylece duruluverdiğine inandıramaz. Bir ilişkisi var ve bunu gizliyor çünkü tek gecelik aşklarını herkesin gözü önünde yaşarken gerçek aşkını herkesten gizleyecek kadar ikiyüzlü biri. Bilirsin, bütün erkekler öyledir."

Genç asistanın bu duruma bakışı oldukça sadeydi. Omuz silkip "Bence şu an tamamen işlerine odaklanmış durumda." demekten öteye gitmemişti. "İnsan kariyerinde gerçek bir ivme yakaladığında bazı heyecanları geride bırakmayı bilmeli. Enver Bey hep böyle söylüyor." Enver Bey elbette ünlü bir düşünür falan değil, sadece onun patronuydu. Bu gereksiz lakırtıları da gencecik bir çocuğun azmini sömürmek istediği için söylediği apaçık ortadaydı.

Bu kısa araştırmanın sonucunda defterime not edip defalarca daire içine aldığım tek bir soru vardı. *Poyraz Sarıcalı*

neden çapkınlıklarını bıraktı? Birçok savaşından muzaffer ayrılmış kıdemli bir komutanın içgüdüsüyle söyleyebilirdim ki bu sorunun cevabını bulursam bu savaşta büyük bir avantaj elde etmem mümkün olacaktı. Birçok savaştan muzaffer ayrılmış bir komutan olmadığım gerçeği, içgüdümün yanlış olduğu manasına elbette gelmiyordu. Bu işin peşine düşecektim ve buradan bir şeyler çıkacaktı. *Ahu Çiçekli'nin kızına güvenin.*

İlk önce biraz daha dedikodu avlamaya çalışmıştım. Bu sefer elimde daha spesifik bir soru varken belki farklı şeyler bulabilirim diye düşünmüştüm ama elime saçma sapan birkaç teori daha geçmişti yalnızca. Kimse Poyraz Bey'in neden kendisine çekidüzen verdiğini bilmiyordu. Herkes bunu merak ediyordu ama doğru cevaba henüz kimse ulaşamamıştı.

Aynada kendime kısık gözlerle bakıp "Çünkü onlar Şafak Korel değildi. Çünkü onlar bunu yeterince istememişlerdi!" şeklinde motivasyon cümleleri kurarken bir yandan da bu sır perdesini nasıl aralayacağımı düşünüyordum. Aklımdan bazı klişe senaryolar geçmişti. Mesela Poyraz'ın bir asistanı varsa onun kanına girip ağzındaki baklaları çıkarmasını sağlayabilirdim. *Ama Poyraz'ın bir asistanı yoktu, maalesef.* Veya kolaya kaçıp bir dedektif tutabilirdim. Hatta bunu kesinkes yapardım, eğer buna ayırabilecek bir bütçem olsaydı. *Ama yeterli bütçem de yoktu, maalesef.*

Bir dedektif tutamıyor oluşum beni bariz olan bir diğer çözüme sürüklemişti. Dedektifin ta kendisi olacaktım. Yani, ne kadar zor olabilirdi ki? Devlet sırrı kovalayacak değildim sonuçta. Sadece Poyraz Bey'in peşine takılıp hakkında bilgiler toplayarak elimdeki sırrı aydınlatacak çıkarımlar yapacaktım. Dedektiflik hakkında bütün bildiğimin Hollywood

filmlerinden öğrendiklerim olmasını da oldukça yeterli görüyordum. *Bütün diğer dedektifler de böyle yapmıyor muydu?*

Poyraz'ı gözetleyip hafiyelik oynayabileceğim en iyi yer elbette onun gece kulüplerinden birisiydi. Kalabalık, gürültülü ve ışık oyunlarının insanın aklını bulandırdığı bir mekânda avıma sinsice yaklaşmayı başarabileceğime inanıyordum. Belki onu şu farazi kız arkadaşıyla görürdüm. Belki de bu çapkınlık işlerini aslında bırakmadığını keşfederdim. Ya da kalabalıklar içindeki yalnızlığı bana onun umutsuzca gerçek aşkı aradığını falan haykırırdı. Şansım yaver giderse sorumun cevabına ulaşmam çok da uzun sürmezdi yani. Son çare olarak internette bir anket başlatacaktım.

Sizce Poyraz Sarıcalı niçin eskisi gibi çapkınlıklar peşinde koşmuyor?

A) Koşuyor ama biz görmüyoruz.

B) Bir kadına umutsuzca âşık oldu ve kendisini kanıtlamaya çalışıyor.

Ciddi bir ilişkinin içinde ve bu ilişkiyi herkesten saklıyor.

Bu anlamsız hayatı yaşayıp durmaktan usandı ve kendisini pandaların neslini çoğaltmak için bir çözüm yolu bulmaya adadı.

Yedek planım da hazırdı yani. Esas planımın en zor aşaması Poyraz'ın hangi gece hangi kulüpte olduğunu bulmaktı. Beş farklı kulübü vardı. *Doymamış da altıncısını açmak için benim ekmeğime taş koyuyor haspam.* Bu kulüpleri üç numaralı Sarıcalı erkeği olduğunu öğrendiğim Ayaz Sarıcalı ile beraber işletiyorlardı. Ayaz Sarıcalı, abisinin negatifi gibiydi. Akıllı, uslu, efendi bir adam. Ciddi bir ilişkisi vardı ve ciddi bir ilişkisinin olmadığı zamanlarda bile hovarda bir adam olmamıştı. Yani dedikodular böyle söylüyordu, ben de milletin yalancısıydım.

Poyraz sık sık kendi kulüplerine uğramasıyla tanınıyordu. Neredeyse her akşam yürüttüğü işin içindeydi ama tam olarak neredeydi? Esas soru buydu dostlarım. Ben de cevabı bulmak için sosyal medya üzerindeki bütün magazin ve dedikodu sayfalarını takibe almıştım. Bu takip işini kendi hesabımdan yapacak kadar delirmemiştim elbette. Bunun için özel bir hesap açmıştım.

@saricalininpesinde

Hiçbir paylaşımı, hiçbir takipçisi olmayan bir hesaptı. Bana ait olduğunun asla bulunamayacağına güveniyordum. Yani kim böyle bir hesabın peşine düşerdi ki? Her neyse. Giyinip kuşanmış, elimde cep telefonuyla hazır ola geçmiştim. İnternette yaptığım küçük araştırmam bana dedektiflerin siyah, gri, bej ya da krem rengi tonlarında, fark edilmeyecek giysiler tercih ettiklerini ve yüzlerini gizlemek için şapkalarla güneş gözlüklerini kullandıklarını söylüyordu. Ama hiçbir gizli görev bana bej rengini giydiremezdi. Ya da gece kulübünde güneş gözlüğü taktıramazdı. Veya şapka. Asla.

Bacaklarımı sıkıca saran koyu renk bir kot pantolon üzerine siyah bir bluz giymiştim. Renk olarak dedektif olmaya epey uygundum. Ama bluzumdaki parlak pulları ve boncukları görecek olsanız fikriniz değişebilirdi. Yine de makyajımı oldukça sade tuttuğuma güvenin lütfen. Tenimdeki kusurları hafif bir kapatıcı ile gizledikten sonra tek yaptığım kirpiklerimi kaşlarıma değdirecek kadar rimele bulamaktan ve nude tonlarda bir ruj sürmekten ibaretti. Saçlarımı da sımsıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra hazır olduğuma emindim. Şimdi tek yapmam gereken nereye gideceğimi bulmaktı.

Tam yarım saat boyunca elimde telefonla paylaşılan bir milyon şeyi inceledikten sonra iki numaralı Sarıcalı'nın han-

gi kulüpte olduğuna dair bir ipucu yakalamıştım. Bir dedikodu hesabının paylaştığı bir fotoğrafta köşeden görünüyordu. Fotoğrafın konumu da Poyraz'ın kulüplerinden birisiydi. Derhâl bir taksi çevirip kulübün adresini verdiğimde heyecanlıydım. Ben oraya varmadan Poyraz başka bir kulübüne geçerse sinirlenecektim. Bu yüzden yol boyunca dizlerimi titretip durmuş ve taksi şoförüne gergin bir gülümsemeyle biraz daha acele edip edemeyeceğini sormuştum. Beş kere falan. En sonunda adam beni kulübün önünde bıraktığında benden kurtulduğu için çok mutlu olduğuna inancım tamdı.

Gece kulüpleri hiçbir zaman sevdiğim mekânlar olmamışlardı. Mazide kalan modellik yıllarımda arkadaşlarımın zoruyla geldiğim böyle mekânlardan hiç de mutlu anılarla ayrılmamıştım. Hem ayık kalmanın büyük bir fanı olduğum için, hem de aldığım her kaloriye inanılmaz dikkat ettiğim için alkolle aram yoktu. Hâliyle böyle yerlere gelip sarhoş olmak ilgimi çekmiyor, benimle birlikte gelip sarhoş olmaktan hiç gocunmayan arkadaşlarımı kusarken izlemek de bana pek zevk vermiyordu. Yine de böyle bir mekâna nasıl girileceğini biliyordum. Güzel bir kadın için hiç de zor sayılmazdı. Yalnızca sıramı beklemiş, güvenlik görevlilerine genişçe gülümsemiş ve salınarak içeri yürümüştüm. Fazla bir tecrübe gerekmiyordu anlayacağınız.

İçeri girip etrafa şöyle bir göz attığımda dudaklarımı büzüp kendime birkaç şey itiraf etmek zorunda kalmıştım. İlki, burasının gerçekten güzel bir mekân olduğuydu. Genişti. Loş ışıklar bile bu koca mekânı daraltmaya yetmiyordu. Kalabalıktı ama tıklım tıklım değildi. Ayrıca etrafta serseri tipler, azgınlık çıkaracak insanlar görünmüyordu. İkincisi ise buranın sadece güzel değil, aynı zamanda başarılı bir işletme olduğunun ayan beyan ortada olmasıydı. Daha içeri

gireli yalnızca beş dakika olmasına rağmen yarın magazin manşetlerinde boy boy fotoğraflarını göreceğime emin olduğum üç kişiyle karşılaşmıştım. Ünlü simalar Sarıcalıların mekânını tercih ediyordu, şaşırmış mıydık? Pek değil.

Ünlü simaları bıkkınlıkla boş verdim ve görmek için geldiğim simayı aramaya koyuldum. Poyraz Sarıcalı'yı gerçek hayatta hiç görmemiştim ama elbette neye benzediğini çok iyi biliyordum. İnternet sağ olsun, bütün fotoğraflarını iki parmağımla büyüterek dakikalarca incelemiştim. Bu sebeple onu görür görmez tanıyacağıma emin olarak gelmiştim buraya. Eh, yanılmamıştım da.

Bar tarafına gidip kendime bir bardak buzlu su sipariş ettikten sonra saat on bir yönüne dönmem yeterli olmuştu. Oradaydı. Yüksek masalardan birinin etrafında, yanında kim olduğunu bilmediğim bir adamla birlikte dikiliyor ve hafifçe çatılmış kaşlarıyla etrafı süzüyordu. Yüzüne vurup giden kulüp ışıkları ya da bunca gürültü ona hiç işlemiyormuş gibi sakin ve odaklı görünüyordu.

Öncelikle düşündüğümden daha uzun boylu olduğunu belirtmem gerekirdi. Sonrasında ise *hiç* yakışıklı değildi. Esmerdi bir kere. Fazla esmer. Saçları çok uzamış, uzadıkça hafiften kıvırcıklaşmaya başlamıştı. Son zamanlarda yüzünden eksik olmadığına internetteki fotoğraflar vesilesiyle şahit olduğum kirli sakalı onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Bir berbere ihtiyacı vardı. Hem de iyi bir berbere. Bunun dışında yürüyen bir klişe olarak sürekli siyah giyiniyordu. Bu akşam da üzerinde siyah bir gömlek vardı. Altındaki pantolonu göremiyordum ama hangi renk olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi.

Peki, ellerindeki yüzüklere ne demeliydi? Gümüş renkli, kalın yüzükler. Bir de üstüne, boynundaki gümüş renkli

zincir. Tam anlamıyla bir zevksizlik abidesiydi. Kadınlar bu adamın neresini beğeniyorlardı da çapkınlıklarıyla ünlenebilmişti merak ediyordum.

Bardağımı elime alıp kalabalığın arasında bir yılan gibi sinsice ilerledim... Demek isterdim. Fakat dans etmeye çalışan insanlara çarparak, bardağımdaki suyun bir kısmını üstüme dökmeyi başararak bardan uzaklaştım. Aslında sakar bir insan değildim. Yani podyumda, on beş santimlik topuklularla salınırken ve üzerimde on beş kilo ağırlığındaki tasarım kıyafetleri taşırken bir defa bile tökezlememiştim. Ama Poyraz'ı gözden kaçırmaktan fazlasıyla korktuğum için etrafıma hiç bakmadan ilerlemeye çalışmam bazı sorunlara neden olmuştu işte. Her kadının başına gelebilirdi. Üstünde çok durmadım.

Poyraz'ı çaprazıma aldığım tenha bir köşe bulduğumda bardağımdan yükselen pembe renkli pipeti dudaklarımın arasına kıstırdım ve suyumu yudumlarken kıstığım gözlerimle düşmanımı incelemeye koyuldum. Ne bekliyordum bilmiyorum. Ama izlediğim şey bir aksiyon filmi falan değildi. Poyraz yanındaki adamla bir şeyler konuşuyor, arada bardağından içkisini yudumluyor ve mütemadiyen etrafa bakıyordu. Bakışlarının benim olduğu tarafa döndüğü nadir anlar heyecanımın biraz yükseldiğini ve yakalanmaktan korkarak olduğum yerde saçma sapan dans etmeye başladığımı söyleyebilirdim. Bunun dışındaki zamanlarda bir kafede oturup rastgele bir insanı izlemekten farkı yoktu bu durumun. Ve ben hiçbir zaman rastgele izlediğim insanlar hakkında romantik ve komik hikâyeler uydurup hayal gücümle hayatıma mana katmaya çalışan birisi olmamıştım. Hâliyle burada durup çaprazımdaki adamı izlerken de bolca sıkılıyordum.

Derken Poyraz yanındaki adama çatık kaşlarıyla bir şeyler söyledikten sonra bardağında kalan son yudumu kafasına dikti ve durduğu yerden ayrılıp yürümeye başladı. Nihayet biraz aksiyon görebilecek olmanın heyecanıyla teyakkuza geçtim. Önce Poyraz'ın biraz uzaklaşmasını bekledim. Deve gibi boyu olduğu için gözden kaçırmam zordu. Yeterince uzaklaştığına kanaat getirdiğimdeyse elimdeki bardağı münasip bir yere bıraktım ve peşine takıldım.

Doğal davranmaya çalışıyordum. Poyraz'ı yedi yirmi dört gözleyen adamlarının olması ihtimaline karşı dikkat çekmeden yavaş hareketlerle ilerliyordum. Göze batmadan kalabalıktan sıyrılmayı başardığımda Poyraz'ın bir merdivenden yukarı tırmandığını fark ettim. Etrafı hızlıca kolaçan edip beni izleyen birileri olmadığına emin olduktan sonra onun peşinden üst kata çıktım.

Üst kat epey karanlıktı. Aşağıdan gelen müzik sesi sayesinde topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı çok belli olmuyordu. Ama ben her ihtimale karşı ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım ve karanlığın içinde ilerlerken bir siluete dönüşen Poyraz'ı yalın ayak bir şekilde takip etmeye koyuldum.

Uzunca bir koridoru geçtik. Ofis olduğunu tahmin ettiğim birkaç odayı geride bıraktıktan sonra Poyraz en sondaki odanın kapısını açtı ve içeri girdi. Takip işinin buraya kadar sürdüğünü, kulağımı kapıya dayayıp içeriyi dinlemekten başka çarem kalmadığını düşündüğüm sırada onun kapıyı kapatmadığını fark ettim.

Minik ve sessiz bir sevinç dansı yaptıktan sonra hızla kapıya yaklaştım. Ofis olduğuna emin olduğum odadan içeri bakarken dudağım uçukladı. Burası tahmin ettiğimden çok daha genişti. Baktığım açıdan iki kalın kirişi ve odanın ortasına konulmuş bilardo masasını görebiliyordum. Ama

Poyraz'ı göremiyordum. Sesini de duyamıyordum. *Acaba içeride, büyük platonik aşkının devasa portresi önünde gözyaşları dökmekle mi meşguldü?*

İçimdeki deli bana, buraya kadar gelmişken daha fazla risk almam gerektiğini söylediğinde beni çabucak ikna etmesine izin verdim. Bu ana kadar hiç dikkat çekmemiş ve yakalanmanın kıyısına bile gelmemiş olmamdan yüz bularak içeri doğru sessiz bir adım attım. Çıplak ayağım ofisin soğuk zeminine değdiğinde kalp atışlarım boğazıma kadar yükselmişti. Vücudumu olabildiğince küçültüp ofisten içeri girdim. İleri doğru küçük bir adım attım.

Tam bu anda, arkamda kalan kapı hızla çarparak kapandı. Bir traktör motoru gibi çalışmakta olan kalbim korkuyla kasıldığında dudaklarımdan minik bir çığlığın dökülmesini engelleyemedim. Elimi kalbime götürüp sağıma doğru döndüğümde ise karanlığın içinde Poyraz Sarıcalı'nın koyu renk bakışlarıyla karşılaştım.

Tek elini kapıya dayamış, diğer elini cebine atmış, başını da hafifçe sağa yatırmış hâlde bana bakıyordu. Beni burada gördüğüne hiç de şaşırmamış gibiydi. Hatta yüzünde, bir tavşanı kıskıvrak yakalamayı başarmış bir avcının gururlu gülümsemesi vardı. "Hoş geldiniz hanımefendi." dedi bana keskin, zehir gibi bir sesle. "Neden bütün gece boyunca beni gözetlediğinizi ve neden beni takip edip peşimden ofisime kadar geldiğinizi öğrenebilir miyim?"

2

Elimde topuklu ayakkabılarım, ayak tırnaklarımda kırmızı ojelerim ve yüzümde delirmiş bir sincabın ifadesiyle Poyraz Sarıcalı'nın karşısındaydım. Beni bu noktaya, asla fark edilmediğime inanmamı sağlayan özgüvenim getirmişti. Kendisine teşekkürlerimi borç biliyordum. Umarım beni bu durumdan kurtarmayı da aynı şekilde becerirdi. Fakat umutlarım boşa çıkacak gibiydi çünkü hangi köşeye bakarsam bakayım özgüvenimden bir parça göremiyordum. Tek yapabildiğim orada durmak ve karşımdaki adama bakmaktı. Öylece. Sincap gibi.

"Konuşacak mısın?" diye sordu Poyraz hafifçe bana doğru eğilerek.

"Ben..." Cümleye böyle başlamak, ne diyeceğimi hiç bilmiyorum ifadesinin bir başka çeşididir. Ama elimden daha iyisi gelmiyordu. Yani, çıplak ayaklarımla adamın ofisinde dikiliyordum. Bu duruma nasıl bir açıklama getirebilirdim ki? "Ben buraya iş görüşmesi için geldim." Eh, keşke böyle bir açıklama getirmeseydim.

"İş görüşmesi mi?" Poyraz'ın tek kaşı yavaşça yukarı kavislendi. Artık yüzünde dalga geçer gibi bir ifade vardı.

Bakışları elimde tuttuğum ayakkabılarla gözlerim arasında gidip gelince ayakkabılarımı hızlıca giyip "Ayağıma vurdu da." diye açıklamaya çalıştım. Fısıltıyla. Neden bilmiyorum.

"Anlıyorum." Poyraz da tıpkı benim gibi fısıltıyla cevap verdi. "Peki, hangi iş için görüşmeye gelmiştin?"

Mesleğimin, yani eski mesleğimin modellik olduğunu düşünürsek bu soruya verebileceğim tek bir mantıklı cevap bile mevcut değildi. Yine de şansımı deneyip "Barmaidlik işi için." diye salladım.

Poyraz gözlerini kısıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Barmaid aramıyoruz."

"Ah." Bu minik şaşkınlık nidası dudaklarımdan öyle kontrolsüzce döküldü ki kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Tam bir aptal gibi davrandığım göz önünde bulundurulursa buna pek de şaşırmamak gerekirdi. "O zaman ben gideyim." dedim gülümseyip. "Ne yapalım? Nasip değilmiş. Size iyi geceler." Kapıya doğru bir adım attım fakat Poyraz yerinden bir santim bile kıpırdamayı reddettiği için kapıyı açamadım. Ve usulca tekrar ona dönmek durumunda kaldım.

Koyu renk gözlerini sanki zihnimin içine girmeye çalışıyormuş gibi gözlerime dikmiş, bana bakıyordu. Neler düşündüğünü bilmiyordum ama bu işin peşini derhâl bırakmayı düşünmediği belliydi.

"Adın ne?"

Aniden sorduğu bu soru sıkıntıyla iç geçirmek istememe sebep oldu. Bu adama adımı söylemek istemiyordum. Adamlarına beni araştırtıp kapımın önüne kafası kesilmiş tavuklar ya da domuz kanıyla dolu şişeler yollayabilecek birisi olabilirdi. Bunu bilemezdik, değil mi? O yüzden aklıma gelen ilk ismi söylemeye karar verip "Ayşe." dedim.

Devamını bekliyormuş gibi "Ayşe?" deyince kendime bir de soy isim uydurmak zorunda kaldım.

"Ayşe... Dudu." *Ayşe Dudu mu?* Kendime ağlamaklı bir ifadeyle bakıp *"Neden?"* diye sorabilmeyi çok isterdim. Kendimi bir psikolog koltuğuna oturtup çocukluğuma inebilmek ve yaşadığımız şu sahnenin altında yatan gerçek trajediyi gün yüzüne çıkarabilmek isterdim. Yani kim, çocukluğunda bir trajediye kurban gitmemişse Ayşe Dudu diye bir isim uydurur ki? Eh, en azından Ahu Dudu dememiştim. *Olaylara biraz da pozitif bakabilmek lazım.*

Poyraz, "Pekâlâ." dedi. "Ayşe Dudu." İsmimi, yani isim olarak uydurduğum şeyi, tekrarlayışından yalan söylediğimi anladığı belliydi. Fakat beklediğimin aksine bunu yüzüme vurmayacak kadar kibar davranmıştı.

"Bak, eğer seni tanımam gerekiyorsa ama tanımamışsam, özür dilerim. Kim olduğunu hatırlayamamışsam gerçekten çok üzgünüm. Bunu samimiyetle söylüyorum."

Sözlerine karşılık gözlerimi kırpıştırdım. "Neden beni tanıyasın ki?" diye sorarken sesim ciddi bir merakla doluydu.

Poyraz'ın da kafası karışmış olacak ki bir kere daha gözlerini kıstı. Sanırım bir şeyler düşündüğü zaman bunu yapıyordu. Gözlerini hafifçe kısıyor, böylece gür kirpikleri ile koyu renkli irisleri birleşip bakışlarını birer kuyuya çeviriyorlardı. "Eğer seni tanımıyorsam muhtemelen ikimizin ortak bir tanıdığı yüzünden buradasın."

"Öyle miyim?"

Asla takip edemediğim, ana başlıklarını bile kaybettiğim bir konuşmanın içerisindeydim. Poyraz bana bir şeyler anlatmak istiyordu. Bu çok belliydi. Ama ne anlatmak istediğine dair fikir oluşturmak konusundaki bütün girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Kötü bir dublaj sesinin araya

girip *"Dostum, burada neler oluyor böyle?"* diye sormasına ihtiyacım vardı. Buna ve bu soruya verilecek ayrıntılı bir cevaba.

Kendini bana maddeler hâlinde açıklamalısın Sarıcalı.

"Muhtemelen öylesin." dedi Poyraz. Sonra elini kapıdan çekip doğruldu. Bir an kapıyı açıp oradan kaçmayı düşündüm ama o konuşmayı sürdürünce bunu yapmak kabalık olur gibi geldi. "Muhtemelen bir arkadaşın ya da belki kardeşin için buradasın. Bunu yapan, karşıma dikilip bana hakaretler yağdırmak isteyen ilk kişi de değilsin. Ne yazık ki."

Konuşma gittikçe ilginçleşirken hayalimdeki psikolog koltuğundan kalkıp yerimi Poyraz'a devretmek istiyordum. Belli ki onun da sorunları vardı. Ciddi sorunları hem de. İlk önce onunkileri çözersek benimkileri çözmek daha kolay olabilirdi. Eğer onu iyileştirirsem bana duyduğu minnetle zavallı pansiyonumu rahat bırakırdı. Olamaz mıydı?

"Hmm..."

Dudaklarımdan dökülen bilgelik dolu tek sözcük bundan ibaretti. Aslında bu bir sözcük bile değildi. Bilgece bir sesti yalnızca... *Bilgece olduğuna güvenin.*

Çünkü işe yaradı ve Poyraz konuşmaya devam etti. Büyükçe bir içecek büfesinin arkasına geçerken, elbette ofisinde büyükçe bir içecek büfesi vardı, "Sana hakkımda anlatılanları tahmin edebiliyorum." dedi. "Zaman zaman hepsinin, belki daha fazlasının yüzüme söylendiği de oldu. Ama artık bunların geride kaldığına inanıyordum. Bütün defterleri kapattığımı düşünmüştüm. Sanırım biri gözümden kaçmış."

Pekâlâ. Yakaladığım birkaç ipucundan yaptığım küçük çıkarımlara göre Poyraz benim, ona kızmaya geldiğimi düşünüyordu. Hem de eski bir mesele yüzünden. Beni

değil ama bir yakınımı içeren eski bir mesele yüzünden... Karşımdaki adamın eski bir çapkın olduğunu da denkleme dâhil ettiğimizde sonuca ulaşmamız çok zor olmuyordu.

Beni, kalbini kırdığı birinin ona öfkeli yakını zannediyordu.

Ha-ri-ka.

Gerçekten.

Muhteşem. Evet.

Büfedeki buz dolu bir kovanın içinden bir soda şişesini çıkarıp kapağını açmasını ve bana uzatmasını izlerken aydınlanan zihnime rağmen sessizliğimi korudum. Buz gibi bir sodaya karşı koyamayacak hâldeydim. Üstelik gözümü bir an için bile Poyraz'dan ayırmadığım için sodama ilaç katıp beni bayıltabileceğine de ihtimal vermiyordum. Yeşil ve soğuk cam şişeyi minnetle kavradım, sonra da yarım ağız bir şekilde Poyraz'a teşekkür ettim.

Kendisi için de bir şişe açtıktan sonra "Kendimi savunmayacağım." dedi. "Karşımda öfkeli bir kadın varken bunu yapmamayı öğreneli çok oluyor. Fakat sence de en iyi yol bu mu? Sadece soruyorum. Beni gizlice takip edip ofisimin kapısına dayanmak... Konuşarak halletmek ne güne duruyor?"

Asla niyet etmediğim bir durumun mahcubiyeti üstüme çökerken rolümü bu kadar benimsemiş olmama ben de şaşırdım. Belki de modelliği bıraktıktan sonra oyunculuk kariyerine yönelmeliydim. Çabuk parlayan bir yıldız olabilirdim.

"Ben sadece..." Bir anda konuşmaya başladığımda ne diyeceğimi bilemememin boşluğunu sodamdan büyük bir yudum alıp yavaşça yutarak doldurdum. "Sadece senin değiştiğini söylediklerinde gelip kendi gözlerimle görmek istemiştim."

Hah! İşte sonunda zekice bir cümle kurabilmiştim! Zekiceydi çünkü söylediğim şey hem mantıklıydı, hem de tamamen doğruydu. Eğer adımın Ayşe Dudu olduğunu söylediğim anı unutursak *–lütfen unutalım-* konuşmamız boyunca Poyraz'a hiç yalan söylememiştim. İş görüşmesi bile tamamen yalan sayılmazdı bence. Çünkü ortada bir iş vardı ve görüşülmesi gerekiyordu. *Haksız mıyım?*

Kaşlarını çattığında koyu renkli bakışları yine birer kuyuya dönüşecekken bu defa onların içindeki ışıltıyı gördüm. Ve bu ışıltı ona şöyle bir kere daha bakmama vesile oldu. Onu ilk gördüğümde görünüşü hakkında pek de objektif bir yorum yapmadığımı itiraf etmem gerekiyordu. Yakışıklı olmadığı konusunda ısrarcıydım. Yani çok yakışıklı değildi. Ben ne modeller görmüştüm, bir bilseniz. Poyraz o adamların yanında daha sıradan bir yüze sahipti. Vücut olarak onları aratmıyordu pek. Ve olmasını umduğum gibi bir kıro da değildi. Her ne kadar boynundaki gümüş zincir onu buna yaklaştırsa da değildi işte. Hareketleri ölçülü ve zarifti. Etrafa bir güç yayıyor ama dehşete sebebiyet vermiyordu. Heyecana? *Belki. Başka bir gün. Ama bugün değil.*

Karşıma geçip kalçasını büfeye yasladığında aramızda az bir mesafe kalmıştı. Geriye doğru iki adım atmaya dair duyduğum kuvvetli arzuyu zar zor bastırdım. Bu esnada Poyraz sıkıntıyla bir nefes alıp "Seni nasıl ikna edebilirim?" diye sordu. "Yoksa gördüklerin yeterli oldu mu? Artık kalp kıran pislik herifin biri değilim."

Bana kendini açıklaması ve beni inandırmaya çalışması çok saçmaydı. Ben olsam yüzümü buruşturur ve en iyi dublaj sesimle *"Cehenneme kadar yolun var dostum."* derdim. Tükürükler saçarak söylerdim bunu. Böyle durup ciddiyetle karşımdakine bakmaz, onun ne düşündüğünü umursamaz-

dım. Ama Poyraz umursuyordu. Muhtemelen benim bir yakınımın kalbini kırmış olduğuna gerçekten inandığı için. Bu meseleyi ciddiye alıyordu ve açıklama yapmaya hazırdı. Belki özür dilemeye de... Kendini affettirmeye de... Acaba ona, ancak yeni kulübünü başka bir yerde açmaya karar verirse affedileceğini söylesem birden ona kadarlık bir skalada adiliğime kaç puan verilirdi? *Hmm. Dokuz buçuk.*

"Anlamıyorum." dedim omuzlarımı silkerek. "Neden değiştin? Eğer değiştiysen tabii. Herkes öyle olduğunu iddia ediyor ama bilirsin, bazı teoriler var."

Kaşları merakla çatıldı ve gözleri bir kere daha kısıldı. "Ne gibi teoriler?"

"Artık çapkınlıklarını ulu orta yapmadığına ama devam ettiğine dair teoriler." dedikten sonra soğuk sodamdan bir yudum daha aldım. İçtikçe bana cesaret veriyordu. Bu ilginçti çünkü soda olduğuna ve alkol ihtiva etmediğine oldukça emindim.

"Saçmalık." diyerek hıhladı Poyraz. "Kimsenin düşüncesine o kadar zahmete girecek kadar değer vermiyorum."

Makul bir açıklama gibi göründü bana. Dudaklarımı büzerek "İkiyüzlü olduğuna iddia edenler de var." diye mırıldandım. Sesim alçak, kelimelerim iç içeydi. Yine de Poyraz beni duymayı, ne söylediğimi anlamayı başardı.

"İkiyüzlü mü?" Şimdi sesi hafiften bir sertleşmişti. Ona hakaret ettiğim için olabilirdi.

"Âşık olduğunu, bir sevgilin olduğunu ve bunu herkesten sakladığını düşünüyorlar."

Gözlerini kıstı. Yine. "Öyle bir şey yok. Ama olsaydı bile ikiyüzlülük bunun neresinde?"

Onun gittikçe artan gerginliğine karşın ben her geçen saniye sakinleşiyor, dinginleşiyordum. "Tek gecelik iliş-

kilerini herkesin gözü önünde yaşarken gerçek aşkını saklıyorsun. Bu yüzden ikiyüzlüsün." Bir keşişin en ufak bir telaş içermeyen sesiyle kurduğum bu cümlelerin ardından Poyraz'ın bakışları bir miktar daha kararınca hafiften bir telaşlanıp "Teoride tabii." diye ekledim. "Gerçekte değil."

Ofladı. Ve başını iki yana salladı. Bir şey söylemesini bekledim ama o konuşmak yerine sodasını içmeyi tercih etti. Tek seferde şişeyi yarılamasını izledim. Ardından dayanamayıp "Çapkınlıkları bıraktın." dedim. "Ama âşık falan da olmadın. O zaman neden? Hâlâ buna cevap vermedin."

Kısa bir an durup düşündü. Sonra omuz silkip "Sıkıldım." dedi. "Yaşım küçükken bütün bunlar eğlenceliydi çünkü herkes eğlence peşinde olduğumu biliyordu. Kimse yirmili yaşlardaki bir adamdan fazla bir şey beklemiyordu. Hâliyle kimsenin kalbi de kırılmıyordu. Ama son iki senedir..." Durup başını iki yana salladı ve sıkıntıyla nefes verdi. "Hiçbir zaman kimsenin kalbini kırmak istemedim. Her konuda şeffaf olduğumu düşünüyordum ama bir noktadan sonra şeffaflık da yetmiyormuş. Artık işler eğlencesini yitirdi. Ve ben böyle bir hayat yaşamak istemediğimi fark ettim. Bunda şaşılacak hiçbir şey yok."

Bu da makul bir açıklamaydı. Ama yine de yeterli gelmiyordu. Biraz daha üstüne gitmeye karar verdim. "Yani aşka tövbe mi ettin?" diye sordum. "Artık bir münzevi hayatı mı yaşayacaksın?"

Sanki espri yapmışım gibi gülerek başını iki yana salladı. "Hayır. Evleneceğim."

Gözlerim yuvalarından düşecekmiş gibi açıldılar. Hayretle "Hani âşık değildin?" diye cırladım. Sesimin bu kadar yüksek çıkacağını hiç düşünmemiştim.

Bana yüzünü buruşturarak bakıp "Yeryüzündeki bütün evliliklerin aşk evliliği olduğunu düşünecek kadar naif olduğunu söyleme bana." dedi.

Kendimi bir anda on beş yaşındaymış gibi hissettim ve bu histen hiç hoşlanmadım. "Doğru tabii." diye geveledim ağzımın içinde. Karşımdaki adama gerçek aşkın son savaşçısıymışım gibi aşk evliliklerini savunacak değildim. "O zaman nasıl evleneceksin? Görücü usulü mü?"

Dudaklarını büküp "Sayılır." diye mırıldandı. "Aklımda bana uygun olduğunu düşündüğüm birisi var. Ona evlenme teklifi edeceğim. Doğru zaman geldiğinde."

Sözlerindeki duygusuzluk rahatsız ediciydi. Uygun kelimesi rahatsız ediciydi. Sanki evlilikten değil de bir iş anlaşmasından bahsediyormuş hissi veriyordu. Aslında konuyu burada kapatıp buradan gitmem gerektiğini biliyordum. Adamın sebebini öğrenmiştim işte. Daha fazlası beni ilgilendirmiyordu. Fakat yine de "Uygun olduğuna nasıl karar verdin?" diye sormadan edemedim.

Ben çok da meraklı Melahat değilimdir esasında. Ama bu Ayşe Dudu öyleymiş. Ne yapalım?

"Babasını tanıyorum." Poyraz'ın cevabı duymayı hiç ama hiç beklemediğim iki kelimeden oluşuyordu. *Babasını. Tanıyorum.* Pekâlâ. Şu psikolog koltuğu var ya. Bu adamı oraya yatırmamız gerektiğine emindim artık. Evlilik gibi mühim bir meseleye böyle yaklaşmasının derin bir sebebi olduğu çok açıktı. Ya da sadece deliydi. Psikolog koltuğu her şekilde işimizi görürdü.

Ben zihnimde onun ruhsal problemlerine teşhis koymaya çalışırken o konuşmaya devam etti. "Beraber iş yapmaya niyetlendiğim bir adam. Düzgün birisi. Ailesi de öyle. Aynı çevredeniz, aynı sosyal ortamlarda bulunuyoruz. Babası,

benim de düzgün bir adam olduğuma ikna olduğunda güzel bir yuva kurabiliriz."

"Babasıyla mı?" Sorum ağzımdan kaçıp gittiğinde utanarak bakışlarımı kaçırdım fakat kendime hâkim olamamıştım. Acaba Poyraz Bey bu kızın ismini biliyor muydu? Yoksa babasının ismi yeterli miydi?

Poyraz bana yine gözlerini kısarak baktı. Bu defa bu apaçık bir tehditti. Çok konuşmamam konusunda beni uyarıyordu. "Mantıkla yapılan evliliklerin insanlara soğuk göründüğünün farkındayım. Ama buna inanmıyorum. Bir insanı tanıdıkça sevebilirsin, üstelik bu sevgi güvenilir olur. Ve eğer ilişkiyi doğru temeller üzerinde başlatırsan en ufak sıkıntıda yıkılmaz."

"Sence doğru temel kızın babası mı?" Tamam, dilimi tutamıyordum. Ayşe Dudu tutamıyordu daha doğrusu. Ben de daha yeni tanıyordum canım bu kadını. Böyle sivri dilli biri olmasına ben de şaşırmıştım.

Sabırla iç çektikten sonra soda şişesinde kalan son yudumu içip bana döndü Poyraz. "Babası bana güveniyor." derken bir çocuğa bir şeyi tane tane açıklar gibi konuşuyordu. "Çoğu konuda yani. O güveniyorsa kızı da bana güvenebilir ve ben bana güvenen birisiyle evlenmek istiyorum. Bu güveni hak etmediğime dair söyleyeceklerin varsa..."

"Yok." diyerek sözünü kestim aniden. Abartmaya lüzum görmüyordum. Buraya adamın karşısına çıkıp onu yargılamaya gelmemiştim. Yalnızca şansım yaver gitmişti ve bana kendini açıklamasını dinlemiştim. Daha fazlasını merak ediyordum elbette. Ama haddimi aşmak yanlış geliyordu. Çünkü Poyraz, ondan hiç ummadığım bir şekilde samimi görünüyordu. Sanki bana açıklama borcu varmış gibi, beni inandırmak zorundaymış gibi davranırken bunun

sıkıntısını da yaşıyordu. Bunu daha fazla suistimal etmek istemiyordum.

"Umarım mutlu olursun." dedim. "Sanırım değiştiğine inanıyorum. Bunu yaptığına da sevindim. Senin adına yani. Umarım evlilik planın aklındaki gibi ilerler ve benim inandığımın aksine gerçek bir mutluluk yakalama şansın olur."

Yüzüme birkaç saniye sessizce baktıktan sonra başını salladı. "Teşekkürler." dedi. "İletilmesi gereken kişiye, her kimse, gerçekten kimseyi incitmek istemediğimi iletir misin? Bunu ben de yapabilirim tabii ama o bunu ister mi..."

Sorusunu tamamlamadan başımı iki yana salladım. "Gerek yok. Hiç gerek yok. Ben onunla konuşur ve ne kadar üzgün olduğunu anlatırım." Bir suçluluk hissi boğazımdan yukarı tırmanırken artık buradan gitmem gerektiğini anladım. Çünkü kaldığım her saniye aptalca bir şey söyleyip bir çuval inciri berbat edebilirdim. Bu yüzden hızlıca, "İyi akşamlar." dedim ve bir cevap beklemeden topuklarım üzerinde dönüp ofisten ayrıldım.

Elimde hâlâ bitirmemiş olduğum soda şişesiyle kulüpten çıkıp bir taksiye atlarken nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi merak ediyordum. Önümde duran taksiye bindiğimde bile kalbim yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu.

Ağlamaklı bir ses çıkarıp başımı taksinin camına dayadım. Elime hiçbir şey geçmediği, boşu boşuna aptalca işlere kalkıştığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum ama yok, olmuyordu. Bunca riski ve rezilliği yalnızca elimdeki her şey mahvolup giderken öylece duramadığım için göze almıştım. Sonuç olarak da kazandığım neydi? Belki bir düğün davetiyesi. *Ama düğünde damat, gelinin babasını alnından öpüyor.*

İlginç aslında.

Poyraz Sarıcalı'ya bu kadar yaklaşmanın, onun mekânına, hatta ofisine kadar girip onunla konuşmanın bana çok net bir şekilde gösterdiği tek gerçek vardı. Onunla boy ölçüşemezdim. Ben, hiçbir işletme deneyimi olmayan, yalnızca hayalleriyle yola çıkan, çıkar çıkmaz da sert bir kayaya toslayan acemi birisiydim. O ise senelerdir bu işin içindeydi. O kadar içindeydi ki evlilik bile onun gözünde bir iş anlaşmasına dönüşmeye başlamıştı. Beni elinin tersiyle duvara yapıştırırdı. *Mecazen yani.*

Ne yapacağımı bilmiyordum. Başladığım noktadan bir adım bile öteye gidememiştim. Ve umutlarımı yitirip kendimi depresyonun soğuk kollarına teslim etmeme çok az kalmıştı. Sanırım düşmanımı çok yakından tanımak bile beni bu savaştan galip çıkarmaya yetmeyecekti.

3

Hayatımda çok fazla insan yoktu. Sosyal biriydim, tanıdığım ve yol üstünde karşılaştığımda gülümseyerek sohbet ettiğim sayısız kişi vardı fakat gerçekten hayatıma dâhil ettiklerimin sayısı iki elimin parmaklarını geçmezdi. Bilinçli bir tercihti bu. Hiçbir zaman özel hayatımın detaylarını başkalarıyla paylaşmakta çok rahat olmamıştım. Modellik yaparken birkaç kere gazetelerin magazin sayfalarına, küçük haber kutucuklarına düştüğüm olmuştu ve hepsinde ufak sinir krizleri atlatmıştım. Neyse ki sürekli başıma gelen bir şey değil de birkaç tatsız tecrübeydi bunlar sadece.

Yakın çevremin ilk halkasını elbette babam ve kız kardeşlerim oluşturuyordu. Aslına bakarsanız kız kardeşlerimle *o kadar da* yakın sayılmazdık. Hepimiz ayrı evlerde büyümüştük. Ben on sekiz yaşıma kadar yılın yarısını annemin yanında, yarısını babamın yanında geçirmiştim. Gece, yani benden bir küçüğümüz, hafta sonlarını annemle geçirirdi. Aramızda anne ve babasıyla bir arada en uzun süre yaşayabilmiş olanımız Tan'dı. Ama ne yazık ki annemle en az vakit geçirebilenimiz de oydu. Üçümüzün kız kardeşler

olarak birlikte geçirdiğimiz vakitler ise... Gerçekten epey seyrektiler.

Bunun sebebi birbirimizi sevmiyor oluşumuz değildi. Kendi adıma, her iki kız kardeşimi de çok seviyordum ama görüşmelerimiz arasına hep uzun vakitler girdiği için küçüklüğümüzde bağ kurmakta biraz sıkıntı yaşamıştık. Üçümüz de birbirimizden çok farklıydık. Hele Gece'yle ikimiz, birbirimizin negatifi gibiydik. Eğer aynı evde büyümüş olsak bu farklılıkların hiçbir sorun yaratmayacağına emindim fakat maalesef böyle bir imkân bulamamıştık.

Özel ve güzel zamanlarımız olmuştu tabii. Annemin üçümüzü alıp tatil için Fethiye'ye götürdüğü yaz çok eğlenmiştik mesela. Bir kış tatilinde kar yüzünden yollar kapanınca bir hafta annemin evinde birlikte kaldığımızda da sanki hep bir arada yaşayan kardeşler gibi hissetmiştik. Bunlar gibi birkaç anımız daha vardı ve hepsi hatırladığımda kalbimi ısıtıyorlardı. Kız kardeşlerimi gerçekten çok seviyordum. Ve onlarla çok daha yakın bir ilişki kurmak yeni hayatımın mutlaka gerçekleştireceğim planının ilk maddelerinden biriydi.

Yakın çevremden saydığım diğer üç isim lisede aynı sıraları paylaştığım üç arkadaşıma aitti. Fatma yani Fatoş, Selin ve Çağla. Üçüyle de liseye başladığım ilk gün tanışmış ve ondan sonra hiç bağlarımı koparmamıştım. Şimdilerde Fatoş fal bakmayı seven bir felsefe öğretmeni, Selin iki çocuklu bir ev hanımı, Çağla ise kendi tasarladığı kıyafetlerle ve severek işlettiği küçük butiğiyle meşgul bir kadındı. Üçü de evliydi tabii, benim gibi otuzu görene kadar beklememişlerdi ama önemsiz bir detaydı bu.

Poyraz'ın kulübüne gittiğim gecenin ertesi günü, bu üçünün içinden en mantıklı fakat aynı anda en mantıksız olanı-

nı yani Fatoş'u karşıma almış, tadilatı süren pansiyonumun misafir salonunda bazı derin mevzulara dalmış hâldeydim. Ortamızda üç ayaklı, yuvarlak, küçük bir masa vardı. İkimiz de sırt kısımları oymalı sandalyelerimizde bacak bacak üstüne atmış oturuyorduk. Benim elimde kemirmekte olduğum bir kurabiye vardı, Fatoş ise dakikalar önce kapattığım fincanı almış, içindeki telvelere sanki bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu.

"Hımm..."

Çıkardığı bu düşünceli ses ağzımdaki kurabiyeyi çiğnerken uzun uzun ona bakmama sebep oldu. "Ne oldu? İçim mi kabarmış benim?" diye sordum alayla.

Bana sanki benden tiksiniyormuş gibi baktı. İnsanlara karşı genel bakışı bu şekildeydi, o yüzden alınmadım. "Ağzının ortasına bir tane çarparsam göreceksin neren kabarmış... Konsantrasyonumu bozma benim."

Yaklaşık dört senedir çoğunluğunu ergen erkek öğrencilerin oluşturduğu bir lisede öğretmenlik yaptığı için zaten doğuştan yetenekli olduğu azarlama işinde inanılmaz bir aşama kaydetmişti sevgili dostum. Bazen hiç beklemediğim anlarda beni öyle yaratıcı bir şekilde azarlıyordu ki onunla gurur duyuyor ve gözlerimdeki kıvanç yaşlarını kazağımın koluyla kurulamak zorunda kalıyordum.

"Tamam ama sıkılmaya başladım." diye homurdandım kurabiyemden bir ısırık daha alırken. "Hem geleceğimde bu kadar karmaşık bir şey yok ki. Alt tarafı mahvolacağım işte. Bütün paramı kaybedip sokaklara düşeceğim. Sokak kedilerine sarılıp banklarda uyuyacağım. Bunları fincana bakmadan ben bile görebiliyorum."

Kıstığı gözlerini -ki bu hareketinin bana Poyraz'ı hatırlıyor olduğu gerçeği içime diken gibi batıyordu- fincandan

ayırmadan "Sen hiçbir şey göremezsin." diye geveledi ağzının içinde. "Geri zekâlısın çünkü."

Yaa. Benim küçük şirretim.

"Sen ne görüyorsun peki sayın ileri zekâlı hanımefendi?"

"Şimdi..." Dirseklerini masaya yaslayıp bana doğru eğildi. "Senin önünde iki yol var. Biri böyle dikenli, meşakkatli, efendime söyleyeyim çileli bir yol ama güzel bir vahaya çıkıyor."

Vaha mı? Bu, hayatımın çöle döndüğünü söylemenin bir şekli mi? Yolu hiç sevmediğim için dudaklarımı büzüp "Diğeri?" diye sordum.

"Diğeri de düz bir yol." derken kaşlarını çatıp fincana uzun uzun baktı Fatoş. "Çok da bir numarası yok ve hiçbir yere çıkmıyor."

Benim de kaşlarım çatıldı. Sürprizlerle dolu bu fal karşısında nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemeyip "Yani?" diye sordum. "Bir yere varmayan düz bir yol ile korkunç bir tanesi arasında mı kaldım? Ne biçim fal bu?"

Fatoş yüzünü buruşturdu ve beni umursamayarak devam etti. "Bu ilk yolda uzun boylu birinin gölgesi var. Biraz karanlık birisi. Gölge ama engel gibi biraz. Sana epey yakın."

"Allah Allah!" Yapmacık bir hayretle gözlerimi kocaman belerttim. "Bu sakın şey olmasın... Bir saat önce sana bahsettiğim adam. Poyraz Sarıcalı? Bak sen şu tesadüfe."

Fatoş elindeki fincanı beni ürküten bir sakinlikle indirip masaya bıraktı. Sonra bana uzun uzun bakıp "Şafak." dedi. "Fal denen olgunun gerçekten geleceği ya da insanların hayatını görmekle değil, karşındaki insanı okuyup ona duymak istediklerini söylemekle alakalı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ayrıca Noel Baba diye birisi aslında yok ve gökkuşağının altından geçersen cinsiyet değiştirmezsin.

Umarım bu kadar fazla gerçekle bir anda yüzleşmek seni sarsmaz."

Laflarını asık bir suratla dinledikten sonra "İyi de." diyerek uzun bir soluk verdim. "Sen bana duymak istediğim herhangi bir şey söylemedin ki? Kendinle çelişiyorsun, alo?"

Fatoş'un yüzündeki o bilgiç ifade hiç bozulmadı. "Ben iyi bir arkadaşım Şafak. Sana boş umutlar vermek istemedim."

Yüzüm bir anda ağlamaklı bir hâle büründü. "Sen korkunç bir arkadaşsın." dediğimde sesim üç yaşındaki Şafak'ın sesiydi. Ellerimi yüzüme kapatıp ağlar gibi inledim.

Fatoş masanın üzerinden bana uzanıp şefkatle omzumu sıktı. "Özür dilerim. Üzülme lütfen. Söz veriyorum sokaklara düştüğünde evimin önünde uyumana izin vereceğim."

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim, harikasın."

Tam bu esnada beynimizi delmeye niyetli bir matkap sesi işittiğimizde ikimizin yüzü de aynı anda buruştu. "Benim hayatımı karartmak için çalışmalarına son sürat devam ediyor Sarıcalı belası." dedim. "Acaba inşaat işleri ne kadar sürecek? İnşallah on yıl falan sürer."

Fatoş bana üzüntüyle baktığında gerçekten derbeder göründüğümü düşündüm. Zira arkadaşım kimseye boş yere acımazdı. *Zavallı ben,* diye düşündüm. *Zavallı ben ve zavallı umutlarım. Zavallı yatırımlarım. Zavallı param.*

İşletmek için bir pansiyon alırken mükemmel yerin burası olduğuna emindim. Denize yakındı. Kalabalık bir yer değildi ama tenha da sayılmazdı. Şehrin en yoğun noktalarına ulaşımı kolaydı. İstanbul'a uğradığınızda, bu şehri gezmeye geldiğinizde ya da bir işinizi halledip ertesi gün dönecek olduğunuzda kalmak isteyeceğiniz bir yerdi. Size yatacak temiz ve güzel bir oda sunacak, sabah kalktığınızda

ise pankekler, el yapımı reçeller ve haşlanmış yumurtalarla dolu zengin kahvaltısıyla sizi karşılayacak bir yer. *Böyle bir yerin hemen yanı başında bir gece kulübü olması mı? O da müessesemizin armağanı. İstanbul'u gezmeye geldiğinizde sarhoşlarını görmeden gitmeyin diye.* Oflayarak yerimden kalktım. "Gidip biraz casusluk yapacağım." dedim Fatoş'a. "Neler yaptıklarını merak ediyorum."

"Ay doyamadın casusluklara!" diye yükselen ve pek de haksız sayılmayan arkadaşım da kalkıp peşimden geldi. Ayağımda parmak arası sandaletlerimle pansiyonumdan çıkıp binanın etrafını dolaştım. Sonra arkasına saklanabileceğim kadar geniş ve heybetli olan köşedeki ağaca selam verdim. Bu ağacın ne ağacı olduğunu bilmiyordum ama komşumu gözetlerken sık sık arkasına saklandığım için kendisine karşı büyük bir minnet ve saygı besliyordum. Bazen kimsenin görmediği zamanlarda ona sevgiyle sarılıyordum da.

Fatoş yanıma gelip benimle birlikte ağacın arkasına sıkıştı ve kulübün kapısına bakıp yüzünü buruşturdu. "İğrenç bir yer olacak burası." dedi. "Kim buraya gece kulübüne gelir ki canım? Saçmalık. Birkaç aya batarlar kesin, benden demesi."

Bu tarz cümleleri kendi kendimi teselli etmek için ben de birçok kez kurmuştum. Ama dün geceden sonra, Poyraz Sarıcalı'nın kolay kolay bir mekân batırmayacağını biliyordum. Bu çevre bir gece kulübü için alışılmadık bir mekândı fakat kim bilir bu adamın kafasında nasıl planlar vardı? Bir şekilde burayı da diğer kulüpleri gibi işlek ve gürültülü hâle getireceğini biliyordum.

Yine de burnumu çekerek "İnşallah." dedim Fatoş'a. Henüz çıkmamış canımdan umut kesmemeye kararlı bir

yanım vardı. O yanı hep annemden almıştım işte. Kısa bir süre sessizce biraz ötemizdeki kulübü izledik. İçeri işçiler girip çıkıyordu ve gürültü hâlâ devam ediyordu. Ne yaptıklarını bilmiyordum ama bazı yıkım işleri yaptıkları belliydi. *Hayatımı başıma yıkım işleri.*

"Acaba bu tadilat ne zaman biter?" diye sordu Fatoş merakla.

"Bilmiyorum." Oflamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Benim tadilatımdan kısa süreceğine eminim. Baksana, bin tane adam çalışıyor."

Arkadaşım teselli verircesine sırtımı sıvazladı. Esasında benim pansiyonumda da yapılacak pek fazla iş kalmamıştı. Zor olan tadilat işlerini bitirmiş sayılırdık. Boya ve dekorasyon kısmını da hep zevkle yapacağımı hayal etmiştim ama hayat işte, ne zevk kalmıştı ne de şevk.

Tam orada daha fazla durmamızın bir manasının olmadığını, artık pansiyona dönüp duvar boyama işine kaldığımız yerden devam etmeyi önerecektim ki kulübün kapısından çıkan adamı fark ettim. Gözlerim kocaman açıldılar ve derhâl ağacın arkasına sindim. "Bu o." dedim Fatoş'a fısıltıyla. "Sarıcalı belası bu işte."

Arkadaşım benim gibi bir sosyal medya sapığı olmadığı için Poyraz'ı tanımıyordu, daha önce görmemişti. Bu yüzden merakla başını uzatıp ona doğru bakarken oldukça heyecanlıydı. "Kız Şafak!" dedi bana öfkeyle. "Sen bu adamı bana türkücü barlarda takılan kırolar gibi anlattın. İnanamıyorum sana!" Saklandığım yerden ona kaşlarımı çatarak baktım. "Neye inanamıyorsun?"

"Dalyan gibi adammış bu. Eli yüzü düzgün. Maşallahı var. Mahsun Kırmızıgül'e hiç benzemiyor." Uzanıp omzuma bir tane vurdu. "Ne biçim arkadaşsın sen? Ne zamandan

beri yakışıklı adamların yakışıklılığını sadece kendine saklıyorsun?"

"Evli barklı kadının konuştuğu laflara bak." dedim alçak tonda bir cık cık cık sesini takip ederek. "Hiç yakışmıyor."

"Sus be!" derken bir tane daha vurdu. "Adamı gözümde Gargamel gibi canlandırdım senin yüzünden."

"Gargamel çünkü." diye ısrar ettim. Davamdan vazgeçmeye niyetim yoktu. Başımı biraz uzatıp kulübün kapısında duran adama baktım. "Baksana. Yine simsiyah giyinmiş, şu yanındaki tıknaz adam da Azman. Benim biricik Şirinler köyümü yok etmek için plan yapıyorlar."

Fatoş iç çekti. "Yakışıklı adam ama belki ruh hayvanı Gargamel'dir. Bilemeyiz."

Yüzümü buruşturdum. "Ruh hayvanı mı?"

"Aynen öyle."

Arkadaşımın yine farklı âlemlere yolculuğa çıktığını fark edince üstüne gitmemeye karar verdim. Planım Poyraz'a son ve acıklı bir bakış attıktan sonra pansiyonuma geri dönmekti fakat hiç beklemediğim bir şey daha oldu ve Poyraz, sanki ona baktığımı biliyormuş gibi kafasını birdenbire bana çevirdi. Işık hızıyla geri çekilip ağacın arkasına sindim tabii. Ama içimden bir ses burada daha fazla durmamam gerektiğini söylüyordu. Poyraz'ın hafızasında Ayşe Dudu olarak oldukça tazeyken onunla bir kere daha karşılaşmak istemiyordum. Bu yüzden hemen gaza bastım ve Fatoş'u da yanımda sürükleyerek pansiyondan içeri girdim.

"Sence bizi gördü mü?" diye sordu Fatoş kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz. "Bence kesin gördü."

Arkadaşımın yüzündeki telaş ifadesi benim de eteklerimi tutuşturdu. "Bana da gördü gibi geldi." derken alt dudağımı dişledim. "Buraya gelir mi sence?"

Fatoş gözlerini korkuyla belertti. Sonra bana henüz daha yenilenmemiş tezgâhı işaret etti. "Sen şunun arkasına geç. Ben bir bakayım. Geliyorsa haber veririm. Çıkma sakın oradan."

Hızlı hızlı başımı salladıktan sonra koşarak tezgâhın arkasına geçtim ve yere oturdum. Kalbim küt küt atarken nefesimi tutup Fatoş'u dinlemeye koyuldum. Bir yandan da kendimi "Yok artık, buraya kadar gelmez herhâlde." şeklinde düşüncelerle telkin etmeye çalışıyordum.

Lakin bu telkinler bir işe yaramadı. Çünkü daha birkaç saniye geçmeden "Vallahi de buraya geliyor." diye bağırdı Fatoş. "Ne yapacağız şimdi Şafak?"

Normal insanlar ne yaparlardı? Başlarını dik tutup Poyraz'ın karşısına çıkmaktan korkmazlardı mesela. Ne olmuş dün akşam saçma sapan bir an yaşadıysak, her genç kadının başına gelebilir deyip geçebilirlerdi. Tırnaklarıyla kazıyarak kurmaya çalıştıkları işletmenin sahibi gibi davranırlardı. Alınları ak, gözleri pek olurdu. Peki, ben ne yaptım? Oturduğum yere iyice sinip Fatoş'a, "Gönder onu buradan." dedim. "Kov gitsin. Kov!"

Fatoş bunu nasıl yapacağına dair homurdanırken pansiyonun kapısı açıldı ve tanıdık bir ses "Merhaba." dedi. "İyi günler."

Arkadaşımın gergin bir şekilde kıkırdadığını duyunca tansiyonumun düştüğünü hissettim. Başaramayacaktı. Bu deli kadın böyle durumları yönetmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. Büyük bir rezilliğin hızla ilerleyen sis misali üzerimize yaklaştığını hissedebiliyordum.

"İyi günler." dedi Fatoş sonunda. "Hayırdır?"

Hayırdır mı? Dudaklarımdan ağlamaklı bir sesin dökülmemesi için çok çaba gösterdim.

"Sanırım biraz önce sizi gördüm." dedi Poyraz küçük bir tereddütle. Gözlerini nasıl kıstığını aklımda canlandırmam hiç zor değildi. "Şu köşedeki ağacın arkasında."

"Evet." diye atıldı Fatoş. "Hava almaya çıkmıştım. Suç mu efendim? Rahatsız mı ettik? Edebimizle adabımızla hava alıp içeri girdik. Ne var bunda?"

Keşke bu kadar uzatmadan lise birden bugüne dek işlediğimiz bütün suçları ve günahları tek tek saymaya başlasaydı. O zaman Poyraz'ı masum bir amaç uğruna hareket ettiğine inandırması daha kolay olurdu.

Poyraz'ın duraksamasının şaşkınlıktan mı yoksa korkudan mı olduğunu merak ettim. Delinin tekiyle karşı karşıya olduğunu fark ettiği o biricik andaki tepkisini görebilmeyi çok isterdim. "Bir şey yok tabii." dedi usulca. "Sadece... Yanınızda başka birisi var mıydı? Sarışın bir kadın gördüğüme oldukça eminim."

"Sarışın mı?" Arkadaşım yine en doğru soruyu sormuştu elbette. "Allah Allah... Emin misiniz gördüğünüze?"

Kafamı sertçe tezgâha geçirsem ve iki aylığına komaya girsem ne kadar güzel olurdu. Belki bu iki ayda Poyraz Sarıcalı batar, varlığımı unutur, ben de gözlerimi dünyaya yeniden açtığımda mutlu ve güvende olurdum. *Acil durum planı olarak cebimizde dursun bu.*

"Evet." dedi Poyraz keskin bir sesle. "Tanıdığım birine benzediğine de oldukça eminim hatta."

"Hayır." diye itiraz etti Fatoş. Üstelik son heceyi gereksizce uzattı. "Hayır, tanımıyorsunuz kesinlikle."

Poyraz'ın gözleri kısıldı. Onu görmüyordum ama bunu yaptığına emindim. Zira Fatoş'a şüpheyle bakmaması için aptal olması gerekirdi.

"Yani yanınızda birisi vardı, öyle mi?" *Ben keşke mevta mı olsam acaba ya?*

"Evet." dedi arkadaşım. Sesi alçak ve tereddütlüydü. "Yanımda şey vardı... Şey..."

Gözlerimi sıkıca yumup alnımı dizlerime yasladım. *Lütfen ruh hayvanım deme. Lütfen ruh hayvanım deme. Yalvarırım ruh hay...*

"Yanımdaki ruh hayvanımdı."

Pes etmiş bir şekilde yana doğru devrildim. Allah'tan bir ses çıkarmadım. Ama çıkarmış olsam bile durum şu ankinden daha saçma bir hâle bürünemezdi nasılsa. Devrildim ve öylece kaldım. Ruh hayvanım da benimle birlikte devrildi.

"Ruh hayvanı mı?" diye sordu Poyraz şaşkınca.

Fatoş nihayet dilediği gibi at koşturabileceği delilik çayırlarına iştirak edildiği için huşu içinde ve mutlu bir sesle, "Evet." dedi. "Bir Orman Perisi. Bana içsel yolculuğumda ve aydınlanma sürecimde eşlik ediyor. Huzuru arıyorum, bulmam için bana yol gösteriyor."

Bir sessizlik oldu. Poyraz'ın yüzünü bir kere daha zihnimde canlandırdım ve gülmemek için dudağımı dişledim. Belki bu, o kadar da kötü olmamıştı. Fatoş'un deliliğiyle yüzleştikten sonra Poyraz benim gayet aklı başında bir kadın olduğuma inanabilirdi, değil mi? *Bardağın dolu tarafı yine parıl parıl gördüğünüz gibi.*

"Buranın sahibi siz misiniz?" diye sordu Poyraz. Ruh hayvanları konusu çok ilgisini çekmemişti anlaşılan.

Fatoş, "Hayır." dedi. "Ben sadece badana yapmak için gelmiştim."

"Anlıyorum..." Sesindeki bir parça rahatlama mıydı? Öyle olmalıydı. Delinin tekiyle komşu olmayacağını keşfet-

menin rahatlaması. "O zaman size kolay gelsin. İyi günler diliyorum."

"Ben de size iyi günler diliyorum. İç huzurunuzu bulmanız dileğiyle."

Kapının tekrar kapandığını duyana kadar bekledim. Sonra yerden kalkıp Fatoş'a sakince, "Senin için huzuruna köpekler işesin emi!" dedim. "Ruh hayvanı dedin adama ya. Ruh hayvanı dedin."

Fatoş ağlamaklı bir tavırla dudaklarını büktü. "Saçma oldu biraz, değil mi?" Eh, biraz. "Ama ne yapayım? Heyecandan aklıma hiçbir şey gelmedi."

Ona kızmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Ayrıca ben de dün gece çok mantıklı hareketler sergilememiştim, yani arkadaşımı yargılayacak belki de son kişiydim. Bu yüzden onun üzerine gitmek yerine surat asmayı ve bir kurabiye daha yemek için biraz ötedeki masaya doğru ilerlemeyi tercih ettim. Hayatım oldukça tatsız bir hâldeyken hiç değilse biraz olsun ağzımı tatlandırmaya hakkım vardı, değil mi?

4

Her zaman seçenekleri değerlendirmeye açık birisi olmuştum. Lisede gideceğim okul tercihlerinden tutun da almak istediğim kıyafetlere kadar her konuda... Mesela modellik kariyerime başladığım yıllarda aynı zamanda üniversitede İşletme bölümünde okumayı bir seçenek olarak görmüş, değerlendirmeye karar vermiştim. Çalıştığım ajanstan memnun olsam bile sunulan diğer teklifleri mutlaka dinlemiştim. Fevri davrandığım bazı spesifik durumlar olabilirdi ama genel olarak iyice tartıp biçmeden bir şeye karar vermezdim.

Bu yaşıma kadar biriktirdiğim bütün para ve iyi bir krediyle bu pansiyonu satın alırken de düşünüp taşınmıştım elbette. Riskleri olduğunu kabul ettiğim bir yatırımdı ama burayı o kadar çok istemiştim ki bir noktada benim için bir ihtiyaca dönmüştü. Bütün riskleri kabul edip imzayı atıvermiştim. Masalsı bir yer olacağına dair, burayı mutluluk içinde işleteceğime dair büyük hayallerim vardı.

Şimdi masalım daha başlamadan bitmiş, mutlu sonum bir hayalin yasına dönüşüvermişti. En azından görünen buydu. Bu sebeple başımı ellerimin arasına alıp yeni seçenekler aramam gerekiyordu. Aklıma ilk olarak burayı bir pansi-

yon değil de bir kafe olarak işletme fikri gelmişti. İş planımı baştan aşağı değiştirmem gerekirdi ve üst kattaki yatak odalarını ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlar için bir servet harcamıştım. Mobilyaları elden çıkarsam bile hatırı sayılır bir miktarda zarar edeceğimi biliyordum. Mobilyalardan fazlası vardı çünkü. Her oda için özenerek seçtiğim en kaliteli duvar kâğıtları, yer döşemeleri, yaptırdığım kapı ve pencereler... Ayrıca her odanın banyo ve tuvaletini de yeniletmek üzere siparişlerimi vermiş, ödemeyi yapmıştım. Yalnızca ustaların gelip işe koyulması kısmı kalmıştı. Bir kafe açmaya karar vermek demek, bütün bunları çöpe atmak demekti. İnanın, bu kadar masrafı çöpe atabilecek lüksüm yoktu.

Ayrıca itiraf etmek gerekirse kafe açmak istemiyordum. Kafe açma düşüncesi benim hiç ilgimi çekmiyordu. Başka bir işletme fikri de... Hayalim güzel bir pansiyon sahibi olmaktı ve hevesimin kırıklığı her şeyi gölgede bırakıyor, bütün seçeneklere surat asarak bakmama sebep oluyordu. Bir mucize olsun istiyordum. Bir şekilde yan binadaki gece kulübü ortadan kalksın ve Poyraz Sarıcalı'ya dair tüm anılarım aklımdan silinip gitsin istiyordum. Tamam, bu iki mucize sayılırdı ama hayatımda bugüne dek hiç mucizem olmadığını göz önünde bulundurursak hiç de bencillik etmiyordum.

Hayatımda bugüne dek hiç mucizem olmamasının sebebi gerçek hayatta mucize diye bir şeyin olmamasıydı belki de. Gece kulübünün ortadan yok olmayacağını çok iyi biliyordum. Poyraz Sarıcalı'ya dair anılarımın beni doksan yaşımda, şömine başındaki sallanan sandalyemde otururken bile utandıracağını bildiğim gibi. O kadar yaşarsam tabii. Ve şömineli bir evim olursa. Hayatımın gidişatına bakarsak ikisi de pek olası görünmüyordu aslında.

Oflayarak düşüncelerimle boğuşurken pansiyonun kapısının açıldığını hemen tepesine taktığım şıngırdayan süslerden anladığımda başımı kaldırıp girişe baktım. Kız kardeşim Gece üzerinde beyaz, askılı bir tişört; altında siyah bir pantolon ve beline neden bağladığını hiç bilmediğim bir oduncu gömleğiyle içeri girdi. Kıvırcık saçlarını dağınık bir şekilde tepesinde toplamıştı ve yüzüne düşen bukleler oldukça hoş görünüyordu. Beni gördüğünde "Selam." dedi ve yanıma ilerleyip karşımdaki sandalyeyi çekti. Oturmadan önce elindeki anahtarları masanın üzerine, tam önüme bırakıp "Hazır." diye eklemeyi unutmadı.

"Selam." Ağzımın içinde geveleğim bu küçük kelimenin ardından önüme konulan araba anahtarlarına baktım ve neşesizce, "Ne çabuk." dedim.

Gece gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. "Bir aydır başımın etini yiyorsun." derken sesi hayret dolu çıkıyordu. "Ama sana anahtarları teslim ettiğim gün en ufak bir heyecan belirtisi bile göstermiyorsun, öyle mi? Senin benimle derdin ne Şafak?"

Kardeşimin dramatik çıkışına boş bir bakışla baktım. Anneme en az benzeyenin kendisi olduğunu iddia ediyordu ama bu drama kraliçeliğini babasından almadığı da kesindi. "Kusura bakma." İç çekerek omuzlarımı düşürdüm. "Hayatım darmadağın olurken yeni arabama sevinemiyorum."

Tamam, biraz seviniyordum aslında. Gece sayesinde turuncu bir Vosvosum olmuştu. Hem de mükemmel durumdaydı ve çok uygun bir fiyata almıştım. Kendimi onun içinde hayal ederek uykuya daldığım gecelerin sonunda nihayet anahtarlarım elimdeydi. Ve olan biten her şeye rağmen bu güzel bir haberdi.

Evsiz kaldığımda hiç değilse geceleri arabamda uyuyabilirim artık.

"Yine mi gece kulübü meselesi?" dedi kardeşim sıkıntıyla. Onunla son bir ayda toplam on telefon görüşmesi falan yapmıştık. Ama sanki her saat başı onu arayıp arabamdan ya da mahvoluşumdan bahsediyormuşum gibi davranıyordu. Bu yüzden biraz içerlediğim doğruydu.

"Gören de sürekli sana bu konuda dert yanıyorum sanacak." dedim burnumu mağrur bir tavırla yukarı kaldırıp. "Araba için de teşekkür ederim. Şu an heyecanımı gösterecek mecalim olmasa da çok sevindim. Sayende kârlı bir alışveriş yapmış oldum."

İçerlemiş bir hâlde söylediğim bu cümleler Gece'nin yüzündeki ifadeye hiç tesir etmedi. Azıcık bile. "Bu kadar alıngan olmana inanamıyorum." diye geveledi alçak bir sesle. Fakat sonra tavrını biraz yumuşatıp tekrar konuştu. "Sadece kendini bu kadar yıpratmaman gerektiğini düşünüyorum. Tamam, bir gece kulübü işlerini kötü etkileyebilir ama düşündüğün kadar da kötü olmaz belki. Ne bileyim... Belki kimse gece kulübünü sevmez. Olamaz mı?"

Ağlamıyor oluşuma rağmen burnumu çekip "Belki." diye tekrar ettim. Ne sesimde ne içimde zerre kadar ümit vardı. Herkesin o aptal gece kulübüne bayılacağına emindim.

Gece birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından "Çok güzel oldu araban." dedi. "Direksiyonuna o istediğin pembe kılıftan bile taktım ki sanayide turuncu bir Vosvos'la uğraşmak bile yeterince alay konusu olmama sebep olmuşken yaptım bunu. Hakkımı nasıl ödersin bilmiyorum."

Konunun değişmesi hoşuma gitti. Yüzüme nazlı bir gülümseme yayılırken "Şu kedi gibi kulakları olandan mı?" diye sordum.

"Evet, o saçma sapan şeyden." Masanın altından ayağıyla ayağımı dürttü. "Hadi gidip bakalım."

Gönlünün alınmasına dünden hevesli bir çocuk gibi yerimden kalktım. Ayağımda şıpıdık terliklerimle pansiyondan çıkar çıkmaz kapının önüne park edilmiş turuncu Vosvos'u gördüm. Aynı saniyede dudaklarımdan bir sevinç çığlığı fırlayıp gitti. Merdivenleri uçarcasına inerken yere yapışıp kafamı yarmama ramak kalmıştı ama toparladım. Arabamın yanına vardığımda ilk işim ellerimi çırparak etrafında bir tur atmak oldu.

Sonra peşimden gelmiş olan Gece'ye dönüp "Çok güzel." dedim. "Çok güzel, değil mi? Tam hayal ettiğim gibi!"

Gece, heyecanımı merdivenlere çöküp sırıtarak izlemeyi tercih ederken ben arabamın kapısını açıp şoför koltuğuna kuruldum. Pembe direksiyona ellerimi yerleştirip kendimi yolda hayal ederken zihnimin bir köşesi yolculuklarımda dinleyeceğim şarkıların listesini yapıyordu. Günler sonra kısa bir an için de olsa gelecek kaygılarımdan kurtulup neşeye bulanmış hâldeydim. Öyle ki her şeyi geride bırakıp yollara koyulmak ve tüm dünyayı bu turuncu Vosvos'la dolaşmak istiyordum. O kadar benzine yetiştirecek param ne yazık ki yoktu.

Pamuk şekerli hayal dünyamı önce benzin fiyatları, ardından Gece'nin cama tık tık vurması zedeledi. Camı aşağı indirip kolumu camın kıyısına dayadım, sonra Gece'ye çapkın bir bakış attım. "Bara götüreyim mi seni yavru?"

Gece, gülerek yanağıma bir fiske vurdu. "Delirdin yine." Göz kırparak karşılık verdim. Delirmemiştim. Her zamanki hâlimdi.

"Benim artık gitmem lazım." dedi Gece. "Kazasız belasız kullan. Kimseyi de bara götürmeye çalışma, yalvarırım."

Önce keyifle kıkırdadım, sonra uzanıp camdan Gece'nin yanağına bir öpücük kondurdum. Ve giderken arkasından üç kere kornaya bastım. Kafasını çevirip beni öldürecekmiş gibi baktığındaysa da ona sırıtarak karşılık verdim.

Arabamla biraz dolaşmak, şehrin tozunu attırmak istiyordum ama birkaç saat sonra pansiyon için verdiğim bazı siparişler teslim edileceğinden bunu ertelemek zorundaydım. Direksiyonun başında biraz daha hayal kurduktan sonra içeri geçmek için aşağı atladım. Tam aşağı indiğim sırada yanımdan siyah bir arabanın geçtiğini gördüm. Dar bir sokaktaydık, o yüzden araba oldukça yavaş bir şekilde bana doğru yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Tam önümden geçtiği sırada siyah film kaplı camının açıldığını fark ettim. Gayriihtiyari içeriye baktığımda ise Poyraz Sarıcalı'yla göz göze geldim.

Kısacık bir andı. Saniyenin belki de sadece yarısı kadardı. Gözlerimiz birbirine değdiğinde içimi kaplayan dehşet ise bundan çok daha hızlıydı. Gözlerim kocaman açılırken hemen arkamı döndüm. Hem de öyle hızlı döndüm ki rüzgârda savrulan sarı saçlarım yüzüme kırbaç gibi yapıştı. Tamam, kırbaç abartılı bir benzetme oldu ama anladınız siz işte. Kalbim korkunç bir hızla çarparken uçarcasına pansiyonuma doğru koşturdum. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra ne yapacağımı bilemez hâlde öylece kalıverdim.

Poyraz beni görmüş müydü? Tanımış mıydı? Kaçarak buraya girdiğimi fark etmiş miydi?

Eh, görme konusunda herhangi bir engeli yoksa bunların hepsinin cevabı evetti.

Peki, buraya gelecek miydi? Yani şimdi kendi kendimin keyfini kaçırmayı hiç istemezdim lakin bu sorunun da cevabı muhtemelen evetti.

Hızlı düşünmeye çalıştım. Seçenekler... Seçeneklerimi değerlendirmeliydim. Saklanabilirdim belki? Yok, saklanacak bir tezgâhın arkası vardı, orada da kolayca bulunurdum. Peki, başka ne yapabilirdim? Onu görünce hafızamı kaybetmiş gibi davranabilirdim. Hmm... Ama bunu Poyraz'a açıklamak zor olabilirdi, onu hatırlamadığımı söylerken hatırladığımı itiraf etmem işten bile değildi.

Kendimin ikiziymiş gibi davranabilirdim!

Bu da dâhiyane bir plandı. Gerçekten. Fakat küçük bir eksiği vardı. Poyraz'ı görünce neden kaçtığımı açıklamıyordu.

Uygulamam gereken harika plana adım adım yaklaştığımı hissediyordum ama ona ulaşmayı başaramadan kapının üstündeki süslerin şıngırdadığını işittim. Kapı yavaşça açıldı ve içeri birisi girdi.

Kalbim göğsümü yarıp dışarı çıkacakmış gibi delicesine çarparken varlığını arkamda hissedebiliyordum. Kapıyı kapatışı ve bana yaklaşırken attığı adımların sesi kulaklarımda çınlıyordu. Kendimi oraya dikilmiş bir heykel gibi hissediyordum. Beni taştan oymuşlardı sanki ve kımıldamam mümkün değildi. Hoş, kımıldasam bile ne yapabileceğimi bilmiyordum. Kaçabileceğim bir yer yoktu. Saklanamazdım da. Keşke yok olsaydım. Birdenbire buharlaşsaydım ve Poyraz aklını yitirdiğini düşünüp koşarak buradan uzaklaşsaydı...

Kalp atışlarımın gümbürtüsüne eşlik eden adımların sesi birden kesiliverdi. Poyraz'la aramızda ne kadar mesafe vardı bilmiyorum ama çok yakında olduğunu hissediyordum.

Acaba hiç kımıldamadan durmaya devam edersem benim gerçekten bir heykel olduğuma inanıp buradan gider mi?

Gitmezdi. Ve daha fazla rezil olmanın manası da yoktu. Varsa bile bunu günün ilerleyen dakikalarına saklasam be-

nim için daha hayırlı olacak gibiydi. Bu yüzden derin bir nefes aldım, kaslarımı gevşetmek için kendimi zorladım, sonra da yavaşça arkamı döndüm.

Beni önce Poyraz'ın geniş göğsü karşıladı. Bu defa beyaz, yazlık bir gömlek giymişti ve ilk bakışıma dayanarak şunu söyleyebilirdim ki gömleğin içini hakkını vererek dolduruyordu. Bakışlarımı kaldırıp yüzüne çevirdiğimde ise kısık, koyu renk gözleriyle karşılaştım. Ve gülümsedim. Çünkü yapabilecek başka hiçbir şeyim yoktu.

Poyraz gülümsememe karşılık vermedi. Bunun yerine bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi biraz daha kısalttı ve sakin bir sesle, "Merhaba Orman Perisi." dedi.

Utancım, denizin dibine yavaş yavaş çöken ağır bir kaya parçasına benziyordu. Her saniye daha derine iniyordu. Yine de gülümsememi bozmayıp "Merhaba." diyerek karşılık vermeyi başardım. "Hoş geldiniz. Henüz hizmet vermeye başlamadık. O yüzden ne yazık ki..."

Sözlerimi sürdüremedim. Zira adam beni bakışlarıyla susturdu. Beni herhangi bir yolla susturabilmek zordur, bilmiyorum bunu tahmin edebilir miydiniz? Bazen arkadaşlarım elleriyle ağzımı kapasalar bile konuşmayı sürdürmenin yollarını bulurum. Ama Poyraz bana öyle bir bakış attı ki ne söylersem söyleyeyim bir manası olmadığını kavradım ve sesim azalarak kayboldu. Başladığım cümleyi bitiremedim bile.

"Buranın sahibiyle tanışmayı uzun zamandır istiyordum." dedi ben sustuğumda. Koyu renk bakışları aheste bir şekilde etrafta dolaşırken kendimi biraz tuhaf hissettim. Sanki dağınık evime aniden bir misafir gelmiş hissi bastı içimi. Bahaneler sıralamak istedim; *ben de kaç gündür hastayım bir bilsen Poyrazcığım, o yüzden boya işi bitmedi*

daha. Köşede duran klozetler için de ustaları bekliyoruz, gelemediler bir türlü. Ama elbette bunu yapmadım. Sessizce Poyraz'ın incelemesini bitirmesini bekledim. "Tuhaf bir kadın olduğundan bahsetmişlerdi." Gözleri yeniden yüzümü bulduğunda kurduğu ilk cümlenin bu olması tarafımdan hayretle karşılandı. Afallamış bir şekilde kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"Tuhaf mı?" *Kim bahsetti tam olarak? Köşedeki marketin sahibi olan amca mı? Eğer oysa inanın tuhaf olan o. Ayakkabım serçe parmağımı katlettiği için buzluğundan bir paket bezelye alıp soğuk paketi ayağımın üstüne koydum diye hakkımda böyle konuşması çok saçma. Bezelyelerin parasını ödedim mi? Ödedim. O zaman ona ne canım? Niye sağda solda hakkımda böyle konuşuyor.*

Sorumu duymazdan gelen ve çok şükür ki iç sesimden habersiz olan Poyraz sıkıntıyla iç çekti. "Yine de beni kendi kulübümde takip edip, sonra kıyılarda köşelerde gözetleyecek, hatta kendine Ayşe Dudu gibi saçma sapan bir isim uyduracak bir deliyle karşılaşmayı beklemiyordum."

Hah! Öyle şaşırtırlar işte Gargamel!

Kaşlarımı çatıp ciddileşmeye başladım. "Kusura bakmayın beyefendi ama pansiyonuma kadar gelip bana deli diyemezsiniz!"

Asabi çıkışım nezaketimin yapamadığını yaptı ve Poyraz'ı gülümsetti. Beni boğmak istediğini işaret eden bir gülümsemeydi ama bu. "Sen benim kulübüme gelip, benim ofisime kadar girip beni kandırıyorsun ama Şafak Hanım." derken yok olup gitmişti zaten. Yerini çatık kaşlar ve dişlerinden sıyrılıp çıkan öfkeli kelimeler almıştı.

İsmimi de öğrenmiş mafya babası. Artık ayağıma beton dökülüp denize atılmamam için hiçbir sebep kalmadı.

"Ben seni kandırmadım!" Bu tamamen doğru bir cümle sayılmazdı. Ama tamamen yanlış da değildi. "Artık ne kadar çok kadının kalbini kırdıysan beni görür görmez özürler sıralamaya başlayan sendin. Pis zampara."

"Haddini aşma." dedi Poyraz sert bir sesle.

"Aşmıyorum. İlk hakaret eden sensin." *Denizin dibini boylayacak olmam haysiyetimi yanımda götürmeyeceğim anlamına gelmez Sarıcalı.*

Bana biraz daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe azalırken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan hafifçe bana doğru eğilip "Ne istiyorsun benden?" diye sordu.

Defolup gitmeni, aklımda canlanan ilk cevaptı. Ama nezaketimi korumaya karar verdim. *Hiç deniz havasında değilim, biliyor musunuz?* "İyiliğini, sağlığını."

Poyraz alayla hıhladı. Bence cevabım ona komik gelmişti ama gülemeyecek kadar gururlu itin tekiydi. "Beni aptal mı zannediyorsun sen? Derdin neyse söyle işte."

"Aptal mısın bilemem ama kaba birisi olduğun kesin." Burnumu kırıştırdım ve onaylamaz bir bakışla karşımdaki adamı şöyle bir süzdüm. "Sana herhangi bir açıklama borçlu değilim."

Poyraz ofladı. Sonra tek eliyle yüzünü sıvazlayıp bana sabırsız bir bakış attı. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Bir şey söylemeye yeltendiği sırada ise cep telefonu çalınca ne söyleyeceğini de öğrenemedim. Telefonuna kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü ve işaret parmağını kaldırıp "Bu meseleyi adam gibi konuşacağız." dedi. "En kısa zamanda."

Ardından bana bir hoşça kal bile demeden arkasını dönüp pansiyonumdan ayrıldı. Gidişini izledikten sonra ilerleyip biraz ötedeki sandalyeye çöküverdim. Hiçbir şeyin iyiye gitmediği bu olaylar bütününe karşı ne yapacağımı hiç bil-

miyordum. Poyraz bu meseleyi konuşacağımızı söylerken oldukça ciddi görünüyordu. Bu ayaklarıma çimento dökülecceği manasına mı geliyordu? Üzüntüyle başımı eğip ayaklarıma baktım. Pembe ojeli ayak parmaklarımı oynatırken öyle olmamasını umdum.

Belki de bu yüzleşme zannettiğim kadar kötü olmazdı. Belki deliliğim bir işe yarardı. Eğer yeterince kararlı ve gözü kara bir şekilde Poyraz'ın karşısında durursam... Bilemiyorum, belki bu defa bir mucize olurdu.

Pansiyonuma, çiçekli duvarlara ve en güçlü umutlarımı saklayan köşelere bir bakış attım. Yeryüzünde en çok istediğim şey buydu. Yeryüzünde bana kalacak tek şey buydu. Yirmi sekiz yaşımda bütün hayallerimi baştan yazmak zorunda kalmıştım bir defa. Bunu tekrar yapmaya gücüm yoktu. O yüzden bu hayalime sıkıca tutunacak; yanı başımda değil bir tane, bin tane gece kulübü açılsa bile pansiyonumun ayakta kalması için her şeyi yapacaktım.

Her. Şeyi.

5

Poyraz Sarıcalı o altın parçacıklı çikolata gözlerini gözlerime dikip "Bu meseleyi adam gibi konuşacağız." dediğinden beri siyah bir arabanın yanıma yanaşıp beni kaçırmasını bekliyordum. Bu yüzden çantamda üç tane biber gazı taşıyor olmam şaşılacak bir şey değildi ama gelin de bunu alışveriş merkezinin güvenliğine anlatın, değil mi? Ben pek anlatamamıştım. Üstelik her şeyi en başından, pansiyonu satın almaya karar verdiğim günden bu yana, detaylıca anlatmama rağmen başarılı olamamıştım.

Adam açıklamalarımı yüzünde boş bir bakışla dinledikten sonra, "Hanımefendi, siz Ninja mısınız?" diye sormuştu. "Eğer Ninja değilseniz bu üçünü aynı anda kullanamazsınız zaten."

Sırf Ninja olmadığım için gördüğüm bu ayrımcı muameleye karşı teessüf dolu bir bakış atmış ve güvenliği protesto ederek biber gazlarımı alıp oradan ayrılmıştım. Gördüğünüz gibi Poyraz Sarıcalı şimdi de sosyal hayatımı baltalamaktaydı. Can güvenliğim söz konusu değildi, maddi olarak batmanın kıyısındaydım, bir de bunların yanında canımın istediği gibi alışveriş yapamaz olmuştum. Bütün bunları göz

önünde bulundurduğumda vardığım tek bir sonuç vardı; ondan nefret ediyordum.

Poyraz Sarıcalı yediğim elmadan çıkan kurttu. Tam evden çıkacakken kaçıveren kalitesiz naylon çoraptı. Lunaparklardaki hiçbir şey kazanamadığınız, para tuzağı olan o sinir bozucu oyuncaklardandı. Çok sevdiğiniz dizinin senaristinin değişmesi ve her şeyin, bütün karakterlerin mahvolmasıydı. Nefret ettiğim her şeydi kısacası. *Pis Gargamel.*

Nasıl bir konuşma yapacağımızı bilmiyordum ama birkaç tahminim vardı. Bu tahminlerin çoğu bugüne kadar izlediğim mafya filmlerindeki sahnelere dayanıyordu elbette. Fakat daha önce böyle melun adamlarla hiç muhatap olmadığım için özgün fikirler üretecek konumda değildim.

Korktuğum gibi siyah bir minibüs tarafından kaçırılmadım. Karşılaşmamızdan iki gün sonra pansiyonumun kapısı açıldı ve içeriye daha önce hiç tanımadığım bir adam girdi. Onu görünce biraz korkup iki elime birer tane biber gazı alarak savunma pozisyonuna geçsem de adam gayet beyefendi bir şekilde yanıma yaklaşıp iyi günler diledi ve sanki ona biber gazı doğrultmamışım gibi önüme bir davetiye bıraktıktan sonra tekrar iyi günler dileyip pansiyondan ayrıldı.

İçinde şarbon olduğundan şüphelendiğim davetiyeyi açmaya karar vermem yarım saatimi aldı. En sonunda açıp içine baktığımda el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Akşam saat sekizde seni pansiyondan alacağım.
Kaçmaya çalışma, lütfen. Yalnızca ikimizi de yormuş olursun.

Poyraz Sarıcalı

"Hah!" Notu okuduğumda dudaklarımdan memnuniyetsizlikle dökülen ilk tepki bu olmuştu. "Kaçmaya çalışmaymış..." derken kâğıdı parmaklarımın arasında buruşturup odanın öbür tarafına fırlattım. "Bir de tehdit ediyor haspam." Aniden ayağa fırlayıp hırsla, "Senden korkan senin gibi olsun ulan!" diye bağırmam beni de biraz şaşırttı.

Fakat sonra çabucak sakinleştim. Yerime oturdum ve derin bir nefes alıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Biraz önce attığım naralara rağmen kaçmak içgüdüsel olarak aklıma gelen ilk seçenekti. Ekvatorda bir ülkeye kaçıp adımı değiştirerek kendime yeni bir yaşam inşa etmenin cazibesi gözümü kamaştırıyordu. Ama bu adam beni orada da bulurdu.

İkinci seçeneğim bu görüşmeye düzgünce hazırlanmak ve hareketlerime mantıklı açıklamalar bulup Poyraz'ın gözündeki imajımı biraz düzelttikten sonra ona, pansiyonumun dibinde bir gece kulübü işletmesine müsaade etmeyeceğimi söylemekti. Tam bir hanımefendi gibi, hem de işini bilen, kendine güvenen, sağlam adımlar atan, güçlü bir hanımefendi gibi aklımdakileri söyleyip onu yaptığı işin yanlışlığına pekâlâ ikna edebilirdim. Sonuçta o da ister miydi hiç birini ekmeğinden etmek, sokaklarda bırakmak? Neden istesindi canım? Anlardı hatasını. *Şafak Hanım, derdi. Kusura bakmayın. Hiç bilmiyordum. Hemen durduruyorum kulübün tadilatını. Orayı bir spa merkezine çevirip size de ömür boyu ücretsiz hizmet sağlıyorum.*

Aferin Gargamelciğim, işte böyle yola gel.

Kendi kendime çok fazla havaya girdiğimi fark edince biraz aptal gibi hissettim. Ama etrafta beni gören birilerinin olmadığı gerçeği içimi rahatlattı. Telefonumun saatine baktım. İki buçuğu gösteriyordu. Hazırlanmak için çok fazla

zamanım olduğunu görünce mutfağın kalan tek duvarını boyama işini aradan çıkarmaya karar verdim. Mutfak için turuncuyla pembe arası, çok yumuşak ve açık bir renk seçmiştim. Sanki tencerelerde şeker pişiriyormuşum hissi veren bir renk olmasına özellikle dikkat etmiştim. Çünkü burada sık sık vakit geçirmeyi planlıyordum. Kendimi iyi hissettiğim bir alan olması benim için çok önemliydi.

Duvarı boyarken aklımdaki bütün olumsuzlukları bir kenara itip güzel günlerin kapıda olduğuna kendimi inandırarak işime odaklandım. Aksi takdirde mutsuzluk kemiklerimi ağrıtıyor, kaslarımdan dermanımı alıp götürüyor ve içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu.

Kendini kandırmaların birincisi olarak hareketli şarkılardan oluşan çalma listemin eşliğinde duvarı güzelce boyadım. Bu boya badana işlerine ilk başladığımda elime hiç yakışmamıştı ama zamanla bu işin inceliklerini öğrenmiş, her yanımı boyaya bulamadan duvarları düzgünce boyayabilmeye başlamıştım. Şimdi çıkardığım işten gayet memnundum.

Boya işini halledince mutfağın son hâli gözüme oldukça güzel göründü. Hâlâ halledilmesi gereken şeyler vardı ama artık burayı mutlu bir mutfak olarak hayal etmem çok kolaydı. Bu yüzden hazırlanmak için odama geçtiğimde keyfim yerindeydi. Dolabımı açıp ne giymem gerektiği konusunda düşünmeye başladım. Çok güzel, eflatun renginde bir elbisem vardı fakat eflatun doğru renk gibi gelmiyordu. Daha ciddi bir kıyafete ihtiyacım vardı.

Ciddi kıyafetlerin pek de ilgi alanıma girdiğini söyleyemezdim. Dolabım rengârenk elbiseler, yazlık çiçekli etekler, parıltılı üstlerle doluydu. Yine de biraz eşelediğimde siyah bir kalem etek ile açık gri renkte, yumuşacık bir ipek göm-

lek bulmayı başardım. Daha uygun bir kıyafet bulamayacağımı biliyordum, bu yüzden elimdekinin en iyisi olduğuna inandım.

Giyinmeden önce uzun, sıcak bir duş alıp kaslarımdaki gerginlik ve yorgunluktan kurtuldum. Yüzümü nemlendirici, saçlarımı da besleyici kremlerle şımarttıktan sonra giyinip makyaj masama oturdum. Eğer cildinize iyi bakarsanız çok ağır ten makyajına ihtiyacınız kalmazdı. Benim inanışım bu yöndeydi en azından. Cildimi sağlıklı tutmak adına gösterdiğim çabalar sonuç verdiği için de hâlimden memnundum. İnce bir kapatıcıyla göz altlarımı ve küçük bir sivilce izini kapattıktan sonra yüzüme sürdüğüm tek şey hafif bir allık oldu. Göz kapaklarımı da açık renkli bir farla belli belirsiz süsledim. Zaten çekik olan gözlerimi keskin bir bıçağa çevirmekten hiç gocunmayarak göz kalemiyle göz kapağımın üstüne incecik bir çizgi çektim. Kirpiklerimi de maskarayla kıvırdıktan sonra tek yapmam gereken hangi renk ruj süreceğime karar vermekti.

İlk başlarda nude tonlarda bir ruja elim uzandı fakat son anda karar değiştirdim ve dudaklarımı kırmızı bir kadifeye çevirmeye karar verdim. En sevdiğim rujumu, aynı zamanda sahip olduğum en pahalı makyaj ürünlerinden biri olan koyu kırmızı renkteki rujumu aldım ve ustalıkla dudaklarıma sürdüm. Sonra aynadaki görüntüme baktım ve memnuniyetle gülümsedim.

Kendine güvenen, işini bilen, tuttuğunu koparan bir iş kadını olmayabilirdim, henüz. Fakat kesinlikle öyleymiş gibi görünüyordum. Poyraz Sarıcalı gibi adamları hobi olarak tokatlayan bir kadına benziyordum.

Omuzlarımı dikleştirip ayna karşısında biraz prova yaptım. Poyraz'a söyleyeceğim afili cümleleri, gözlerimi onun

hep yaptığı gibi kısarak ve asla titremeyen bir sesle söylerken o kadar havaya girdim ki bir noktada durup kendimi alkışlamam gerekti.

Saat sekize yaklaştığında ise özgüvenim darbeler almaya başladı. Tamamen hazırlanmış bir şekilde pansiyonun karşılama salonuna indiğimde aynadaki o kadını özlemeye başlamıştım. Kafamda kurup güzelce hizaya dizdiğim cümlelerin sırası karışıyordu. Bazılarını unutuyor, bazılarını da eskisi kadar manalı bulmuyordum. Hazırladığım muhteşem konuşma daha Poyraz'ın karşısına bile çıkmadan parçalara ayrılıyordu. Kendimi toparlamaya ve bu gidişata bir dur demek için derin nefesler almaya çalıştığım sırada o tanıdık şıngırtıyı işittim. Kapı açıldı ve Poyraz Sarıcalı bütün endamıyla içeri girdi.

Onu son gördüğümde sınırlarının biraz dışına çıkan giyim tarzı yine klasik hâline dönmüştü. Siyah bir gömlek ve bacaklarını güzelce saran siyah bir pantolon giyiyordu. Boynunda bir zincir yoktu, bu hoştu ama parmaklarındaki yüzüklerden vazgeçmemişti. Bunun dışında görüntüsünü süsleyen tek şey, çatık kaşlarının gölgesinde kalan gözleriydi. Bu adamın kirpiklerine sahip olabilmek için cinayet işlemeyi göze alacak birkaç insan tanıyordum.

Birbirimizi süzdüğümüz kısacık bir anın sonrasında, "Akıllıca davranmaya karar vermene sevindim." dedi Poyraz. Sesi sanki canını çok sıkan bir şeyden bahsediyormuş gibi alçak ve ahesteydi. Onun canını sıkıyor olma düşüncesi beni hiç üzmedi. Hatta biraz keyiflendirdi. Yüzüme gözlerim kısılıp yok olana kadar yapmacık bir gülümseme kondurdum. "Sevinmene sevindim."

"Hazırsan çıkalım." derken hafifçe kapıya doğru döndü Poyraz. Benden bir baş onayı aldığında ise ilerleyip geç-

mem için kapıyı açtı. Ondan bu kibarlığı hiç beklemesem de bozuntuya vermedim. Işıkları söndürüp pansiyondan çıktım ve Poyraz da çıktıktan sonra kapıyı iki defa kilitledim.

"Güvenlik sistemin var mı?"

Tam yanımda duran adama omzumun üstünden ters bir bakış atıp "Yok." dedim. "Ne yapacaksın? Zavallı pansiyonumu mu soyacaksın?"

Dudaklarının arasında bazı sabır duaları mırıldandıktan sonra benden uzaklaşıp arabaya ilerlemeyi seçti Poyraz. Kibarlık kotasına ulaşmış olmalıydı ki benim için arabanın kapısını açmak gibi bir girişimde bulunmadı. Bunu kendim yaptım. Hiç acele etmeden arabanın yanına ilerledim ve kapıyı açıp yolcu koltuğuna kuruldum. Sonra da şoförüme dönüp "Bu akşam seninle yemeğe çıktığımı bilen tam beş kişi var." dedim.

Tam anahtarı çevirdiği sırada söylemiştim bunu. Bana aşırı manasız bir bakış attı. "Yani?"

"Yani..." derken gözlerimi irice belertip ayan beyan ortada duran gerçeği işaret ettim. "Ayaklarıma beton döküp beni denize atarsan bu işten paçanı sıyırman zor olur."

Şaşkın şaşkın kirpiklerini kırpıştırdı. Sonra yavaşça önüne döndü. "Akıllıca davranman konusunda erken konuşmuşum." diye mırıldandığını işittim. Bu bir tehdit miydi? Cevabı bulamadım. Hayatımın en gergin ve en sessiz araba yolculuğunu yaparken herhangi bir cevaba ulaşmam zaten söz konusu değildi. Ben konuşmuyordum. Poyraz da konuşmuyordu. Radyoyu falan da açmıyordu. Sanki arabada tek başınaymış gibi yalnızca yola bakıyor ve onu hiç rahatsız etmeyen bu sessizlik eşliğinde ilerlemeyi sürdürüyordu.

Bense rahat falan değildim. Sürekli yerimde kıpırdanıyor, varlığımı belli etmek için arada sırada ofluyordum.

Hatta bir noktada o kadar sıkıldım ki bakışlarımı Poyraz'ın yüzüne dikip gözlerimi hiç kaçırmadan ona uzun uzun bakmaya başladım. Umursamadı. Dönüp ne yapıyorum diye bakmadı bile.

Yolculuk uzadıkça uzadı. Şehrin güzel bir yerinde, şık bir restorana gideriz diye düşünmüştüm ama şehirden uzaklaşmaya başladığımızı fark ettim. Bu düşünce paniğe kapılmama sebep olduğu sırada, etrafta binaların oldukça az olduğu bir yerde durduk. Burası neresiydi bilmiyorum ama pencereden etrafa baktığımda birkaç insan görmek beni bir parça sakinleştirdi. *Beni kurşunlayarak öldürdüklerinde geride gerçekleri anlatacak birkaç şahit olması iyi olur doğrusu.*

Arabayı park eden Poyraz, herhangi bir şey söylemeden aşağı atlayınca arkasından gözlerimi kısıp nefret dolu bakışlarla baktım. Yüzyıllardır yaşayan kadim bir cadı olmadığım için çok şanslıydı zira yüzyıllardır yaşayan kadim bir cadı olsam onu kesinlikle lanetlerdim.

Oflayarak ben de arabadan indim ve her nasılsa beni bekleme nezaketini göstermiş Poyraz'ın yanına doğru hiç acele etmeden ilerledim. Ben yanına vardığımda Poyraz eliyle yolu işaret etti, böylece yan yana yürümeye koyulduk.

Pek büyük olmayan ama hoş görünen bir restorana gelmiştik. Lüks bir yer değildi. Ama özel bir yer olduğu belliydi zira dekorasyonu özenle yapılmıştı ve kalabalığın ortasında bir yer olmamasına rağmen epey müşterisi vardı. Bizi kapıda genç bir adam karşıladı.

Gülümseyerek "Hoş geldiniz Poyraz Bey." dediğinde sanırım şaşırmamalıydım. Poyraz elbette beni kendi çöplüğüne getirecekti, değil mi? Sonuçta tanıdığı bir mekânda üstünlük onda olurdu, ben de deplasmandaki zavallı bir takımdım.

Adam bana dönüp hoş geldiğimi söylediğinde kendisine kibar bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra bizim için ayrılmış iki kişilik bir masaya yöneldik. Masa gözlerden uzak localardan birindeydi. Etrafımızı alçak duvarlar ve o duvarların üstüne dizilmiş saksı çiçekleri sardığı için kimse tarafından görülmüyorduk. Yine de Poyraz kafama bir kurşun sıksa fark edilirdi. İdeal bir konumdu yani.

Bir garson bize birer menü verdikten ve birazdan uğrayıp siparişlerimizi alacağını söyledikten sonra yanımızdan ayrıldı ve Poyraz'la baş başa kaldık. Diğer bütün karşılaşmalarımızın aksine bu defa *normal* bir durumun içindeydik. Anlaşarak buluşmuş, bir restoranda oturuyorduk. Garipti doğrusu.

Neyse ki bu normallik uzun sürmedi ve Poyraz bir anda "Sinop mantısı." dedi.

Yüzüme bakmadan söylediği bu iki kelimenin bir şifre olabileceğini düşündüm. Keskin nişancılarından birine beni vurması için Sinop mantısı emri vermiş olabileceği aklıma gelince gerildim. Ama üç saniye içinde alnımın çatına bir kurşun saplanmayınca rahatladım ve "Efendim?" diye sordum.

"Buranın en iyi yemeği cevizli Sinop mantısıdır. Kendileri açarlar. Her zaman aynı lezzette olur. Menüye bak istersen ama ben Sinop mantısını tavsiye ederim."

"Ah." Bu küçük bir şaşkınlık nidasıydı. Hemen peşinden "Tamam." dedim. "Sinop mantısı söyleyelim."

Onayım üzerine Poyraz elini kaldırdı ve birkaç saniye içinde garson yanımızdaydı. Siparişlerimizi verdik ve onlar gelene kadar fazla konuşmadık. Yalnızca Poyraz formaliteden hâlimi hatırımı sordu, ben de ne kadar iyi olduğumdan gereksiz bir uzunlukta bahsettim. Derken on dakika sonra önümüzde nefis tabaklarla birbirimize bakıyorduk.

"Evet." dedi Poyraz çatalını eline alırken. "Anlat bakalım. Seni dinliyorum."

Ne sorduğunu, ne anlatmamı istediğin biliyordum. Elbette biliyordum fakat bu adamın işini kolaylaştırmak için özel bir istek beslemediğim ortadaydı. Kaşığımı bolca sos ve mantıyla doldururken dudaklarımı büzerek "Bundan yirmi dokuz sene önce İstanbul'da doğmuşum." diye anlatmaya başladım. "Vakitlerden bir bahar akşamıymış. Beni aslında bir hafta sonra bekliyorlarmış ama biraz acele etmişim..."

Poyraz'ın restoranın öbür ucundan bile duyulan iç çekişini kaçırmam imkânsızdı. "Şafak." dedi sakince. "Ne saçmalıyorsun?"

Yüzüme en şaşkın ifadelerimden birini yerleştirip "Affedersin." derken bir kaşık mantıyı ağzıma tepiştirdim. Sonra, tam bir hanımefendi olduğum için ağzımdaki lokma bitene kadar bekledim. "Sen bana birden anlat diye emredince... Anlatmaya başladım işte. Olmadı mı?"

Oyunumu görmüş de buna hiç kanmıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Olmadı Orman Perisi, olmadı."

Sessizce hıhlayıp "Sensin Orman Perisi." diye ağzımın içinde geveledim.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Bir şey demedim."

Kısa bir sessizlik oldu. Bu esnada mantının gerçekten lezzetli olduğunu fark ettim. Eğer bu son yemeğimse bile gayet iyi bir son yemek olduğunu söyleyebilirdim.

Sessizliği bozan yine Poyraz oldu, zira benim konuşmaya çok da hevesli olmadığım ortadaydı. "Sana çok sinirliyim." dedi. Sesi öfkeli çıkmıyordu ama oldukça keskindi. "Karşında özürler sıraladım ve beni durdurmadın bile.

Hiçbir yanlışım yokken vicdan azabı duymama müsaade ettin. Bu gerçekten çok... Çok sinir bozucu."

Niyetimin bu olmadığını söylemeyi düşündüm fakat sonra bunun kulağa çok savunmacı geldiğini fark ettim. Henüz bu adam karşısında herhangi bir hatamı kabullenmeye hazır değildim. Omuzlarımı kaldırıp "Ne dememi bekliyordun ki?" diye sordum. "Karşımda birdenbire günah çıkarmaya başladığında ben oradan sağ çıkıp çıkmayacağımı merak ediyordum."

"Sağ çıkıp çıkmamak mı?"

Hayretle sorduğu bu sorunun beni kandırmaya yeteceğine inanıyorsa çok yanılıyordu. "Karanlık adamsın, malum."

Gözlerini kısarak bana şüpheli bir bakış attı. Sanki ciddi olup olmadığımı ölçüyor gibiydi. Ne karara vardı bilmiyorum, yüzünden okunmuyordu. Sadece iç geçirişinde bir parça bezginlik seziliyordu. "Ne istiyorsun benden Şafak?"

Derin bir nefes alarak cesaretimi topladım. "Açmaya çalıştığın gece kulübünün batmasını istiyorum." dedim. Pekâlâ, bunu daha kibar sözcüklerle de ifade edebilirdim fakat cesaretimi biraz fazla toplamış olmalıydım ki ağzımdan bunlar kaçıp gitmişti. En yalın ve net hâliyle içimden geçen buydu çünkü.

Bu açık sözlülüğümün Poyraz'ı afallattığını görmek keyfimi yerine getirdi. Ağzıma bir kaşık daha mantı tıkıştırırken "Neden?" diye sordu karşımdaki adam. "Seninle daha önce hiç karşılaşmadığımıza eminim. Araştırdım. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Sen benim ofisime sinsice yanaşana dek hayatlarımız iki ayrı çizgiymiş."

Dudaklarımdan küçük bir hıhlama döküldü. Artık ne öfkemi ne de nefretimi saklayamayacağımı biliyordum. "Hayatlarımız iki ayrı çizgiydi." dedikten sonra masanın

üzerindeki bardağıma uzandım ve büyük bir yudum su içtim. "Öyle kalmasını da inan her şeyden çok isterdim. Ama sen ne yaptın? Gelip benim pansiyonumun dibinde gece kulübü açmaya karar verdin! Bir de sana zarar verecek bir şey yapmadım diyorsun!"

Poyraz'ın kaşları çatılınca gözleri bir ton daha kararda. "Senden izin mi almam gerekiyordu? Aynı binayı bile paylaşmıyoruz."

"Dibimdesin!" diye yükseldim birden. "Benim huzurla işletmek için hayaller kurduğum, varımı yoğumu yatırdığım pansiyonumun dibinde gece kulübü açacaksın. Orayı sarhoş insanlarla, gürültüyle, kirlilikle dolduracaksın."

"Ben bir yatırım yapıyorum." dedi Poyraz karşılık olarak. Hafifçe masanın üzerine doğru eğilmişti. "Üstelik sadece kendi paramla da değil. Başka birçok yatırımcıyı bu işe sürüklüyorum ve bir iş kuruyoruz. Yaptığımda hiçbir yanlış ya da kanunsuzluk yok. Geleceği görmem ya da senin planlarını hissetmem de mümkün değil. Hâliyle sadece iş yaptığım için beni suçlayamazsın."

"Hı hı." Bu çocukça hareketimi bir de baş sallayışla pekiştirdim. "Suçlarım. İzle de gör."

Gözlerini yüzümden ayırmadan başını iki yana salladı. "Sen delirmişsin. Ne yapacaksın? Oturup batmam için dua mı edeceksin? Adaklar mı adayacaksın?"

Duruşumu dikleştirdim. Omuzlarımı güvenle kaldırdım ve "Her şeyi yapacağım." derken en ufak bir tereddüt hissetmedim. "Gördüğün görebileceğin en berbat komşu olacağımdan şüphen olmasın. Benden öyle bir bıkacaksın ki kaçacak delik arayacaksın. İşine taş koymak için bütün imkânlarımı kullanacağım. O gece kulübünün hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Senin pansiyonumu mah-

vetmene izin vermeyeceğim." Sözlerim hoşuma gidince ağzıma bir kaşık daha mantı attım ve Poyraz'a bakarak ağır ağır çiğneyip yuttum. "Kişisel algılama. Ben de en nihayetinde sadece iş yapıyorum. Anladığım kadarıyla iş dünyasında başkalarını batırmak dünyanın en doğal şeyi."

Bir süre bir şey söylemedi. Bakışları, sanki bir şeyler arıyormuş gibi şüpheyle yüzümde dolaştı. Sonra belirgin bir kabullenişle, "Öyle olsun." dedi. "Elinden geleni ardına koyma Şafak Hanım."

Sözlerindeki küçümsemeyi hemen sezdim. Ona zarar veremeyeceğime emindi. Elimden bir şey gelmeyeceğine, bana karşı zafer kazanmanın kolay olacağına inanıyordu. Belki de haklıydı fakat içimdeki tereddütlerin yüzüme yansımasına müsaade etmedim. Kararlı bir duruşla sandalyemden kalktım. İçimde biriken öfke ve nefretle Poyraz'a üstten bir bakış attım. "Bunu söylediğine pişman olacaksın." dediğimde sesim neredeyse tatlı ve neşeli çıkıyordu. Çantamı sıkıca kavradım ve Poyraz'dan bir cevap beklemeden yürümeye başladım. Tam yanından geçerken hafifçe omzunu sıkıp "Mantı gerçekten güzelmiş." dedim. "Hesabı sen halledersin."

Sonra çınlayan topuk seslerim, içimde bin bir sıkıntı ve buradan uzaklaşana dek sağlam tutmaya çalıştığım yüz ifademle birlikte oradan ayrıldım.

6

Poyraz Sarıcalı'ya tehditler yağdırmak ve onu bir restoranda Sinop mantısı yerken bırakıp gitmek işin kolay kısmıydı. Zor kısmı bu tehditleri hayata geçirmekti.

Poyraz'ın yanından ayrılır ayrılmaz garsondan çağırmasını rica ettiğim taksiye atlamış, bir dünya taksi parası ödeyerek pansiyonuma dönmüştüm. *Adam beni her gün yeni bir zarara sokmayı başarıyor. Büyük bir yetenek.* Evime yani pansiyonuma döndüğümde ilk işim arkadaş grubumdan Selin'i arayıp olan biten her şeyin hızlı, hararetli ve dramatik bir özetini geçmek olmuştu. Uzayıp giden ve araya Selin'in düşünceli mırıltılarının karıştığı bir monologdu. Bir benzerini zamanında Haluk Bilginer çatıda yapmıştı, evet.

Her neyse. Her şeyi sesli bir şekilde birilerine anlatmak durumun vahametini daha iyi kavramamı sağlamıştı. Doğru düzgün tanımadığım ve sürekli siyah giyinen bir iş adamını, sanki ona zarar verebilecekmiş gibi tehdit ettiğim gerçeği kafama dank etmişti. Geri adım atamayacak kadar gururlu ve çaresiz olduğumu bildiğim için bu durumun beni korkutmasına izin vermemeye çalışıyordum. Sonuçta hangi devirde yaşıyorduk canım? Tamam, kötü bir devirde yaşıyorduk

ama bu, savaşmadan pes etmeme yetmiyordu işte. Öylece durup her şeyin elimden alınmasını kabul edemiyordum.

Keşke nasıl savaşacağımı da bilseydim.

Poyraz'a karşı oynayabileceğim bir koz arıyordum ama elimdeki tek seçenek gerçekten çekilmez bir komşu olmaktan ibaretti. Bunu uygulayacaktım elbette fakat yetecek miydi? Mahkeme kararıyla beni kendinden uzaklaştırdığında da yapabileceğim bir şeyler olması gerekiyordu. Ve evet, beni mahkeme kararıyla uzaklaştırması gerekecekti çünkü bu pansiyonun selameti için bütün deliliğimi ortaya koymaya hazırdım. Eğer şu ana kadar anlamadıysanız diye belirtiyorum, bütün deliliğim ile kast ettiğim şey hem kütlesel hem de hacimsel olarak oldukça büyüktü. Oldukça. Siz deyin yüz ton, ben diyeyim bin ton. Aynen öyle.

Ama dediğim gibi, yeterli değildi. Biraz daha stratejik hamlelerim olmalıydı. Hani filmlerde ya da kitaplarda insanlar batırmak istediği kişilerin gizli gizli hisselerini falan toplarlardı, borçlarını satın alıp onları kendilerine borçlu yaparlardı ya, onun gibi bir şeyler lazımdı bana. Fakat ne yazık ki bu konulardaki bilgilerim film ve kitaplardan öteye gitmiyordu. İşletme fakültesinde bize rakiplerimizi nasıl batıracağımızı öğrettikleri dersi kaçırmış olmalıydım.

O gece bu gibi düşüncelerle yatakta dönüp durmuş ve ancak saatler sonra uykuya dalabilmiştim. Rüyamda Poyraz evleniyor ve gelinin babasına hediye olarak benim pansiyonumu veriyordu. Anahtarları ihtiyar adamın elinden almaya çalışırken üstümde nedense pizza desenli pijamalarım vardı. Bir sürü süslenmiş yabancı insan yüzlerinde müşfik bir tebessümle bizi alkışlarken Poyraz'ın kayınpederi kahkahalar atıyordu. Korkunç bir kâbustu, gerçekten. Dudaklarımdaki ruj pijamalarımla uyumlu bile değildi.

Bütün bunlar sebebiyle ertesi güne suratsız başlamam oldukça normaldi. Yine de mutfağa inip çay demlerken ve fındık ezmeli tost hazırlarken kendime güzel telkinler vererek umutsuzluğa kapılmaktan geri durdum. Annem burnumu çeke çeke ağlayan hâlimi hiçbir zaman onaylamamıştı. Eğer ortada ölen biri yoksa ağlamanın da hiçbir mantığı yok, derdi.

Ortada can çekişen hayallerim varken ağlamanın bir mantığı olabilir miydi peki?

İç çekerek doğradığım muz dilimlerini, fındık ezmeli tostumu ve birkaç zeytinle bir parça peyniri kahvaltı tabağıma koydum. Çayımı gül desenli fincanıma doldurduktan sonra odama çıktım. Odamda küçük, yuvarlak bir masam vardı. Pencerenin tam önüne koymuştum. Buradan deniz görünüyordu. Çok yakından olmasa da hoş bir manzaraydı. Bir de penceremin önündeki büyük kavak ağacı vardı ki rüzgâr vurdukça yapraklarının hışırdamasına bayılıyordum. Bu sebeple kahvaltımı burada yapıyor, eğer akşam yemeğimi tek başıma yiyeceksem yine burayı tercih ediyordum.

Manzaraya karşı tostumu yerken zihnimin bir köşesi hâlâ hayatımı kaplayan karmaşayla meşguldü. Dediğim gibi, Sarıcalı'ya tehditler sıralamak işin kolay kısmıydı. Bu tehditleri hayata geçirmem gerekiyordu lakin belli başlı sıkıntılar vardı. Bunlardan ilki ve en önemlisi henüz bir planımın olmayışıydı. Sonuçta delireceksem bile planlı bir şekilde delirmem gerekiyordu ki bir işe yarasın, değil mi?

Nereye gideceğini bilmeyen gemiye hiçbir rüzgâr, özellikle de Poyraz yardım edemez. Bunu sakın unutmayın.

Çayımı yudumlarken küçük adımlarla başlamam gerektiğini düşündüm. İlk önce Poyraz'ı ince ince sinir etmek istiyordum. Bana basit ama etkili bir şeyler lazımdı. Beni zora

sokmayacak, enerjimi tüketmeyecek ama ne kadar inatçı olduğumu Poyraz'a gösterecek bir şeyler...

Tostumdan kocaman bir ısırık alıp bunun ne olabileceğini düşünmeye başladığım sırada kocaman, devasa bir martı önce bir çığlık attı, ardından penceremin önüne kondu. Martılarla ilgili bilmeniz gereken ilk şey, onların korkunç yaratıklar olduğudur. Sürekli çığlık atarlar. Zannettiğinizin aksine vapurlarda atılan simitlerle beslenmezler, etçillerdir. Ve o kadar kinci hayvanlardır ki onlara bulaşmamanız gerekir. Ben martılara saygı duymakla birlikte onlardan belli oranda korkuyordum da. Bu yüzden penceremin önüne konan bir tanesi oturduğum yerde dikleşmeme yetti. Usulca elimdeki ekmeği tabağa bıraktım. Çok saygıdeğer martı hazretleri odamın içine girmek gibi bir karar verirlerse çığlıklar atarak oradan kaçmayı planlıyordum. Bu yüzden sandalyemi hafifçe geriye itmeyi de ihmal etmedim.

Geçen saniyeler gerginliğimi katbekat artırırken martı hazretlerinin tek yaptığı orada durmak ve bana bakmaktı. Arada başını farklı açılara getiriyor ve bana değişik bir perspektiften bakıyordu fakat herhangi bir şekilde atağa geçmiyordu. Bunun beni rahatlatması gerekirdi belki ama üzerime diktiği o küçücük martı gözleri karnımı ağrıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Lütfen git." dedim fısıltıyla. "Yüce martı hazretleri, lütfen git. Burada fındık ezmesi ve biraz peynir dışında hiçbir şey yok. Ama yandaki gece kulübünde tam ağzına layık bir adam var. Adı Poyraz. Onu yersen bir ömür acıkmazsın."

Martı bir kere daha kafasını eğdi. Bense yutkundum. Ve bir süre daha birbirimize öylece bakmakla geçti. Derken en sonunda martının koca kanatları iki yana açıldı. Odamın içine dalıp bana küçük bir kalp krizi yaşatacağına emindim

ama zavallı hâlime acımış olacak ki benden uzağa, denize doğru uçmayı tercih etti.

Rahatlayarak sandalyeme yığıldım ve dudaklarımdan ağlamaklı bir ses dökülürken martılara hükmedebilmeyi diledim. Eğer martılardan oluşan bir ordum olsaydı hepsini Poyraz'ın üstüne salardım. İyi kalpli bir insan olduğum için ona fiziksel bir zarar vermezlerdi tabii. Ama karşısında durup, o deli bakışlarını ona dikip bütün günü diken üstünde geçirmesine sebep olurlardı. İşte bu, Poyraz'ı gerçekten rahatsız ederdi.

Bir anda aklımda parlayan fikirle başımı tam bir martı gibi eğdim. Martılara hükmedemediğim aşikârdı elbette. Fakat onların görevini üstlenip Poyraz'a küçük can sıkıntıları yaşatabilirdim. Pekâlâ yapabilirdim bunu! Hem zahmetsiz olurdu, hem de gerçekten sinirini bozmayı başarabilirdim. Planımın başlangıç aşaması için mükemmel bir fikirdi. Ve uygulamaya geçmem için ihtiyacım olan şeyler güneş kremi, güneş gözlüğü, şezlong ve bir romantik komedi kitabından ibaretti.

İçime yayılan neşe odaya aniden pıs diye sıkılan çiçekli bir parfüme benziyordu. Güzelliğinin her yanı sarması yalnızca saniyeler sürmüştü. Sandalyeme tekrar keyifle kuruldum, kalan tostumu ve soğumaya başlayan çayımı afiyetle mideme indirirken biraz şarkı bile mırıldandım.

İnsanın yapacağı şeyi bilmesi büyük bir rahatlıktı. Bilmiyorum, hayatımızın gelecekteki beş yılını planlamak zorunda değildik elbette. Ama bir sonraki adımımızın ne olacağını bildiğimizde o adımı atarken duyduğumuz özgüven de o kadar fazla oluyordu bence. Uzun dönemli planlamalar yapmadığım açıktı ve sabah kalktığımda o gün neyle meşgul olacağımı belirlediğimde kendimi iyi hissediyor-

dum. Ve işte, bugün ne yapacağımı, neyle uğraşacağımı belirleme işini halletmiştim bile!

Önce soframı topladım. Ardından yarım kalan birkaç işimi hallettim. Bu esnada Gece ve Tan'a akşam birlikte yiyeceğimiz yemeği hatırlatmayı da unutmadım. Kardeşlerime nefis bir lazanya yapmayı planlıyordum. Ayrıca onlar için ufak bir sürprizim daha vardı.

Pansiyonumun en üst katında kendime bir oda ayırdığım sırada aklıma gelmişti bu fikir. Orada durup odamı seçmeye çalışırken bu katın diğer katlardan daha az sayıda odaya sahip olduğu gerçeğini hatırlamış ve bütün bir katı kendime ayırsam ne olur diye düşünmüştüm. Katta toplamda üç oda vardı. Ve birini kendime alıp diğerlerini kardeşlerime tahsis etmek burayı bir eve benzetmek için güzel bir adım olabilir gibi gelmişti. O zamanlar batacağım konusunda derin endişeler taşımadığım için karar vermem hiç zor olmamıştı. Sonrasında başıma gelen üzücü olaylar Gece ve Tan'ın odalarını hazırlama işini biraz geciktirse de artık onlara anahtarlarını teslim edebilirdim.

Bütün işlerimi yoluna koymam bir saatimi aldı. Şezlongumu alıp üzerime yazlık bir şort ve önünde bir kiraz deseni taşıyan pembe tişörtümle pansiyondan çıkmamsa on dakikamı... Tenimin açıkta kalan kısımlarını güzelce güneş kremine bulamayı unutmamıştım. Güneş gözlüğümü yüzüme düşen saçlarımı geriye atmak için kullanırken yanıma bir kitap, bir de sürpriz malzeme olarak annemden kalma dürbünümü alıp Sarıcalı'nın kulübüne doğru ilerlemeye koyuldum. Uzun bir mesafe değildi, çabucak kat ettim. Hemen sonrasında ise kendime konuşlanacak güzel bir yer aradım. Kulübün girişini gören, ayakaltında olmayan ve karşı binanın pencerelerinden bakan herhangi birinin beni rahatlıkla

görebileceği bir konuma yerleştiğimde yakınlardaki cılız bir ağaç yüzüme az da olsa gölge düşürüyordu.

Derin bir nefes aldım, yüzüme büyük bir gülümseme kondurdum ve şezlonguma kuruldum. Yaz güneşi kollarımda ve bacaklarımda dolanırken ilk yaptığım şey Sarıcalı'nın mekânda olup olmadığını kontrol etmek için dürbünümün yardımına başvurmak oldu. Daha önceki gözlemlerime ve tecrübelerime dayanarak Poyraz'ın buralarda olma ihtimalinin yüksek olduğunu hesap etmiştim. Anladığım kadarıyla kendisi işlerinin başında durmayı seven biriydi. Ayrıca etraftaki küçük işletmeleri batırmak gibi bir hobisi vardı. Bir film çekiyor olsak dünyayı felakete sürükleyen o zengin, pislik adam kesinlikle Poyraz Sarıcalı olurdu yani. *Otoriter, kötü kalpli ve başarılı. Ve bazı rivayetlere göre yakışıklı.*

Bir gece kulübünün genelde perdeleri olmuyordu. Camlar da henüz tadilata uğramadığı için dürbün yardımıyla binanın içerisine, hiç değilse belli kısımlara şöyle bir göz atmam mümkündü. Elbette çoğu pencere boş bir odadan fazlasını göstermiyordu. Alt katta birkaç çalışan olduğunu görebilmiştim. İkinci kat ise neredeyse boştu. Neredeyse. Son anda görüş alanıma giren ve camdan direkt olarak olduğum yere bakan adamı saymazsak.

Yüzüme keyifli bir sırıtış yayıldı. Poyraz Bey yine siyahlar içindeydi. Beni umduğumdan bile çabuk fark etmişti ki bu da artık sürekli buraya bakma ve beni kontrol etme ihtiyacı hissedeceğini gösteriyordu. Ne yapmaya çalıştığımı merak edecekti. Delirdiğimi düşünecekti. Neyle ilgilenirse ilgilensin aklının bir köşesi mutlaka benimle, kulübünü gözetleyen sarışınla meşgul olacaktı. Hiçbir şeye gerektiği kadar odaklanamayacaktı. Gününü mahvedecektim yani. Tam istediğim gibi.

Dürbünümü indirdim. Arkama yaslandım ve bana keyif veren bu düşüncelerle birlikte kitabımı açıp kaldığım yerden okumaya koyuldum. Birkaç sayfayı keyifle okuduktan sonra dürbünümü tekrar kaldırıp etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordum elbette. Varlığımın farkında varan tek kişi Sarıcalı değildi. Çalışanlar da onları dürbünle izleyip güneşlenen sarışının ne yaptığını merak ediyorlardı. Bu da onların çalışmalarını yavaşlatıyordu tabii. Bana uzun uzun bakıp birbirleriyle konuşmaya başladıklarında aynı anda çalışmaları da pek mümkün olmuyordu.

Bir taşla iki kuş nasıl vurulmuş, gör de öğren Gargamelciğim.

Anbean neşelenirken ve neredeyse hiçbir şey yapmadan bir şeyler yapmanın keyfiyle bulutlara yükselirken aradan neredeyse iki saat geçti. İki koca saat boyunca Poyraz'la pencerede üç kere göz göze geldik. Yani teknik olarak bu mesafeden göz göze gelmemiz imkânsızdı fakat siz ne demek istediğimi anladınız.

Bu iki saatin sonunda siyah bir arabanın kulübe doğru yanaştığını gördüm. Kitabımı hemen yüzümün yarısına kadar indirip güneş gözlüklerimin de arkasına saklanarak arabayı izlemeye koyuldum. Önce şoför kapısı açıldı. Genç bir adam indi ve hızlı adımlarla arka kapıyı açmaya koşturdu. Arka kapıdan inen adam ise elli yaşının üstünde, saçları epeyce kırlaşmış fakat yine de dinç görünen bir tipti. Kapısını açan şoförüne bir baş hareketiyle teşekkür ettikten sonra acelesiz adımlarla kulübe yöneldi. Bakışlarım onu takip ettiğinde Poyraz'ın da artık yukarıdaki pencerede değil, kulübün kapısında olduğunu gördüm.

Ayrıntıları kaçırmamak için derhâl dürbünüme uzandım. Karşımdaki görüntüye daha yakından baktığımda Poyraz'ın

yüzünde hoş bir gülümseme olduğunu gördüm. Misafiriyle konuşurken hiç de Gargamel'e benzemiyordu. Neredeyse düzgün, aklı başında, efendi bir adam gibi görünüyordu.

Hah! Kimseyi kandıramazsın böyle Sarıcalı. En azından beni kandıramazsın!

Ne konuştuklarını duyamıyordum elbette fakat ayaküstü hâl hatır muhabbetiyle meşgul olduklarını tahmin etmek zor değildi. Kısacık bir sohbetin ardından Poyraz misafirini içeri yönlendirdi. Kendisi de onunla birlikte içeri girer diye düşünüyordum lakin tam o esnada başını hafifçe çevirip bana attığı korkunç bir bakış başka ihtimallerin de mevcut olduğunu gösterdi. Nitekim bey amca kulüpten içeri girerken Sarıcalı döndü ve bana doğru yürümeye başladı.

Dürbünümü indirip duruşumu dikleştirdim. Kendimi düşmanımla karşı karşıya gelmeye hazırlarken içimde en ufak bir tereddüt yoktu. Poyraz Bey'in geleceği varsa göreceği de vardı. Hatta ve hatta duyacağı bazı sinir bozucu şeyler de mevcuttu. Hissedeceği rahatsız edici duyguların bahsini yapmaya gerek bile görmüyordum.

Uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapaması fazla uzun sürmedi. Biraz önce misafirine güller açan suratı şimdi çirkin bir kaş çatış ile gölgelenmişti. Öyle huysuz görünüyordu ki tam bu sıralar dünyanın yörüngesinde bir kara delik oluşacak olsa sebebi Poyraz Sarıcalı olabilirdi.

Kimse benim astronomi bilgimi sınamasın.

Tam yanıma geldiğinde durdu. Başucumda göğe kadar yükselen kara bir ağacı anımsatıyordu. Gölgesi üstüme düşüyor ve keyifli yaz güneşimi bölüyordu. Rahatsızlığımı gizlemeden kaşlarımı çattım ve güneş gözlüğümü kaldırıp başımın üstüne ittim. Böylece arada hiçbir şey olmadan göz göze geldik.

"Selam." dedim tatsız bir sesle. "Gölge ediyorsun."

Poyraz bana karşı ufak bir bağışıklık kazanmış olacak ki yaptığım girişe şaşırmadı. Çatık kaşlarıyla tepemde dikilmeye devam ederken "Ne yapıyorsun Şafak?" diye sordu. Sesinde cinnet öncesi sakinliğin o gergin tonu vardı ve ne kadar hoşuma gittiğini anlatamazdım.

"Güneşleniyordum." Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. "Ama sen güneşimi kesiyorsun."

Bana yaşattığı mağduriyeti her zamanki gibi umursamayan Sarıcalı "Yolun ortasında mı güneşleniyorsun?" diye sordu. Bir gün eylemlerimi artık sorgulamayacağı bir noktaya geleceğine inanıyordum fakat o güne dek sorduğu sorulara cevap vermem nezaketim gereğiydi. Ahu Çiçekli beni terbiyeli, görgülü ve kibar bir kadın olarak yetiştirmişti sonuçta.

"Yolun kenarındayım aslında bakarsan." deyip gülümsedim. Genişçe. "Müsaade edersen kitabımı okuyup..."

"Bir dürbünle mi güneşleniyorsun?"

Nezaketten bir gram bile nasibini almamış gibi lafımı tam ortadan bölerek sorduğu yeni sorusuyla benden bir kaş çatış kazandı Poyraz. "Dürbünle güneşlenmemi yasaklayan bir kanun falan mı var?"

Dişlerini sıktığında çenesinin gerildiğini fark ettim. Kısa bir an için içim bir hoş olmadı diyemem fakat onun Gargamel olduğunu bu kadar çabuk unutmam imkânsızdı. "Hayır ama elinde bir dürbünle kulübümü gözetlemenin yanlışlığına dair birkaç şey bulabileceğime eminim."

Masum bir kedi gibi gözlerimi açtım ve dudaklarımı büzdüm. "Poyrazcığım." dedim içerlemiş bir sesle. "Dürbünden rahatsız olduysan söylemen yeterli." Dürbünü alıp yine dürbün şeklinde olan kutusuna koyup bir kenara kaldırdım.

"Bak, kaldırdım gitti. Seni kıracak değilim. Komşuyuz şunun şurasında."

"Güzel." diye mırıldandı Poyraz. "Burada oturup çalışanlarımı... Rahatsız etmenden de hoşlanmıyorum. Bu konuda da bir şeyler yaparsan?"

İşte erkek milleti böyledir saygıdeğer misafirlerim. Yüz verirsiniz, hani bunun astarı derler. Astarı verenin zaten vay hâline.

"Kusura bakma ama ben kimseyi rahatsız ettiğimi düşünmüyorum." Oradan ayrılmayacağımın altını çizer gibi arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Kendi hâlimde şuracıkta güneşlenirken kimi rahatsız edebilirim zaten? Sonuçta olmadık yerlerde gece kulübü açıp etraftaki işletmeleri batıran katran karası kalpli bir adam değilim. Kimseye zararım olmaz benim."

Poyraz sabır diler gibi yüzünü göğe çevirdiğinde ortaya çıkan boynu ve belirgin âdemelması minik bir dikkat dağınıklığı yaşamama sebep oldu. Kendimi toparlamak için, "Gargamel." diye mırıldandım kendime. *Onun Şirinler köyünü yıkmaya çalışan Gargamel olduğunu bir saniyeliğine bile unutma Şafak. Toparla kendini.*

"Yani buradan kalkmayı düşünmüyorsun." diye mırıldanırken bakışlarını tekrar bana çevirdi. Yaz sıcağında gözlerinin kahvesi biraz daha parıltılı görünüyordu. Sanki içindeki altın parçacıkları eriyip dağılmış gibi. "Öyle mi?"

"Yeterince güneşlendiğime karar verene kadar kalkmayı düşünmüyorum." *Seni yeterince sinir ettiğime karar verene kadar yani.*

"Tamam." dedi Poyraz. "Öyle olsun." Sonra bana çatık kaşlarının eşliğinde son bir bakış atıp yanımdan ayrıldı. Bakışlarımla onu takip ettiğimde kulübe girmeden önce ça-

lışanlardan biriyle bir şeyler konuştuğunu gördüm. İçime bir şüphe tohumu düşerken kaşlarım çatıldı. Derken yarım saat sonra bir kamyon ve birkaç yeni işçi kulübün önüne yanaştı. Ellerinde bırakın isimlerini ne işe yaradıklarını bile bilmediğim koca koca aletlerle kaldırımları kırmaya giriştiler. Bu fazlasıyla gürültülü ve tozlu bir işti.

Yüzüm memnuniyetsizlikle buruşurken pes etmemek için kendime gaz vermeye çalıştım. Ve dürbünümü kutusundan çıkarıp bir kere daha Poyraz'ı gördüğüm pencereye baktım. Benim için bir sürpriz hazırlamıştı. Pencerede şimdi kalbi kadar kara perdeler asılıydı ve küçük bir aralıktan sırıtarak bana bakıyordu. Bu bakış yaklaşık üç saniye sürdü. Sonra perdeyi kapattı ve beni gürültülü, tozlu bir sokakla baş başa bıraktı. Tam bu esnada bir adamın ki kendisi Poyraz'ın kulübünden çıkıp gelmişti, bana bir bardak limonata getirdiğini görünce moralim hepten sıfırın altında ellilere düştü.

Bir tepsiyle önümde eğilip bana limonatayı ikram eden adam hoş bir sesle, "Poyraz Bey keyifli güneşlenmeler diledi." diye ekledi.

Limonatayı aldım. Adama hiçbir şey çaktırmadan teşekkür ettim, hatta gülümsemeyi bile denedim ve şezlonguma sindim. Hâlâ direnmeye çalışıyordum fakat bu raundu kaybettiğim ortadaydı. Poyraz Sarıcalı martı taktiğimi savuşturmayı başarmıştı.

Demek ki daha iyi bir plan bulmam gerekiyordu.

Öyleyse bulacaktım.

Pes etmenin kıyısında bile değildim.

7

Artık ellerimi kirletmenin vakti gelmişti.

Evet, kız kardeşlerimle yediğimiz akşam yemeğinin sonucunda vardığımız ortak karar tam olarak buydu. Onlara sürekli batacağımdan ve artık sokaklarda yaşayacağımdan bahsetmeme rağmen olan biteni hiç doğru düzgün anlatmamıştım. Yani Poyraz Sarıcalı'yla karşılaşmalarımızdan ve aramızda başlayan savaştan kesinlikle habersizdiler. Ablalarının karanlık görünümlü bir gece kulübü işletmecisiyle zorlu bir mücadeleye giriştiğini bilmelerini pek istememiştim. Olumsuz bir örnek olur gibi gelmişti.

Ama lazanyalarımızı afiyetle yerken laf lafı açmıştı ve birden kendimi Gece'yle Tan'a Poyraz Sarıcalı'nın ne kadar korkunç bir adam olduğunu anlatırken bulmuştum. Hem de oldukça canlı detaylar ve ayrıntılarla ve her şeye en başından başlayarak.

"Adamı gece kulübünde takip mi ettin?" diye gözlerini irice açarak soran kız kardeşim Tan'dı. Kendisi henüz sadece on yedi yaşında olduğu için gece kulüpleri ve karanlık adamlar ona fazlasıyla uçuk geliyordu tabii. Ağzına götürdüğü çatalın yarı yolda kalması bundandı.

İç çekerek "Hayat bazen seni delice şeyler yapmaya zorlar Tan." dedim. Kardeşine anlamlı öğütler veren akıllı bir abla edasıyla. Fakat bütün bilgece tavrım Gece'nin, "Şafak'ı pek fazla zorlamak gerekmez." demesiyle yerle bir oldu. "Delice şeyler yapmaya hep çok çabuk ikna olur."

Onun kapkara gözlerine gözlerimi kısarak baktım ve "Ağzında yemek varken konuşma." diye ikaz ettim. Sırf onu sinir etmek için. O da beni sinir etmek için ağzını şapırdatmaya başladı. *Muhteşem bir abla kardeş ilişkisi, görüyorsunuz.* İkimizin çocukça tartışmalarını artık hiç umursamamayı öğrenmiş olan Tan, "Peki, sonra ne oldu?" diye sordu. "Seni fark edince yani."

Böylece onlara hikâyenin kalan kısmını da anlattım. Fatoş'la Poyraz'ın karşılaşmasını anlattığım zaman üçümüz ufak bir gülme krizine girdik. Tamam, pek de ufak sayılmazdı. Tan gülmekten ağlama kıvamına gelmişti ve Gece bir miktar nefessiz kalmıştı. Böyle fütursuzca gülmenin insanı rahatlatan bir yanı vardı. Bu gür kahkahalar bu anı unutulmaz kılıyordu. Gülüşümüzün sesleri pansiyonun duvarlarına siniyor ve burayı bir parça daha yuvaya benzetiyordu.

Nihayet sakinleşebildiğimizde Poyraz'la olan Sinop mantısı randevumuzu da anlattım. Bir ara konudan uzaklaşıp Sinop mantısını övmeye başladığımda ortak kararımız o mekâna üçümüzün birlikte bir ziyaret gerçekleştirmesinin şart olduğuydu. Ben Poyraz Bey'e atar gider yapacağım derken tabağımı yarım bırakmıştım ve bu hâlâ kalbimde bir yaraydı. Kardeşlerimle gidip koca bir tabağı mideye indirmek gerçekten muhteşem olurdu. Ücreti de Poyraz'ın hesabına yazdırırız, oh mis.

"İşte böyle." derken tabağımda kalan son lokmayı çatalımla dürttüm. "Ona tehditler savurduktan sonra tek yapa-

bildiğim kulübünün önüne şezlong kurup güneşlenmekten ibaret. Üstelik bu küçük girişimim de hüsranla sonuçlandı ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bence şezlong iyi taktik." dedi Gece ondan hiç beklemediğim bir şekilde. "Onun sinirini bozmuşsun ki sana bir karşılık vermiş. Ama daha etkili bir şeyler bulmalısın."

Ortanca kardeşimin bu meseleye yaklaşımının bu şekilde olmasını hiç beklemiyordum. Kendimi, bütün bunların saçma sapan işler olduğunu söyleyip pansiyonu satılığa çıkarmam konusunda beni ikna etmeye çalışmasına fazlasıyla hazırlamıştım. Ama beklediğimin aksine Gece, savaşmaya hazır görünüyordu. Bazen onun damarlarında dolaşan Ahu Çiçekli kanını küçümsediğimi hissediyordum ve böyle anlarda kardeşim bana hemen gerekli cevabı veriyordu.

"Kesinlikle." dedi Tan. Hâlâ tabağını bitirememişti. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattığında alnındaki çiller bir araya toplandı. Üç kız kardeş olarak az sayıdaki ortak özelliklerimizden biri de çillerimizdi. Benim Gece ve Tan'a göre nispeten az, yalnızca güneş görünce belirginleşen çillerim olsa da hepimizin yüzünde koyu renkli bu noktacıklardan vardı. "Keşke onu dava edebilsen. Mahkemelerde süründürsen ve buradan çekip gitmek zorunda kalsa."

Başımı üzüntüyle iki yana salladım. "Yasa dışı bir şey yapmıyor ki." *Yani gördüğümüz kadarıyla yapmıyor. Göremediğimiz kısmı Allah'a havale ediyorum.* "Körü körüne böyle işlere girecek kadar da param yok maalesef."

"Yok yok." dedi sandalyesinde arkaya yaslanırken Gece. "Dava falan boş işler. Daha kurnazca davranmalısın."

Başımı salladım. "Kurnazca. Evet. Ama nasıl kurnazca davranacağımı pek bilmiyorum."

Sanki önüne bir matematik problemi koyulmuş gibi kaşlarını çatıp "Bir düşünelim bakalım." diyen Tan oldu. "Şimdi bizim amacımız ne tam olarak?"

Gece hemen cevap verdi. "Amacımız Poyraz'ın işlerine taş koymak."

Bir an konuşmada geçen *amacımız* kelimesi içimi sıcacık etti. Zira kız kardeşlerimin benim sorunumu bu kadar hızlı bir şekilde benimseyip meseleyi bu kadar ciddiye almalarını beklemiyordum. Birlikte bir adamı batırmak için planlar yapıyor oluşumuz çok tatlıydı.

"İşlerine taş koymak..." Tan düşünceli bir mırıltıyla dudaklarını büzdü. Kısa bir kafa yoruşun ardından gözlerini hevesle açtı. "Eğer gece kulübünün tadilatında çalışan işçileri oyalayacak şeyler bulabilirsek işler epey yavaşlar."

Bu oldukça mantıklı bir fikirdi. Küçük şezlong atağım bile işçilerin dikkatini dağıtıp onları yavaşlatmıştı, üstelik Poyraz bundan hiç memnun kalmamıştı, değil mi? Eğer onları bütün gün oyalayacak fikirler bulabilirsem kim bilir bu Sarıcalı'yı ne kadar delirtirdi?

"Evet." dedim hafifçe alt dudağımı dişleyip. "Bunu nasıl yapabiliriz?"

"Biber gazı spreylerini kullanabiliriz?" diye önerdi Gece. "Gaz maskeleriyle kulübü basmamız havalı olur."

Onun fikrinin çoğunlukla ergen erkeklerin oynadığı bilgisayar oyunlarındaki bir sahneyi anımsatması beni hiç şaşırtmadı. "Zavallı işçilere biber gazı sıkamayız Gece." dedim usulca. "Gargamel'in emri altında çalışıyor olmak onların suçu değil. Adamlar ekmek paralarını kazanmaya çalışıyor yalnızca."

Kız kardeşim bana hak vererek başını salladı. "Doğru diyorsun."

"Daha tatlı bir planımız olmalı." dedi Tan. "Mesela kurabiyeler."

Evet. *Kurabiyeler.*

Mükemmel planımızın ilk aşaması işte böyle ortaya çıkmıştı ve ben, içine pötikareli bir örtü serilmiş küçük piknik sepetimi çikolata parçacıklı kurabiyelerle doldurmaya bu sohbetin sonunda karar vermiştim. Sepetin tam yanında kocaman, iki sürahi karpuzlu limonata duruyordu. Hepsi içlerine eklenmiş zararsız miktardaki ve uyku getirdiği rivayet edilen bazı tozlarla birlikte sevgili komşumun işçilerine gitmeye hazırdı.

Dediğim gibi, ellerimi biraz kirletmenin zamanı gelmişti. İnanın ben de zavallı masum adamların limonatalarına ilaç atan bir kadın olmayı hiç ama hiç istemezdim fakat bir şekilde boy ölçüşemeyeceğim kadar güçlü bir düşman edinmiş, yürümeyi hiç arzu etmediğim bu yola adeta sürüklenmiştim. *O yüzden beni yargılayacaksanız bile bunu sessizce yapın.*

Kız kardeşlerim gece yeni odalarında kalmış ve ikisi de odalarına bayılmışlardı. Gece bile. Onlara sürpriz yapmak için en sevdiği şeyleri öğrenmeye çalışırken bana verdiği tuhaf cevaplara –en sevdiği rengin krom olduğunu söylemişti mesela- rağmen odasının dekorasyonundan hoşlanmış gibi görünüyordu fakat sabah erkenden ayrılması gerekmişti. Kurabiyeleri hazırlayıp planı uygulama işi de Tan'la ikimize kalmıştı yani.

"Muhteşem görünüyorlar." dedi kardeşim sepete bakarken. "İşçiler çok memnun olacak. Hem lezzetli şeyler yiyecekler hem de biraz kestirme şansları olacak. Eminim Poyraz denen adam onları çok çalıştırıyordur."

Kardeşimin bu kadar havaya girmesi ve hiç görmediği bir adama sırf ablasını üzdüğü için nefret beslemeye baş-

laması gerçekten çok tatlıydı. Ayrıca kardeşlerimin tavrı bu sabah daha pozitif ve daha iyi bir ruh hâlinde uyanmama sebep olan şeydi. Zira uzun zamandır kendimi fazlasıyla tek başıma hissediyordum. Yalnız değildim elbette. Babam vardı, kardeşlerim ve arkadaşlarım vardı fakat tek başımaydım. Sürekli bir şeyleri tek başıma başarmaya gayret ediyordum. Bu güzel bir şey olsa dahi çok yorucuydu. Arada sırada birinin yanınıza gelip yükünüzü azaltması hoştu. Dinçleştiriciydi. Ben de kendimi dinçleşmiş hissediyordum.

Bu senin için kötü haber Gargamelciğim, üzgünüm.

Planımız muhteşem şekilde işledi. Tan'la beraber güler yüzlü komşular olarak gece kulübüne gitmeden önce dürbünümle Sarıcalı'nın ortalarda olup olmadığını kontrol ettim elbette. Kendisi de kalbi kadar kara arabası da etrafta görünmediğinde ziyaretimizi gerçekleştirdik. Neredeyse babamla yaşıt olan ustabaşı bizi ve kurabiyelerimizi sevecenlikle karşıladı. Tan'la flört etmeyi deneyen genç bir çalışan çatık kaşlarımdan nasibini alsa da genel olarak hoş zaman geçirdik. İşçiler kurabiyelere de limonataya da bayıldılar ve bize çokça teşekkür ettiler.

Bütün kurabiyelerin yendiğinden ve bir damla bile limonata kalmadığından emin olduktan sonra Poyraz Sarıcalı tarafından baskına uğramamak için Tan'la oradan çabucak ayrıldık. Kız kardeşim her ne kadar kalıp sonuçları görmek istese bile babası, yani Mehmet Abi onu almaya erkenden gelince ayrılmak zorunda kaldı. Fakat akşam Çiçekli Kızları grubunda olan biten her şeyi onlara anlatacağıma dair söz verdiğim için çok üzülmedi.

Aklım sürekli planımızın işe yarayıp yaramadığıyla meşgulken pansiyondaki işlerime odaklanmam çok zor oluyor-

du. Yine de elimden geleninin en iyisini yapıp karşılama salonundaki duvara birkaç güzel tablo asmaya koyuldum.

Bir merdivenin üzerinde, kime ait olduğunu bilmediğim bir manzara resmini duvardaki çiviye düzgünce asmaya çalıştığım sırada kapının üstündeki süs şıngırdadı. Telaşla kapıdan tarafa döndüğümde tam da aklımdaki ismi gördüm.

Poyraz Sarıcalı bugün bir değişiklik yapıp koyu yeşil bir tişört giymeye karar vermişti. Tişörtü kendisine bir beden küçük almış olmalıydı zira kumaş vücudunu oldukça sıkı bir şekilde sarıyordu. *Tamam, kasların varmış, ne diye gözümüze sokuyorsun Gargamel?* Saçları nihayet makas görüp kısalmış olsalar da kirli sakalı hâlâ çehresini sarmaktaydı. Bu hâliyle mafya babası gibi görünmüyordu. Ama çatık kaşlarının da aşikâr ettiği üzere oldukça asabi bir ruh hâlindeydi.

Allah Allah, ne oldu ki?

"Hâlâ açılmadık." dedim bakışlarımız birbirini bulduğunda. "Kendine kalacak ya da batıracak başka bir pansiyon bulmalısın."

"Hayır." dedi Poyraz bana doğru ilerlerken. Sesi öyle keskin çıkmıştı ki hafifçe irkildim. "Ben tam olarak bu pansiyonu batırmak ve hatta yok etmek istiyorum."

Gözlerim önce dehşetle kocaman açıldı, ardından öfkeyle kısıldı. "Biliyordum." diye tısladım dişlerimin arasından. Bu esnada Poyraz tam karşıma gelmişti. Aramızda bir adımlık bir mesafe vardı ama ben bir merdivenin üstünde olduğum için Poyraz'a yukardan bakacak kadar şanslıydım. "Beni batırmaktan zevk aldığını söylediğimde kimse bana inanmamıştı ama ben senin asıl emellerini çok iyi biliyordum!"

Poyraz'ın bana bakmak için kafasını yukarı kaldırması gerekiyordu. Bu da tuhaf bir şekilde iyi hissetmeme sebep

oluyordu. "Sen var ya." dedi dişlerini sıkarak. "Sen delinin tekisin."

"Ne münasebet!" Çenemi yukarı kaldırıp karşımdaki adama kibirli bir bakış gönderdim. "Sen deli görmemişsin."

Poyraz gözlerini kapattı, sabır diler gibi iç çekip eliyle yüzünü sıvazlamasını izledim. Size yalan söylemeyeceğim, hoş bir manzaraydı. Onu sinirlendiren ben olduğum için daha da hoş bir manzaraydı. "Senin yüzünden." dedi sakin tutmak için fazlasıyla çabaladığı belli olan bir sesle. "Senin yüzünden bütün çalışanlarım uyuyor. Uyuyor!"

Kollarımı birbirine dolayıp "Üstüme iyilik sağlık!" derken şaşkın görünmek için biraz fazla efor harcadım. "Benim bunda ne suçum var Poyraz Efendi? Ninni mi söylemişim çalışanlarına acaba? Yorulmuş, uyumuşlardır zavallılar. Kim bilir nasıl eziyetler ediyorsundur sen onlara?"

Poyraz aramızdaki bir adımlık mesafeyi de kapattı. Eğer yerde olsaydım şu an aramızdaki mesafe öpüşmeye çok müsait olurdu. Öpüşeceğimizden değil elbette. Bu Gargamel'i öpmek gibi bir plan on yıllık ajandamda yer almıyordu. Yalnızca o tehditkâr yakınlığın anlaşılması için örnek vermek istedim.

"Kurabiyelerden ve limonatadan haberim var." dedi Poyraz. Adeta burnundan soluyordu. "Resmen insanları zehirlemişsin!"

Küçük bir korku hissi kalbimi sıkıştırdı. Bir an Poyraz'ın polislere haber verdiğini ve Şafak operasyonuyla pansiyonumdan yaka paça çıkarıldığımı hayal ettim. Şafak operasyonundaki *inceyi* gördünüz, değil mi? Minicik bir an içinde polisleri suçsuz olduğuma inandırmak için nasıl ağlamam gerektiğine bile karar vermiş olmak beni biraz ürküttü. Poyraz Sarıcalı hâli hazırda damarlarımda dolanan

deliliğin hepten arşa çıkmasına sebep oluyordu. Bu onun için bir felaketti tabii ama beni de iyi yerlere sürüklemediği ortadaydı.

Yine de rol kesmeyi bırakmadım tabii ki. Yüzüme en masum ifademi yerleştirip "Ah sen kurabiye mi istiyorsun?" dedim. "Mutfakta birkaç tane kalmış olması lazım. Baştan söylesene!" Sanki ona kurabiye getirmeye koşacakmışım gibi ileri atıldığımda pek de planlamadığım bir şey oldu. Ayağımdaki terlik bir anda kayıverdi ve ben yere doğru uçuşa geçtim.

Bu, her şeye rağmen romantik bir hikâye olabilirdi. Eğer Poyraz ileri uzanıp beni yakalamış ve yere çakılmaktan son anda kurtarmış olsaydı... Beni kucağına alır, gözlerimin içine bakar ve gülümserdi. Ben de daha sonra bu anı arkadaşlarıma dudaklarımda yarı utangaç yarı fettan bir gülümsemeyle anlatırdım fakat öyle olmadı. Ağır çekimde gerçekleşen hiçbir şey yoktu. Bir anda, şak diye yere kapaklanıverdim.

Dizlerim ve avuç içlerim acıyla sızlarken Poyraz'ın "Çarpıldın işte." dediğini işittim. *Pis Gargamel.* Yine de eğilip yerden kalkmama yardım edecek kadar insanlık vardı içinde. Kollarımdan tuttu ve yavaşça doğrulmama yardım etti. "İyi misin?"

Değildim. Hem dizlerim hem de gururum o kadar incinmişti ki dolan gözlerimi karşımdaki kara kalpli adamdan saklayabilmek için yere bakıyordum. Buna rağmen "İyiyim." dedim. "Küçük bir kaza."

"Çalışanlarıma uyuşturucu vermenin ilahi karşılığı." diye düzeltti Poyraz.

"Ha ha." Cansız bir gülüş taklidi yapmayı denedim ama sesim zannettiğimden daha ağlamaklı çıktı. "Ben kimseyi uyuşturmadım."

Ben nasıl inatla başımı kaldırıp ona bakmıyorsam Poyraz da inatla beni bırakıp uzaklaşmıyordu. "Böyle inkâr etmeye devam edersen çatına bir yıldırım düşecek."

"Ben sadece kibar bir komşu olarak çalışanlarına ikramda bulundum."

"Bütün mahalleyi seller basacak senin yüzünden."

"Sen karanlık adamsın ya, herkesi kendin gibi zannediyorsun."

"Bütün şehri zelzeleler alacak."

"Oysa ben gayet kendi hâlinde, aklı başında bir kadıncağızım."

"Alev alev yanacak buralar."

Muhabbetin nasıl bu kıvama geldiğini bilmiyordum ama gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken nihayet başımı kaldırıp ona baktım. "İtfaiyeyi çağır o zaman."

Dudağının kıyısında küçük bir tebessüm gördüm. Bir gülümseme değil ama bir gülümsemenin vaadi. Bu küçücük mimik yüzünü öyle bir değiştirdi ki neye uğradığımı şaşırdım. Gözlerinin kahvesi koyulaştı, içindeki altın parçacıkları hepten parıldadı. Bir anda bu adam hakkında duyduğum o çapkınlık hikâyeleri çok mantıklı geldi. Kadınların onda ne bulduklarına dair gözden kaçıramayacağım bir ipucu yakaladım.

Bu da yetmezmiş gibi Poyraz ağır bir sesle, "Gerek yok." dedi. "Biz söndürürüz."

Birileri kalbimde mısır patlatıyormuş gibi hissetsem ve bu histen oldukça hoşlansam bile ipleri elden bırakmadım. "Biz mi? Ben hiç beceremem öyle işleri. Kendimi falan yakarım maazallah."

Ben ona baktığımda Poyraz da nihayet geri çekilmeye karar verdi. Dudağının kıyısında bir tomurcuk gibi duran

tebessümü bozmadan "Doğru." diye mırıldandı. "Senin uzmanlık alanın insanları zehirlemek."

Bu işteki payımı sonsuza kadar inkâr etmeye kararlı ve Poyraz'ın kafamı karıştırıp beni oyuna düşürmesine izin vermeme konusunda azimliydim. "Hayır." diye itiraz etmem saniyenin onda biri kadar sürdü. "Ama sen kesinlikle yangınları söndürmekten ziyade birilerinin ocağına ateş düşürme işinde uzman gibisin."

Tebessümü çabucak yok oldu. Yerini daha sert bir ifadeye bıraktı. "Şafak." dedi iç çekerek. "Sana karşı anlayışlı olmaya çalışıyorum..."

Kendimi tutamadım ve dudaklarımdan sinir bozucu bir gülme sesi kaçıp gitti. Eğer su içiyor olsam bütün suyun genzime kaçacağı tarzda bir gülmeydi. "Anlayışlı mı?"

Poyraz sanki beni hiç duymamış gibi devam etti. "Zor bir durumda kaldığını ve hıncını benden çıkardığını anlıyorum..."

"Zor bir durum mu?"

Sen her şeyi böyle soracak mısın Şafakçığım?

"Ama böyle yapmaya devam edersen ben de sana karşılık vermeye başlayacağım." Nihayet cümlesini bitiren Poyraz gözlerini kısarak sözlerini vurgulamayı da ihmal etmedi.

"Yani ayaklarıma beton dökûp..."

"Hayır, balıklarla uyumayacaksın."

Gözlerim kocaman açıldı ve bir adım geri çekildim. "Yoksa beni bir inşaatın..."

"Temeline gömmeyeceğim." Sağ elinin iki parmağıyla burun kemerini sıkıp sabırlar diledi. Sesli bir şekilde yapmadı bunu ama sesli olmasına gerek yoktu zaten. Her şey ortadaydı. "Şaşıracaksın ama ben mafya değilim."

Ona inanmadığımı belli edecek kadar seri bir şekilde ba-

şımı salladım. "Bir mafya da tam olarak aynısını söylerdi."

"Hayır." dedi Poyraz sakince. "Söylemezdi." Aramızda açılan mesafeyi kapatmak için iki adım attı. Karşı karşıya geldiğimizde size daha önce bahsini açtığım şu uzaklıktaydık. Kalp atışlarımın ritmi birazcık şaşmıştı. Ama yalnızca birazcık.

"Eğer benimle uğraşmaya devam edersen." diye söze başlayan Poyraz'ın tavrı artık tamamen tehditkâr bir havadaydı. "Kulüpte hafta sonları üniversite öğrencilerine yüzde elli indirim yaparım. Bu ne demek olur biliyor musun?" Elimi kalbime götürdüm ve zalimliği karşısında dehşete düştüğümü vücut dilimle muazzam bir şekilde vurguladım.

"Bu." diye devam etti Poyraz. "Hafta sonları etrafta, içmeyi yeni öğrenmiş bir sürü sarhoş ergenin kol gezmesi demek olur."

"Sen korkunç birisin." diye fısıldadım. İçine düştüğüm dehşet soluğumu kesmişti.

Poyraz fısıldayışıma bir fısıltıyla karşılık verdi. "Sen de delinin tekisin." Bunu söyledikten sonra geri çekildi. Bana son bir bakış attı ve pansiyonumdan çıkıp gitmeden önce, "Çalışanlarımdan uzak dur Orman Perisi." şeklinde bir ikazda bulunmayı da unutmadı.

Beni korkutabildiğini zannediyordu. Biraz korkutabildiği de doğruydu fakat iş, kulübün açıldığı günlere gelirse zaten kaybedecek pek bir şeyim kalmayacağını fark ettiğimde sözlerinin etkisi hızla geçmişti. Yerini, bugün başarılı bir operasyonda bulunduğumuz gerçeğinin mutluluğu alıvermişti. Kız kardeşlerimle kurduğum plan işe yaramıştı. Hem de öyle bir işe yaramıştı ki Poyraz Sarıcalı'yı ayağıma getirmişti.

Pes etmeyi aklımın ucundan bile geçirmeden telefonumu elime aldım. Kardeşlerime olan biten her şeyi anlatıp planımızın ikinci aşaması için harekete geçmenin vakti gelmişti.

8

Dişlerim kamaşıyor. Hem de çok fena.

Bu kamaşmayı giderebilmek için bardağımın kenarında duran limon dilimini alıp ısırmak aklıma gelen tek çözüm oldu. Aslında tam şu an, Poyraz Sarıcalı denen herifin omzuma sardığı kolunu ısırabilmek isterdim. Ama karşımızdaki insanlar böyle bir vahşeti biraz yadırgayabilecekleri için dişlerimi limona geçirdim ki aralarından birkaçı bunu bile nahoş bakışlarla karşıladılar. Ekşi tadı ağzıma dağıldığında onlara özgürce yüzümü buruşturabilmem de meselenin olumlu taraflarından birisiydi tabii.

İçinde bulunduğum duruma nasıl geldiğimin hikâyesi tam bir trajikomediydi. Bildiğiniz gibi komşum Gargamel'in başına bela olmak ve onu hayattan bezdirmek gibi birtakım planlarım mevcuttu. Bu planlar doğrultusunda onun damarına basacak bazı şeyler yapıyordum. Çalışanlarını uyutmak ya da sürekli gece kulübüne uğrayıp onları lafa tutarak işlerini yavaşlatmak gibi. Oradaki ustalar aradan geçen kısacık zamanda beni sevmeye başlamışlardı. Onlara götürdüğüm yemekleri ben tatmadan asla yemiyorlardı tabii, o konuda haklı bir güvensizlikleri söz konusuydu. Fakat beraber uza-

dıkça uzayan öğle yemekleri yiyorduk. Bazen Poyraz ortalarda yokken gelip pansiyonun tadilatına yardım ettikleri bile oluyordu. Kaleyi içten fethetme çalışmalarım son hız devam ediyordu yani ama ben bu kadarıyla yetinmiyordum tabii. Daha büyük işler için fırsat kollamayı her an sürdürüyordum.

Yine sıcak bir yaz gününde, Ustabaşı Cemil ve çalışanlarına taze pişirdiğim pofuduk poğaçalarımdan oluşan bir sepet götürdüğümde geçtiğimiz gün yerleştirilmiş bar tezgâhının üzerindeki kâğıt yığınını görmüştüm. Elbette merakım çabucak kıvılcımlanmış, bana şöyle bir kafamı uzatıp kâğıtlara bakmaktan başka çare bırakmamıştı. Kâğıtların en üstünde duran davetiyeyi gördüğümde de gözlerimin kocaman açılmasına engel olamamıştım. Zira oldukça süslü bir şeydi, ayrıca bana oldukça tanıdık geliyordu çünkü aynı davetiyeden bir tane de benim pansiyonumda, çalışma masamın üstünde duruyordu.

Davetiyenin bir doğum günü davetiyesi olduğunu biliyordum. Babamın en yakın arkadaşının kızı olan Hicran'ın doğum gününe elbette ben de davet edilmiştim fakat itiraf etmeliyim ki gitmeyi hiç ama hiç düşünmemiştim. Bunun sebebi babamın sosyal çevresinde kendimi boğuluyor gibi hissetmemden başka bir şey değildi.

Altan Korel şaşaalı bir hayat içinde, oldukça asil bir çizgide ilerlemekten gurur duyardı. Tek evladı olan biricik kızının da kendisi gibi olmasından başka bir şey istemiyordu fakat ne yazık ki kızı annesine umduğundan çok benziyordu. Katıldığı partilerde pembe ve fırfırlı elbiseler giymekten, onu sıkan muhabbetlerden göz devirerek uzaklaşmaktan, lafını kimseden sakınmamaktan ve lezzetli kanepeleri tek lokmada ağzına tıkıştırmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca yaptı-

ğı mesleğin, yani modelliğin o çevrenin insanları tarafından çok da takdir edilmediğini biliyordu.

Tam olarak bu sebeplerle babamın düzenlediği organizasyonlara bile katılmayı hiç istemiyor, eğer bir kaçış fırsatı bulursam mutlaka değerlendiriyordum. Ama bu defa işler başkaydı. Bu davete katılmayı gerçekten değerlendirebilirdim çünkü bu davet işime yarayacak istihbaratlar için güzel bir fırsat olurdu. Tabii bunun için olgunlaşması gereken bazı şartlar mevcuttu.

Herkesin karnını doyurmakla ve gençlerin birbirine sataşmakla meşgul olduğu bir anda Ustabaşı Cemil Abi'nin yanına yanaşıp göz ucuyla davetiyeyi işaret etmiştim. Adam bana gözlerini kısarak baktığında ise "Poyraz Efendi böyle davetlere çok sık katılıyor mu?" diye soruvermiştim.

Ustabaşı Cemil Abi esasında patronunu seviyordu ama benim içine düştüğüm zor durum karşısında elbette mazlum olanın yanında, yani benim yanımda yer almaktan da gocunmuyordu. Bu yüzden tereddütsüzce soruma cevap vermişti.

"Katılır. Yatırımcıları sürekli böyle davetler düzenler. Bizim patron da çok hoşlanmaz ama onların gönlünü hoş tutmak için katılır." Cemil Abi senelerdir Poyraz'la birlikte çalıştığından onun sözlerine güvenebileceğimi biliyordum ve onun dudaklarından bu kelimeler dökülür dökülmez benim kafamın içinde tilkiler dört dönmeye başlamıştı bile.

Öncelikle babamın en yakın arkadaşı Serhan Amca'nın Poyraz'ın yatırımcılarından biri olduğunu öğrenmek kalbimi biraz kırmıştı. Serhan Amca'yı severdim. Benim yaklaşan felaketimde aktif bir rol aldığını bilmek bu sevgiyi incitmeye başlamıştı ama yapabileceğim bir şey yoktu. Gidip Serhan Amca'yla konuşmak gibi bir seçenek olduğunu düşünebilirdiniz fakat hayır, yoktu. Çünkü ona söylediğim her

şey aynen, hatta biraz daha abartılarak babama aktarılırdı. Babam en başından beri bu pansiyon işini desteklemediği için derhâl elinde bir çanta parayla gelir ve hayallerimden vazgeçmem için beni ikna etmeye çalışırdı. Bunu hiç ama hiç istemezdim zira ara sıra kapıldığım umutsuzluk anlarımdan birine denk gelirse beni gerçekten ikna edebilme ihtimali vardı. İkna olur, sonra da bir ömür bunun pişmanlığını yaşardım. Bu yüzden Serhan Amca'ya gerçekleri, yani Poyraz Sarıcalı'nın kara kalpli bir Gargamel olduğunu farklı yollarla göstermeliydim. Yatırımlarını geri çekmeliydi. Böylece Poyraz zor duruma düşer, bir kulübünden vazgeçmek zorunda kalabilirdi. Kesin olurdu demiyorum ama olabilirdi yani. Niçin olmasındı?

Hicran'ın doğum gününün bir saray seremonisi gibi gerçekleşeceğini biliyordum. Onun doğum günlerinden birine ilk kez katıldığımda on bir yaşındaydım ve nasıl dehşete düştüğüm dün gibi aklımdaydı. Ben oraya kelebek desenli bir eteğin altına çingene pembesi külotlu çorap giyerek gitmiştim. Hicran'ın üstünde ise krem rengi ve ışıltılı bir elbise vardı. Saçları sımsıkı bir topuz yapılmıştı, benimkiler gibi iki yandan boncuklu tokalarla toplanmamıştı ve hiç de on yaşındaymış gibi görünmüyordu. Bütün parti boyunca ne zaman oyun oynayacağımızı merak edip durduğumu da hatırlıyorum. Asla oynamamıştık. Bahçeye koyulan kocaman ekranda bir Barbie çizgi filmi izlemiştik. Sonra pastayı kesmiş, hediyelerimizi vermiş ve bir çizgi film daha izlemiştik.

Hicran'ın sonraki doğum günlerinde çizgi filmler de kalkmıştı. Şimdi yalnızca güzel kıyafetli insanlar oraya gidiyor ve Hicran'a gülümseyerek ne kadar iyi ki doğduğunu anlatan hediyelerini takdim ediyorlardı. Yaşları gittikçe büyüyen ve ergenliğe adım atan gençler de fırsat bulurlarsa

şişe çevirmece falan oynamaya çalışıyorlardı. Yani doğum günleri sıkıcıydı, gergindi ve asla bulunmak istemediğim yerlerden birisiydi ama zor zamanlar zor işler gerektiriyordu. Bazı şeylere göğüs germem icap ediyordu ve Hicran'ın doğum günü de bunların arasındaydı. Hem doğum günleri ne kadar kasıntı olursa olsun, Hicran tatlı bir kızdı. Bu da bu partiye katlanmamı kolaylaştırabilirdi.

Davetiyeye kesin bir cevap vermeden önce babamı aramış ve iş için gittiği küçük Avrupa şehrinden önümüzdeki haftaya kadar dönmeyeceğinin garantisini almıştım. Eğer Türkiye'de olsa babam asla Hicran'ın doğum gününü kaçırmazdı ve onunla aynı partide olduğumda Poyraz'a sinsice yaklaşmam zor olurdu. Fakat babam yoktu. Bu da bütün şartların olgunlaştığı manasına geliyordu.

İşte böylece bir cumartesi gecesi ben Şafak Korel, griyle mavinin arasında tatlı bir ton yakalamış, incecik askıları olan saten elbisemin içindeydim. Saçlarım hoş bir topuzla başımın arkasına toplanmıştı. Makyajım yumuşak tonlarda ve gözlerimle elbisemin uyumunu vurgular nitelikteydi. Gün içinde dışarlarda dolaştığım için yüzümde belirginleşmiş olan çillerimi saklama gereği duymamıştım. Kendimi övmek pek benim kalemim değildir lakin çok güzel göründüğüme emindim. Mekândan içeri girdiğim anda üstüme spot ışıkları çevrilmemesi benim ayıbım değildi yani.

Açık renklerle süslenmiş bir otel bahçesindeydik. Ortada devasa bir havuz vardı ve etraftan ışık vurdukça havuzun mavi suları tatlı tatlı parıldamaktaydı. İçeriyi dolduran insanlar rengârenk, ışıl ışıl kıyafetler içindelerdi. Her birinin moda anlayışını takdir ettiğimi söyleyemezdim fakat hepsinin çok pahalı şeyler giydiğini biliyordum. Ve böyle ortamlarda para birçok şeyi telafi ederdi; çirkinliği, kabalığı,

moda anlayışının var olmamasından doğan bazı sorunları... Neyse ki bu davetteki esas görevim insanların kıyafetlerini incelemek değildi. Kız kardeşlerimle yaptığımız uzun hasbihâller sonucunda esas görevimin Poyraz'ı yatırımcılarının yanında gözlemlemek ve sonrasında ona karşı kullanabileceğim bilgiler biriktirmek olduğuna karar vermiştik. Ben de bu otel bahçesinde tamamen görev odaklı olduğum için ilk defa böyle bir partiyi sıkıntıdan kusmadan atlatabileceğime inanıyordum.

Bütün endamımla partide boy gösterdiğim anda gerek babam vasıtasıyla, gerekse modellik yıllarımdan tanıdığım birçok isimle karşılaşmıştım. Bazıları yüzeysel de olsa samimiydi ve beni gördüklerinde neşeyle gülümsemişlerdi. Bazılarıysa beni nazara getirecek bakışlarını aheste aheste üstümde dolaştırdıktan sonra dudak bükerek selam vermeyi tercih etmişlerdi. Dediğim gibi, kendimi adadığım bir görevim olmasa bu karşılamalar bende kusma isteği uyandırırdı fakat bu defa sadece yapmacık gülümsemelerle geçiştirmekle yetiniyordum.

Hadi yine iyisiniz sosyetikler.

"Şafak! Gerçekten de buradasın!"

Hicran'ın tanıdık sesini duyunca etrafta dolanan bakışlarım sol tarafa, sesin sahibine dönüverdiler. Karşımda doğum günü kızını görünce yüzüme diğerlerinden daha sahici bir tebessüm yayıldı. Giydiği topuklu ayakkabılarla ancak bir atmış beş boyuna ulaşabilen karşımdaki esmer kadın, ufacık tefecik olmasının da getirdiği avantajla fazlasıyla sevimliydi. İki yanağını süsleyen gamzeleri ona, sanki aklından kötü bir düşünce geçirmesi imkânsızmışçasına masum bir görüntü kazandırıyordu. Sesi her zaman biraz önce elma şekeri yemiş gibi tatlı çıkıyordu fakat tavırları asla fazla samimi

olmadığı için bütün bu sevimliliğini zarif bir çizgide tutmayı başarıyordu. Güler yüzlü bir masal prensesine benziyordu anlayacağınız.

"Doğum günün kutlu olsun!" diye neşeyle şakıyan bense ancak Peter Pan hikâyesindeki Tinker Bell olabilirdim. Onun bir yetmiş bir boyundaki hâli, belki.

"Çok teşekkür ederim hayatım." Hicran iki yanağıma da kibar birer öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. Bakışları üzerimde dolaşırken "Ne zamandır ortalıklarda yoksun." dedi. "Merak etmeye başlamıştık artık."

İkimiz çok sık görüşen insanlar değildik fakat birkaç ayda bir mutlaka bir yerlerde karşılaşırdık. O yüzden yokluğumu fark etmiş olması garip değildi. Ayrıca kulağına birkaç dedikodu çalındığına da adım kadar emindim fakat bunları dillendirmeyecek kadar görgülü birisiydi. Ayaküstü ona pansiyonumdan, oradaki işlerle uğraştığım için başka şeylere vakit bulamadığımdan bahsederken gözümün ucuna bir siyahlık takılıverdi. Kalbimin ritmi saniyenin onda birlik kısmında değişirken söylediğim son kelimeyi iki kere tekrarladığımı fark etmeden bakışlarımı ilgimi çeken yöne çevirdim. Ve Poyraz Sarıcalı'yla göz göze geldim.

Siyah bir takımın içine kar beyazı bir gömlek giymişti. Kravat ya da papyon takacak zahmete girmemiş olmasına rağmen oldukça şık görünüyordu. Nihayet sakallarını kısaltığı için o vahşi görüntüsü de törpülenmişti. En azından kısmen. Çünkü o parıldayan tehlikeli bakışları için yapılacak hiçbir şey yoktu. *Beni burada görmenin şaşkınlığı, öfkesi ve tereddüdüyle kısılan koyu renk bakışları.*

Bir an içimden kıkırdamak geldi. Neden bilmiyorum. Oysa bir adam size bu kadar sert baktığında kıkırdamanız değil, imdat diye bağırmanız gerekirdi. Sanırım beni neşe-

lendiren şey Poyraz'ı gerçekten rahatsız ettiğimi bilmekti. Beni burada görmeyi hiç beklemediğine emindim. Hem de adım kadar. Bu yüzden şaşırmıştı. Ayrıca meraklı olmalıydı. Buralarda ne karıştırdığımı öğrenmek için çıldırıyordu muhtemelen. Karşıma geçip *"Ne istiyorsun Şafak?"* diye sormak için ölüp bitiyordu. Bunları bilmek içimin yağlarını öyle güzel eritiyordu ki hâliyle bütün hayati tehlikelerimi boş verip kıkırdayasım geliyordu.

Küçük bakışmamızın arasına Hicran'ın, "Ne güzel," diyen sesi doldu. "Hayallerindeki işi kurabilmene çok sevindim. Pansiyonu açtığında mutlaka ziyaret edeceğim. Belki orada kızlarla bir pijama partisi bile düzenleyebiliriz."

Pijama partisi kelimeleri rengimin bir ton atmasına sebebiyet verse de yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan Hicran'a başımı sallamayı başardım. Ve tiz bir sesle, "Bu harika olur!" dedim. Bu sırada çaktırmadan tekrar Poyraz'dan tarafa baktığımda ortalardan kaybolduğunu gördüm.

Hicran benimle muhabbet etmeye tuhaf bir şekilde hevesli görünüyordu. Neyse ki parti sahibi olduğu için insanlar sürekli onu arıyordu da kıpkırmızı bir elbiseye bürünmüş yakın arkadaşının onu yanımdan sürükleyerek uzaklaştırması pek uzun sürmemişti. Kız sanki İngiltere prensini görmüş gibi bir heyecanla, benim yüzüme bile bakmadan Hicran'ı alıp gitmişti.

Kendisine ve İngiltere prensine şükranlarımı sunuyorum.

Tek başıma kaldığımda hemen etrafı kolaçan etme işlerine giriştim. Meraklı bakışlarımı bahçenin tüm köşelerinde dolaştırırken Poyraz Sarıcalı'dan bir iz arıyordum. Uzunca boyuyla kıyılara köşelere kolayca saklanacak bir adam değildi lakin hiçbir yerde onu göremiyordum. Bu yüzden geniş bahçeyi biraz dolaşmaya, havuzun öte tarafına geçip

çalıların gizlediği kısımlara bir göz atmaya karar verdim. Oralar çok kalabalık olmasa bile birilerinin olduğunu görebiliyordum.

Çimenlerin arasında rahatça yürüyebilmemiz için döşenmiş yekpare beton zeminde ilerlerken topuklu ayakkabılarımın tıkırtıları etrafın gürültüsü yüzünden duyulmuyordu. Beni tanıyan ve burada gördüğüne şaşıran birkaç kişinin yanından hızlıca geçip giderken hâlâ Poyraz'a benzeyen biri gözüme ilişmiş değildi. Bahçedeki çalıların kıvrıldığı ve bir paravan gibi bahçenin bir kısmını, diğer kısmından ayırdığı noktaya geldiğimde o tarafa yönelmeden önce son kez etrafa bakmak istedim. Gargamel'i gözden kaçırmadığıma emin olmak istiyordum fakat boynumu uzatıp kalabalığa bakmaya çalıştığım anda birinin kolumu kavrayıp beni çalıların arkasına doğru çekmesini hiç beklemiyordum. Dudaklarımdan dökülen küçük bir çığlıkla geriye doğru savrulurken yere yapışacağımı düşündüm lakin çalıların arkasına geçtiğim anda iki el beni kollarımın üst kısmından tutup yeryüzüne sabitlemeyi başardı. Bana bu küçük aksiyonu yaşatan ismin Poyraz Sarıcalı olduğunu öğrenmek sizi elbette şaşırtmayacaktır. Beni de hiç şaşırtmamıştı zira bu ortamda böyle bir kabalığı yapacak tek bir insan vardı.

"Ne yapıyorsun sen ya?" diye sorarken çırpınarak onun ellerinden kurtuldum. "Aklımı çıkardın! Bir de ben mafya değilim diyorsun. Resmen adam kaçırma bu kardeşim." Poyraz yüzüme birkaç saniye boyunca sert bakışlarla bakarken sabırlar dilediğini o kadar çok belli ediyordu ki bu kadarı artık ayıptı. *Sanki ben seni tenhalara şak diye çekiverdim, terbiyesiz herif. Asıl sabrı benim dilemem lazım!*

"O deli kafandan neler geçiyorsa Şafak, seni onları gerçekleştirmemen için uyarıyorum." *Kelimelere bastıra bastı-*

ra kurduğu bu cümlenin buram buram tehdit koktuğu herkes tarafından fark edildi mi? "Anladın mı beni?"

Gözlerimi kocaman açıp hayret dolu bakışlarla karşımdaki adam baktım. "Sen neden dünyayı kendi etrafında dönüyor zannediyorsun, hiç bilmiyorum." derken başımı iki yana sallayarak onu kınamayı da ihmal etmedim. "Ben buraya yalnızca arkadaşımın doğum gününü kutlamaya geldim. Aklımdan sadece biraz eğlenmek geçiyor, müsaade edersen."

Poyraz oflayarak eliyle yüzünü sıvazladı. Bu esnada üstündeki ceketten kurtulmuş olduğunu fark ettim. Ayrıca beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Esmer teniyle beyaz rengin uyumu neden gözüme hoş geldi, bilmiyorum. Herhangi bir şeyin, özellikle Poyraz'a dair bir şeyin bana hoş gelebileceği bir anda değildik zira.

"Bunu nasıl öğrendin, nasıl keşfettin bilmiyorum ama... İnan bana çok ciddiyim. Serhan Bey'e bana dair tek kelime edersen o pansiyonu senin başına yıkarım."

Öfkeyle sarf edilen kelimelerin ciddiyeti içimdeki korku kazananını karıştırırken aynı zamanda zihnimde birtakım bulanmalar da yaşandı. *Neyi nasıl öğrendim* sorusu kafamın içinde çılgınlar gibi koştururken ezkaza bir cevaba toslayıverdi. Çizgi filmlerde olduğu gibi kafamın üstünde bir ampul parladı mı bilmiyorum ama olayı hızlıca çözdüm. Yani çözdüğüme inandım. Serhan Amca, Poyraz'ın düğününde alnından öpmeyi planladığı müstakbel kayınpederi olmalıydı. O zaman Hicran da... Ağzım kocaman bir o harfi şeklinde açılırken gözlerim de ona eşlik etti. Hayretten kesilen nefesim eşliğinde işaret parmağımı önce Poyraz'a uzattım, sonra tek kelime edemeden çalıların arkasına çevirdim. Sonra tekrar Poyraz'a döndüm ve nihayet, "Hicran'la mı evleneceksin?" diye sordum.

Sanki bizi birilerinin duymasından korkuyormuş gibi telaşla etrafı kolaçan ederken ve biraz ötemizdeki birkaç adama doğru endişeyle bakarken "Kapa çeneni!" diye çıkıştı.

Ama ben kapamadım. Hatta daha yüksek bir sesle konuştum. "Derin hisler beslediğin kayınpederi adayın Serhan Amca mı?"

Kaşlarını burnuna kadar çatarken sıktığı dişlerinin arasından, "Şafak!" diye ikaz etti beni fakat ben ikazlara kulak asamayacak kadar derin şaşkınlık denizlerinde yüzmekteydim. Şansımın bu şekilde döndüğüne inanamıyordum. Bu akşam buraya gelirken edinmeyi beklediğim bilgiler arasında bu kadar büyük ve bu kadar işe yarar bir bilgi olacağını ise hiç düşünmüyordum.

Dudaklarımdan son zamanların en neşeli kahkahası döküldü. Ellerimi çenemin altında birleştirip başımı göğe çevirerek mutlulukla güldüm. Filmlerdeki kötü kadın kahkahası ile şen çocuk gülüşleri arasında bir sesti dudaklarımdan dökülen. Sonrasında Poyraz'a bakıp "Bittin oğlum sen." dedim.

Poyraz'ın bana cevap vermesini, daha doğrusunu bana birkaç tehdit daha savurmasını beklerken araya tanıdık başka bir ses girdi. "Bitti mi?" diye soran kişi, Poyraz'la muhabbetimizin öznesi olan Serhan Amca'dan başkası değildi. "Hayırdır inşallah!"

Onun neşeli sesini işittiğimde çevik bir hareketle arkamı döndüm. Sürprizlerle dolu bir akşam yaşandığı ortadaydı. Bir anda içinde tanıdık simaların da yer aldığı bir sürü yüzle karşılaşmam ise hoş olmayan sürprizler arasında başı çekiyordu. "Serhan Amca." diye geveledim küçük bir panikle.

Serhan Amca "Şafak." deyip bana genişçe gülümsedi. Ardından küçük bir baş selamı verdi. "Hicran geldiğini söy-

leyince nasıl mutlu oldum anlatamam. Çok özlemiştim seni kızım." Bu sözlerinden sonra benden bir cevap beklemeden hemen yanı başımda duran adama çevirdi yüzünü. "Poyraz, siz tanışıyor musunuz?"

Akşamın sürprizleri devam etmeye kararlıydı. Zira Poyraz hiç beklemediğim bir şey yaptı. Tek kolunu omzuma sarıp beni kendine doğru çekiverdi ve sanki biraz önce sinir krizinin eşiğinde volta atan kendisi değilmişçesine sakin bir sesle, "Evet." dedi. "Şafak benim çok yakın arkadaşımdır." Tek eli omzumdan birkaç parmak aşağı inip kolumu kavradığında yarı yarıya onun göğsüne yaslanmış hâldeydim. Parmakları koluma dolandı ve hafifçe sıktı. "Şafak benim canımdır."

Hayatta ne oldum demeyeceksiniz işte, sevgili dinleyenler. Ne olacağım diyeceksiniz. Bir bakmışsınız Poyraz Sarıcalı'nın canı oluvermişsiniz.

Babasının tam yanında duran ve bize gülümseyerek bakan Hicran "Öyle mi?" derken gamzeleri yine ortadaydı. "Hiç bahsetmemiştin Şafak. Gerçi ben de Poyraz Bey'i yeni tanıyorum ama. Senden ismini duymadım hiç daha önce."

Boğazımın kupkuru kaldığını hissettiğim için cevap vermekte güçlük çekerken oralarda elinde bir içecek tepsisiyle dolaşmakta olan çalışanı gördüm. Tam yanımdan geçtiği sırada elimi uzatıp ne olduğuna bakmadan bir bardak kapıverdim ve hızlıca bir yudum aldım. Tadı iğrençti. Ama Hicran'a bir cevap vermeme yetecek kadar boğazımı ıslattı. "Bahsetmedim mi?" diye sordum sahte bir şaşkınlıkla. "Allah Allah... Oysa Poyraz dilimden düşmez benim. Çok âlem bir adamdır kendisi. Çok severim." Bunu söylerken hafifçe yan döndüm ve boştaki elimi Poyraz'ın göğsüne koydum. Yeni yaptırdığım sipsivri tırnaklarımı hafifçe teni-

ne bastırma ihtiyacıma ise karşı koymayı denemedim bile.

Tırnaklarımın baskısı altında gerilen tenini hissettiğim Poyraz, "Şafak da harika biridir." dedi. "Çok iyi anlaşırız ama birbirimizle uğraşmaktan da geri durmayız hiç."

Serhan Amca bu arkadaşlığı çok sevdiğini belirtecek birkaç cümle kurduktan sonra arkasındaki kalabalığa dönüp önce beni, ardından Poyraz'ı tanıtırken benim dişlerim kamaşıyordu. Bu kamaşmayı yok edebilmek için bardağımın kıyısındaki limonu ısırdım, kalan çöpü de artık içmeyeceğim içeceğin içine attım. Bu esnada sadece dibimdeki adamın duyabileceği bir sesle, "Böyle devam edersen çatına bir yıldırım düşecek." demeyi başardım. "Bütün mahalleyi seller basacak senin yüzünden. Bütün şehri zelzeleler alacak."

Poyraz'ın göğsünde bir gülüşün titreştiğini hissettim ve karnıma bir ağrının saplanması da tam olarak aynı saniyeye denk düştü. Hafifçe bana doğru eğildi. Yakınlığı kanımın akışını hızlandırıp yanaklarıma koyu bir pembelik yayarken olan biteni karşımızdaki kalabalığa sezdirmemek için büyük çaba sarf ettim. Sonra Poyraz'ın iç çekişini takip eden fısıltısı kulaklarıma doldu ve benim çabamı hiç acımadan yerle bir etti.

"Hiç sorma." dedi dumanı tüten bir sesle. "Alev alev yanacak buralar, Orman Perisi."

9

Poyraz beni en yakın arkadaşı ilan ettiği andan itibaren doğum günü partisi çok ilginç bir noktaya kaymıştı. İkimiz de bu saçmalığı o kadar hızlı benimsemiştik ki kendi ağzımızla yalan söylediğimizi itiraf etsek bile artık bize inanmazlardı. Zira ben bir ara kendimi fazlasıyla kaptırıp Poyraz'la gerçekte var olmayan komik anılarımızı karşımızdaki insanlara anlatmaya koyulmuştum. Aralara detay olarak Poyraz'ın kara kalpliliğinden parçalar eklediğimde tam yanımda duran en yakın arkadaşım gür bir kahkaha savuruyor ve benim ne kadar şakacı bir insan olduğum konusunda fikrini beyan ediyordu. Sonra ben de muzipçe gülüyor ve derinlerde büyük bir nefret gizlediğim bakışlarımla Poyraz'a bakıyordum. Birbirimize o kadar geniş sırıtıyorduk ki bir noktada korkunç bir şeye dönüşüyordu bu.

Peki ben, mantık ve dürüstlük abidesi Şafak Korel, neden onun yalanına ortak olmuştum? Bunun cevabı basitti. Bana borçlanmasını istediğim için yapmıştım bunu. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çektiğinde "İmdat sapık var!" diye bağırarak onu itmem ve bahçede koşturmaya başlamam benim için daha eğlenceli bir senaryoydu, biliyorsu-

nuz. Ama onun bir anda, çaresizce salladığı bir yalana ortak olduğumda, yani onu mahvedebilecek şansım varken etmediğimde bana borçlanmasını sağlamıştım. Onun kadar kara kalpli bir adam borcuna sadık kalır mıydı, bilinmez fakat kalırsa elime çok güzel bir koz geçeceğini düşünüyordum.

Ayrıca Poyraz'ı hiç tanımayan bir kadın olarak Serhan Amcayla konuşsam ve ona alttan alttan Poyraz'ın kötü bir adam olduğu mesajını vermeye çalışsam bu pek işe yaramayabilirdi. Ama onun çok yakın bir arkadaşı olarak, şöyle laf arasında onun birkaç kötü özelliğinden söz etsem... İşte o zaman her şey çok farklı olurdu. *Aman Allah'ım, derdi Serhan Amca. Ben ne kara kalpli, kör vicdanlı bir adamla çalışıyormuşum. Bu adam gelip bir de kızımı isterse asla evlenmelerine müsaade etmemeliyim. Bütün yatırımlarımı çekip bu adamın batmasını sağlamalıyım.*

Evet, Serhan Amcacığım, aynen öyle.

Gördüğünüz gibi bu oyunu oynamak için gayet mantıklı motivasyonlarım vardı. Oynarken biraz abartmasam da bu işin altına Şafak Korel imzası atmam pek mümkün olmazdı. Ayrıca rolümü sevdiğimi itiraf etmek zorundaydım. Poyraz, gerçek bir Gargamel oluşunu diğer insanlardan ustalıkla gizlemeyi başardığı için sevilen bir adamdı. Buradaki genç nüfusun çoğu onun kulüplerine, özellikle her önüne geleni içeri almayan kulüplerine rahatça girip çıkabilmek için ölüp bitiyorlardı. Hâliyle ben de ilgilerini çekiyordum. Normalde otuzuna merdiven dayamış, emekli bir modele bu kadar cana yakın davranmayacak soylu kesim bile zahmet edip esprilerime gülüyorlardı. Babam görse çok duygulanırdı.

Bir ara etrafımızdaki kalabalık epey dağılmış, bir masanın başında yalnızca ben, Poyraz, Hicran ve Serhan Amca kalmıştık. Bakın ben aşk uzmanı falan değildim. Hatta bu

gönül işlerinde oldukça kötüydüm ki bu yaşıma kadar gerçekten tutulup kalbimi vereceğim bir adam bulamamıştım. Fakat ben bile Poyraz'ın Hicran'a âşık olmadığını, hatta âşık olmayı bırakın ondan romantik bir manada hoşlanmadığını görebilirdim. Yani geçirdiğimiz uzun saatler boyunca hiç onun yüzüne dalıp gitmemişti. Hicran gülerken –ki kendisi bir masal prensesinden hâllice gülüyordu- dönüp ona hülyalı hülyalı bakmamıştı. İstemsizce ona doğru çekilmemiş, ona dair bir şeyler öğrenmek için sohbeti dolandırıp durmamıştı. Tek yaptığı bir beyefendi gibi kibarca davranmaktı. Eh, ben ondan bunu bile alamıyordum ama bizim mevzumuz farklıydı sonuçta.

Bunun haksızlık olduğunu düşünüyordum. Poyraz o karanmış kalbiyle aşksız bir evliliğe pekâlâ razı gelebilirdi. Peki ya Hicran? Bu küçük, güzel kadın bir adam tarafından tutkuyla ve delicesine sevilmeyi istiyorsa ne olacaktı? Poyraz'ın aksine o aşk istiyorsa bunu yaşamayı da hak ediyordu. Eğer Poyraz onu kandırmayı başarsa bile mutsuz bir kadın olurdu Hicran. Her sabah pencere önündeki çiçekleri gözyaşlarıyla sulardı. Gerçek hayatta bulamadığı aşkı kitap sayfaları arasında ararken gerçek dünyayla bağlantısını koparırdı. Üzüntüden solardı. *Zavallı Hicran'ın başına gelenleri görüyor musunuz?*

Bu yüzden bu izdivaç konusunda onu uyarmak boynumun borcuydu. Belki direkt olarak Poyraz'la evlenme diyemezdim ama…

"Yeni yaşın hayırlı olsun bu arada Hicran. Umarım bu sene aradığın ne varsa karşına çıkar. Muhteşem bir iş, keyifli seyahatler, gerçek bir aşk…" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde iç çekerek omuzlarımı kaldırdım. "Küçüklüğümüzü hatırlıyorum." derken sesim fazlasıyla

nostaljikti. "Biliyorsun, ben her zaman model olmak istemiştim. Sen de her zaman beyaz atlı prensini beklediğini söylerdin. Hâlâ bir aşk evliliği yapmak istediğine inanıyorum. Öyle, değil mi?"

Sorumu sorar sormaz, biraz önce yanımdan geçen bir tepsiden aldığım buzlu kola bardağımdaki pipeti dudaklarımla kıstırdım ve sanki ana Poyraz için bir gerilim efekti vermek ister gibi höpürdeterek bir yudum aldım. Bu sırada Hicran gamzelerini göstererek gülümsedi. *Mesela Poyraz ona âşık olsa şu an bana ölümcül bakışlar atmak yerine bu gülüşün ışığına kapılırdı, değil mi?*

"Öyle." dedi biraz utanarak. "Her zaman bir prenses elbisesiyle evleneceğimi düşünürdüm."

İstediğim cevabı almanın verdiği keyifle başımı salladım. "Zamanımızın en büyük problemlerinden birisi ne, biliyor musunuz?" diye sorarken adeta bir marşmelova dönüşmek üzereydim. "Mutsuz evlilikler. Annem sağ olsun, bu konu hakkında epey tecrübeli bir insanım ve hayatta mutsuz bir evlilik kadar insanı yıpratan başka ne vardır, bilemiyorum." Masanın üzerinde duran minicik kurabiyelerden birini ağzıma atıp hızlıca çiğnedikten sonra ekledim. "Mutsuz evliliklerin başlıca sebebi de ne biliyor musun? Aynı şey istemeyen insanların bir araya gelmesi. Yani mesela bir taraf aşk istiyor..." Elimle, sanki örnek verir gibi Hicran'ı işaret ettim. "Ama diğer taraf olaya daha mantıksal yaklaşıyor. Neredeyse duygusuz. Korkunç, değil mi?"

Hicran bir kere daha "Öyle." dedi. "Üstelik seninle aynı şeyi isteyen birini bulmak da çok zor. Seninle aynı şeyi isteyen ve âşık olacağın birini bulmak daha da zor."

Serhan Amca başını iki yana sallayarak araya girdi. "Siz gençler işleri kendinize zorlaştırmayı seviyorsunuz." derken

tecrübesiyle konuştuğunu gösterir gibi omuzlarını dikleştirdi. "Kendinize böyle şeyleri dert etmemeli ve işleri zamana bırakmalısınız. Zaten Hicran, daha ne evlenmesi kızım? Çocuk sayılırsın sen."

Hicran'la ikimiz aynı anda kıkırdadık. Yanımızda iki erkek birey varken onun yaşından bahis açacak değildim ama karşımda bir çocuk olmadığı barizdi. Hicran benden sadece bir yaş küçüktü. Serhan Amca, kızından vazgeçmek istemediği için onu ufaltıp da cebine sokmaya çalışıyordu. *Destekliyorum seni Serhan Amca, kızını bu Gargamel'e kaptırma.*

"Aşk üzerine kurulan bütün evliliklerin başarılı olduğunu kim söylemiş?"

Duymayı hiç beklemediğim bu cümle tam yanımda duran Poyraz'a aitti. Elindeki bardaktan son yudumunu aldı ve uzanıp masaya bırakırken "Aynı şeyi istediğine inan insanlar da mutsuz evlilikler yapabilirler." dedi. "Hatta büyük bir aşkla evlenmenin en kötü yanlarından biri de yanlış bir evlilik yaptığını anladığında bile bırakıp gidememektir. Aşk insana tutamayacağı sözler verdirir."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kavislenirken Poyraz'a verecek havalı bir cevap bulma umuduyla kolamdan büyük bir yudum daha aldım. "Yine de Poyrazcığım." dedim samimiyetle. "Annemden öğrendiğim bir şey varsa o da evlilik gibi bir müesseseye ancak aşk ile katlanılacağıdır." Güldüm ve ekledim. "Bazı durumlarda o bile yeterli olmaz."

"Yani sen bunu mu bekliyorsun?" diye sordu Poyraz aniden. Bakışları bana odaklı, vücudu hafifçe bana dönüktü. "Âşık olmadan evlenmeyecek misin?"

Sorusu kalbimde henüz yeni kabuk bağlamış bir yarayı dürterken neşemi bozmamak için gayret sarf ederek "Hayır."

dedim. "Ben hiç evlenmeyeceğim. Benim kafam kaldırmaz öyle şeyleri."

Sözlerim Serhan Amca'nın keyifle gülmesine sebep oldu. "Altan'ın haberi var mı bundan Şafakçığım?"

"Elbette." diye karşılık verdim. "Duyduğunda çok sevindi."

Tam bu esnada doğum günü kızını tebrik edip partiden ayrılmak isteyen birileri araya girince muhabbetimiz noktalanmak durumunda kaldı. Kısa günün kârı, diye düşündüm. Ayaküstü Poyraz'ın işlerine biraz çomak sokmak akşamın beklemediğim artıları arasındaydı. Bu yüzden bu partiye geldiğim için fazlasıyla memnundum. Artık diğer misafirlerle birlikte benim de ayrılma vaktim geldiğinde önce Hicran'a, sonra Serhan Amca'ya sarıldım. Tam bu esnada Serhan Amca, "Ama daha hiç hasret gideremedik." dedi. "Önümüzdeki hafta sonu bir mangal düzenliyorum. Gelmezsen çok darılırım. Biz bize olacağız zaten."

Gülümseyerek "Gelirim tabii." diye cevap verdim. Eğer biraz uyanık olsaydım Serhan Amca'nın bir sonraki hamlesini öngörebilirdim. Ama göremedim.

"Poyraz'ı da getir mutlaka." Bana bu talimatı verdikten sonra tek kaşını kaldırıp hemen arkamda duran adama bir bakış attı. "İtiraz istemiyorum kesinlikle."

Keyfim kaçsa da bozuntuya vermemek için bütün akşam yaptığım gibi sırıttım. Bu esnada Poyraz, "Gelirim tabii." dedi. "Zevkle."

Yüzümü buruşturmamak için gösterdiğim büyük çabayla birlikte Serhan Amca'dan bana bir taksi çağırmasını rica ediyordum ki ceketini giyen Sarıcalı bir kere daha araya girdi. "Ben seni bırakırım. Nasılsa aynı yere gidiyoruz."

Tek kaşım merakla yukarı kavislenirken "Kulübe mi gidiyorsun?" diye sormadan edemedim. "Bu saatte?"

Poyraz altın parçacıklı gözleriyle bana imalı bir bakış gönderdi. "Evet. Son zamanlarda işlerimde bazı aksamalar yaşandığı için gece geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalıyorum."

Hani çok sevdiğiniz bir tatlıdan ilk lokmayı aldığınızda o tadın damağınıza yayılmasına izin verirsiniz ya, işte tam olarak o şekilde Poyraz'ın başına bela olduğumu bilmenin lezzetine vardım. Yüzümde geniş bir sırıtışla Hicran'a dönüp "Asla evlenilmeyecek adamlar listesinde başka bir kategori." dedim. "İşkolikler." Ardından herhangi birinin cevap vermesine fırsat tanımadan herkese iyi geceler dileyip yürümeye koyuldum. Otelin çıkışına yönelip valeyi yormak yerine otoparka ilerlemeye karar verdim.

Otelin otoparkında tıkırdayan topuklularımla ilerlerken Poyraz'ın iki adım arkamdan geldiğini bilmek alt dudağımı ısırmama sebep oluyordu. Belki de eve onunla dönmek çok da akıllıca bir karar değildi. Belki de beni bir bataklığa götürüp öldürecekti. Zafer sarhoşluğum yüzünden böyle basit bir hata yapıp canımdan olduğuma inanamıyordum. *Her şeye boşa mıydı yani?*

Onun arabasına yaklaştığımızda duraklayıp arkamı döndüm. Bu esnada o da aramızdaki mesafeyi kapatıp arabasının yanına vardı. Kapıyı açıp şoför koltuğuna oturmasını bekliyordum ama o beni yanıltarak arabasının önüne geçti ve tek hamle kaputa oturduktan sonra cebinden bir paket sigara çıkardı. Paketin içinden bir tane alıp dudaklarına kıstırdıktan sonra bana uzattı.

Ona yüzümü buruşturarak bakıp "Benim böyle kötü alışkanlıklarım yok." dedim.

Omuz silkerek paketi tekrar ceketinin cebine yolladı. Sonra bir çakmak çıkarıp sigarasını tutuşturdu. Ben de

çatık kaşlarımla onu izledim. Gerçekten burada böyle oturup sigara mı içecekti? Burasının ne kadar rüzgârlı olduğunun farkında değil mi? *Taş kalbi yüzünden üşümüyordur da bu.*

"Burada sigara içmek yasak değil mi?" diye sordum huysuzluğumu gizlemeden. "Ayrıca nasıl esiyor, fark etmedin mi? Buz gibi resmen."

"Değil." dedi tek kelimeyle. Sonra bakışları aheste bir şekilde üzerimde dolaştı. Yüzümden başlayıp ayaklarıma kadar beni süzdükten sonra ceketini çıkardığını fark ettim. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdığım sırada aşağı atladı, tek hamlede ceketini omuzlarıma bırakıp geri çekildi. Bu defa kaputa oturmak yerine sadece kalçasını yaslamakla yetindi ve sigarasını içmeye devam etti.

Bense omzuma bırakılan ceketle öylece kalakalmıştım. Filmlerdeki gururu yanlış yorumlayan bazı kadınlar gibi hırçın bir tavırla ceketi çıkarıp Poyraz'ın suratına fırlattığımı hayal ettiğim küçük bir anda kıkırdamak istesem de kendimi zapturapt altına almayı başardım. Ceketin kollarından kollarımı geçirip Poyraz'a, "Nasıl da beyefendisin." dedim ve işaret parmağımla kırpıştırıp durduğum gözlerimi işaret ettim. "Gözlerim yaşardı bak."

Dudaklarının arasından gri renkli dumanı havaya üflerken keyifsizce güldü. "Sana yaranmak imkânsız."

Yüzümü memnuniyetsizce buruşturdum. "Sen git Hicran'a yaran."

Poyraz bir kere daha aynı ifadeyle güldü. Bana bakışlarında tuhaf bir tembellik vardı. Sanki bir otelin açık otoparkında değildik de bir sahil kıyısında, rahat bir mekânda oturmuş keyif yapıyorduk. Yani en azından o yapıyordu. Bana öyle, tarif edemeyeceğim şekilde bakıyordu, bense

ayaklarımın üstünde ileri geri sallanırken onun bakışlarının muhatabı olmakla sınanıyordum.

"Yaranacağım." derken dudaklarına bakışlarıyla aynı tembellikte, ağır bir gülümseme dolandı. "Merak etme."

Sanki beni sinir etmek için konuşuyordu. Kötü olansa bunu başarıyor oluşuydu. İleri atılıp tırnaklarımı yüzüne geçirmek istiyordum ve bu vahşi yönüm beni biraz korkutuyordu. "Seninle asla evlenmeyecek." dedim nereden bulduğumu bilmediğim bir özgüvenle ve dilimi damağımda şaklattım. "Hicran akıllı kızdır. Kendisini sevmeyen bir adamla evlenmek gibi saçmalıklar yapmaz."

Poyraz'ın bakışlarından keyfin izleri silindi ve abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu sevgi işini fazla abartıyorsun." diye mırıldandıktan sonra iyice küçülen sigarasından bir nefes daha çekti. "Sen de bir noktada hayatın böyle duygusal kararlar üzerine kurulamayacağını anlayacaksın."

"Ben anlasam ne olacak ki Poyrazcığım?" derken yapmacık bir ifadeyle başımı sağa eğdim. "Hicran anlamazsa işin kötü."

Poyraz gözlerini kıstı. Bu akşam bu hareketi o kadar az yapmıştı ki neredeyse bana özel bir tepki olduğunu düşünmeye başlayacaktım. "Hicran meselesini bana bırakmaya ne dersin Orman Perisi? Eğer istersem onu ikna ederim bence."

Onu taklit ederek ben de gözlerimi kıstım. "Nasıl yaparsın bunu mesela?" diye sordum. "Ona reddedemeyeceği bir teklif mi sunarsın?"

Yüzünden bir bıkkınlık ifadesi geçerken "Ben mafya..." diye söze başladı fakat son kelimeyi söylemeden duraklayıp cümleyi bitiremeyecek kadar yorgunmuş gibi omuzlarını düşürdü. "Niye kendimi yoruyorum ki?"

Harika. Yavaş yavaş benimle baş edemeyeceğini öğreniyordu işte.

"Kesinlikle." dedim. "Kendini boşuna yoruyorsun. Bence yol yakınken Hicran'dan uzaklaş, o kulübü de kapatıp hayatında yeni maceralar aramaya başla. Serhan Amca yatırım yapacak yeni yerler bulabilir." *Muhtemelen ocağıma incir ağacı dikmeyen bir tane.*

Poyraz bu akşam içkiyi biraz fazla kaçırmıştı desem elinde yalnızca bir bardak görmüştüm. İçtiği sigarada bazı illegal maddeler bulunuyor olabilir mi diye havayı kokladığımda da yabancı bir kokuyla karşılaşmamıştım. O zaman neden bana bakıp gülüyordu? Komik bir şey söylemediğime fazlasıyla emindim.

"Hiç pes etmez misin?" diye sordu bana. Bu sırada biten sigarasını yerde söndürüp yakınımızdaki çöp kovasına fırlattı. Onda ne zaman bir medeniyet emaresi görsem elimde olmadan şaşırıyordum.

"Ederim bazen." dedim dürüstçe. Kimseyi kandırmanın peşinde değildim sonuçta. "Ama bu defa edemem."

Koyu renk bakışları yüzümde sahici bir merakla gezindi. "Neden?"

Çünkü elimde kalan tek şey pansiyonum. Çünkü gerçekleştirebileceğim tek hayalim bu. Çünkü bu benim mutluluk için tek şansım. Yalnız yaşayıp yalnız ölmemek için son şansım.

Poyraz'a elbette bunların hiçbirisini söylemedim. Sadece çenemi yukarı kaldırıp "Çünkü çok istiyorum." diye cevap verdim. "Çünkü bu benim en büyük hayallerimden birisi."

Buna ne tepki vereceğini bilmiyordum. Acımasızca dalga geçebilir ya da hayallerimi küçümseyebilirdi. Kendimi buna hazırlamaya çalıştığım sırada Poyraz, "Pansiyonunu bana sat." dedi. İşte kendimi buna hiç hazırlamamıştım.

Dudaklarımdan dökülen hayret dolu ve öfkeli bir hıhlamayla, "Nedenmiş o?" diye sorarken kaşlarım burnuma kadar çatılmıştı. "Asla satmam. Katiyen satmam! Orayı ne kadar zor buldum biliyor musun? Ölsem de vazgeçmem pansiyonumdan."

Poyraz sanki bu cevabı bekliyormuş gibi usul usul başını salladı. Bana yeni bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Bunun yerine yaslandığı yerden doğruldu ve "Hadi gidelim." diyerek arabanın şoför koltuğuna yöneldi.

Arkasından birkaç saniye anlamsız ve hâlâ birkaç saniye önceki ani öfkemin parıltılarını taşıyan bakışlarla baktım. Bana karşılık vermemesinden hoşlanmamıştım. Bütün sinirim içimde patlamış gibi hissediyordum. Bu yüzden topuklarımı yere vura vura, huysuz bir suratla yolcu kapısına ilerledim. Yerime yerleşip kollarımı birbirine doladığımda ciğerlerime dolan ferah, erkeksi bir kokuyla hâlâ Poyraz'ın ceketini giyiyor olduğumu fark ettim. Yanımdaki adama çaktırmadan kokuyu bir parça daha içime çektikten sonra kendimi sapık gibi hissetim ve usulca ceketi çıkarıp arka koltuğa bıraktım. Poyraz Sarıcalı'ya daha fazla minnet duymak istemiyordum. Ayrıca ceketi çok güzel kokuyordu ve insanın böyle bir kokuya kısa sürede bağımlı olması, o koku olmazsa ağlayacak raddeye gelmesi pekâlâ mümkün olabilirdi.

Hicran'ın bu kokuyu ciğerlerine hiç çekmemesini umdum. Çünkü o benim kadar dirayetli bir kadın olmayabilirdi ve bu kokunun büyüsüne kapılıp kendini bir anda bu kara kalpli adamın kollarına atabilirdi. Bu yüzden Poyraz'dan da onun ceketlerinden de uzak durmalıydı.

Ben yalnızca onun iyiliğini düşünüyordum.

10

Bu sefer koluma taktığım sepetimde kocaman, çikolatalı muffin kekler vardı ve bu defa bunlar Poyraz'ın çalışanları için değildi. Kekleri bu kez en yakın arkadaşım, canımın içi, bir taneciğim Poyraz Sarıcalı için pişirmiştim çünkü tatlı yiyip tatlı konuşmamız gereken birtakım mevzular peyda olmuştu.

Her şey şu tuhaf rüyalarımdan birini görmemle başlamıştı diyebiliriz. Yine Poyraz'ın düğünündeydim ama bu defa pijamalarım ve uyumsuz makyajlar söz konusu değildi. Daha kötüsü vardı. Bu defa ben nikâh masasında oturuyordum. Şahit koltuğunda. Nikâh memurunun tam karşısında. Poyraz ve Hicran da gelin ve damat olarak başroldeydi elbette. İkisi de çok mutlu görünüyorlardı. Zavallı Hicran, Poyraz ona âşık zannediyordu fakat ben gerçeği biliyordum. Biliyordum ve haykırmaya hazırdım ama ne zaman konuşmaya çalışsam bir anda kuş gibi şakımaya başlıyordum. Bildiğiniz cik cik cik şeklinde bir şakımadan bahsediyorum. Nikâh memuru bana dönüyor, şahitlik edip etmediğimi soruyordu ve ben cikliyordum. Cikleyen bir kadının şahitliği dünyanın neresinde kabul görür bilmiyorum ama benim rü-

yamda görüyordu ve Hicran'la Poyraz benim şahitliğimde evleniyorlardı. Benim. Cikleyen. Şahitliğimde.

Bilinçaltım bana bunu neden yapıyordu, inanın anlamıyorum. Fakat dehşet içinde uyandıktan sonra aynada kendime yarım saat kadar terapi yapmam gerekmişti. "Sen bir kuş değilsin Şafak." demiştim başarılı bir psikolog edasıyla. "Poyraz'a ciklemeyeceksin. Zaten ortada nikâh memuru falan da yok. İş oralara gelmeyecek."

Sonra yine her sabah olduğu gibi kendime kahvaltı hazırlamıştım. Üzerine dereotu ve pul biber serpilmiş mis gibi haşlanmış yumurta, nar gibi kızarmış ekmek üzerine sürülmüş böğürtlen reçeli ve taze demlenmiş, dumanı tüten siyah çay. Bunlar biraz keyfimi yerine getirmişti. Böylece sorunumu derinlemesine düşünecek takati kendimde bulabilmiştim.

Öncelikle rüyamın odaklanmam gereken kısmı kesinlikle ciklemek değildi. Asıl önemli olan kısım benim Poyraz'ın nikâh şahidi olma bahtsızlığına düştüğüm kısımdı. Ve bunun neden bilinçaltıma sızıp rüyalarıma kadar girdiğini çok iyi biliyordum. Kara kalpli, kör vicdanlı ve kuyruklu bir yalancı olan Poyraz'ın aniden ortaya attığı o yalan yüzündendi. Ben bu yalana ortak olurken stratejik düşünmüştüm fakat bunun psikolojim üstündeki etkilerini değerlendirmediğim açıkça görülüyordu. Gördüğüm rüya sadece bir başlangıçtı. Eğer müsaade edersem bu yalan beni yavaşça yiyip bitirebilir, hatta belki de delirtebilirdi.

Ben aklımı yolda bulmamıştım. Bu yüzden kıymetini pekâlâ biliyordum. Onu kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdım ve yapmam gereken ilk şey söylediğimiz yalanı kontrol altına almaktı. Gidip her şeyi Serhan Amca'ya anlatmayı şiddetle arzulayan bir yanım vardı. Gerçekler ayyuka çıktığında kemiklerime kadar sinen bir rahatlama yaşaya-

cağımda ısrarcıydı bu yanım. Fakat diğer yanım henüz kazanabileceklerimden vazgeçmeye hazır değildi. Poyraz'ın bana karşı duyduğu minnet derecesini ölçmem şarttı. Eğer zerre kadar minnet emaresi göremezsem her şeyi Serhan Amca'ya anlatma fikrine daha da ısınabilirdim. Yani anlayacağınız, muffin kekler tamamen durum değerlendirmesi amacıyla hazırlanmıştı. Ben de öyle.

Üstümde açık mavi bir yazlık elbise vardı. Uçuş uçuş etekleri ayak bileklerime kadar uzanırken elbiseyi omuzlarımda incecik askıları tutuyordu. Tıpkı bu askılar gibi incecik metal bir taçla yüzüme düşmesini önlediğim güneş sarısı saçlarım omuzlarımdan aşağı dalga dalga akıyordu. Dudaklarımdaki ruj öyle tatlı bir pembeydi ki kendimi istemsizce bir Barbie bebeğe benzetiyordum. Hep hissettiğim gibi giyinen bir kadın olmuştum. Bazı zamanlarda ise hissetmek istediğim gibi giyinirdim ve bunun psikolojim üzerindeki etkisine bayılırdım. Bugün neşeli olmak, neşeli hissetmek istediğim için işte böyle iç açıcı renklere bürünmüştüm. Ve işe yarıyordu. Gayet pozitif bir ruh hâlindeydim.

Artık Poyraz'ın çalışma saatlerini ezberlemiş sayılırdım. Gününün yarısını genelde yeni kulübünde -ben kulübüne İncir Ağacı ismini takmıştım ama o muhtemelen daha havalı bir şey tercih ederdi- geçiriyordu. Sabahları erkenden işe gelmelerin adamı sayılmazdı. Genelde saat on ila on bir civarında buralarda görülüyordu. Öğleden sonra üç-dört gibi de ayrıldığına şahit oluyordum. Tam şu an saat on ikiyi çeyrek geçiyordu, yani şu an çok büyük ihtimalle Poyraz İncir Ağacı'ndaydı. *Hemen pansiyonumun yanına ve hayatımın ortasına diktiği...*

Sandaletlerimi sürüyerek kulüpten içeri girdiğimde bugün ortalarda Cemil Abi'nin olmadığını fark ettim. Tanıdık

birkaç çalışan bana selam verirken tanımadığım birkaç yeni elemanın meraklı bakışlarına maruz kaldım fakat bunu umursamadım. Kimsenin beni durdurmamasının avantajıyla çabucak üst kata yöneldim. Dürbünüme karşı bir önlem olarak çekilmiş kara perdelerden anladığım kadarıyla Poyraz'ın ofisini bulmam zor olmadı. Kapısına vardığımda bir an pat diye içeri dalıp "Sürpriz!" diye bağırma fikrimi aklımı çelmeye çalıştı ama ben, her zamanki gibi kibar ve hanımefendi olmaktan yanaydım. Kapıyı tıklattım.

"Gel!"

Poyraz'ın sesini duyduğumda derin bir nefes aldım, dudaklarımı birbirine bastırıp serbest bıraktım ve sonra saçlarımı savurarak içeri girdim.

Ofisinin hangi rengin hükümranlığı ile döşendiğini tahmin etmeniz eminim sizin için çok kolaydır. Evet, her yerde yine siyah vardı. Duvarlardan üçü açık bir griye boyanmışken bir tanesi, Poyraz'ın siyah masasının tam arkasında kalan duvar, sanki üstüne sahibinin gölgesi düşmüş gibi kapkara bir renge çalınmıştı. Bu duvara asılan birkaç tablonun etrafa renk kattığını düşünebilirdiniz ama hayır. Hepsi siyah beyaz eserlerdi. Her şey siyahla beyaz arasındaki o karaktersiz gri tonlarında ya da en uç siyah noktasındaydı. Oda neredeyse iki boyutluydu anlayacağınız. Bütün bunların ortasında ise bir masalın kötü kahramanı duruyordu. Poyraz Sarıcalı. Namıdiğer Gargamel. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde kaşları hafifçe çatıldı ama bu öfkeden ziyade kafa karışıklığını gösteren bir ifadeydi. O yüzden yüzümdeki tebessümü hiç bozmadan "Selam." dedim. "Canım arkadaşım. Nasılsın?"

Poyraz öyle derin bir iç çekti ki odadaki oksijenin yarısı ziyan oldu. "Şafak." derken dudaklarından dökülen her har-

fe bir bezginlik öpücüğü konduruyordu. "Sana ve deliliğine hayatımda kendi ellerimle yeni bir zemin hazırladım, değil mi?"

Minik oğlu bir yapboz parçasını tek seferde doğru yere koymuş gururlu bir annenin yüz ifadesiyle başımı salladım. "Aynen öyle."

Ofisin içinde sakince ilerlerken içeriye renk kattığım için döşemelerin bana teşekkürler yağdırdığını duyabiliyordum. *Rica ederim, rica ederim.* İlerleyip Poyraz'ın masasının önündeki misafir koltuklarından birine kuruldum ve sepetimi kucağıma yerleştirdim. "Sana çikolatalı muffin getirdim." derken elimle sepetin içindekileri işaret ettim. Rengârenk kağıt kalıplarda pişirilmiş kocaman muffinleri.

"Sağ ol." dedi Poyraz düz bir sesle. "Ama ben bu gece uykumu çok iyi aldım. Hiç gerek yok."

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirmeden edemedim. "İçinde uyku ilacı falan yok."

Poyraz hafifçe tebessüm etti. "Ne var peki? Siyanür mü?"

Keklerden birini sepetten çıkardım. Elimle kâğıdını aşağı çektikten sonra büyükçe bir ısırık aldım ve lokmamı uzun uzun çiğnerken ne kadar lezzetli olduklarını vurgulamak adına küçük mırıltılar çıkarmayı ihmale etmedim. "Sadece çikolatalı." dedim keki nihayet yuttuğumda. "Ve çok lezzetli. Yemezsen kendin kaybedersin."

Poyraz birkaç saniye bana baktıktan sonra masanın üstünden uzandı. Sepetten bir kek alacağını düşündüm ama o benim elimdekine göz dikmişti. Şaşırdık mı? Keki elimden kapıp tekrar sandalyesine yaslanırken "Ben daha çok ahududulu severim." diye mırıldandığını işittim.

Kaşlarım ani bir hayretle yukarı kavislendiler. Kalbim bana ihanet edip ince ince titredi ama mantıklı yanım

onu bastırıp ipleri eline almakta hiç gecikmedi. Yine de "Poyrazcığım!" diye şaşkınca ismini söylerken kendimi ciklemeye çok yakın hissediyordum. "Seni tanımasam benimle flört ettiğini düşüneceğim."

Poyraz güldü ve kekten büyük bir ısırık aldı. Tıpkı benim yaptığım gibi ağır ağır çiğnerken keke koyduğum çikolataları anımsatan altın parçacıklı bakışları yüzümde dolanıyordu. "Bazı eski alışkanlıklar." dedi usulca, keki yuttuğunda. Sonra elindeki keki gösterip ekledi. "Çok iyi olmuş. Beni şaşırtıyorsun."

Ona bakarken yüzüme geniş ve keyifli bir gülümseme yayıldı. "Neden? Benim kadar güzel bir kadının iyi yemek yapabileceğine inanamıyor musun yoksa?"

Kendim hakkında dile getirdiğim gerçekler Poyraz'ın bir kere daha gülmesine sebep oldu. Bugün keyfi yerinde olmalıydı zira onu ilk defa bu kadar çok gülerken görüyordum. "Hayır. Yalnızca senin özel ilgi alanının insanların hayatını cehenneme çevirmek olduğunu zannediyordum. Aşçılık gibi masum bir işle ilgilenmene şaşırdım."

Tek elimi yavaşça havada salladım. "İnsanların hayatını cehenneme çevirme işinde." dedim tembel bir sesle. "Oldukça yeniyim aslına bakarsan. İlk projem sensin. Yine de itiraf etmeliyim ki oldukça eğleniyorum. Bakarsın bu alanda profesyonelleşmeye karar veririm. Malum yakında senin yüzünden işsiz kalacağım."

Göz devirme sırası ondaydı. Sanırım sürekli hayatımı mahvettiği gerçeğini dile getirip durmamdan sıkılmaya başlamıştı. Harika. Onu eğlendirmek gibi bir niyetim yoktu sonuçta.

"Hazır tatlı yemeye başlamışken." diyerek girmek istediğim konuya ufak bir giriş yaptım ve elimdeki kek sepeti-

ni usulca önümdeki kahve sehpasının üstüne bırakıp bütün vücudumla Poyraz'a doğru döndüm. "Tatlı konuşmaya da başlayabiliriz diye düşündüm."

Poyraz benden aldığı kekin son lokmasını da yiyip bitirdikten sonra bir peçeteyle ellerini temizledi, ardından kollarını masaya dayayıp hafifçe öne eğildi. "Başlayalım bakalım." dedi usulca. "Ne konuşacağız?"

Böyle bariz bir şeyi sorması karşısında şaşırdığımı gizlemeden cevap verdim. "Ortaya attığın çirkin yalanı elbette. Geçen akşam seni bozup rezil etmek istemedim. Pamuk kalbim buna müsaade etmedi ama sen de farkındasın ki biz çok yakın iki arkadaş değiliz." Durakladım ve kelimelerimi sindirmesi için bir saniye bekledikten sonra ekledim. "Biz arkadaş bile değiliz."

"Hay Allah." Poyraz bunu söyle sakince söyledi ki dalga geçtiğini daha iyi ifade edemezdi. "Arkadaş değil miyiz? Çok üzüldüm."

Empatiyle başımı salladım. "Ben de. Kahroldum."

"Peki... Gidip herkese aslında arkadaş olmadığımızı, senin benim başıma bela olmuş bir deli olduğunu anlatacak mısın?"

Bana deli demesi artık eski etkisini yaratmıyordu. Bu yüzden kabalığının üstünde durmayı es geçerek "Belki de bunu yapmalıyım." dedim. "Herkese senin kara vicdanlı bir adam olduğundan bahsetmeyi de unutmamalıyım. Kara vicdanlı damatlar bu aralar pek popüler değil ama. Haberin olsun."

Omuzlarının düştüğünü gördüm. Nadir dünyevi zevklerimden biri bu manzarayı izlemekti işte. Poyraz Sarıcalı'nın fiyakalı pes ediş anları. "Şafak." dedi usulca. "Benimle uğraşmayı bırakman için ne yapmam gerekiyor?"

Bana neden cevabını bildiği soruları sorduğunu bilmiyordum. "Elbette burayı bir gece kulübüne çevirmekten vaz-

geçmen gerekiyor." Karalarla döşenmiş ofise şöyle bir bakıp "Belki büyük bir kitabevi açmayı düşünebilirsin. Yeteri kadar büyük kitabevi yok bu şehirde." diye önerdim.

Dâhiyane iş fikrimi umursamadı bile. "Pansiyonunun yakınındaki bir gece kulübünden bu kadar rahatsız oluyorsan pansiyonunu taşıması gereken sensin. Ve eğer bunu yapmak istersen, orayı tam değerinde bir fiyata seve seve satın alabilirim."

Benden kurtulmak için kesenin ağzını açmış olması üzücü müydü yoksa gurur okşayıcı mı emin olamadım. Ve bunun hakkında daha sonra detaylı bir şekilde düşünmeye karar vererek esas konuya dönmek istedim. "Bana borçlusun." dedim lafı daha fazla uzatmadan. "Yalanını ele vermediğim ve saçma sapan oyununa dâhil olup müstakbel kayınpederinle aranı bozmadığım için bana gerçekten borçlusun."

"Bu borcun karşılığı gece kulübümü kapatmak değil ama."

Ağzından dökülenler bir itiraz cümlesini anımsatıyor olabilirdi ama hayır, bu bir kabulleniş cümlesiydi. Bana borçlu olduğunu kabulleniyor hatta ve hatta bu borç karşılığında pazarlığa bile girişiyordu. İşler istediğim noktaya geldiğinde öyle keyifleniyordum ki…

Keyiflendiğimi gizlemeden gülümsedim. "Şimdi bir de önümüzde şu mangal partisi var." derken hızlıca mod değiştirip canım sıkılmış gibi iç geçirdim. "Eğer Serhan Amca'yı arayıp bir işin çıktığını söylemeyeceksen… Yani korkup kaçmayacaksan orada da çok yakın arkadaşlar olarak takılmamız gerekecek."

Poyraz yüzünü hafifçe buruşturdu. "Bundan çok zevk aldığını bu kadar belli etme."

Laflarını tamamen duymazdan geldim. "Bana gerçekten borçlusun."

"Gece kulübümü kapatmayacağım."

"O zaman borcunu ödemek için başka bir yol bulman gerekecek."

Poyraz iç çekip "Pekâlâ." dedi. "Ne istiyorsun?"

Ömrümde kimse bana bu soruyu Poyraz kadar sık sormamıştı. En ihtişamlı zafer tebessümümle "Henüz karar vermedim." dedim. "Aklıma geldiğinde sana söylerim."

Zavallı Gargamel benim ağlarıma takıldığını bildiği için bir parça sıkıntılı görünüyordu. "Tamam. Heyecanla bekliyorum ve kendimi delice bir şeye hazırlamaya çalışıyorum."

"Dene tabii." derken iç çektim ve usulca ayağa kalktım. Ne kadar denerse denesin benim deliliğime kendisini hazırlayamayacağını zamanla öğrenecekti. "Öyleyse mangal partisinde görüşürüz sevgili arkadaşım. Kendine iyi bak."

Eteğimi hafifçe uçuşturarak bu kapkara ofisten çıkmak için yeltendim ve birkaç adım attım ama henüz kapıya varmadan Poyraz'ın, "Şafak!" diye seslendiğini işittim. "Bekle."

Merakla ona doğru döndüğümde yerinden kalkıp bana doğru geldiğini görünce kaşlarım yukarı kalktı. Yanıma yaklaşmasını, aramızdaki mesafeyi demli bir çaydaki şeker gibi eritmesini izledim. Tam karşımda durduğunda dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme hepten aklımı karıştırdı.

Biraz önce yukarı kalkan kaşlarım bu defa kafa karışıklığıyla çatılırken "Ne oldu?" diye sordum.

Poyraz'dan bir cevap bekliyordum fakat bu cevap hiç beklemediğim bir şekilde geldi. Tek elinin havaya kalktığını fark ettim. Sonra uzandı ve usulca yanağımı kavradı. Eli sanki orası yeriymiş gibi tenime yerleşip yüzümü kavradığında ben kısmi felç geçirdim. Kısmi derken vücudumun neredeyse yüzde doksan beşini kast ediyordum. Yalnızca göz kapaklarımı oynatabiliyordum. Onları da hızlı hızlı kır-

pıştırmak dışında bir şey yapamıyordum. Derken Poyraz'ın başparmağı usulca dudaklarımın üzerinden geçip tenimi süpürdü ve böylece felç, kalbime de uğradı. Eğer ağzımı açabilseydim Poyraz'a ne yaptığını, amacının ne olduğunu, bu cüreti nereden bulduğunu sorabilirdim. *Ya da yalnızca cikleyebilirdim.* Fakat konuşamadım.

Yine de aklımdaki soruları gözlerim naklen yayınlıyor olacak ki Poyraz huşu içindeki gülümsemesini bozmadan "Yanağında çikolata vardı." diye açıkladı. "Bu hâlde etrafta salınıp durmana gönlüm razı olmadı, sevgili arkadaşım."

Pekâlâ. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Küçücük bir dokunuşla dağılmayı gururuma yediremiyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve tek bir adımla geri çekilip Poyraz'ın elinden kurtuldum. Tenlerimiz arasındaki temas kesildiğinde kalbim tekrar çalışmaya başladı. Beynim de öyle. Omuzlarımı dikleştirmeyi ihmal etmeden çatlamayacağına emin olduğum bir sesle, "Teşekkürler," dedim. "Biraz çikolata bana sadece sempati katardı ama yine de... Teşekkürler."

Verdiğim cevap beni memnun edince gülümsemeyi de başarabildim ve Poyraz'a son bir bakış atıp ofisten ayrıldım. En büyük dileğim birbiri ardına sıraladığım hızlı adımların dizlerimdeki ince titreyişi gizlemesiydi. Zira Poyraz Sarıcalı herhangi bir şekilde ondan etkilendiğim izlenimine kapılırsa kendimi bıçaklamam gerekirdi.

Kalbimin durmadan cikleyen bir kuş gibi kanat çırpışlarını görmezden gelerek alt kata indim. Bana selam veren çalışanlara gülümsemeye çalışarak ilerledim ve nihayet kendimi kulüpten dışarı attığımda öyle derin bir nefes aldım ki köşedeki ağacın yaprakları titredi. Bu nefesin ciğerlerime işlemesine ve beni sakinleştirmesine seve seve müsaade ettim. Poyraz'ın son hamlesini aklımdan kazımak için yap-

mam gereken tek şey sakinleşmekti. Sakinleştim ve asıl meseleye odaklandım.

Poyraz'ın ellerine değil.

Gözlerine hiç değil.

Asıl meseleye.

Asıl mesele, istediğimi almış olmamdı. O Gargamel bana borçlandığını kabul etmişti. Bu güzel ve büyük bir kozdu. Eğer bunu doğru kullanırsam amaçlarıma giden yolda büyük, devasa bir adım atmam mümkündü. Bu imkânın yanında Poyraz'ın başparmağının dudağımda gezinmesi hiç de önemli değildi. Hatta o kadar önemsizdi ki...

Zihnimi zorladım fakat bu önemsizliğe verecek bir örnek dahi bulamadım.

İşte o kadar önemsizdi.

Yine de keşke kendimi her an cikleyecekmiş gibi hissetmeseydim tabii.

Bacaklarımın artık daha fazla titremediğine emin olduğumda tekrar yürümeye başladım. Sıcak yaz güneşi tenimi ısıtırken pansiyonuma doğru ilerledim. Tam köşeyi dönüp gece kulübünü arkamda bırakacağım sırada ise başım istemsizce Poyraz'ın ofisinin penceresine döndü. Orada görmeyi beklediğim son şey iki yana çekilmiş siyah perdelerin arasından bana bakan adamdı.

Bunca mesafeye rağmen Poyraz Sarıcalı'nın bakışları tenimde somut bir iz bırakıyor gibiydi. Beni yutkunmak zorunda bırakıyordu. Bu adamın cazibesini fazlaca küçümsediğimi sanırım artık kendime itiraf etmek zorundaydım. Yoksa ona yenilmem işten bile olmayacaktı. Ve bu hayatta başıma gelen en korkunç şey Poyraz Sarıcalı gibi bir adama âşık olmak olurdu.

11

Mangal partisine giderken giymek için ayak bileklerimle dizlerim arasında biten, salaş bir etek seçmiştim. Siyah renkteydi. Böylece üstüne giydiğim çingene pembesi askılı bluzum en çok göze çarpan kıyafetim oluyordu. Saçlarımı bir fularla gevşekçe toplamış, kulaklarıma halka küpeler takmıştım. Rahat edebilmek içinse düz tabanlı spor ayakkabılarımı giymeyi tercih etmiştim. Burnumun üstünde duran ince, siyah güneş gözlüklerim gerektiğinde saçlarıma taç olmaya hazırdı ve koluma taktığım siyah çantam da tamamlayıcı parçamdı. Poyraz'ı beklerken dudaklarıma pembe bir ruju yediriyordum.

Pansiyonun kapısı her zamanki tanıdık şıngırtıyla açıldığında başımı hemen kapıdan yana çevirdim ve aynı esnada gözlerim hayretle, kocaman açılıverdi. Poyraz Sarıcalı bugün mavi bir gömlek giymişti. Hem de öyle laciverte çalan koyu bir mavi de değildi. Çok güzel bir maviydi. İç açıcı, ferah ve canlıydı. Altına yine siyah pantolonlarından birini tercih etmiş olsa da gömleği asıl olaydı ve beni gerçekten şaşırtmayı başarmıştı. Bu yüzden o bana küçük bir tebessümle, "Selam arkadaşım." derken ben, tek elimde rujum

tek elimde aynamla ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum. Hoş değildi.

Elbette kendimi toparlamam bir saniyeden kısa sürdü. "Selam." dedim rujumu ve aynamı kapatıp çantamın içine yollarken. "Hicran'a şık görünmek için çabaladığını görüyorum. Güzel bir renk seçimi, aferin. Mafya kimliğini böyle daha iyi gizliyorsun."

Ağır adımlarla pansiyonun boş salonunda bana doğru ilerlerken "Mafyalar süper kahramanlar değillerdir." diye cevap verdi. "Kimliklerini saklamaya pek uğraşmazlar."

"Hmm..." Küçük mırıldanışım neredeyse alaycıydı. "Ben anlamam tabii o kadar. Zamanla öğreniyorum sayende."

"Hı hı." dedi Poyraz. "Tabii." Benimle uğraşmanın en kısa yolunun beni onaylayarak geçiştirmek olduğuna karar vermiş gibiydi ama yanılıyordu. Benimle uğraşmasının hiçbir yolu olmadığını zamanla iyice anlayacaktı. "Hazırsan çıkalım mı?"

"Hazırım." dedikten sonra kapıya doğru yürümeye başladım. Poyraz'ın yanından geçerken yolumdan çekilmesini bekledim fakat o çekilmeyince omzumla hafifçe göğsüne vurmam gerekti. Ben şiddet yanlısı değildim. Sadece o trafik kurallarını görmezden geliyordu.

En sonunda beraber pansiyondan çıktığımızda kapıyı kilitlemek için durdum. Poyraz da tam yanımda durdu ve sıkıntılı bir sesle, "Sana bir güvenlik sistemi lazım." dedi. "Biliyorsun değil mi?"

Kapıyı üç kere kilitleyip annemden öğrendiğim bir duayı hızlıca okuyup üfledim. *Alın size güvenlik sistemi.* "Biliyorum." diye cevap verdim Poyraz'a. "Bu yüzden yatağımın altında bir beyzbol sopası saklıyorum."

"Komik değil." Bunu ciddi bir yüz ifadesiyle, sakince söylediği için ona inandım.

"Tüh."

Bana göz devirmesini görmezden gelerek arabaya yöneldim. Kapıyı açıp yolcu koltuğuna kurulduktan sonra Poyraz'ın yerine yerleşmesini ve arabayı çalıştırmasını bekledim. Beni en son pansiyonumdan alıp bir yolculuğa çıkardığında dünyanın en sessiz, en rahatsız edici yolculuğunu yapmıştık. Aramızdaki savaşın resmiyete döküldüğü gündü, hatırlarsanız. Bu defa bunun olmasına müsaade etmeyecektim elbette. Hazırlıklıydım. Arabanın tekerlekleri dönmeye başlar başlamaz derince bir nefesi ciğerlerime doldurup lafa giriştim.

"Ben küçükken sapsarı bir muhabbet kuşumuz vardı. Çok, çok güzel bir kuştu. Adını Limon koymuştuk. Evet, biliyorum. Çok klasik ama yedi yaşındayken illa orijinal olacağım, marjinal olacağım diye kaygılarım yoktu. Gerçi hâlâ yok ama konumuz bu değil. Konumuz Limon. Dünyanın en güzel, en zeki ve en eğlenceli kuşuydu..."

Bu şekilde başlayıp sonraki yirmi dakika boyunca neredeyse hiç susmadan Limon'dan bahsettim. Bu, dün gece karar verdiğim bir taktikti. Poyraz akşamüstü pansiyona uğrayıp mangal partisine birlikte gidebileceğimizi söylediğinde ona itiraz etmemiş fakat sonra bu yolculuğun ne kadar stresli geçebileceğini hatırlayıp pişman olmuştum. Bu stresi önlemek için bir şeyler düşünürken epeydir Limon'u yâd etmediğim aklıma gelmişti. Hakkında uzun uzun konuşabileceğim, zararsız bir konuydu. Dâhiyane bir fikirdi anlayacağınız. Hem arabadaki o gergin sessizliğe katlanmayacaktım hem çok sevdiğim kuşumu anmış olacaktım hem de hiç susmayarak Poyraz'ın canını sıkacaktım. Kusursuz bir plandı. Diğer tüm planlarım gibi.

"İşte böyle. Babamla aralarındaki bütün gerginliğe rağmen Limon öldüğünde o da çok üzüldü. Ağladığını hiç görmedim ama gece yatağına yattığında birkaç damla gözyaşı döktüğüne eminim. Hem de ısrarla, sürekli kıyafetlerine pislenmesini hiç özlemeyeceğini söylemesine rağmen... Evet, onu bile özlemiştir bence. Alışılan her şey özlenir sonuçta, değil mi?"

Poyraz'dan bir cevap beklemiyordum. Zira o kadar uzun süre, soluksuz bir şekilde konuşmuştum ki bir noktada onu hipnoz ettiğime emindim. Bu yüzden, "Peki annen?" diye sorduğunda biraz şaşırdım.

"Annem mi?"

"Sürekli babanla Limon'un ilişkisinden bahsedip durdun. Annenin adı hiç geçmedi."

Hafifçe dudaklarımı büzdüm. "Annemle babam, ben daha çok, çok küçükken boşandılar. O yüzden annemin Limon'la anıları yok. Limon babamın evinde yaşıyordu."

"Onlar boşandıktan sonra sen babanla mı yaşadın?" diye sordu Poyraz.

"Dönem dönem değişti." diye cevap verdim. "Okul çağına gelene dek çoğunlukla annemle kaldım ama sonra babam beni bir özel okula vermekte ısrar etti. Gittiğim okul annemin evine epey uzak kalınca babamla yaşamaya başladım. Tatillerde annemin yanına gidiyordum. Sürekli dinamikler değişiyordu anlayacağın."

Göz ucuyla baktığımda usul usul kafasını salladığını gördüm. "Anlıyorum." diye mırıldandı. "Zor bir hayat."

Omuzlarımı yukarı kaldırıp "Sıradan olmadığı kesin." dedim. "Küçükken bazen annemle babamdan ayrıldıkları için nefret ederdim. Sıradan olmadığımız için. Diğer aileler gibi olamadığımız için. Ama büyüdükçe beni ne kadar

çok sevdiklerini ve benim için gerçekten çok çabaladıklarını fark ettim. Şimdi olan biten her şeyi neşeyle hatırlıyorum."

Poyraz duygusuz, hatta neredeyse ruhsuz bir sesle, "Ne güzel." dedi.

Yüzündeki gergin ifade içimdeki merakın kıvılcımlanmasına sebep olunca kendimi tutamayıp "Sen de ailenden biraz bahsetsene." diye mırıldandım. "Yani en yakın arkadaşımsın ama ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Biraz garip... Biri bir soru sorsa cevaplayamam."

Gözlerini kısa bir an yoldan ayırıp bana çevirdi. İrice açılmış ve merak dolu bakışlarımla karşılaştığında aklından neler geçirdiğine dair bir ipucu göremedim yüzünde. Saçmaladığımı düşünüyordu belki ama en nihayetinde, "Korkunç bir ailem vardı." dedi sesine yine hiçbir ifade katmadan. "Annemle babam sürekli kavga ederdi. Sonra çok öngörülebilir bir şekilde bir gün annem bizi terk edip gitti. Yanında sadece üç numaralı oğlunu götürdü. Bu arada nedense dört çocuk yapmak gibi saçma sapan bir karar verdikleri için geride babam, abim, ben ve en küçük erkek kardeşim kaldık. Ama abim ve ben okul için hep başka şehirlerdeydik. Lisenin başından beri tek başıma sayılırım ben. Ailem... Yok gibi bir şey yani."

Pekâlâ. Bu kadar kapsamlı ve bu kadar... Açık bir özet beklemiyordum. Kendimi geçiştirilmeye o kadar çok hazırlamıştım ki bir anda yüzüme çarpılan cevaplar yüzünden kaskatı kesilmiştim. Kelimelerimin hepsi bir yerlere kaybolmuşlardı ve ben söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Annemle babamın ayrı olmalarına, hatta daha sonra annemin yeniden evlenmesine rağmen ben hiç terk edilmemiştim. Evet, annemle babam bir arada değillerdi fakat ikisi de her zaman benim yanımdalardı. Bir şekilde. O yüzden terk edilmenin

nasıl bir his olduğuna dair pek fazla bilgim yoktu. Benim annem kendini ölüme teslim ederken bile hep yanımda olacağını söylemişti. Beni hiç bırakıp gitmemişti. Bu yüzden Poyraz'la empati kurmaya çalıştığımda kalbimin acıdığını hissettim. Kendisi benim ekmek tekneme göz diken korkunç bir adam olsa bile böyle bir yarası olsun istemezdim.

"Üzgünüm." diye mırıldandım en sonunda. Sesimden samimi bir acı seziliyordu. Bu esnada Poyraz bakışlarını çoktan yola çevirmişti.

"Üzülecek bir şey yok. Gayet güzel idare ettim."

Eh, bu konuda bazı şüphelerim vardı fakat bunları dillendirmemeyi tercih edip usulca başımı salladım.

Serhan Amcaların evine geldiğimizde nahoş bir sürprizle karşılaştık. Davet edilirken duyduğum 'biz bize olacağız' sözcük öbeğinin bu kadar fazla insanı kapsayacağını hiç düşünmemiştim. Fakat geniş bahçe tanıdığım ve tanımadığım bir sürü insanla doluydu. Bu kadar kalabalık bir topluluğun içine yanımda Poyraz Sarıcalı ile giriş yapmak, söylediğimiz yalanı geri dönüşsüz bir noktaya taşıyordu.

Âlemlerde adım mafyalarla anılacak. Şu başıma gelene bakın!

Bu düşüncelerin verdiği tedirginlikle bahçede ilerlerken Hicran'ın bize doğru geldiğini gördüm. Yüzünde masal prensesi gülüşlerinden biri vardı yine. Esmer teniyle uyumlu beyaz, çıtı pıtı bir elbise giymişti. Saçlarını kuşlar ve kelebekler el ele verip de yapmış gibi görünüyordu. Gerçekten, Poyraz'ı onunla evlenmek istediği için asla suçlayamazdım. Eğer o bu evliliği yalnızca Hicran'ın büyülü güzelliği için isteseydi yani...

"Hoş geldiniz." dedi Hicran tam karşımda durduğunda. "Babam da sizi sorup duruyordu hâlâ gelmediler mi diye."

"Hoş bulduk." derken Poyraz'la ikimiz adına konuşuyor olmanın tuhaf hissi etrafımı sardı ama hiç çaktırmadan devam ettim. "Poyraz başını işlerinden kaldırmakta zorlandığı için biraz geç kaldık sanırım. Ona bu kadar çalışıp durmasının sağlıklı olmadığını söylüyorum ama..."

Tam yanımda duran Poyraz sıkıntıyla iç geçirdi fakat bu Hicran tarafından fark edilmedi. Çünkü kendisi, Poyraz'ın işkolikliğine yaptığım vurguyu göz ardı edip "Tam vaktinde geldiniz aslında," demekle meşguldü. "Babam da şimdi mangalı yaktı. Etrafında bir sürü adamla birlikte etleri pişirmeye hazırlanıyor."

Poyraz hoş bir sesle, "Harika." dedi. Benimle asla böyle yumuşak bir tonda konuşmuyordu. "Ben de onların yanına gideyim. Belki yardımcı olabileceğim bir şey vardır."

"Ah tabii." dedim abartılı bir sesle. "Hemen koş. Kadınların muhabbetinden kaç ve gidip mangal başında iş konuşmaya başla. Hiç bekleme."

Kafasını çevirip bana bakmadı bile. Pis Gargamel. Yalnızca Hicran'a kibar bir tebessüm sundu ve yanımızdan ayrıldı. Ben de öfkeyle arkasından baktım ve içimden bir şeyler söyledim. Bazı hakaretler, birtakım nahoş sözler. *Sizin kıymetli kulaklarınızın duymalarına hiç gerek yok böyle tatsız lakırtıları.*

"Poyraz'la gerçekten yakınsınız." dedi Hicran. Bizi bırakıp giden adamın endamı onu pek de ilgilendirmiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Evet." derken iç çekme ihtiyacımı zorla bastırdım. "Çok yakınız. Eğer onun hakkında merak ettiğin bir şey varsa bana sorabilirsin. Sakın çekinme lütfen. Açık yüreklilikle cevaplarım."

Hicran sadece omuz silkip "İyi birisine benziyor." dedi.

Gergin bir şekilde gülerken bir deli gibi görünmediğimi umdum. "Hiç sorma. Melek gibidir."

Hicran bir an bir şey söyleyecek gibi oldu fakat aniden yanımızda beliren, isminin Sevgi olduğunu hatırladığım bir kız yüzünden söyleyemedi. Sevgi anladığım kadarıyla Hicran'ın yakın arkadaşlarından birisiydi ve konuşmayı gerçekten çok seviyordu. Bize dakikalar boyu mangal partisindeki sıkıcı kalabalık hakkında hiç de duymak istemediğimiz yorumlar yaptı. Tamam, belki başka bir zamanda bu yorumlarla biraz eğlenebilirdim. Sevgi'yle konuşmak da isteyebilirdim. Hatta ayakkabılarını nereden aldığını da merak edebilirdim fakat elime, Hicran'la Poyraz hakkında konuşma fırsatı her gün geçmiyordu, değil mi?

Poyraz demişken... Onu görebiliyordum. Bahçenin öbür ucunda, beni fark ettiğinde uzaktan el sallayan Serhan Amca'nın yanındaydı. Serhan Amca Sevgi tarafından ablukaya alındığımızı görünce yanımıza gelmek istememiş olmalıydı. Mangalın başında durmak ve Poyraz'la sohbet etmek daha çok ilgisini çekiyor gibi görünüyordu.

Ah sen o Gargamel'in biricik kızın hakkındaki korkunç planlarını bir bilsen Serhan Amcacığım...

Zavallı adam nereden bilsindi? Poyraz toplum içinde tam bir beyefendi gibi davranırken ondan niçin şüphelensindi? Belki dikkatli baksa Poyraz'ın ara sıra bana yolladığı tehditkâr bakışlardan birini yakalayıp içine bir kurt düşürebilirdi ama bakmıyordu. Daha ziyade mangaldaki etlerle ilgileniyor, bu sırada Poyraz'ın sözlerine gülerek kafa sallıyordu.

Ben ne kadar Poyraz'a bakıyorsam onun da aynı oranda bana baktığını biliyordum. Bazen bakışlarımız kesişiyordu ve birimiz içinde bulunduğumuz konuşmaya dâhil edene kadar birbirimize kısılmış gözlerle bakıyorduk. Israrla Serhan

Amca'nın yanında dursa da Hicran'la ne konuştuğumuzu merak ettiğine emindim. Yani, en azından Sevgi yanımızda yokken ne konuştuğumuzu merak ediyor olmalıydı. Sevgi demişken...

"Şafak?" İsmimi seslenen ta kendisiydi.

Bakışlarımı Poyraz'dan koparıp ona döndüm. "Hı?"

"Kime bakıyorsun öyle gözlerini dikmiş?"

"Kimseye." dedim sakince. Sonra Hicran'la Sevgi'nin aynı anda Poyraz'a dönmelerini izledim. Yakalandığımı fark etmek yüzümün kızarmasına sebep olurken kendime bir bahane bulma çabasıyla, "Yalnızca Poyraz'ın Serhan Amca'yı sıkıntıdan öldürmediğine emin olmak istiyorum." diye mırıldandım. Bulabileceğim en rezil bahane bu muydu, bilmiyorum. Belki bir on saniyem daha olsa daha rezilini de bulabilirdim, neden olmasın?

Hicran bakışlarını Poyraz'dan çekip bana döndüğünde yüzünde imalı bir gülümseme vardı. "Şafak." dedi bana elma şekeri tadında, neredeyse cilveli bir sesle. "Bana doğruyu söyle. Bunca senelik arkadaşız şurada."

"Doğruyu mu?" Kaşlarım göklerden yardım ister gibi yukarı kavislendiler. Yutkunmayı yarıda kesip Hicran'ın neden bahsettiğini açıklamasını bekledim.

"Şu Poyraz konusunda." derken başını Poyraz'dan tarafa eğdi Hicran. "Sadece arkadaş olduğunuza emin misin?"

Hayatımda nutkumun tutulduğu fazla an olmamıştı fakat o an kesinlikle bunlar birisiydi. Ağzım önce bir şey söyleyecekmişim gibi açıldı, sonra hiçbir ses çıkaramadan kapandı. Gözlerimi kırpıştırdım ve sonunda, "Sadece arkadaş mı?" diye sordum çatlayan bir sesle. *En azından ciklemedim. Bundan sonra böyle korkunç anlardaki en büyük tesellim bu olacak. Poyraz Sarıcalı sağ olsun.*

Hicran'ın yüzündeki gülümseme büyüdü, kocaman oldu. Tek omzuyla arkadaşı Sevgi'nin koluna hafifçe vurup "Bizden sır çıkmaz asla." dedi. Sesi alçak bir tondaydı ve heyecanla çevriliydi. "Bize söyleyebilirsin. Vallahi bak, kimseye anlatmayız. Sen bu Poyraz'a âşıksın, değil mi?"

Hayatta çok hızlı karar vermeniz gereken zamanlar vardır. Söyleyeceğiniz bir kelimenin büyük bir etkisi olacağını hissettiğiniz, çok hızlı gelip geçecek zamanlar. Öyle anlarda beyninizin içindeki akışın yavaşladığını hissedersiniz. Bütün ihtimaller bir film şeridi gibi karşınızdan akıp gidiverir ve siz bir seçim yapmanız gerektiğini bilirsiniz.

İşte Hicran bana bu soruyu sorduğunda böyle bir an yaşadım. Ona gerçeği söyleyip bu konuyu kapatmak ve yalan söyleyip işleri hepten karıştırmak arasında bir seçim yapmam gerekti. Karar vermek çok zordu. Üstelik kalbim birazdan yerinden çıkıp bütün bu dramaya son verecekmiş gibi hızlı atıyordu. Hafifçe yutkundum ve bu yaptığıma inanamayarak "Evet." diye fısıldadım. "Evet, öyle."

Hicran heyecan ve hayretle elini ağzına götürürken Sevgi, konuyla hiç ilgisi olmamasına rağmen sevinçle yerinde sıçradı. "Gerçekten mi?" diye sordu Hicran. Sanki söylediklerim yeterli bir onay değilmiş gibi. "Yani sen..."

"Evet." dedim bir kere daha. "Evet, ben Poyraz Sarıcalı'ya âşığım."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde başımın dönmeye başladığını hissettim. Hayatımda bundan daha büyük bir yalan söylemiş miydim? Zannetmiyordum. Poyraz'ın karşısına çıkıp ismimin Ayşe Dudu olduğunu söylemek bile bunun yanında ufacık ve pespembe kalırdı.

Hicran iç çekerek "Harika." diye mırıldandı fakat sonra kaşlarının hafifçe çatıldığını gördüm. Bana endişeyle bakıp "Şafak." dedi. "İyi görünmüyorsun. Ne oldu?"

"Ben..." Ona on tonluk bir yalanın altında ezildiğimi söyleyemezdim. Yani kendimi yerin dibine geçecek kadar rezil etmeden bunu yapmam mümkün değildi. Ama küçük bir anda bir sürü şey yaşadığım için içimdeki duygu bütünlüğünü yitirmiş hâldeydim ve kendimi toparlamakta güçlük çekiyordum. Kireç gibi beyaz kesildiğime emindim, ayrıca gözlerim doluyordu.

Battı balık yan gider sözünü hiç duymuş muydunuz?

Tam olarak beni anlatıyordu.

Bir yalanın peşini diğer yalanın izlediği korkunç hayatımı.

"Ben onu seviyorum ama... O beni sevmiyor Hicran." derken sesimdeki ağlamaklı tını neredeyse beni güldürecekti. Nasıl bu kadar gerçek bir hüzünle konuşabildiğimi bilmiyordum. "Bu tek taraflı bir aşk. O yüzden rica ediyorum bu bahsi kapatalım."

Dudaklarımın bir Türk filmi aktristi gibi titremesinden inanılmaz derecede etkilenen Sevgi ve Hicran'ın yüz ifadesini derin bir hüzün ve anlayış ele geçirdi. "Saçmalık." dedi Hicran, benimki gibi ağlamaklı bir sesle. "Neden tek taraflı olsun? Bence o da sana karşı boş değil."

"Ah." Elimi kalbime götürürken tacını gururla taşıyan bir drama kraliçesiydim. "Poyraz'ı bilmiyorsunuz. O çapkındır biraz. Beni de sadece arkadaşı olarak gördüğünü biliyorum. Dediğim gibi, bahsetmeyelim bundan. Kalbim çok... Çok kırılıyor."

İkisi de usulca başlarını salladılar. Üstüme gelmeyecekleri belliydi. Ayrıca Hicran'ın gözünde Poyraz'ın imajını derinden sarstığım da ortadaydı. Çok ama çok tehlikeli bir kumar oynadığımın farkındaydım ama şans birazcık benden yana olursa Poyraz şu andan sonra Hicran'ın yanına dahi yaklaşamazdı.

Girdiğim rolden çıkmayı unutarak Poyraz'a döndüm ve ona kırgın bir bakış yollayıp iç çektim. Aynı saniyelerde o da bana bakmakla meşgul olduğu için bakışımı yakaladı. Kaşlarının kafa karışıklığıyla çatıldığını görebiliyordum. Ayrıca gözlerindeki altın parçacıklarının merakla parladığına da emindim. Neler çevirdiğimi öğrenmek için çıldırmaya başlamış olmalıydı ama öğrenemeyecekti. Hicran'ın da Sevgi'nin de bu konuda dedikodu yapmayacakları kadar sempatilerini kazanmıştım. Titreyen dudaklarım ve yaşlarla dolan gözlerim sağ olsun. Söylediğim yalan benimle mezara gidecekti ve Poyraz, nasıl olup da Hicran'ı elinden kaçırdığını asla bilemeyecekti.

Nihahaha.

Evet, bu bir kötü kadın kahkahası.

12

Yalan söylemek korkunç bir şeydir. Bunu sakın aklınızdan çıkarmayın. Bu eylemin kutsal dinlerde günah olmasının, halk arasında ayıplanmasının ve çocuk masallarında kötülenmesinin çok geçerli sebepleri olduğunu sakın ama sakın unutmayın, anlaştık mı?

Küçük, pembe yalanlar bile hayatımızın kalitesini düşürürken benim söylediğim o kocaman ve kapkara yalanın yaşantıma bir etkisi olmayacağını varsaymak elbette aptallık olurdu. Fakat Hicran'a gerçekte var olmayan duygularımdan bahsedip yalanlar sıralarken bunu hesaba katmamıştım. Kimse yalan söylerken böyle şeyleri hesaba katmazdı zaten. Yalanının ortaya çıkacağını ya da yalan söylediği kişinin aniden kendini adamış bir çöpçatana dönüşeceğini... Bunlar hep göz ardı edilirdi.

İlahi adaletin çok hızlı tecelli ettiği anlardan birindeydik. Poyraz'ın kuyusunu kazma işinde ileri gidişimin bedelini ağır ödüyordum. Her şey daha etler yeni yeni pişmeye başlarken Serhan Amca'nın kayınvalidesinin aramasıyla başlamıştı. Bu tarz toplantılara her zaman en son gelen isim olduğu için o ana kadar yokluğu dikkat çekmeyen yaşlı kadın

telefon edip henüz evden bile çıkamadığını çünkü şoförünün ani bir kararla işi bıraktığını, yaşlı başlı hâliyle taksilerde sürünmek istemediğini söylemişti. Serhan Amca bir an için kaynanası mangal partisine gelmekten vazgeçti zannedip sevinecek olsa da yanılmıştı. Pek sevgili kayınvalidesi damadından gelip onu almasını istiyordu. Hem de hemen.

Fakat Serhan Amca ağırladığı kalabalığı bırakıp bir yere, özellikle de kayınvalidesinin evine gitmek istemiyordu. Bir bahçe dolusu misafiri olan ve bir yandan da mangaldaki etleri yelleyen zavallı adamın imdadına ise elbette bir süper kahraman misali Poyraz Sarıcalı yetişmişti. Eğer isterse gidip kayınvalidesini alabileceğini söylemişti.

Gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun bu adamı Poyraz?

Serhan Amca onun bu teklifi karşısında mest olmuş, ona teşekkür ettikten sonra Hicran'a dönüp "Sen de Poyraz'la git. Evi tarif edersin. Anneanneni alıp gelin." demişti.

Poyraz'ın şansının bu kadar yaver gidişi karşısında biraz içerlediğim sırada Hicran, "Olmaz!" diye çıkışınca hafiften bir şaşırdığım doğruydu. Böyle kuvvetli bir şekilde itiraz ettiği için biraz utanan Hicran, kabalığını telafi etmek amacıyla gamzelerini göstererek gülümsemiş ve "Benim anneme yardım etmem lazım." şeklinde basit ama geçerli bir açıklama sunmuştu. "Benim yerime Şafak gitsin. Hem o da biliyor anneannemin evini. Birkaç kere bayramda beraber gitmiştik ya..."

Konunun bu şekilde bana dönmesini hiç beklemiyordum, yani mevzu Serhan Amca'nın yaşlı kayınvalidesiydi. Nasıl olmuştu da aniden böyle bir konu başlığının yıldızı oluvermiştim inanın anlamıyordum. Aslında anlıyordum. Koca bir yalancı olduğum için böyle olmuştu. Hicran, tamamen saf bir niyetle hareket ediyor ve sözüm ona sevdiğim adamla hoş bir araba gezisine çıkmamı istiyordu ama aslın-

da beni saçma sapan bir durumun içine itekliyordu. Poyraz Sarıcalı'yı ve Serhan Amca'nın kaynanasını içeren absürt bir durumun içine.

Kafam her zaman çok hızlı çalışmıyordu. Bu araba yolculuğundan kurtulacak ve bunu samimi arkadaşım olarak nitelendirdiğim adamla bir yolculuk yapmaya katlanamıyormuşum gibi göstermeyecek bir bahane bulabileceğim kadar hızlı çalışmamıştı mesela. *Yok ya ben gitmeyeyim, ne gerek var* gibi manasız lakırtılar sıralasam bile kendimi birdenbire tekrar Poyraz'ın arabasında, yolcu koltuğunda otururken bulmuştum. Üstelik bu sefer yolculuğu eğlenceli geçirmek için hazırlıklı da değildim. Limon'a dair anlatabileceğim her şeyi buraya gelirken anlatmıştım. Dönüş yolu için de bir planım olması gerekirdi belki fakat eve dönerken karnımın tok olacağını, bu yüzden oturduğum yerde mayışarak Poyraz'ın sessizliğini görmezden gelebileceğimi düşünmüştüm. Şimdiyse işler hiç hesap edemediğim bir noktaydı.

"Biliyor musun? Sırf Serhan Amca'nın gözüne girmek için bu kadar işgüzar olmak zorunda değilsin."

Bütün huysuzluğumu ve hoşnutsuzluğumu bu kelimelere tıkıştırıp Poyraz'a yöneltirken yüzümde memnuniyetsiz bir ifadeyle yola bakıyordum. Daha yalnızca beş dakika olmuştu ama ben çoktan yaşlandığımı hissetmeye başlamıştım. Poyraz'ın sessizliğinin böyle bir etkisi vardı.

"Şafak." dedi Poyraz düz bir sesle. "Hiç gerçekten Serhan Amca'nı iyi bir arkadaş olarak gördüğümü, aramızda gerçekten güzel bir dostluk olduğu için ona yardım etmek istediğim ihtimalini düşündün mü?"

Sorusunun cevabı kolaydı. "Hayır. Neden düşüneyim? Onun yatırımcılarından biri olduğunu ve kızıyla evlenmek istediğini bana sen kendin söyledin."

"Ben böyle şeyler söylemedim." dedi Poyraz. "Söylemiş olsam bile, bunların neresinden Serhan'la arkadaş olamayacağımızı çıkardın? Bil diye söylüyorum, benim kulüplerime yatırım yapan tek adam Serhan değil."

"Ama sana gerçekten güvenen bir tek o." dedikten sonra dilimi şaklattım. "Gerçekten değiştiğine inanan... Bütün kalbiyle seni destekleyen..." Şımarık tavrımın tek sebebi Poyraz'ı biraz daha çileden çıkarmaktı.

"Ve sen de her nedense bunu mahvetmek istiyorsun."

"Tıpkı her nedense senin benim pansiyonumu mahvetmek istediğin gibi."

"Ben hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum." Durdu ve iç çekerek başını iki yana salladı. "O kadar manasız ve saçma davranıyorsun ki... Eğer seninle mantıklı bir sohbet yürütebilmek mümkün olsa bu işi çözebileceğimiz başka yollar da bulabilirdik."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Pansiyonumu sana satmam gibi mi?"

"Evet, bu da o yollardan biri."

Bir cevap vermeye bile tenezzül etmedim. Sadece hıhlayarak önüme döndüm. Bu tartışmalarla bir yere varamayacağımızı biliyordum. Ben asla pansiyonumu satmazdım, o da asla gece kulübünden vazgeçmezdi. Elimizdeki tek çare birimiz yenilene dek savaşmaktan ibaretti. Başka bir yol falan yoktu. En azından ben buna inanıyordum ve Poyraz'ın neye inandığıyla hiç ilgilenmiyordum.

Bir süre sessizce ilerledikten sonra oflayarak ayakkabılarımı çıkardım ve koltukta bağdaş kurdum. Hicran beni anneannesinin evini tanıdığımı bahane ederek Poyraz'la birlikte yollamıştı fakat elbette adresi verme inceliğini de göstermişlerdi. Adresi navigasyon cihazına girdikten sonra benim

yapacağım pek fazla şey kalmıyordu esasında. Sadece yan yana sıralanmış, birbirini aynısı evler içinde kırmızı bahçe kapılı ve bu kırmızı bahçe kapısının önünde bir cüce heykeli olan evi Poyraz'a işaret edecektim.

Resmen boşu boşuna gelmişim, alacağın olsun Hicran. Gerçi ona söylediğim yalan yüzünden böyle bir şey yaptığını düşünürsek Hicran da masumdu ama o an böyle küçük detaylara takılacak bir ruh hâlinde değildim.

Poyraz'ın alçak bir sesle güldüğünü işittiğimde şaşkın bir tavırla ona doğru döndüm. Kaşlarımı çatarak bir süre ona baktıktan sonra, "Kendi kendine gülene deli derler." dedim.

Altın parçacıklı çikolata bakışlarını yoldan bir anlığına ayırıp bana baktı. "Ben anlamam tabii o kadar." derken bu sabahki konuşmamıza atıf yaptığının farkındaydım. "Zamanla öğreniyorum sayende."

Yediğim şu basit gollere bakar mısınız? Aşırı tatsız bir gün oluyor gerçekten. "Çok komik." dedim. "Neden güldüğünü söyleyecek misin yoksa mafyalar böyle şeylerden bahsetmezler mi?"

Küçük saldırımın hiçbir etkisi olmadı. Poyraz iç çekerek "Sadece daha önce hiç kimsenin, bana tahammül edemediğini bu kadar net bir şekilde gösterdiğini görmemiştim." dedi.

"E korkmuşlardır tabii." dedikten sonra başımı tekrar diğer tarafa çevirdim ve akıp giden manzarayı izlemeye koyuldum. "Benim kaybedecek fazla bir şeyim kalmadığı için rahatım."

Ona yaptığım mafya imalarına karşılık vermemeye yemin etmiş gibiydi. "Üstelik bugün her zamankinden daha huysuzsun." derken bir kere daha bana baktığını hissettim fakat dönüp bakışlarına karşılık vermedim. "Gerçi sabah

böyle değildin. Moralini Hicran mı bozdu? Yoksa benden hoşlandığına dair bir şey mi söyledi?"

Bariz bir şekilde eğlenerek ve dalga geçerek sorduğu bu soruyla birlikte kısık gözlerimin üzerine çevrilmesine hak kazandı. Dönüp ona aksi bir bakış attıktan sonra, "Hayır." dedim. "Onunla evlenmeyi rüyanda görürsün. Aranızda olabilecek bütün ihtimalleri bugün katlettim."

"Hmm..." Verdiğim bu kötü haber onu pek de etkilememiş gibiydi. "Peki, bunu nasıl yaptın?"

"Asla öğrenemeyeceksin."

Ağır ağır başını salladı. "Madem istediğini yaptın, öyleyse neden mutsuzsun?"

Sorusu hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırmama sebep oldu. "Mutsuz değilim." dedim kendimi savunma ihtiyacıyla. Huysuz ruh hâlime hızlıca yeni bir açıklama bulmak için saksıyı çalıştırdım. "Sadece çok açım ve senin işgüzarlığın yüzünden biz gidene kadar köfteler soğuyacak." *Ne var? Çok haklı bir huysuzluk sebebi bu.*

Poyraz sanki espri yapmışım gibi neşeyle güldükten sonra, "Geldik bile." dedi. "Seni köftelere vaktinde yetiştiririm, korkma."

Tekrar camdan dışarı baktığımda gerçekten de Sabiha Teyze'nin –Serhan Amca'nın kaynanası oluyor- muhitine geldiğimizi gördüm. Gözlerimi kısarak birbirine benzeyen evlere dikkatlice baktım ve hemen sol taraftakini işaret ederek "Şurası." dedim. Böylece görevimi tamamlamış oldum. *Umarım mutlusundur Hicran.*

Evden çabucak ayrılacağımız için Poyraz bahçe kapısının önüne park etti. Ona doğru dönüp "Senin inmene gerek yok." dedim. "Ben Sabiha Teyze'yi alıp gelirim hemen."

Ayakkabılarımı tekrar ayağıma geçirdikten sonra arabadan aşağı atladım ve sıkıntıyla oflayıp Sabiha Teyze'nin evine doğru yürümeye başladım. Bahçe kapısının sürgüsünü açıp içeri girdim ve çimenle kaplı, ortasında da küçük bir havuzu olan bahçede yürümeye başladım. Adımlarımı birbiri ardına sıralarken birden tuhaf bir his ensemi karıncalandırdı. Kaşlarımı çatıp etrafa şöyle bir baktığımda gözüme ilişen karartı bir anda tüylerimi diken diken etti. Bahçenin köşesinde küçük bir köpek kulübesi duruyordu. Önünde ise hiç de küçük olmayan, simsiyah bir köpek. Üstelik doğru bana bakıyor, bu da yetmezmiş gibi dişlerini göstererek hırlıyordu.

Kalbim bir anda o kadar hızlı atmaya başladı ki ne yapacağımı bilemedim. Sabiha Teyze'nin bir köpeği olduğunu hiç bilmiyordum. Hâliyle böyle bir şeye hazırlıklı değildim. Köpeğin bakışları üzerimdeyken öylece donup kaldım. Evle aramda hatırı sayılır mesafe vardı fakat yine de köpekten önce kapıya varabileceğimi düşündüm. Gerçi kapıya varmak bir mesele değildi. Kapının ne kadar hızlı açılacağı önemliydi. Kafamda yaptığım bütün hesaplamalar köpeğin havlayarak benim üstüme koşmaya başlamasıyla sonlandı. Onun beni yemek niyetiyle üstüme atıldığı aynı saniyede dudaklarımdan bir korku çığlığı fırladı ve koşmaya başladım.

Gerçekten, yalan söylemek dünyanın en kötü şeyi olmalıydı çünkü koşarken aniden ayağımın kayması ve kendimi birdenbire havuzun içinde bulmam, üstelik bu sıcak havaya rağmen havuzun suyunun buz gibi olması çok ciddi bir cezaydı. Boğazımdan kopan ikinci bir çığlıkla suların içine gömülüvermiştim ve sonra can havliyle öyle bir çırpınmıştım ki yanlışlıkla yuttuğum sular genzimi yakmaya başlamıştı. Bütün bu olanlara inanamıyordum. Neden böylesine soğuk

olduğunu anlayamadığım suyun içinde titrerken havuzun kenarında durmuş suratıma havlamaya devam eden köpeğe bakıyor, Poyraz'ın aceleyle bana doğru koşturduğunu duyuyor, evin kapısının açıldığını fark ediyor ve olan bitene inanamıyordum. Her şey Poyraz'a âşık olduğum yalanını söylediğim için miydi? Hissetmediğim bir şeyi söylemenin cezası bu muydu? *Boğularak ölecek miydim Allah'ım?* Köpeklere yem mi olacaktım?

"Şafak! İyi misin? Ne oldu?" Bu telaşlı soruların sahibi bahçeye koşarak giren Poyraz Sarıcalı'ydı. Evden çıkma nezaketini gösteren Sabiha Teyze hâlâ havlama derdinde olan köpeği sakinleştirirken Poyraz havuzun kenarına diz çökmüş, bana elini uzatıyordu. "Gel hadi. Çıkaralım seni."

Ağlamanın sırası değildi. Hiç değildi ama gözlerimin dolmasına da dudaklarımın bükülmesine de engel olamıyordum. Dişlerimi sıksam da bir şey değişmiyordu. İçimden gelen tek şey bağıra çağıra ağlamaktı. Poyraz'ın bana uzattığı ele doğru bir kulaç attım. Sonra elini tuttum ve beni havuzdan çıkarmasına müsaade ettim. Sudan çıktığım anda titremeye başladım ve aniden dibimde belirip "Neden havuza girdin?" diye soran Sabiha Teyze'ye gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Be-ben girmedim." derken soğuk yüzünden kekeliyordum. "Köpek yü-yüzünden düştüm."

Sabiha teyze sakince köpeğine döndü ve onaylamaz şekilde başını iki yana salladıktan sonra sorun çözülmüş gibi, "Hadi gidelim." dedi. "Geç kalacağız. Herkes bizi bekliyordur şimdi." Ardından bizden bir cevap beklemeden kapıya doğru yürümeye başladı.

Ben onun arkasından hayretle bakarken Poyraz'ın, "İyi misin?" diye sorduğunu işittim. Soğuktan dişlerim birine

çarparken buna cevap vermek istemediğim için sadece başımı salladım. Sabiha Teyze'nin bana sıcak bir battaniye ve kuru kıyafetler önermeyeceği ortadaydı ve biraz daha bu şekilde burada durursam buzdan bir heykele dönüşebilirdim. O yüzden döndüm ve titreye titreye arabaya yürümeye başladım. Poyraz da peşime takıldı. Arabanın yanına vardığımda Sabiha Teyze'nin çoktan ön koltuğa kurulduğunu gördüm. Serhan Amca'nın neden bu kadını almaya gelmek istemediği apaçık ortadaydı. Onu hiç suçlamıyordum. *Hatta belki Hicran da tam bu sebeple gelmek istememişti, kim bilir?*

Ben arka koltuğa yönelmişken Poyraz'ın arabanın bagajını açtığını gördüm. Birkaç saniye sonra elinde bir ceketle yanıma döndü ve "Al." dedi. "Donacaksın şimdi."

İtiraz etmeyi düşünmedim bile. Hemen ceketi Poyraz'dan kapıp giydim ve arabanın arka koltuğuna yerleştim. Sırılsıklam olduğum için oturduğum yeri muhtemelen mahvedecektim ama bunu umursayacak takati kendimde bulamadım. Poyraz arabaya binip motoru çalıştırdıktan hemen sonra arabanın arka taraftaki klimasını açıp sıcak ayara getirdi. Üstüme vuran sıcak havayı hissettiğimde boğazımda yükselen bir hıçkırığı zar zor yuttum. "Şimdi ısınırsın." dedi dikiz aynasından bana bakarak.

Başımı salladıktan sonra çatık kaşlarımla Sabiha Teyze'ye dönüp "Havuzun suyu neden bu kadar soğuk?" diye sordum. Sesim bir katilin sesine benziyordu. Kendimi katil olmaya çok yakın hissettiğim için olabilirdi.

Sabiha Teyze kederli bir şekilde başını iki yana salladı. "İltihaplı romatizma." dedi üzüntüyle. "Sıcağa asla gelemiyorum. Soğuk su iyi geliyor yavrum. Kovalarla buz döküyorum havuza o yüzden."

Buna verecek bir karşılığım yoktu. Hâlim de yoktu zaten. Poyraz'ın ceketine sıkıca sarınıp olduğum yerde büzüştüm. Ceketin kokusu ciğerlerime dolduğunda gözlerimin kıyısından usul usul süzülen yaşların yoğunluğu da arttı fakat o kadar soğuktu ki ceketi bırakmayı düşünemedim bile. Ara sıra burnumu çeksem de yol boyunca neredeyse hiç sesim çıkmadı. Birkaç kere Poyraz'ın dikiz aynasından bana attığı bakışlara denk geldim ama ne ona sataştım ne de arabadaki sessizliği doldurmaya çalıştım. Nihayet Serhan Amcaların evine geldiğimizde ise Sabiha Teyze hemen aşağı atladı ve yine bizi beklemeden uzaklaştı.

Ben de arabadan indim. Biraz ısınmış olsam da hâlâ ince ince titriyordum. Poyraz yanıma gelip "Hadi." dedi. "Hicran'dan kuru kıyafetler alıp üstünü değiştirirsin."

Başımı iki yana salladım. "Eve gideceğim ben. Taksi çağıracağım. Canım hiç istemiyor oraya gitmek."

Poyraz sıkıntıyla iç çekti. Sonra, "Ben seni götürürüm. Burada bekle." dedi.

İtiraz etmeye yeltendim fakat beni umursamadan bahçeye daldı. Ben de peşinden oflayıp birkaç hakaret mırıldandım. Eğer beni burada bekletirse ona yapacağım işkencelere dair birkaç küçük vaatle birlikte. Neyse ki içeride fazla uzun kalmadı. Birkaç dakika sonra tekrar kapıda belirdi ve arabanın kapılarını anahtarla açıp yanıma geldi.

Elinde bir köfte ekmek tuttuğunu gördüm. Ben bir şey söyleyemeden bana uzattı ve "Arabama fazla kırıntı dökmemeye çalış." deyip arabaya yöneldi.

Bir anda elime tutuşturulan köfte ekmekle kalakaldım. Sırılsıklamdım. Omuzlarımda bana üç beden büyük bir ceket duruyordu ve yüzümde de dünyanın en mutsuz ifadesi mesken tutmuştu. Güne ne kadar neşeli başladığımı düşü-

nünce bu noktaya nasıl geldiğimi anlamıyordum. Gerçi anlasam da yapacak bir şey yoktu. Olan olmuştu. Ayaklarımı sürüyerek arabaya yöneldim. Bu defa ön koltuğa oturdum ve yine ayakkabılarımı çıkarıp bağdaş kurdum. Poyraz arabayı çalıştırıp yola koyulurken ben de köfte ekmeğimi yemeye başladım.

Güzel şeyler yemek insanın moralini düzeltiyordu. Tartışılmaz bir gerçekti bu. İşte bu yüzden birkaç büyük lokmayı mideme gönderdikten sonra yavaş yavaş daha iyi bir ruh hâline bürünmeye başladım. Mutluluk saçtığım söylenemezdi ama konuşacak kadar iyiydim. Bakışlarımı Poyraz'a çevirip "Kendine neden almadın?" diye sordum. Köfte ekmeği kast ediyordum.

"Bir tane kalmıştı." dedi Poyraz omuz silkerek. "Yeni pişen köfteleri beklersem döndüğümde beni öldürürdün."

Evet, doğru söylüyordu. Yine de yaptığı bu fedakârlık beni duygulandırmıştı. Kalpsiz biri değildim sonuçta. Bu yüzden köfte ekmeği ona doğru uzattım. Başını çevirip bana şaşkınca baktığında ise "Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar demişler." dedim. "Hiç kıyamet havasında değilim şu an. O yüzden bir ısırık alırsan..." Tam bu esnada bir kırmızı ışığa denk gelmemizin avantajından da faydalanarak Poyraz uzandı ve ekmekten büyükçe bir ısırık aldı. Lokmasını çiğnerken başını sallayarak bana teşekkür etti ve böylece kıyameti önlemiş oldu. *Gerçek bir süper kahraman sahiden.*

Yolun kalanında fazla konuşmadık. Ben köfte ekmeğimi yiyip bitirdim, Poyraz biraz kırıntılardan şikâyet etti ve sonra ben iç çekerek "Hasta olacağım." dedim. Bu sırada nihayet pansiyonun önüne gelmiştik.

Arabayı kaldırıma yanaştıran Poyraz usulca, "Havalar sıcak." dedi. "Belki olmazsın."

"Su buz gibiydi." derken buz kelimesine yaptığım vurgu her şeyi açıklıyordu. "Ayrıca kendimi biliyorum. Hasta olacağım. Ölüp gideceğim Poyraz, benden kurtulacaksın. Eminim çok mutlusundur."

Sanki siniri bozulmuş gibi homurdanarak gülen Gargamel başını iki yana salladı. "Ölmeyeceksin." diye mırıldanırken arabasının torpido gözünü açıp beyaz bir hap şişesi çıkardı. "Al."

Şişeyi elime alıp salladım ve çıkan sesle kaşlarımı çattım. "Beni uyuşturucuya alıştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bunlar vitamin." dedi Poyraz. "Sıcak bir duş al. Bundan bir tane iç ve bütün gün yat. İyi olacaksın."

Hiç zannetmiyordum ama ona itiraz etmek yerine derin bir iç çekip kafa sallamayı tercih ettim. Sonra ceketini omuzlarımdan sıyırıp koltuğun sırtına astım. Arabadan inmeden önce "Teşekkür ederim." dedim. "Ben olsam sana yardım etmezdim."

Poyraz keyifle sırıttı ve ardından omuz silkti. "Biz mafyalar hep yufka yürekliyizdir."

Sözlerine neşeyle güldüğümde bunu hiç beklemediğimi fark ettim. Hicran'la konuşmaya başladığım andan beri her şey o kadar kötü gidiyordu ki bugün bir daha güleceğimi hiç düşünmemiştim. Bu farkındalığın içime ektiği garip hisle Poyraz'a iyi günler diledim ve arabadan indim. Pansiyona giderken bütün kemiklerimin sızladığını hissediyordum. Üstümde inanılmaz bir yorgunluk vardı ve Poyraz ne derse desin ben bunların ne manaya geldiğini biliyordum.

Hasta olacaktım.

Hem de çok fena.

13

Bağışıklık sistemim beni yanıltmadı. Kova kova buz taşınan havuza düştüğümün ertesi günü bütün kaslarım ağrıyor, boğazım hafif hafif acıyor ve burnum tıkanmaya başlıyordu. Onun ertesi günündeyse gözlerimi bile zar zor açabildiğim bir hâle düşmüştüm. Burnum bir çeşmeye döndüğü için kâğıt mendilleri tıkaç olarak kullanıyordum. Kötü bir görüntüydü fakat hiç değilse burnumun yara olup soyulmasına sebep olmuyordu ve ben daha fazla acı çekmek zorunda kalmıyordum. İşte ben hayatta hep böyle küçük hesaplar yaparak ilerliyorum.

Dün akşam hava henüz yeni kararmışken yatağa girmiştim. Girmek de denilmez aslında, bildiğiniz devrilmiştim. Yorganımı üstüme çekecek gücü bulmam için bir yarım saat kadar öylece yatıp dinlenmem gerekmişti. Sonra kendimi yorganla kozaya sarıp öylece yatmıştım. Eğer kolumu kaldıracak gücüm olsa babamı arayabilir, buraya gelmesini isteyebilirdim fakat yoktu. Bu yüzden kımıldamadan ölümü beklemeye karar vermiştim. Ama ölmemiştim tabii. Yaklaşık on iki saatlik bir uyku ölüme benzese de hâlâ hayattaydım ve bu hiç de güzel bir haber değildi çünkü her

nasılsa geceden sabaha bir gram bile iyileşememiştim. Hâlâ her yanım ağrıyordu. Hâlâ burnum çeşme gibi akıyordu ve hâlâ güçsüzdüm. *Hani en iyi ilaç uykuydu? Tıp dünyasından bir açıklama bekliyorum.*

En son dün sabah kahvaltı niyetine bir şeyler yediğim için midem açlıktan ağrıyordu. Beni yataktan kaldıran bu olmuştu. Hastalıktan ölmekle açlıktan ölmek arasında bir seçim yapmam gerekmişti ve ben tok karnına ölmeye karar vermiştim. Böylece bir battaniyeyi omzuma atmış, burnumu peçetelerle tıkamış ve ayaklarıma pofuduk terliklerimi geçirip inleye sızlaya odamdan çıkmıştım. Planım mutfağa gitmek, yiyecek bir şey olup olmadığına bakmak ve eğer hiçbir şey yoksa 112 Acil Servis numarasını tuşlamaktı. Belki Gece'yi, Fatoş'u ya da babamı da arayabilirdim tabii. Buna tam karar vermemiştim. Sadece ambulans bana hepsinden hızlı ulaşırmış gibi geliyordu. *Acaba rica etsem şoförle birlikte bir tas çorba da yollarlar mı? Ezogelin veyahut mercimek, hiç fark etmiyor.*

Merdivenlerin sonuna geldiğimde ısrarla çalan zil sesini duymak rotamı değiştirmeme sebep olmuştu. Esasında bu sesi merdivenlerin başındayken de duymuştum ama zil başımın içinde çalıyor zannetmiştim. O yüzden kapıya gitmek için bir acelem olmamıştı. Gerçi acelem olsa bile acele edecek dermanım yoktu. *Böyle şeylere takılmayalım rica ediyorum.* Normalde pansiyonumun kapısı hep açık olurdu ama elbette yukarıda hasta ve bitap bir şekilde yatarken kapıyı açık bırakacak kadar çıldırmamıştım. Evet, beyzbol sopasının temelini oluşturduğu bir güvenlik sistemim vardı ama benim şu an o sopayı kaldıracak hâlim yoktu. Bu yüzden kapıyı kilitlemiştim.

Kilidi iki kere çevirip kapıyı açarken nasıl göründüğüme dair en ufak bir endişemin olmamasının sebebi karşımda bir

anda Poyraz Sarıcalı'yı bulacağımı asla ama asla düşünmemiş olmamdı. Gelenin bir kargo çalışanı ya da sokak satıcısı falan olduğunu varsaymıştım ve onlar beni bu hâlde görseler bile umursamazdım. Gören kişi adına gerçekten çok üzülürdüm ama kendi adıma umursamazdım. Oysa karşımda Poyraz vardı.

Buna inanabilmek için gözlerimi tam beş kere kırpıştırmam gerekmişti. Hastayken gördüğüm rüyalarda bir devamlılık olmazdı. Sürekli o rüyadan bu rüyaya atlardım fakat gözlerimi ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırayım Poyraz kaybolmuyor, Johnny Depp ile yer değiştirmiyor veya bir anda palyaço kostümü giyip kırmızı bir burun takmıyordu. Yani gördüğüm şey gerçekti. Yani Poyraz gerçekten buradaydı.

Hastalıkla mücadele eden ve yorgun düşen beyin hücrelerim buna nasıl tepki vereceklerini bilemediler. Öylece kalakaldım. Omzumda battaniye, burnumda kâğıt mendiller, saçım başım darmadağınık bir şekilde... Poyraz'ın ise bir sırıtışı bastırmaya çalıştığı belliydi. Bu kara kalpli adamın en büyük eğlencesinin hasta kadınlara gülmek olduğunu nasıl tahmin edemezdim ki?

"Selam Orman Perisi." dedi gülemediği için boğuklaşan bir sesle.

"Selam." Burnumdaki peçeteler yüzünden benim sesim genizden çıkmıştı. Neyse ki bütün bu rezillikleri çok fazla umursayamayacak kadar hastaydım. "Kapalıyız."

Poyraz bu sefer kendisini tutmadı ve hafifçe güldü. Ardından ileri doğru bir adım atıp geri çekilmeme sebep oldu. Böylece pansiyondan içeri girdi.

"Dün kimse çalışanlarımı zehirlemeyince ya da beni batırmaya çalışmayınca bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım."

derken ağır adımlarla ilerledi. "Gece kapıyı çaldım ama açan olmadı."

Bu konuşmaya daha net odaklanabilmem için burnumdaki peçeteleri çıkarmam gerekiyordu. Poyraz'a, "Rahatına bak." dedikten sonra alt kattaki lavaboya gidip peçetelerden kurtuldum. Hatta acıyla inleyerek de olsa yüzümü yıkamayı bile başardım fakat yapabileceklerim bu kadarla sınırlıydı. Bembeyaz suratım, kurumuş dudaklarım ve küçülen gözlerim için çaba harcayacak durumda değildim.

Tekrar Poyraz'ın yanına döndüğümde onun etrafı incelediğini fark ettim. Duvara astığım büyük portrenin önündeydi. Beni fark ettiğinde dönüp "Sana benziyor." dedi. "En azından burnunda peçeteler yokken."

Verebildiğim tek tepki gözlerimi devirmek oldu. "O benim annem."

Bu sözlerim üzerine karşımdaki adam şüpheyle kaşlarını çattı. Bir kere daha portreye, sarışın, cin bakışlı, gülümseyen ve bir eski zaman leydisi gibi giyinmiş kadının portresine baktı. "Kendisi bir İngiliz soylusu muydu?"

"Elbette." Burnumun biraz açıldığını fark edince biraz derin bir nefes almayı denedim fakat deneyişim bir hık sesiyle sonlandı.

Bakışlarını yeniden bana çeviren Poyraz, "Doktora gittin mi?" diye sordu. Sesi bir anda ciddileşmiş, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Herhangi bir yere gidebilecek hâlim varmış gibi mi görünüyorum sahiden?" Kurduğum bu uzun cümle bile beni yormuştu. Biraz ilerleyip odanın ortasında duran masanın etrafındaki sandalyelerden birine çöktüm.

"Peki, sana verdiğim vitaminlerden içtin mi?"

Bana doğru yaklaşan Poyraz'a huysuz bir bakış attım. "Onlar uyuşturucuydu."

Derince iç çekişinden anladığım kadarıyla benimle boş bir tartışmaya girip onların vitamin olduğunu kanıtlamaya çalışmayacaktı. Bunun yerine geldi, önümde çömeldi ve yüzüme bakarak "Herhangi bir ilaç içtin mi?" diye sordu.

"Ecza dolabında grip ilaçları olacak." diye mırıldanırken elimi salladım. "Ama önce bir şeyler yemem lazım. O yüzden müsaade edersen mutfağa gideceğim."

Bunu söylememin ardından Poyraz ayağa kalktı ve sonra benim de kalkmamı bekledi ama yapamadım. Sandalyemde kımıldamadan oturmaya devam ettim. Keşke mutfak bana gelebilseydi. Olmayacak dileklerim arasına bir yenisini kattığım sırada Poyraz yanıma gelip kolumu kavradı ve bir eliyle sırtıma destek verip beni ayağa kaldırdı. Sonra beni mutfağa götürdü. Onunla birlikte asla bulunacağımı düşünmediğim yerlerden biri de benim rengârenk mutfağımdı sanırım. Bir an her şey çok garip geldi. Poyraz benim mutfağımdaydı, her zamanki gibi simsiyah kıyafetleriyle. Benim yürümeme ve ada tezgâhın etrafındaki yüksek taburelerden birine oturmama yardım ediyordu. Hatta bununla sınırlı kalmıyor, buzdolabımı açıp içindekileri kontrol etmeye başlıyordu. Şu an bir rüyanın içinde olmadığım konusunda yanılıyor muyum acaba?

"Burada biraz pilav var." dediğini duydum. "Birkaç kahvaltılık ama çok fazla bir şey yok."

Omuzlarım iyice aşağı düşerken "Alışveriş yapmam gerekiyordu." diye mızırdandım. "Ama onun yerine havuza düştüm."

Poyraz doğruldu ve buzdolabının kapısını kapattı. Oradan ayrılmak yerine duraklayıp buzdolabının kapısına baktığında oraya astığım alışveriş listemi incelediğini fark ettim. Bu biraz rahatsız ediciydi. Poyraz'ın benim özel alanımda do-

laşması, köşesine kalpler ve yıldızlar çizdiğim alışveriş listemi incelemesi ve sonra dönüp yanıma gelmesi... Tuhaftı.

"Sana dışarıdan çorba ve yemek söyleyebilirim." dedi tezgâhın üstüne eğilerek. "İster misin?"

İçinde bulunduğumuz tuhaf durum ve hastalığımın verdiği yetkiye dayanarak omuz silktim. "Hayır. İçinde ne olduğunu bilmediğim bir çorbayı içmeyeceğim. Özellikle de sen sipariş etmişsen."

Poyraz bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladıktan sonra cebinden cep telefonunu çıkardı ve "O zaman bazı malzemeler sipariş etmemiz gerekecek." diye mırıldandı. Ben hangi malzemeler bunlar diye soramadan beyefendi birilerini aradı.

"Alo, Bülent? Bana acilen market alışverişi yapılması lazım. Sana listeyi yollayacağım birazdan. Çocuklardan biriyle söylediğim adrese yollarsın. Tamam. Görüşürüz."

Kısa bir telefon görüşmesiydi. Bu görüşmenin ardından Poyraz önce alışveriş listemin fotoğrafını çekti, ardından Bülent'e uzun uzun bir şeyler yazdı. Ben de onu yüzümdeki huysuz ifadeyi hiç bozmadan fakat sesimi de çıkarmadan izledim. Aslında ona sataşmak, bir şeyler söylemek, yaptıklarına itiraz edip kendisini çileden çıkarmak istiyordum ama o kadar aç ve hâlsizdim ki bunu yapmaktansa sessizce karşısında oturmayı yeğlemek zorundaydım. O da benim mutfağımda dilediği gibi at koşturabiliyordu. Şu geldiğimiz noktaya bakın!

Omuzlarımdaki battaniyeye iyice sarıldığım sırada Poyraz mutfak tezgâhının üstünde duran sürahiye uzandı. Su bardaklarının dizili olduğu raftan bir bardak alıp bardağı doldurdu ve sonra getirip önüme koydu. "Yemeğin hazır olması biraz uzun sürecek. Biraz su içsen iyi olur."

Önümde duran bardağı tek elimle kavradım. Camın üstünde tatlı kuş çizimleri vardı. Birkaç saniye çizimleri inceledikten sonra birkaç yudum su içmeyi başardım ama boğazım çok acıyordu ve yutkunmak kolay bir iş değildi.

"Acele etme." dedi Poyraz. "Yavaş yavaş iç."

Diğer elimin parmaklarını da bardağın etrafına sardım. İçimi yumuşak, hoş bir duygu kaplamıştı ve bu hiç iyi değildi. Duygusal olarak savunmasız bir hâldeydim. Kalkanlarımı dik tutacak takatim yoktu ve bunu fırsat bilen Gargamel, yumuşacık bakışlarını yüzümde dolaştırma fırsatını hiç kaçırmıyordu. Neden burada olduğunu bile bilmiyordum. Acaba içten içe bu sefil hâlimi izlemekten zevk mi alıyordu? Acı çektiğimi görmek hoşuna mı gidiyordu? Bunun ilahi adalet olduğunu düşündüğü için mi buradaydı?

"Çorbayı sen mi yapacaksın?" Aklımda daha mühim, daha elzem sorular bir köşede dururken neden bunu sorduğumu bilmiyordum. Belki de çok aç olduğum içindi. Güzel bir tas çorbanın hayaliyle ağlamak üzereydim.

"Evet." dedi Poyraz. "Sebze çorbam meşhurdur."

Benimle dalga geçtiğini biliyordum. "Hem mafya hem aşçı..." dedim iç çekerek. "On parmağında on marifet."

Suratına geniş bir gülümsemenin ağır ağır yayılmasını izledim. Böyle güldüğü zaman o kadar da korkunç görünmüyordu. Gözlerinin içindeki altın parçaları eriyormuş gibiydi. Nerdeyse hoş bir adama benziyordu. "İşe bak. İki yudum su içince bile dilin çözüldü. Karnını doyurup ilaçlarını içince turp gibi olur, hayatımı zehir etme işine kaldığın yerden devam edersin."

Kendimi daha iyi hissetsem ona verecek bir cevap bulabilirdim ama şu an yalnızca haklı olmasını umuyordum. Bardağımı kaldırıp birkaç yudum su daha içmeyi başardım.

Su boğazımı yaksa da bana bir parça canlılık veriyordu ve bunun her zerresine muhtaçtım. Sessizce geçen birkaç dakika ancak pansiyonun kapı zilinin çalmasıyla bozuldu. Zil sesini duyan Poyraz, bana fırsat vermeden sanki mekânın sahibiymiş gibi kapıya yöneldi. Siparişlerinin geldiğini bildiğim için ben yerimden kıpırdamaya yeltenmedim. Beni bu hâlde ne kadar az kişi görürse o kadar iyi olurdu. Benim açımdan bir sıkıntı yoktu fakat yerle bir olmuş görüntümün diğer insanlarda kalıcı psikolojik hasara yol açabileceğinden endişeleniyordum.

Bardağımdaki suyu yavaş yavaş yudumlamaya devam ederken Poyraz'ın ayak seslerini dinledim. Kapıdaki her kimse onunla bir şeyler konuştu. Sonra kapıyı kapattı ve ben bir kere daha yaklaşan ayak seslerini dinledim. Bir bardak suyu bitirdiğimde bardağı önümdeki tezgâha bıraktım. Poyraz elinde market poşetleriyle içeri girip poşetleri acele etmeden tezgâhın üstüne boşalttı. Sonra buzdolabına konulması gereken kahvaltılıkları ve buzluğa atılması gereken donmuş gıdaları tek tek yerlerine yerleştirdi. Bunları yaparken o kadar rahattı ki rahatlığı bana da bulaşmıştı. Artık onun benim mutfağımda oluşunu, buzdolabımı dolduruşunu umursamıyordum. Ya da gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvayıp sebzeleri yıkamaya başlamasını. Ya da bunu yaparken hiç de kötü görünmemesini.

Bunları umursamıyordum umursamamasına fakat sessizlik canımı sıkmaya başlamıştı. Bu yüzden önce sıkıntıyla ofladım ardından, "Gerçekten sebze çorbası yapmasını biliyor musun?" diye sordum.

"Evet." dedi. "Sana liseden sonra tek başıma yaşadığımı söylemiştim."

Doğru, söylemişti. Bir ailesi varken yok gibi hissettiğini ve annesinin onu terk edip gittiğini anlatmıştı. Hastalığın

getirdiği duygusallığın da etkisiyle bunları anımsamak kalbimin acımasına sebep oldu. *Poyraz'ın nasıl sebze çorbası yapacağını bilmemesini dilerdim.*

"Hatırladım." diye mırıldandım ağzımın içinde. "Çok uzun sürecek mi peki?"

"Acele edeceğim." diye cevap verdi. "Yarım saat sabredebilir misin?"

Burnumu çekip "Bilmiyorum." dedim. "Belki ölürüm."

Poyraz güldü. Ölümümün tam olarak hangi kısmı ona komik gelmişti acaba? "Bir şey olmaz. Dayanırsın sen, güçlü kadınsın."

Dudaklarımdan bir homurdanma döküldü. "Güçlü kadınmış." diyerek pufladım. "Bu da yeni moda. Güçlü kadınız diye her şeye şikâyet etmeden katlanmamız bekleniyor. Ne hikmetse ya güçlü ya zayıf oluyoruz, ya hep ya hiç oluyoruz. Bir türlü insan olamıyoruz sizin gözünüzde."

Poyraz durakladı ve nasıl tepki vermesini kestiremiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Affedersin." dedi. "Onu kast etmemiştim. Sadece sana gaz vermeye çalışıyordum."

Biliyordum. Ama bu yüzümü ekşitmemi engellemiyordu. Yine de bu meselede Poyraz'ın daha fazla üstüne gitmeyecektim çünkü her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da bana çorba yapıyordu. Bu... Tatlıydı. Özellikle de benim onu batırmaya ant içmiş bir deli olduğum hesaba katıldığında... O yüzden biraz daha az huysuz olabilirdim. Yerimde yavaştan kımıldanıp "Çorbaya ne koyacaksın?" diye sordum.

Konunun değişmesinden gayet memnun olan Poyraz "Patates." dedi. "Havuç, kabak, soğan."

"Kabağın tadını pek sevmem." desem de sesim memnuniyetsiz çıkmamıştı. "Ondan az koy, tamam mı?"

Yıkadığı sebzelerin kabuklarını soyma işine geçmiş olan Poyraz "Tamam." dedi. Eli oldukça çabuktu. Ben hipnotize olmuş gibi onu izlerken o çabucak sebzeleri doğradı ve önce kavurmak için soğanları tencereye koydu. Mutfağın içi kavrulan soğan kokusuyla dolduğunda bir parça mutlu olduğumu hissettim. Fazla geçmeden patatesler ve havuçlar da tencereye girdi. En son kabağı ekledikten sonra biraz karıştırdı ve çorbanın suyunu ekleyip kaynaması için bıraktı. Bu arada başka bir tencereye de su doldurup kaynamaya bırakmıştı.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Makarna da yapacağım." dedi. "Sadece çorbayla olmaz."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Amma hamarat çıktın."

Bana bir tebessümle karşılık verdikten sonra göz kırptı. "Beni alan yaşadı."

Bu cümleyle aklımda aniden Hicran'ın yüzü belirdiğinde mimiklerime hâkim olamadım ve yüzümü buruşturdum. Poyraz bu anı elbette gözden kaçırmamıştı. Başını sorarcasına eğdiğinde panikleyip "Kimse almaz senin gibi Gargamel'i." diye ağzımdan kaçırıverdim.

"Gargamel mi?" Kaşları hayretle yukarı kalkmış, yüzünü şoka benzer bir ifade ele geçirmişti. Eh, zamanında hızlı bir çapkın olduğu düşünülürse onu Gargamel'e benzeten kadınlarla pek sık karşılaşmıyor olmalıydı.

"Sürekli siyah giyiniyorsun." diye bir açıklama getirdim. "Ayrıca eminim bir Şirinler köyü keşfetsen gidip yanına gece kulübü açardın."

Gülüşünü bastırmaya çalıştığı ortadaydı ama beceremiyordu. Başını iki yana sallayarak "Şirinlerin de eğlenmeye hakkı var." dedi ve ocağa doğru ilerleyip çorbasını karıştırdı.

Cevap olarak sadece yüzümü buruşturdum. Zira bu muhabbetin uzamasını istemiyordum. Belki yarın ya da yarın-

dan sonra ona Gargamel demeye, sataşmaya ve sinir etmeye daha istekli olurdum ama şu an sadece basit konulardan bahsetmek istiyordum. Bu basit konuların evliliğe, Hicran'a ya da Poyraz'ın gece kulüplerine bağlanmasını istemiyordum. Ani bir kararla yerimden kalktım. Ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve Poyraz'ın yanına gittim. Çorba kaynamaya başlamıştı. Kafamı uzatıp kokusunu içime çektiğim sırada Poyraz ileri atıldı. "Çorbama sümüklerini damlatmazsan sevinirim."

Ona ters bir bakış atıp burnumu çektim. "Benim çorbam bu."

"Hayır." İtirazı nedense kulağıma bir sevimli geldi. "Benim çorbam. Şimdi müsaade edersen suyunu süzmem lazım."

Uzanıp tencereyi ocaktan aldı. Başka bir tencerenin üzerine yerleştirdiği süzgece dökmeye başladı. Ben hâlâ bir köşede, zavallı bir bağımlı gibi tencereden yükselen güzel kokuları içime çekmeye çalışıyordum. Kafam çok ayık sayılmazdı. Bu sebeple Poyraz'ın, tenceredeki bütün suyu boşalttığını zannettiğimde onu hafifçe kenara itmek isteyişimin gerçekten geçerli bir açıklaması vardı. Hastaydım. Bu yüzden onu itmiş ve kaynar sudan büyük bir parçanın üstüne sıçramasına sebep olmuştum.

Poyraz'dan yükselen acı dolu bir, "Ah!" nidasıyla yaptığım şeyi fark etsem de iş işten geçmişti. Siyah gömleğinin tam ortasında üstünden dumanlar tüten bir ıslaklık duruyordu.

"Çok özür dilerim!" dedim hemen telaşla. "Çok özür dilerim. Çıkar hemen gömleğini."

Dediğim gibi, kafam yerinde değildi. Kafam yerinde olsa asla ileri atılıp Poyraz'ın gömleğinin düğmelerini açmaya çalışmazdım. Kafam yerinde olsa bunun ne kadar uygunsuz ve

ne kadar saçma olduğunu akıl edebilirdim. Neyse ki Poyraz'ın kafası yerindeydi. Bu yüzden ellerimi tutup beni durdurmuştu. *Bunu yaptığı için ona sonsuza dek minnettar olacağım.*

"Sakin ol." dedi bana uysal bir sesle. "Sıkıntı değil. Ben çıkaracağım şimdi."

Yaptığım saçmalığı fark edince yutkunarak geri çekildim. "Özür dilerim." dedim bir kere daha utanarak. Sonra aklıma bir şey geldi ve tıkalı burnuma rağmen hevesli bir sesle ekledim. "Sen üstünü çıkar, ben hemen geliyorum."

Ağrıyan kaslarımın ve kemiklerimin izin verdiği ölçüde, penguen gibi yampiri adımlarla odama çıktım. Dolabımın alt köşesinde duran bir poşeti aldım ve aşağı indim fakat aşağı inerken gücüm tükendiği için acele edememiştim. Daha ziyade kendimi sürüyerek mutfağa taşıdım.

İçeri girdiğimde Poyraz'ı üstsüz bir şekilde tencerenin başında un kavururken bulmak beni bir miktar şoka uğrattı. Manzaranın gerçekliğini algılayabilmek için kapıda durup birkaç defa gözlerimi kırpıştırmam gerekti. Her şey gerçekti sevgili okuyanlar. Poyraz Sarıcalı zarif ve kaslı vücudunu sergileyerek mutfağımda bana sebze çorbası yapıyordu. Ve ben burada durmuş ona bakarken bu olayın saçmalığını değil de teninin esmerliğinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. *Kafam yerinde değil diyorum size. Çok hastayım ben. Belki de kanser oldum.*

Poyraz uğraştığı işten başını kaldırıp bana baktığında göz göze geldik. Bu da benim hızla toparlanmama sebep oldu. Omuzlarımdan iyice aşağıya düşmüş olan battaniyeme tekrar sarılırken ilerledim ve elimdeki poşeti mutfağımdaki çıplak adama uzattım.

Poşeti benden alırken "Bana hediye mi aldın?" diye sordu gülerek.

Burnumu çektim. "Sana değil, babama almıştım fakat sana kısmetmiş. Sonuçta mutfağımda bisküvi reklamındaki adamlar gibi dolaşman yakışık almaz. Hem en sevdiğin renk..."

Poyraz itiraz etmeden poşetin içindeki siyah tişörtü çıkardı ve hızlıca giyindi. Ben de rahat bir nefes aldım. Yani tişört ona biraz dar olmuştu fakat bu sorun değildi. Benim için değildi en azından.

"Bilgin olsun diye söylüyorum Orman Perisi, en sevdiğim renk siyah değil."

Bir kere daha burnumu çektim. Bu esnada Poyraz'la ikimiz tezgâhın önünde karşılık duruyorduk. O hamarat bir şahıs olduğu için bir yandan da su eklediği tencereyi karıştırıyordu. "Neymiş peki en sevdiğin renk?" diye sordum kendimi tutamayıp. Oysa Poyraz'ın en sevdiği renkten bana neydi, değil mi? Gidip sahiden de ona hediye alacak değildim ya.

Benim aksime Poyraz, tam da bu sorunun sorulmasını bekliyor gibiydi. Yüzünde hoş bir tebessümle hafifçe bana doğru eğildi ve gözlerimin tam içine baktı. Bakışlarımız birbirine düğümlenmiş ipler gibi birbirinden ayrılamazken ben bir kere daha burnumu çektim. Poyraz ise dizlerimin bağını çözen tatlı bir sesle konuştu ve bana kısa bir an için her şeyi unutturdu.

"Benim en sevdiğim renk Orman Perisi, kuşkusuz ki mavi."

14

"Benim en sevdiğim renk Orman Perisi, kuşkusuz ki mavi."

Bunun basit, masum bir cümle gibi göründüğünü biliyordum. Duyanların, *"Ah, ne kadar da hoş bir cümle."* diyebileceğini de tahmin ediyordum. Eminim bu cümleden etkilenenler de olacaktı fakat inanın bana bu cümle öyle masum bir cümle değildi. Bu cümle bir büyüydü ve Poyraz beni lanetlemeye çalışıyordu. Hasta, hâlsiz ve güçsüz hâlimi avantaja çevirip beni alt etmek istiyordu. Zavallı kalbim de bu büyüye kanmaya pek hevesliydi; zaten hep biraz alık olmuştur. O yüzden göğsümün içinde debelenip duruyordu. Fakat aklım zayıflasa bile tamamen tükenmiş değildi. Kendimi toparlamaya yetecek kadarı hâlâ yerinde duruyordu. Zor da olsa bir nefes almayı başardım. Dudaklarımın arasından titreyerek ciğerlerime inen nefesim bir saniye sonra kelimelere dönüştü ve "Benimki çingene pembesi." diye fısıldadım. "Bir de turuncu." Sonra battaniyemin içine doğru çekilip iyice kayboldum ve bakışlarımı Poyraz'dan kaçırdım.

O da üstüme gelmek ya da konuşmayı sürdürmek yerine çorbasını yapmaya geri döndü. Bu esnada ben acıyla in-

ledim. Heyecan ağır ağır vücudumdan çekilirken, göz ardı edilmekten hoşlanmayan ağrım kendini kuvvetli bir şekilde hatırlattı. Kim bilir kaçıncı defa burnumu çektiğim sırada Poyraz'ın, "Sen odana çıkıp yatsana." dediğini duydum. "Ben yemeğini getireceğim."

Bu teklif az kalsın beni hüngür hüngür ağlatacaktı. Buna rağmen fazla hevesli görünmemeye çalışarak "Normal şartlar altında odama adım atmana asla izin vermezdim." demeyi başardım. "Fakat şu an bana hizmet ediyor olman fikrinden çok hoşlanıyorum."

Poyraz tatlı bir sesle güldü. "Ben de bayılmana ramak kala hâlâ benimle uğraşıyor olmandan fena hâlde etkileniyorum." Bakışlarımı ona doğru çevirme gafletine düştüğümde gözlerinin içinde parlayan altın zerrecikleri karnımın ağrımasına sebep oldu. *Sanki yeterince ağrı çekmiyormuşum gibi!*

Buna daha fazla dayanacak gücüm olmadığına karar verdim ve Poyraz'a huysuz bir sesle "Odam en üst katta, solda." dedikten sonra ayaklarımı sürüyerek oradan ayrıldım. Terliklerimin yerde çıkarttığı tuhaf sürtünme sesleri eşliğinde, inlemeler ve yer yer ağlamalarla dolu bir yolculuk yapıp odama ulaştım.

Kendimi tekrar sıcak ve rahat yatağıma bıraktığım o kutlu andan önce odama şöyle bir bakıp Poyraz içeri girdiğinde beni utandıracak bir şeyler olup olmadığını araştırdım. Odam en toplu hâlinde değildi. Yatağım ve masamın üstü biraz dağınıktı fakat acilen yok edilmesi gereken hiçbir şey yoktu. Böylece dudaklarımdan dökülen sızlanmalar eşliğinde yatağıma devrildim. Battaniyemi bırakmadan yorganımın altına girdim. Yatağın başlığına dik bir şekilde koyduğum yastığıma yaslandım. Sonra vücudumu

dinlendirmeye ve Poyraz'ı beklemeye başladım. *Poyraz'ı beklemek.*

Bunun kalbimde küçük heyecanlara ve biraz daha büyük hezeyanlara sebep olması saçmaydı. Ama şöyle bir bakarsak beni bitirmeye ant içmiş, kara vicdanlı Poyraz Sarıcalı'nın benim mutfağımda sebze çorbasıyla makarna pişiriyor olması da saçmaydı. Bütün bunları ben hastayım diye yapıyor olması da. Bunları yaparken bir ara soyunup kaslarını sergileyerek başımı döndürmesi de saçmaydı. En sevdiği rengin gözlerimin rengi olması da saçmaydı.

Aslında bakarsanız kırmızı mercimek ve yumurtanın sarısı dediğimiz şeylerin aslında turuncu olması da çok saçmaydı.

Dünya saçmalıklarla dolu bir yerdi anlayacağınız. Benim de kendime ait birkaç saçmalığım olsa ne çıkardı?

Yukarı çıkan ayak seslerini duyduğumda manasız bir çabayla omuzlarımı dikleştirdim. Sanki saçlarım birbirine girmemiş, yüzümdeki nur hastalık yüzünden sönmemiş ve her yanım yorgan ve battaniyelerle sarmalanmamış gibi... Sıkıntıyla ofladım ve yatağımın yanında duran komodinin üstündeki peçeteme uzandım. Poyraz gelmeden önce tuhaf sesler çıkararak burnumu sildim. Böylece hiç değilse beş dakika kadar burnumu çekmeden durabilir, çorbamı rahatça yiyebilirdim.

Ben peçeteyle işimi bitirip onu yatağımın yanına çektiğim ve içini aynı kaderi paylaşan peçete çöpleriyle doldurduğum çöp kovasına yolladığım sırada Poyraz aralık olan kapımdan içeri süzüldü. Elinde benim yeşil tepsimi taşıyordu ve tepsinin üzerindeki çorba kâsesinden yükselen duman dudaklarımdan tuhaf bir ses dökülmesine sebep oldu.

Bu sesin üzerine Poyraz bana şüpheli bir bakış atınca "Çok açım." dedim. "Midem eziliyor açlıktan."

Acıma son vermek için acele etti ve yemek tepsisini kucağıma bıraktıktan sonra pencerenin önünde duran masamın sandalyesini yatağın yanına çekip oturdu. Bu sırada ben Poyraz'ın hangi ara yaptığını bilmediğim çıtır ekmekleri – belki de satın almıştı- çorbamın içine atıp kaşığımı doldurdum. Hâlâ dumanı tütmekte olan çorbayı hafifçe üflememin ardından ilk lokmamı aldım ve lezzeti ağzıma yayılırken "Mmm..." gibi bir ses çıkarmayı engelleyemedim.

"Beğendin mi?" diye sordu Poyraz.

Sonunda karnımın doyuyor olması o kadar güzel bir histi ki ona yalan söylemeyi düşünmedim bile. "Evet, çok güzel olmuş. Sıcacık. Ellerine sağlık."

Hafifçe gülümsedi. "Afiyet olsun."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Odadaki tek ses ben çorbamı höpürdeterek içerken çıkan tuhaf ve komik sesti ama ikimiz de bunu umursuyormuş gibi görünmüyorduk. En azından ben umursamıyordum. Yirmi dört saatten fazla süredir açtım ve nihayet mideme bir şeyler giriyor olması beni çok mutlu ediyordu.

Buna rağmen çorba kasemi yarıladığımda hem doymaya başladığımı hem de yorulduğumu hissettim. Birkaç lokma da makarnamdan yemeye karar verirken Poyraz'a, "Neden benimle ilgileniyorsun?" diye sordum. "Kalbimi yumuşatıp benden kurtulabilmek için mi? Eğer bunun içinse yanlış yoldasın. İyileştiğim anda senden nefret etmeye devam edeceğim."

Poyraz sorularıma cevap vermek yerine bana yeni bir soru yöneltmeyi tercih etti. "Yani şu an benden nefret etmiyorsun, öyle mi?" Bunu sorarken dudağının çarpık bir şekilde kıvrılması ve koyu renk gözlerinin tehlikeli bir şekilde kısılması kalp atışlarımı hızlandıran şeylerdi.

Yüzümü huysuz bir şekilde buruşturup "Bana çok iyi davrandığın için edemiyorum maalesef. Ama korkma birkaç gün içinde sen yine benim ocağıma incir ağacı diken o adam olacaksın ve her şey normale dönecek."

Abartılı bir şekilde nefes verip "İçim rahatladı." dedi. "Benden hoşlandığın bir dünyada nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Evet, için rahat olsun. Bu tuhaflık sonsuza dek sürmeyecek."

Ağır ağır başını salladıktan sonra, "Madem sonsuza dek sürmeyecek." dedi Poyraz. "O zaman kısa arkadaşlığımızın keyfini çıkarabiliriz. Ne dersin?"

Peynirli makarnamdan aldığım lezzetli lokmayı ağır ağır çiğneyip yuttum ve "Nasıl olacakmış o?" diye sordum.

"Çok basit. Tek yapmamız gereken birbirimizi sinirlendirmeden, kavga etmeden, sakince sohbet etmek." Tek kaşını şüpheyle yukarı kavislendirdi. "Sence bunu başarabilir miyiz?"

Gülümsemek için bana yalvaran dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bence deneyebiliriz." derken sesimin ciddi çıkmasına özen gösterdim. "Sen başla lütfen."

"Tamam." İtiraz etmeden uyum göstermesi gerçekten umut vericiydi. "Neden bahsetmemi istiyorsun?"

Bir sonraki lokmamı almadan önce bir an duraklayıp düşündüm. Fazla özel olmayan ama onu tanımama yardımcı olacak bir soru aradım. "Gece kulüplerinle ilgilenmek dışında neler yaptığından bahsedebilirsin mesela."

Kısa bir an yüzünden düşünceli bir ifade geçti. Sanki gece kulüpleriyle ilgilenmediği zamanlarda neler yaptığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak düşündü ve "Aslında işim hayatımın büyük bir kısmını kaplıyor."

dedi. "Sürekli müziğin, yanıp sönen ışıkların ve şamatanın içinde olduğum için de boş zamanlarımda sakin şeyler yapmayı tercih ediyorum. Arkadaşlarımla akşam yemekleri yemek, film izlemek ya da tek başıma evde takılmak gibi... Bu aralar erkek kardeşimle daha çok vakit geçiriyoruz. Ayaz'la."

"Hmm..." Çiğnediğim lokmayı yutmak için biraz durakladım. Sonra, "Kız arkadaşlarınla gece kulübündeyken mi takılıyorsun?" gibi biraz münasebetsiz bir soru dudaklarımdan kaçıp gidiverdi.

Poyraz bana ters bir bakış atsa da kavga etmeden konuşabilme mevzusunda ısrarcı olacak ki sakince konuştu. "Ben ilk gece kulübümü açmaya niyetlendiğimde yirmi yaşındaydım." dedi. "Yirmi bir yaşımın sonlarında çok başarılı bir kulübüm vardı. Bir çiftlikte, mutsuz bir ailede büyümüş, gece yatağa uzandığında özgür ve tek başına olmaktan başka hiçbir şey düşünemeyen bir oğlan çocuğu olarak yirmi bir yaşımda istediğim her şeye kavuşmuştum. Bunun kulağa güzel geldiğini biliyorum."

Bir an durakladım ve Poyraz'ın genç yaştaki ticari başarısından etkilenmem için kendime fırsat tanıdım. Şimdi bu işlerin içinde cebelleştiğim için yeni bir mekân açmanın zorluklarını biliyordum ve bütün bunlarla yirmi bir yaşımdayken baş etmeyi hayal bile edemiyordum fakat Poyraz yapmıştı. Başarmıştı. Etkileyiciydi.

"Güzel değil miydi?" diye sordum usulca.

"İlk birkaç sene her şey muhteşemdi." derken gülümsedi. "O kadar çok arkadaşım vardı ki inanamazsın. Kadınlar da vardı elbette. Bundan gurur duymuyorum fakat kendimi savunmam gerekirse ben ne kadar yüzeyselsem onlar da o kadar yüzeyseldi. İlk beş sene her şey harikaydı."

"Sonra ne oldu?" Hikâyenin devamını gerçekten, kuvvetle merak etmek beni de şaşırtıyordu ama Poyraz'ın her kelimesine kulak kesilmiş hâldeydim.

"Sonra arkadaşlarımın çoğu kendilerine bir hayat kurdular." derken gülümseyişi biraz gölgelendi. "Bilirsin; evlendiler, ev aldılar, hatta bazıları erkenden çocuk yaptı. Her gece birlikte sarhoş olduğum insanlar baba oldular, sorumlulukları oldu, *evleri* oldu. Onlar sayesinde ben, böyle bir hayatla benim hayatım arasındaki o büyük farkı görmeye başladım. Yavaş yavaş gelişti her şey ama büyüdüm ve... Hayalini kurduğum hayatın sürdürülebilir bir hayat olmadığını fark ettim. Bana kimse bunu söylememişti. İnsanın bir noktada eğlenceden ve paradan daha fazlasına ihtiyaç duyacağını yani."

Bir an Poyraz'ın artık bir yabancı olmadığını fark etmek beni sarstı. Sözlerini bundan aylar önce duysam bu kadar etkilenmezdim fakat şimdi insanların evlerinin olduğunu söyleyişindeki hasreti sezebiliyordum ya da *bana kimse bunu söylememişti* derkenki yalnızlığı içime dokunuyordu. Bu yüzden ona göz deviremiyor, onunla alay edemiyor ya da ona laf yetiştiremiyordum. Bu da beni bir labirentin ortasında, gözlerim bağlı bir şekilde bırakıyordu. Hangi yöne döneceğimi bilemiyordum.

Usulca, "Bu yüzden mi evlenmek istiyorsun?" diye sordum. "Daha fazlasına ihtiyaç duyduğun için mi hayatını değiştirmeye karar verdin?"

Başını hafifçe sağa eğdi. "Çabuk verilmiş bir karar değildi. Aslında uzun zaman boyunca kaçmaya çalıştığım bir şeydi ama en sonunda hayatımda anlamlı bir şey olsun istedim. Tabii bunu istediğim için hemen elimi uzatıp alamayacağımı biliyordum. Bu yüzden hayatımdaki belli başlı şeyleri değiştirmeye başladım ve açıkçası bu iyi hissettiriyor."

İşe kendini değiştirmekle başlaması güzeldi. Takdiri hak ediyordu. "Ama..." Aklımdakileri söylemekle söylememek arasında kıvranırken cümleye çoktan başlamış olmak ve Poyraz'ın merakla beni izlemesi nefesimi sıkıştırıyordu. "Ama evlilik önemli bir şeydir." derken sesimin saldırgan çıkmamasına özen gösterdim. "Çılgın bir aşktan söz etmiyorum fakat sevginin bulunmadığı bir aile kurmak, aynı şeyleri istemediğin biriyle evlenmek hayatını çok daha zor bir hâle getirebilir."

Poyraz'ın bana itiraz edeceğini düşündüm. Yine bu meselenin bir iş anlaşmasına benzediğinden dem vurmasını... O ise usulca başını sallamayı tercih etti. "Belki de." diye mırıldandı. "Ben sadece... Bilmiyorum Şafak. Aile, çocuklar, kalabalık... Bunlar iyi bir fikir gibi görünüyor. Anlamlı görünüyor. Seçeneklerimi değerlendiriyorum ve çok fazla seçeneğim olmadığını düşünüyordum."

O bana itiraz etmeyince tartışmak manasız oluyordu. Bu yüzden onu yargılamayı bıraktım ve içten içe kendisi için doğru olanı bulmasını umdum. Sonuçta ondan nefret ediyor olmam onun mutsuz olmasını istediğim anlamına gelmezdi. Sürekli ondan nefret ettiğimi söylememin aslında ondan nefret ettiğim anlamına gelmediği gibi.

"Açıkçası ben senin uslanmaz bir çapkın olmanı tercih ederim." dedim burnumu çekerek. İşi şakaya vurduğum ortadaydı. "Böylece Serhan Amca sana çok kızar ve beni batırmana yardım etmez."

Gülerek başını iki yana salladı. "Kavga etmeden sohbet edeceğiz." diye hatırlattı. "Unutma bunu."

Omuzlarımı düşürüp ofladım. "Tamam." Sonra adil olmaya karar verip ekledim. "Sıra sende. Merak ettiğin bir şeyi sorabilirsin. Dürüst cevapların beni etkilediği için ben de sana dürüst cevaplar vereceğim."

Poyraz sanki bu fikir onu heyecanlandırıyormuş gibi oturduğu yerde dikleşti. Gözlerini tanıdık bir şekilde kıstı ve bir süre düşündükten sonra, "Modelliği bırakıp pansiyon açmaya karar verme işi nasıl oldu?" diye sordu. "Büyük bir karar, büyük bir kariyer değişimi. Sebeplerini merak ediyorum."

Buna cevap vermeden önce artık yemek yemeyi bitirdiğim için kucağımdaki tepsiyi yanımdaki komodinin üstüne bıraktım. Tamamen zaman kazanmak için yapılmış bir hareketti ve Poyraz'ın bunu fark ettiğine emindim. Zira pürdikkat beni izliyordu. "Benim hikâyem de seninkine benziyor biraz aslında." dedim. "Modellik çok istediğim bir meslekti. Severek yaptım, başarılı da oldum fakat yaşım ilerledikçe farklı yatırımlar yapmazsam zalim moda dünyasının beni harcayacağını biliyordum."

"Pansiyon açmak yerine giyim sektörüne yönelmen daha mantıklı bir hareket olmaz mıydı?" Poyraz'ın sorusu laf çarpar gibi değildi. Merakla doluydu. Gerçekten neden bu yatırımı seçtiğimi merak ediyordu.

Ona dürüst olacağıma söz vermiştim.

Ona dürüst olmak istemiyordum.

Ve bu aptalcaydı. Sonuçta bunu kimseden sakladığım falan yoktu.

Ama boğazım düğümleniyordu ve ondan saklamak istiyordum.

Yine de kendi canını en çok kendi acıtanlar kulübünün başkanı olarak alçak, hüzünlü bir sesle, "Bundan bir sene önce." diye lafa başladım. "Bir gün doktora gittim ve... Muhtemelen asla anne olamayacağımı öğrendim." Bunu söyledikten sonra Poyraz'ın tepkisini görmek istemediğim için kucağımda duran ellerime baktım. "Aslında ben çok

anaç bir tip değilimdir. Yani çocuklarım olsun diye delirmiyorum ama yine de... Sarsıcı bir keşif oldu bu. Geleceğe dair çok net planlarım olmadığını da bu keşiften sonra fark ettim. Sanırım hep klasik bir hayat yaşayacağımı düşünmüştüm. Bilirsin; kariyerimde güzel bir noktaya geldiğimde âşık olup evlenmek, çoluk çocuğa karışmak ve bir yandan da güzel işler yapmak... Detayları olmayan, silueti anımsatan bir plandı ve öğrendiğim bir gerçek bu hayatı benden uzaklaştırmıştı. Böylece oturup ne istediğimi düşündüm. Kalabalık bir hayat istiyordum, bir ailem olsun ya da olmasın. İnsanları misafir etmekten hoşlanıyordum. Yemek yapmayı seviyordum ve her zaman kendime ait kocaman bir evim olmasını istemiştim. Bir pansiyon işletme fikrine ulaşmak zor olmadı."

Kısa bir sessizlik oldu. Poyraz'ın bakışları yüzümden ayrılmıyordu, ona bakmadan bile bunu hissedebiliyordum. Konuşmak için ben gözlerimi ona çevirene dek bekledi. Ona baktığım zaman ise yüzünde sakin bir ifade gördüm. Belirgin herhangi bir duygu yoktu. Yalnızca düşünceli bir hâli vardı.

"Çocuğun olmayacağı için mi evlenmeyi düşünmüyorsun?" diye sorarken sesi benimki kadar alçaktı. "Yani eğer çocuğun olmayacaksa herhangi bir erkeğe katlanmanın gereksiz olduğu kanısında mısın?"

Sözleri kıkırdamama sebep oldu. Hem konunun duygusal zorluğundan hem de hasta olmanın getirdiği yorgunluktan dolayı sönük bir kıkırdayıştı bu. "Biraz." dedim oyunbaz bir tavırla. "Ama çoğunlukla her insanın çocuk sahibi olmayı istemek gibi bir hakkı olduğuna inanıyorum. Biriyle evlenmek istersem ama o çocukları olsun istediği için bunu istemezse ona hak veririm. Fakat ona hak vermem kalbimin

kırılmasını önlemez. Böyle bariz riskleri almayı gereksiz buluyorum. Her kadın evlenmek ya da anne olmak zorunda değil. Başka bir hayatta da mutlu olabilirim."

"Elbette olabilirsin." dedi Poyraz. "Ama yine de seninle aynı şeyleri isteyen birini bulma ihtimalin var. Bunu görmezden gelmemelisin."

Başka bir konuşmada olsak belki ona itiraz ederdim ama bu konuşmada tek yaptığım usulca başımı sallamak oldu. Tıpkı onun yaptığı gibi "Belki de." dedim. Belki benimle aynı şeyi isteyen birini bulurdum. Bunu bilemezdim. Tek bildiğim Poyraz'la aynı şeyleri istemediğimdi.

Size saçmalıklardan bahsetmiştim...

Kendime bunun hiçbir öneminin olmadığını fısıldadım. Bu gün bir rüyaydı. Yarın bu rüyadan uyanacak ve Poyraz'ın aslında kim olduğunu hatırlayacaktım. Benim pansiyonumu yıkmaya çalışan, genç kızları evlilik tuzağına düşürmeye çalışan, kara vicdanlı bir adamdı o.

Ve artık bu rüyanın bitme vakti gelmişti.

Sızlanarak "Çok yoruldum." dedim. "Hasta bir kadın olduğum unutulmuş gibi hissediyorum." Bu sözlerim üzerine Poyraz'ın doğrulduğunu fark edince iyice huysuzlaştım. "Uyuyacağım ben."

"Önce ilaç içeceksin." diye araya girdi Poyraz. "Ecza dolabı neredeydi?"

"Alt kattaki banyoda."

Komodinin üstündeki tepsiyi de alıp odadan çıktı. Çok geçmeden elinde bir bardak su ve bir ilaç kutusuyla geri döndü. Yatağımın kıyısına oturup doğrulmama yardım ettikten sonra ilacı içmemi bekledi. Sahiden de yorulmuş hâldeydim, gözlerim kendiliğinden kapanıyordu. Bu arada Poyraz'ın, telefonuma uzandığını gördüm.

"Numaramı kaydediyorum." dedi. "Bir şey olursa arayabilirsin."

Başımı salladım ve numarasını kaydedip benim telefonumla kendi numarasını çaldırmasını izledim. Telefonumla işi bittikten sonra bana doğru uzandı ve bütün yorgunluğuma rağmen bu hareketi kalbimin bir an sıkışmasına, sonra delicesine çarpmasına sebep oldu. Yorganımı üstüme güzelce örttü. Çok yakınımdaydı ve tam olarak gözlerimin içine bakıyordu.

Dudaklarının aralandığını görünce ne söyleyeceğini merak eden kalbim tatlı tatlı sızladı.

"Umarım yedek anahtarın vardır." Bu manasız temennisi kaşlarımın kafa karışıklığıyla çatılmasına sebep olurken Poyraz gülümsedi. "Çünkü kapını kilitleyip öyle gideceğim. Eğer yedek anahtarın yoksa pansiyondan çıkmak istediğinde beni aramak zorunda kalacaksın."

Yüzümü buruşturup itiraz etmeye yeltendiğimde Poyraz bir, "Şşş..." sesi çıkararak işaret parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sen burada uyurken kapın öylece açık kalamaz. Ayrıca sana bir güvenlik sistemi lazım." dedikten sonra bir kere daha gülümsedi ve "İyi uykular." diye ekleyerek benden hızlıca uzaklaştı.

Benim arkasından seslenişlerimi hiç umursamadan odadan çıkarken yüzünde hâlâ o gülümseme vardı. Pislik herif, beni kendi pansiyonuma kilitleyip gitti.

15

Neyse ki yedek anahtarım vardı. Böylece babam bana bakmaya geldiğinde kapıyı açması için Poyraz'ı çağırmak zorunda kalmamış ve zavallı babamın yüreğine indirmemiştim. Zaten benim tek başıma bir pansiyonda kalıyor oluşumdan nefret ediyordu, bir de mafya kılıklı bir adamın beni içeri kilitlediğini öğrense neler olurdu Allah bilir.

Babamın ziyaretinin çoğu benim uyuklamamla geçmişti. Kendisi Türk filmlerindeki zenginleri anımsatan bir hayat sürdüğü için elbette hemen benim için aile doktorumuzu çağırmıştı. Elinde büyük, siyah çantasıyla pansiyona gelen doktor beni muayene etmiş, kullandığım ilaca devam etmemi söyledikten sonra vücudumu güçlendirmek için reçeteye bir şeyler eklemişti. Bütün bunlara gerek yoktu bence. Yine de itiraz etmemiş ve babamın benimle ilgilenmesine izin vermiştim. Ara sıra çocukluğuma dönmüş gibi hissetmek hoşuma gidiyordu.

O gece yanımda kalan babam ertesi gün işe gitmek zorundaydı fakat beni tek başıma bırakmak istemediği için kız kardeşlerime haber vermem konusunda ısrar etmişti. Böylece ben burnuma peçeteler tıkıştırmış derbeder hâlimin

fotoğrafını kız kardeşlerimin bulunduğu mesaj grubuna yollamıştım. Bu kadarı Gece'nin beni azarlamaya başlaması ve Tan'ın hemen benim yanıma gelme planları yapmaya koyulması için yeterliydi. Hafta içi ikisinin de okulu olduğu için nöbetleşe gelmeye karar vermişlerdi. İlk nöbeti Gece devralmıştı çünkü sabah dersi yoktu. Öğleden sonra o yanımdan ayrılacak ve Tan, masum bir liseli bebek olduğu için ancak ders çıkışında yani akşama doğru burada olacaktı.

Bu plan babamı oldukça mutlu etti. Konuştuğumuz gibi Gece'nin motosikletiyle pansiyona gelmesinin ardından işe gitmek için ayrıldığında içi rahattı. Gece nöbeti devraldığında benim için kahvaltı hazırlayacak kadar inceydi. Yemek konusunda çok yetenekli sayılmazdı fakat menemeni muhteşem yapıyordu ve bu da benim için yeterliydi. Onunla birlikte, yaptığı menemene ekmek banarak uzun bir kahvaltı ettik. Öğleden sonraki dersine az bir süre kalana dek yanımda durdu ve benimle didişerek beni ne kadar önemsediğini gösterdi. Sonra Gece gitti ve ben bir süre yalnız kaldım fakat ilaçların etkisiyle bol bol uyuduğum için bu hiç uzun sürmedi. En azından benim açımdan.

Tan'ı okul çıkışında pansiyona Mehmet Abi getirdi, yanında bir tencere mercimek çorbasıyla birlikte. Tan'la beraber bol limonlu çorbalarımızı içip onun okul hayatına dair dedikodular yaptığımız güzel bir akşam geçirdik. Gece geç saatte yine babası gelip onu aldı ve ben tekrar yatağıma geri döndüm.

Benzer şekilde geçen iki günün sonunda nihayet burnumdaki peçetelerden kurtuldum, kaslarımdaki ağrılar azalmaya başladı ve kendimi daha iyi hissettiğim bir seviyeye geçtim. Artık kendime yemek hazırlayabiliyor olsam da babam, kardeşlerim ve arkadaşlarım beni beslemeye devam ettikleri için buzdolabım ağzına kadar doluydu. Bu durum o kadar

hoşuma gitmişti ki birkaç gün daha hasta numarası yapma fikri aklıma yatkın geliyordu. Ne yazık ki özgür ruhumu daha fazla yorganların altında zapt edemiyordum. Bu sebeple kendimi daha iyi hissettiğim anda ayaklanmış, upuzun bir banyo yapıp üzerimdeki hastalıktan tamamen kurtulduğumu hayal etmiş ve renkli eşofmanlarıma bürünüp tekrar hayata dönmüştüm. Hiç değilse birazcık. Bir daha da uzunca bir süre hastalanmak istemiyordum.

Ayna karşısında saçlarımı balıksırtı örgüsüyle iki yandan ördüğüm sırada yatağımdaki telefonum tanıdık bir sesle titredi. Mesaj gelmişti ve kimden olduğunu çok iyi biliyordum. Bildiğim için de bir sabırsızlık hissi karnımdan bağrıma, oradan kollarıma ve parmak uçlarıma dek yükseliyordu. Saç tutamlarımı birbirinin altından ve üstünden geçirmekte olan parmaklarım bu sabırsızlıkla sızlıyordu. Ayak parmaklarımın ucunda yükselirken hiç istemediğim hâlde kendimi acele ederken buluyordum. Neyse ki maharetli bir kadındım da parmaklarım birbirine dolanmıyor ve güzelim örgüyü bozmuyordum. Küçük, yeşil bir plastik tokayla örgümün ucunu bağladıktan sonra hemen yatağıma ilerledim. Bir Hülya Koçyiğit atlayışıyla kendimi yüzüstü yatağa bıraktıktan sonra telefonumu aldım ve bildirimi açtım.

Gargamel: İlaçlarını iç.

Yanaklarımı zorlayan sırıtışı bastırmak için dudaklarımı büzüp ileri uzattım. Poyraz, beni pansiyonuma kilitleyip gittikten sonra bir daha hiç yanıma uğramamıştı. Bunun sebebi benim hiç yalnız kalmamış olmam olabilirdi tabii fakat her gün iki defa ilaçlarımı içmemi emreden bu ukala mesajları atmaktan vazgeçmiyordu.

İlk attığında ona, ilacı dudaklarımın arasına kıstırdığım bir fotoğrafımı yollamıştım. Korkunç görünüyordum. Saçlarım kuru çalılara benziyordu ve yüzüm bembeyazdı ama bunları umursamıyordum. Poyraz istediğim zaman ne kadar güzel görünebildiğimi biliyor olmalıydı. İstediğim zaman korku filmi karakterlerine benzeyebildiğimi de öğrense fena olmazdı. Gerçi bu mükemmel fotoğrafıma karşılık bana yalnızca başparmağını kaldıran bir emoji göndermekle yetinmişti. Pek etkilenmemişti sanırım.

Aynı akşam aynı mesaja yüzümün önüne tuttuğum devasa su bardağının yamulttuğu görüntümü fotoğraflayarak cevap vermiştim ve yine bir başparmak emojisi kazanmıştım. Ondan sonra sırayla battaniyeye sarılı olduğum ve yalnızca gözlerimin göründüğü bir fotoğrafı, manikürü hâlâ bozulmamış güzel elimin avucunda yaklaşık yirmi tane ilacı tuttuğum bir fotoğrafı ve ilacı dilime koyup Poyraz'a dil çıkardığım bir fotoğrafı da yollamıştım ve hepsine aynı karşılık gelmişti.

Başparmak emojisi.

Resmen terbiyesizlik.

Aklıma gelen küçük bir fikir dudaklarımı çekiştirip duran gülümsemeye yenilmeme sebep oldu. Önce komodinimin ilk çekmecesinde duran pembe rujuma uzandım ve dudaklarımı bu hoş renge boyadım. Sonra telefonun kamerasını açtım ve sanki en yakın arkadaşlarımdan birine gönderiyormuş gibi dudaklarımı büzerek şımarık bir fotoğrafımı çektim. Tek gözümü kırpsam da diğerini, sırf Poyraz Efendi en sevdiği rengi görebilsin diye açık bıraktım. Ardından fotoğrafı fazla incelemeden, üstünde de çok düşünmeden Poyraz'a yolladım.

Hadi buna da tepkisiz kal bakalım mafya babası.

Telefonu bırakıp yataktan kalktım çünkü on beş yaşında değildim ve mesajıma cevap gelmesini telefonu elimde

tutarak beklemeyecektim. Yapmam gereken bir sürü iş vardı, meşgul bir iş kadınıydım ben. Sonbaharda pansiyonumu açmak istiyorsam harekete geçmem gerekiyordu zira haddinden fazla izin kullanmıştım. Artık işe koyulmalıydım. Henüz kendime çok yüklenmeyecektim tabii. Bir iki gün daha ağırdan alacaktım. Bugün yalnızca, geçtiğimiz günlerde ertelemek zorunda kaldığım işlerin yeniden planlamasını yapacaktım. Mesela birkaç ustayı aramam gerekiyordu. Onları arayacak ve randevu alacaktım.

Turuncu ciltli ajandamı alıp masama kurulduğum sırada telefonum bir kere daha titredi. Bu sırada ben önümüzdeki haftanın planı için pazartesi gününe ilk maddeyi yazmakla meşguldüm. Kâğıdın üstünde hızlı hızlı ilerleyen kalemim bildirimin sesiyle aniden durakladı. Bakışlarımı yatağa doğru çevirdim. Sonra tekrar önüme döndüm ve kendi kendime, "On beş yaşında değilsin." diye mırıldandım. Kız kardeşim Tan bile, hoşlandığı çocuk sınıf grubundan ona cevap verdiğinde sakin kalmayı başarıyordu. Bir keresinde sakin kalmak uğruna kolumu ısırmıştı ama önemli olan neticeydi.

İki parmağımın arasında sallayıp durduğum kalemime baktım ve sonra dişlerimin arasına kıstırıp hafifçe ısırdım. İşe yaramadı. Bakışlarım hâlâ manyetik alana girmiş demir parçacıkları gibi yatağımın üstünde duran telefona çekilip duruyordu. Bildirimi açıp Poyraz'ın cevabını görebilmek için ellerim kaşınıyordu. Ve iradesizliğim sinirimi bozuyordu.

Fakat bir de şu açıdan bakalım... Daha tam olarak iyileşmemiştim.

Evet, irademin zayıflığının sebebi buydu. Kendimi biraz iyi hissedince hemen ayaklanmıştım fakat hâlâ hasta sayılırdım. Aynı anda hem kendime çekidüzen verip hem işlerimi

yoluna sokmaya çalışıp hem de Poyraz Sarıcalı'ya direnmem çok zordu. Ve kendimin üstüne gitmesem çok iyi olacaktı. Sonuçta tekrar hasta olup yataklara düşmek istemezdim, değil mi?

Sandalyemden usulca kalktım ve oldukça yavaş adımlarla yatağıma yürüyüp telefonumu elime aldım. Bildirim bir dokunuşumla açılırken ekranda sadece bir başparmak emojisi göreceğim diye ödüm kopuyordu.

Neyse ki bu defa emoji falan yoktu. Poyraz Efendi harfleri kullanmayı tercih etmişti. *Nihayet.*

Gargamel: Bu da kim?

Gargamel: Affedersin. Burnunda peçeteler yokken tanıyamadım.

Birkaç saniye boyunca ekrandaki cümlelere bakarak ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım. Bu adamın beni yalnızca yazdığı birkaç mesajla bile bu kadar sinirlendirebiliyor olmasına inanamıyordum ama saniyeler içinde huysuzluğumun arşa çıkmasına vesile oluyordu. Her seferinde.

Burnumdan soluduğum kısa bir anın ardından parmaklarım hızlıca harflerin üzerinde dolaştı ve ona çabucak bir cevap yazdım.

Şafak: Ha ha ha. Ben peçetelerimle de güzelim ama bu seni hiç alakadar etmez.

Bu defa telefonu elimden bırakmaya fırsat bulamadan Poyraz mesajımı gördü ve yukarıda "Gargamel Yazıyor..." ibaresi belirince mecburen gelecek mesajı beklemeye başladım. Aksi takdirde ayıp etmiş olurdum, değil mi? Sanki o konuşurken arkamı dönüp gitmiş gibi olurdum. Hem bekleyişim yalnızca on beş saniye falan sürdü; tahminen, saydığımdan değil. On beş saniye kadar sonra ekranımda iki yeni mesaj vardı.

Gargamel: Çirkinsin demedim.

Gargamel: İyileştin mi?

Hafifçe hıhladım. *Çirkinsin demedimmiş.* İyileşip iyileşmemem konusunu da neden bu kadar kafasına taktığı bir muammaydı. Şu son birkaç gündür epeydir olmadığı kadar sakin bir hayat sürüyor olmalıydı. Bunun keyfini çıkarması gerekmez miydi? Kısa bir an düşündükten sonra hızlıca cevap yazdım.

Şafak: Evet. Arkanı kollasan iyi edersin.

Bu küçük sataşmama cevap vermesini beklerken hiç ummadığım bir karşılık aldım.

Gargamel: Kapın çalıyor.

Bu mesajı okumamın hemen ardından pansiyonun zilinin çaldığını işitince kaşlarım yukarı kavislendi. Duruşumu dikleştirdim, elimle örgülü saçlarımı düzelttim ve alt kata indim. Adımlarım ne aceleciydi ne de kasten yavaş. Gayet normal bir hızda ilerleyip kapıya geldim ve kaşlarımı hafifçe çatıp kapıyı açtım. Karşımda Poyraz'ı bulmayı beklediğim için yüzümdeki ifade gayet manidardı fakat hiç tanımadığım, ömrü hayatım boyunca bir defa bile görmediğim bir adamla yüz yüze gelince çok manasız oldu. Bu pansiyonda tanımadığım insanlara kapıyı kaş çatarak açmazdım. Misafirperver biriydim ben.

Dudaklarımdan şaşkın bir, "Ah!" nidası dökülürken kendimi hızlıca toparladım. Nazikçe gülümsedim ve "Hoş geldiniz." dedim. "Kime bakmıştınız?"

Üstünde bir markanın büyükçe amblemini taşıyan bir işçi tulumu giymekte olan adam gülümsememe karşılık verdi ve "Şafak Hanım?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Harika!" dedi adam neşeyle. Sonra bana pansiyonumun kapısının hemen yanındaki duvara sabitlenmiş beyaz bir ku-

tucuğu işaret etti. "İşimiz neredeyse bitmek üzere. Sadece içeri girip alıcıyı yerleştirip hattı tamamlamamız lazım."

Sözlerine, sanki İbranice konuşuyormuş da anlamıyormuşum gibi gözlerimi kırpıştırarak tepki verdim. "Ne hattı? Ne alıcısı?"

Adam kaşlarını hafifçe birbirine yaklaştırdı. "Güvenlik sistemi." diye mırıldandı şaşkınca. "Onu kuruyoruz ya. Yarısını hallettik bile."

Aklımda aynı anda bir sürü soru belirdi. *Güvenlik sistemi mi? Onu mu kuruyorsunuz? Yarısını hallettiniz bile mi?* Bu şekilde başlayan ve ilerledikçe beni varoluşsal sancılara sürükleyen oldukça felsefi sorulardı bunlar. Fakat dişlerimi sertçe birbirine bastırırken bu adamın sorularımın cevabına sahip olmadığını biliyordum.

Yine de şansımı denemek için "Bir yanlışınız var sanırım." deyip gülümsedim. "Ben güvenlik sistemi satın almadım."

Adam kaşlarını çattı ve işçi tulumunun cebinden küçük bir defter çıkarıp hızlıca bir sayfayı açtı. "Şafak Korel siz değil misiniz?"

"Evet, benim."

"Burası Ahududu Pansiyon değil mi?"

"Evet, burası Ahududu Pansiyon."

"O zaman güvenlik sistemini satın almış ve hatta ödemeyi de yapmışsınız. Hatta bugünkü kurulum randevusunu da onaylamışsınız."

Pekâlâ. Neler döndüğünü anlamak hiç de zor değildi. Poyraz Sarıcalı aklı sıra bana güvenlik sistemi ısmarlıyordu. Buna ne tepki vermemi bekliyordu acaba? Minnettar olacağımı falan mı düşünmüştü? Gerçekten benim için böyle bir şey yapması karşısında –Bir de parasını ödemiş haspam!-

benden en ufak bir minnet belirtisi göreceğine inanmış mıydı? Eğer bana bir güvenlik sistemi önerse ona minnettar olurdum fakat emrivakiler hiç ama hiç hoş şeyler değildi.

"Hanımefendi." dedi karşımdaki adam. "Sorun ne, hiç bilmiyorum fakat bugün yetiştirmemiz gereken bir sürü iş var. Gerçekten çok az bir işimiz kaldı burada. Lütfen müsaade edin."

Müsaade etmek istemiyordum. Ama zavallı adam bana üzgün üzgün bakarken dayanamadım ve içeri girmelerine izin verdim. Elbette bu, Poyraz'ın hediyesini kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. Sadece bu emektar adamlar işlerini bitirip gidene dek sabredeceğim anlamına geliyordu. Sonra komşu gece kulübünün kapısına dayanacak ve Poyraz'a bir çift laf edecektim. Borcumu da ödeyecektim tabii. Hediye kabul etmeye hiç karşı değildim fakat bu biraz pahalı bir hediyeye benziyordu. Hatta hediyeden ziyade bir emrivakiydi.

Yaklaşık yarım saatlik bir bekleyişin ardından işçiler işlerini bitirdiler, bana sistemi nasıl kuracağımı ve kapatacağımı öğrettiler, onlara ikram ettiğim birer bardak limonatayı içtiler ve bana iyi günler dileyerek pansiyondan ayrıldılar.

Onlar gider gitmez yaptığım ilk şey pansiyondan çıkıp Poyraz'ın kulübüne öfkeli adımlarla ilerlemek oldu. Kafamda ona söyleyeceğim cümlelerin sıralamasını yapıyordum. Çok sert konuşmayacaktım. Önce bir teşekkürle başlayacak, sonra böyle bir şey yapmasının saçmalık olduğunu tane tane açıklayacak ve artık iyileştiğim için ondan tekrar nefret etmeye başladığımı belirtip güzel bir kapanış yapacaktım. Keşke zengin birisi olsaydım. O zaman konuşmayı Poyraz'ın üstüne doğru ağır çekimde fırlattığım bir tomar parayla noktalayabilirdim. Çok dramatik ve hoş olurdu.

Kulübün önüne geldiğimde tanıdık çalışanlardan olan Esat yüzünde bir gülümsemeyle beni durdurdu. "Geçmiş olsun Şafak Abla." dedi. Benden on yaş falan küçük olduğu için bana abla demesine aldırmıyordum ama ufaktan bir bozulmadığımı söyleyemezdim. "Hastaymışsın. İyileştin mi?"

"Sağ ol Esat." diyerek başımı salladım. "Daha iyiyim şimdi. Müsaade edersen Poyraz Bey'le görüşeceğim."

İleri doğru bir adım attığım anda yolum Esat tarafından kesildi. Mahcup bir sesle, "Edemem abla, kusura bakma." dedi.

Kaşlarım çatılırken bir adım geri çekildim ve "Neden?" diye sordum.

Esat'ın yüzünden geçen sıkıntılı ifade, bana söyleyeceği şeylerden pek hoşlanmadığını gösteriyordu. "Poyraz Bey dedi ki senin bu aralar bu kulübe girmen yasakmış. Eğer seni içeri alırsak hepimizi kovarmış. Cemil Abi'yi bile..."

Duyduğum bu tehdit gözlerimin kocaman açılmasına sebep oldu. Nefesim kesilirken elimi hasta ve yaşlı kalbime götürdüm. *Görüyor musunuz şu kara kalpli, kör vicdanlı adamın yaptığını?*

"Bir de dedi ki..." Esat'ın sözlerinin henüz bitmediğini fark edince tekrar ona kulak kesildim. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan Beşiktaş'taki kulübe gidecekmişsin. Ayşe Dudu'nun gittiği kulübe. İyi biliyormuşsun orayı."

Öfkenin içimde ağır ağır, fokurdayarak kaynadığını hissederken hıncımı karşımdaki zavallı çocuktan alamayacağımı biliyordum. Elçiye zeval olmuyordu sonuçta. Bu yüzden yüz ifademi sakin tutmayı başarıp "Pekâlâ." diye mırıldandım. "Kolay gelsin size." Sonra topuklarımın üstünde dönüp pansiyonuma doğru ilerlemeye başladım.

Demek Poyraz Efendi küçük hediyesini yollarken beni sinirlendireceğini bilecek kadar akıllıydı ve beni tanıdığını

göstermek istercesine önüme bariyerler çekmeye kalkmıştı. Bir de benden korkmadığını göstermek istercesine açık adresini bırakıyordu. Ona istediğini vermezsem ne kadar kötü bir insan olurdum değil mi?

Bir fırtına gibi öfkeyle pansiyondan içeri girdim. Hızlı adımlarla odama çıktım. Poyraz'ın karşısına üstümdeki eşofmanlarla çıkmayacaktım elbette. Savaş giysilerimi kuşanmam gerekiyordu ve en iyisinin hangisi olduğuna karar vermem biraz zamanımı alabilirdi.

Dolabımın kapaklarını savururcasına açtıktan sonra elbise askılarını hızlı hızlı iteleyip doğru kıyafeti arama işine giriştim. Tam bu sırada gözüme bir şey çarptı. Beni kısa bir an için duraklattı. Sonra aklımda parlayan fikirle ileri uzanıp askıyı aldım. Askıda siyah bir gömlek asılı duruyordu. Güzelce yıkanıp temizlenmiş ve ütülenmiş bir gömlek. Poyraz'ın gömleği.

Yüzüme sinsi bir gülümseme ağır ağır yayılırken kararımı vermem çabuk oldu. Eğer o Gargamel kılıklı herif beni şaşırtabildiğini düşünüyorsa, eh, haklıydı. Ama bilmediği bir şey vardı. İstediğim takdirde ben onu öyle bir şaşırtırdım ki durumumuz eşitlenmekle kalmaz, averajla öne geçerdim.

Üzerimdeki eşofmanlardan hızlıca kurtuldum. Altıma dizlerimin beş parmak üstünde biten, dar ve siyah bir tayt giymeyi ihmal etmedim. Sonra gömleği üzerime geçirdim ve belini bir kemerle sıkıp salaş bir elbiseye dönüştürdüm. Kollarını birkaç kez katladıktan sonra aynadaki görüntüme baktım ve muhteşem göründüğüme karar verdim. Annemin çantamdan hiç ayırmamam gerektiğini tembihlediği kırmızı rujumu dudaklarıma güzelce sürdükten sonra tamamen hazırdım.

Peki, Poyraz bana hazır mıydı?

Hiç zannetmiyordum.

16

Poyraz

Kendimi tanımlamam gerekirse iyi bir adam olduğumu söyleyemezdim belki. Sonuçta herkese gülümsüyor, sürekli mutluluk ve neşe saçıyor ya da Yeryüzü Doktorları'nda gönüllü olarak hizmet veriyor değildim. Fakat kötü biri olmadığıma da emindim. Kimsenin canını bilerek acıtmamış, ara sıra karıştığım kavgaları saymazsak kimseye zarar vermemiştim. Yalan söylemezdim. İnsanları kandırmazdım. Hâliyle azap çekmem için şahsıma özel bir cehennem meleğinin dünyaya gönderilmiş olması saçma olurdu.

Değil mi?

Ama bu ihtimali elediğimizde Şafak Korel'in hayatımdaki varlığı için mantıklı hiçbir açıklamam kalmıyordu.

Onu ilk gördüğümde sezmiştim. Kulübün bir ucunda kaçamak bakışlarını gizlediğini zannederek beni gözetlerken başıma bela olacağını düşünmüştüm. Arkamdan ofisime kadar gelip içeri girdiğinde şüphelerimi doğrulamıştı. Gerçekten başıma bela olacaktı, doğru sezmiştim. Yalnızca bunun ne kadar büyük bir bela olacağına dair hiçbir fikrim yoktu çünkü en çılgın rüyalarımda bile bu kadarını tahmin edebileceğimi zannetmiyordum.

Öncelikle benim mafya olduğuma dair kuvvetli bir inancı vardı.

İkinci olarak, bu inanç onu asla ama asla durdurmuyordu.

Parmağını yüzüme sallayarak beni tehdit ediyordu.

Çalışanlarıma ilaç verip onları uyutuyordu.

Ve bunun ardından onlarla o kadar güzel ve seviyeli bir ilişki kuruyordu ki bazen ben kulüpteyken bile işçilerden birkaçının gizlice kaçıp ona yardım etmeye gittiğini görebiliyordum. Ona âşık oldukları falan da yoktu üstelik. Hatta bir defasında aralarından birinin Şafak'a saygısız bir imada bulunduğu için diğer ikisinden dayak yediğini öğrenmiştim. Cemil Usta bile yer yer bana ters bakışlar atıyordu bu kadın yüzünden. Şaka gibi.

Sadece bununla da kalmıyordu. Bu deli kadın, Serhan'la geliştirmek istediğim iş ve arkadaşlık ilişkisini sabote etmeye de oldukça kararlıydı. Evet, hayatımın bir döneminde Serhan'ın kızının bana uygun bir eş olabileceğini düşünmüştüm ve çenemi tutamadığım için Şafak bunu öğrenmişti ama bu yalnızca bir *düşünceydi*. Ortada eyleme dökülmüş en ufak bir şey bile yoktu. Oysa başımın belası deli kadın, bunu fazlasıyla ciddiye alıp bütün ihtimalleri yok etmekte hiç sakınca görmemişti. Bana, Hicran'la evlenmemin artık mümkün olmadığını söylediğinde ona inanmıştım. Fazla üzüldüğüm söylenemezdi ama bu kadının önüne geçmezsem neler olabileceğinden korkmaya başladığım doğruydu.

İşlerin nereye kadar ilerleyeceğini merak etmeden yapamıyordum. Acaba en son hamlesi ne olacaktı? Beni şehir meydanında çarmıha gerip ateşe mi verecekti? Gerçi ateşe verme işine biraz erken başlamış gibiydi.

Ekranımdaki fotoğrafa bakarken kendimi aptal gibi his-

sediyordum. Mitolojik bir hikâyeye benziyordu. Bir Orman Perisi'nin canını fena hâlde sıkmıştım ve o da beni, ömrümün geri kalanında kendisinin şımarık bir fotoğrafına bakmamla lanetlemişti. Bu yüzden ekrandan gözlerimi ayıramıyor, masamın karşı tarafında oturmuş kahvesini içerek bana bir şeyler anlatan arkadaşımı dinleyemiyordum.

Nasıl bu kadar güzel olabiliyordu ki? Bu kadar renkli, bu kadar canlı. Nasıl?

Ekranda parmaklarımı dolaştırdım ve usulca, açıkta bıraktığı tek gözüne yakınlaştım. Masmaviydi. Cam gibi. Dünya üzerinde bu kadar güzel bir renk olduğundan bile habersizdim. Saçlarının sarılığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Kadın resmen... Parlıyordu. Gözlerimi kamaştırıyordu. Üstelik bu sadece görüntüsünün etkisiydi. Karşımdaki canlı hâli, konuşması, bakışları ve gülüşü çok daha fazlasıydı.

Süpernova.

Güneşten bile parlak.

Nasıl?

"Poyraz insan nezaketen dinler, senin doğum günü partini ayarlamaya çalışıyorum burada."

Emre'nin ikazıyla nihayet bakışlarımı telefonun ekranından ayırıp ona dönebildim. Sıkıntıyla yüzümü buruştururken "Oğlum karılarınızı evde bırakın, erkek erkeğe takılalım işte bir akşam." dedim. "Bu yaştan sonra partiyle doğum günü mü kutlatacaksınız bana?"

"Gören de elli yaşındasın sanacak." diye homurdandı Emre. "Erkek erkeğe plan yaptık mı bizim grubun yarısı gelemez. Hadi ben bir şekilde Meltem'i ikna ederim, sana hafiften bir sempatisi var. Ama Büşra, Ahmet'i hayatta salmaz. Malum ikinizin geçmişi pek parlak değil."

Bir kere daha yüzümü buruşturdum. Keşke hayatımın yedi – sekiz senesini beni tanıyan herkesin aklından silme imkânım olsaydı. Arkadaşlarımın eşleriyle temiz sayfalar açabilirdik. Güzel olurdu. Hiç değilse kocalarını yoldan çıkarıyormuşum muamelesi görmezdim.

"Of, tamam." Elimi saçlarımın arasından geçirip masanın üstündeki saate baktım. Eğer Şafak'ı birazcık tanıyorsam şimdilerde burada olurdu. O gelene kadar Emre'den kurtulmak istiyordum. "Sen uygun gördüğün şekilde ayarla her şeyi. Bu kulüp de müsait, Taksim'deki de. Seç birini."

Emre bana boş bir bakış attı. "Ne kadar heveslisin arkadaşlarınla kutlayacağın doğum günü için..."

"Oğlum karılarınızı getireceksiniz partiye, sonra dizlerinin dibinde oturacaksınız uslu uslu. Ne kadar heveslenmem gerekiyor bu organizasyon için?"

"Ya onlar kendi aralarında bir köşede takılacaklar, biz yine biz bize eğleneceğiz be oğlum. Söz bak. Güzel olacak."

Kendini bu yalana fazlasıyla inandırmaya çalıştığı belliydi. Muhtemelen benim doğum günüme benden daha hevesli olmasının en esaslı sebebi de bu yalana inanıyor oluşuydu. Sırf onun gönlü olsun diye başımı salladım. "Tamam, burada yapalım o zaman partiyi. İstersen birkaç loca kapat, istersen kulübü kapat. Takıl kafana göre. Ama detaylarla beni uğraştırma bak."

"Saçmalama oğlum, ne uğraştırması." derken genişçe sırıttı. "Sen doğum günü çocuğusun. Arkana yaslan ve keyfine bak."

Emre'nin cümlesinin sonunda kapım aniden, savrularak açıldığında önce hafifçe irkildim, ardından dudaklarımı zorlayan gülümsemeyi bastırmayı denedim. Kimin geldiğini çok iyi biliyordum. Onu görmeye hazır bir şekilde ve sakin-

ce bakışlarımı kapıya çevirdim. Ve o an anladım. Ömrüm boyunca bir kez bile Şafak'a gerçekten hazır olamayacağımı, onun deli aklından geçenleri asla yenemeyeceğimi çok iyi anladım. Yüzümü zorlayan gülümsemem şaşkınlıkla önce dondu, sonra artan kalp atışlarım eşliğinde yüzümden silindi. Gözlerimi kırpıştırdım ve doğru gördüğümden emin olmaya çalıştım.

Gerçekten üzerindeki benim gömleğim miydi?

Hayretim ve heyecanım anbean yüzüme yansıyor olmalıydı ki Şafak irice açtığı gözleriyle yüzüme bakarken keyifle gülümsüyordu. Sarı saçlarını örmüş ve omuzlarının iki yanından sarkıtmıştı. Çilleri burnunun üstünü ve yanaklarını süslüyordu. Bu masum görüntüsüne kıpkırmızı bir ruj eklendiğinde manzara değişiyordu. Ve üzerinde benim gömleğim vardı.

Benim gömleğim.

Yutkunup kendime on beş yaşında olmadığımı hatırlatmaya çalıştım. Hiç kolay olmadı.

"Türk filmlerindeki kötü fabrikatörler gibi hareket etmeye başladığına göre amacın senden tekrar nefret etmemi kolaylaştırmak olmalı."

Bu giriş cümlesini yol boyunca düşünmüş olmalıydı. Onu turuncu Vosvosunun içinde oturmuş, pembe direksiyonunu kavramış ve öfkeli bir şekilde buraya ilerlerken hayal edebiliyordum. Kendi kendine söyleyeceği cümlelerin provasını yapıyordu, kaşlarını çatıp kırmızı dudaklarını büzüyordu *ve üstünde benim gömleğim vardı.*

Kendimi kalp krizi geçirmeye çok yakın hissediyordum.

Kendimi aptal, yeni yetme ve yorgun hissediyordum.

Yine de, güçlükle de olsa "Veya yalnızca kulübümdeki tadilatı tamamlamaya çalışıyor olabilirim." demeyi başar-

dım. Bu savaşta sürekli yeniliyor olmam arada küçük zaferler kazanamadığım anlamına gelmiyordu.

Dilini şaklatıp başını iki yana salladı. "Beni kulüpten içeri almayarak mı? Böyle küçük hamlelerle pes edeceğimi düşünüyor olamazsın. Senin daha zeki bir adam olduğuna neredeyse emindim."

Cevap vermeye hazırlanıyordum fakat Emre'nin bir öksürükle kamufle etmeye çalıştığı kaba gülüşü beni engelledi. Onun burada olduğunu unutmuştum. Ve Şafak'ın hızla yana çevrilen başına bakarsak o, Emre'nin burada olduğunu hiç fark etmemişti. Tamamen beni mahvetme işine odaklanmış olmalıydı. Bu yüzden dudaklarından şaşkın bir, "Ah!" sesi döküldü.

Emre yüzünde bir tebessümle yerinden kalkıp Şafak'a doğru ilerlerken ben oturduğum yerde kalmayı seçtim. Şafak'la aramızdaki mesafeyi azaltmamak şu şartlar altında en doğrusuydu.

"Merhaba, ben Emre."

Karşısına geçip kendisini tanıtan güler yüzlü arkadaşıma bir saniye kadar şaşkınca bakan Şafak çabucak toparlandı. Gözleriyle onu incelediği o küçük anları yakaladım. Klasik yakışıklılığıyla herkesin beğenisini kazanan Emre, Şafak'ın da onayından geçti ama boynunda asılı duran zincir kolye için aynı şeyi söyleyemezdim. Şafak kolyeye bir an için yüzünü buruşturdu, sonra bu ifadeyi hızlıca silip "Ben de Şafak." dedi. "Memnun oldum. Poyraz'ın arkadaşı mısınız?"

Emre onun yüzünden geçen ifadelerin hiçbirinin farkında değildi. Gülümsemesini bozmadan "Evet." dedi. "Siz?"

"Ben komşusu sayılırım." diye cevap verdi Şafak. *Yalan. Kendisi azap meleğim.* "Siz de komşularının işlet-

melerini batırmaktan hoşlanan adamlardan mısınız?" *Size söylemiştim.*

Emre'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kavislendi ve bakışları bana doğru döndü. Şafak'ın benimle ilgili bir şeyden bahsettiğinin farkındaydı ama elinde yeterli bilgi olmadığı için sonuca ulaşamamıştı. "Hayır." diye mırıldandı tereddütle. "Değilim sanırım."

"Ne hoş." Hafifçe durduğu yerde sallandı Şafak. "Komşularınız çok şanslı öyleyse. Peki, komşularınıza sormadan onların pansiyonlarına güvenlik sistemi kurduğunuz olur mu?"

Güvenlik sistemi mevzusunun açılması içimde bir rahatsızlık hissi doğururken "Şafak." diyerek araya girdim.

Elbette onu durduramadım. "Yanlış anlamayın lütfen Emre Bey, bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim demişler ama siz hiç mafya babasına benzemiyorsunuz."

Emre artık gülüyordu çünkü bazı ipuçları yakalamayı başarmıştı. "Hayır." dedi. "Mafya babası değilim."

Şafak usulca başını salladı. "Poyraz da hep böyle söylüyor ama sonra bir bakıyorum, pansiyonuma zorla güvenlik sistemi kurdurmuş. Sizin kulağınıza da tehdit gibi gelmiyor mu?"

Emre bakışlarını bana çevirdi ve imayla kaşlarını yukarı kaldırdı. Bu sırada ben, yenik bir şekilde sandalyemde kaykılmış, Şafak'ın bir sonraki darbesini bekliyordum.

"Zira." dedi Şafak bilmiş bir sesle. "Bu bir tehdit değilse Poyraz Bey benim kendi pansiyonumun güvenlik sistemini karşılayamayacak kadar zor bir durumda olduğuma inanıp bana sadaka vermek istemiş olabilir. Ama çok şükür ki sadakaya ihtiyacım yok. Bunu ona anlatabilmek için bir tomar parayı suratına çarpmak sizce etkili olur mu?"

Emre öyle keyifle güldü ki onu yumruklamak istedim. Başını iki yana sallayarak "Zannetmiyorum Şafak Hanım." dedi. "Sanırım Poyraz sadece size bir hediye vermek istedi." Durakladı. Bakışları beni buldu, kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı ve dudaklarındaki imalı bir gülümsemeyle, "Hatta kendi doğum günü hediyesini size hediye etmiş gibi." diye ekledi.

Duraklama ve şaşırma sırası Şafak'taydı. Bu sırada ben yavaş yavaş masamın altına doğru ilerliyordum. "Nasıl yani Emre Bey?"

Emre bana döndü. Başımı fark edebileceği şekilde iki yana salladım. O ise bana sırıttı ve tekrar Şafak'a dönüp "Poyraz'a benden doğum günü için hediye olarak ne istediğini sorduğumda güvenlik sistemi istediğini söylemişti." dedikten sonra asıl önemli bilgiyi eklemeyi unuttuğunu fark etti. "Bu arada ben Emre Akar. Akar Güvenlik Sistemleri'nin sahibiyim."

Şafak'ın kaşları hayretle yukarı kalkarken ona gerçek bir sürpriz yapmayı başarmışım gibi görünüyordu fakat bunu Emre'nin karşısında yapmış olmak pek hoşuma gitmemişti. Gözlerimdeki sert bakışların bunu arkadaşıma oldukça net bir şekilde anlattığından emindim. O da anlamıştı. Ve şansını daha fazla zorlamamaya karar vermiş olacak ki, "Tanıştığımıza memnun oldum Şafak Hanım." dedi. "Önümüzdeki cuma gecesi burada Poyraz'ın doğum gününü kutlayacağız. Siz de davetlisiniz. Umarım görüşürüz. Benim artık ayrılmam gerekiyor."

Gitmeden önce bana son çelmesini de takan Emre sırıtarak ikimize de keyifli günler diledi. Sonra Şafak'a bir baş selamı verip ofisimden ayrıldı. Burada yaşanan sahneyi tanıdığımız herkese anlatmak için sabırsızlandığını gö-

rebiliyordum. Sanırım onu öldürmem gerekecekti. *Ya da kendimi.*

Emre ofisin kapısını kapattığında Şafak'la baş başa kaldık. Üzerinde benim gömleğim olan Şafak'la.

Bakışlarım yeniden onu bulduğunda derin bir nefes almam gerekti. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve Şafak'ın kırmızı dudakları aralandı. "Şey... Doğum günün kutlu olsun."

"Daha var." diye mırıldandım. "Çarşambaya denk geliyor ama ancak cuma akşamı kutlama yapabiliriz."

Durakladı, usulca başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Demek yengeç burcusun." Bana dair çoğu şeyden olduğu gibi burcumdan da hoşlanmamıştı.

"Bilmem. Öyleyim herhâlde." Aramızdaki mesafenin olduğu gibi kalmasını istesem de daha fazla olduğum yerde oturamayacağımı fark edip ayağa kalktım. "İçecek bir şey ister misin?"

Kısa bir an dudaklarını büzerek düşündükten sonra, "Soda." dedi.

Ofisim bu kulüpteki en geniş odaydı. Diğer bütün kulüplerim içinde en geniş ofisim de bu kulübümdeydi fakat nedense şu an bana daracık geliyordu. Şafak'a dokunmadan bir adım atmak mümkün değilmiş gibi... Tabii bu saçmalıktı. Ellerimi kendime sakladım ve dolaba ilerleyip iki tane soda çıkardım. Kapaklarını açtıktan sonra birini Şafak'a uzattım.

İnce uzun parmaklarının yeşil şişenin etrafına dolanmasını izledim. Şişeyi alıp dudaklarına götürdü ama içmedi. Bir süre öylece durdu. Aklından neler geçtiğini öyle çok merak ediyordum ki konuşması için diz çöküp yalvarabilirdim. Eminim bu çok ama çok hoşuna giderdi.

En sonunda, "Beni kulüpten içeri almaman çok kaba bir davranış." dedi ve sodasından bir yudum içti. "Zavallı Cemil Usta'yı bu işe dâhil etmen ise adice."

"Eh." dedim alçak bir sesle. "Beni kulübümün duvarlarını turuncuya boyamakla tehdit ettiğinde böyle bir önlem almak zorunda kaldım."

Kaşları hayretle yukarı kalkarken gözleri irileşti. "Ben seni hiçbir zaman böyle bir şeyle tehdit etmedim!" diye yükseldi. Hemen ardından durulup ekledi. "Ama iyi fikirmiş bak."

"Ettin." Sodamdan büyük bir yudum alırken tek derdim göğsümde başlayan yangını söndürmekti. "Geçen gece aradığında..."

Şafak hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "Hangi geçen gece?"

"Beni aradın ya." dedim. "Ayaz ve onun kız arkadaşıyla yemek yiyordum. *Bana bak Gargamel,* diye bağırarak açtın telefonu. *O İncir Ağacı'nı başına yıkacağım senin,* dedin. Sonra rüyanda gördüğün mavi deniz kabuklarından bahsettin. Ben maviyi seviyorum diye arayıp bana anlatmak istemişsin rüyanı... Ama ben telefonu açana kadar sinirlendirmişim seni. O yüzden bağırmışsın. *Keşke deniz kabukları turuncu olsaymış. Ne alakaymış yani mavi?* Zaten gece kulübümün duvarlarını da turuncuya boyayacakmışsın..."

Karşımda donup kalmış bir hâldeydi. Gözlerini kırpıştırmaya devam ediyor, bunun dışında başka bir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve birkaç defa nefes alıp verdikten sonra, "Hatırlamıyor musun?" diye sordum.

Şişeyi bir kere daha dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldıktan sonra, "Deniz kabuklarını hatırlıyorum."

diye mırıldandı. "Gerisini senin uydurduğuna fazlasıyla eminim."

Emin değildi. Hatta anlattığım hiçbir şeyi uydurmadığımı çok iyi biliyordu fakat ömrünün sonuna dek bunu savunacağına büyük bahisler yatırabilirdim. Daha fazla dayanamadım. Elimdeki şişeyi usulca tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra usul usul Şafak'a doğru ilerlerken beynimin mantıklı kısmı devre dışıydı. Sirenlerin şarkısını duymuş denizciler gibi Şafak'a çekiliyordum. Beni boğup çiğ çiğ yemesinin çok muhtemel olduğunu bildiğim hâlde buna karşı koyamıyordum.

Şafak ayaktaydı. Odanın ortasındaki bilardo masasına kalçasını yaslamış duruyordu. Tam önüne varana dek ilerledim. Sonra ellerimi iki yanından bilardo masasına yaslayıp hafifçe ona doğru eğildim. Göz gözeydik. Bu yakınlık beni darmaduman ederken Şafak karşımda bozulmaz bir bütün hâlindeydi. Yine de gözlerinin içinden heyecan ışıltılarını seçebiliyordum.

"Hayırdır?" diye fısıldadı usulca. Sesinin çok güçlü çıkamıyor olması hoşuma gitti. "Bir problem mi var?"

Ona fark ettirmeden yutkunmaya çalıştım. "Üzerindeki." dedim. "Benim gömleğim."

Durdu. Genişçe gülümsedi ve uzatarak "Yoo." dedi. "Belki aynı markadır. Benzetmişsindir. Dünyadaki bütün siyah gömlekler senin mi zannediyorsun yoksa?"

Başımı ona doğru eğdim. Gömleğin yakasına burnum hafifçe değdiğinde, "Çok kaliteli bir parfüm kullanıyorum." diye fısıldadım. Dudaklarımdan çıkan nefes Şafak'ın boynunu okşadığında onun derince soluklandığını fark edip gülümsedim. "O kadar kaliteli bir parfüm ki bütün kıyafetlerime siniyor. Kuru temizlemeden gelen gömleklerimde bile fark ediliyor kokusu."

"Yani?"

Şafak'ın dudaklarından titrek ve sabırsız bir sesle dökülen bu kelimenin üzerine gülümseyişim genişledi. "Yani bu benim gömleğim."

Birbirimize çok yakındık. Öyle ki duyduğum kalp atışlarının bana mı yoksa Şafak'a mı ait olduğuna karar veremiyordum. Buna rağmen birbirimize değmiyorduk. En ufak bir temasımız yoktu.

"Geri mi istiyorsun?" diye sordu Şafak. Sesinden zalimliği seziliyordu. "Şu an çıkartıp vermem pek mümkün değil. Kusura bakma."

İrademin bütün kırıntılarını kullanarak kendimi geriye ittim ve Şafak'tan uzaklaştım. O gömleği onun üstünden çıkarmak için sızlayan ellerimi ceplerime attım. Birilerinin bir yerlerden çıkıp bana Çelik İrade *Ödülü*'nü vermesini beyhude beklediğim kısa bir anın sonunda, "Sende kalsın." demeyi başardım. "Sana daha çok yakışmış."

Şafak gülümsedi. *Birazdan sana muhteşem bir cehennem azabı tattıracağım* gülüşlerinden biri değildi bu. Daha doğal, samimi bir tanesiydi.

"Hediye üstüne hediye alıyorum." diye mırıldandı. Sesi şeker gibi tatlıydı. Eğilip dudaklarından öpsem aynı tadı alacağımı biliyordum. "Doğum gününde bütün bunların karşılığını vermem zor olacak."

"Karşılık beklemiyorum."

Beklemiyordum. Hatta aklımdan bile geçirmiyordum fakat Şafak ileri uzandı ve hiç beklemediğim bir anda kollarını boynuma dolayarak bana sarıldı. Aniden etrafımı kuşatması karşısında şaşkınca donakaldım. Anın gerçekliğini sorguladım. Mavi deniz kabukları gibi bu an da biraz rüyaya ben-

ziyordu fakat gerçek olduğunu biliyordum. Şafak gerçekten bana sarılıyordu.

Kollarımı yavaşça beline doladım. İçimde bir şeyleri yanlış yapıyormuşum hissi vardı. Sarılma işinde hiç iyi değildim. Bu eylemi genel olarak tuhaf buluyordum. Bazen Ayaz'a ya da beni çileden çıkarmadığı anlarda Can Bora'ya sarılmak istediğim olurdu ama nasıl yapacağımı pek bilemediğim için genelde omuzlarına yumruk atmayı tercih ederdim. Rüzgâr abim kendisini dikenli tellerle kuşattığı için ona sarılmak söz konusu bile değildi. O yüzden Şafak'ın beline sarılıp onu hafifçe kendime doğru çekerken bu sarılma işini doğru yaptığımı umdum.

"Teşekkür ederim." dedi Şafak. Sonra kollarımın arasından yavaşça sıyrıldı. Tamamen geri çekilmeden önce kısacık bir saniye için dudaklarını yanağıma bastırdı. "Hem gömlek hem de güvenlik sistemi için."

Cevap veremedim çünkü onu tekrar kendime çekip kollarımın arasına almamak için çetin bir mücadele vermekle meşguldüm. Sanırım Şafak da bunun farkındaydı ki bir cevap beklemedi. Bana iyi günler diledikten sonra odanın sessizliğini bölen topuk sesleriyle ofisimden ayrıldı.

Kapı arkasından kapandığında bile gözlerimi o noktadan ayırabilmem uzun sürdü. Kim bilir ne kadar zaman sonra derin bir nefes alıp gergin omuzlarımı gevşettim ve gömleğimin birkaç düğmesini açtım. *Gönül isterdi ki Şafak'ın üzerindeki gömleğimin düğmelerini açabileyim...* Ama gönül saçmalıyordu. Benden nefret etme konusunda bu kadar kararlı bir kadına böyle hevesle çarpmasının başka açıklaması olamazdı.

O günün geri kalanında ve sonraki birkaç günde Şafak'ın görüntüsü gözümün önünden bir an bile gitmedi. Sırf onu

aklımdan biraz olsun çıkarabileyim diye Beşiktaş'taki kulüpte takılmaya devam ettim. Şafak'ın ya da pansiyonunun yakınından dahi geçmedim. Mesaj atmadım. Aramadım.

Hiçbiri bir boka yaramadı. Salı gününü çarşambaya bağlayan gece ofisimde oturuyor ve yüzümü asıyorken düşünebildiğim tek şey Şafak'tı. Benim gömleğimi giymişti. Bana sarılmıştı. Beni öpmüştü. Hayatımın içine etmişti. *Ellerine sağlık yavrum.*

İçimde biriken bu sıkıntıyı ve enerjiyi nasıl atabileceğime dair bir şeyler düşünürken telefonum çaldı. Burak'ın aradığını görünce hemen cevap verdim.

"Abi." dedi sıkıntıyla. "Ya kapıda kavga çıkacak sanırım."

Normalde bu kötü bir haber olurdu ama bu defa değildi. Hiç uzatmadan "Geliyorum." dedim. Normalde işi Burak'a bırakır ya da polis çağırmalarını söylerdim.

Gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvırırken ağır adımlarla ofisimden çıktım. Alt kata inip gürültünün, alkol ve ter kokularının arasından geçtim. En sonunda dışarı çıktığımda kalabalığı gördüm. Kavganın başını çeken tipi tanıyordum. Benden en az beş yaş küçük, hâlâ üniversite okuyan ve buraya her geldiğinde yanında başka bir kız gördüğüm zengin piçin tekiydi. Biri kuyruğuna mı basmıştı, sütten ağzı mı yanmıştı, ne olmuştu bilmiyorum ama bu akşam alkol oranını biraz fazla kaçırmıştı. Etrafı fedaisi gibi yanına dizilen tiplerle dolu olduğundan herkese ana bacı küfretmekte sakınca görmüyordu.

Yanına doğru ilerlediğim sırada Burak'a haddini çok fazla aşan küfürler sıralamaktaydı. Zavallı çocuk olay çıkarmamak için kendini tutmaktan mosmor kesilmişti ama bu akşam benim kendimi tutmak gibi bir derdim yoktu. Kendime

bir doğum günü hediyesi vermeye karar verdim. Adımlarımı hiç yavaşlatmadan küfürbaz herife doğru ilerledim ve tek kelime bile etmeden yumruğumu çenesine indirdim.

Herkesin beklediği o ilk hamleydi bu. Adam geriye doğru savrulurken ortalık bir anda karıştı. Ben, Burak, Aydın ve yeni güvenliklerden yarın istifa edeceğini tahmin ettiğim Sergen, yedi tane insan azmanının karşısındaydık. Küfürbaz çabuk ekarte olduysa da fedailerinin kondisyonu sağlamdı.

Birileri polisi arayıp sokakta siren sesleri duyulana kadar kavga devam etti. Ne kaç yumruk attığımı sayabildim ne de kaç tane yediğimi. Nihayet polis arabası sokağa girdiğinde fedailer küfürbazı orada bırakıp saniyeler içinde tüydüler. Bizimki de yalpalaya yalpaya kendini bir taksiye atmayı başardı.

Kavganın bir tarafı aniden ortadan kaybolunca polislik bir mevzu da kalmadı tabii. Memur arkadaşlar bizim dağılmış hâlimize onaylamaz bakışlar attıktan sonra yanımızdan ayrıldılar. Burak bana bir kumaş mendil uzattığında yanında neden kumaş mendil taşıdığını sorgulamadan alıp dudağımın kıyısından akan kanı sildim.

"Gel abi, pansuman yaptıralım." dediğinde başımı iki yana salladım. Pansuman yaptırmak falan istemiyordum. İçimdeki öfke dinmemişti. Yeni bir kavga aramak bir seçenekti. Fakat diğer seçeneğin daha fazla hoşuma gittiğini artık inkâr edemiyordum. Çocuklar tekrar kulübe doğru yollanırken ben arabama yöneldim. Önce torpidoda taşıdığım küçük ilk yardım çantasıyla biraz şaftımı düzeltmeyi denedim. Yüzümdeki kanları temizledim ve kızarıp soyulmuş ellerimi ilaçlayıp bezlerle sardım. İşim çok uzun sürmedi. Anahtarı çevirip motoru çalıştırdıktan sonrası da pek net değildi. Gecenin bu saatinde trafik olmadığı için yol kısa sür-

dü. Böylece yarım saat kadar sonra Ahududu Pansiyon'un kapısındaydım.

Şafak'ın ışıkları hâlâ açıktı.

Kısa bir an duraklayıp zile bastım.

Şafak'ın adımlarının bana doğru yaklaşmasını dinledim. Her adım öfkemden bir parça eksiltti.

Derken kapı açıldı. Kapının üstündeki sarı ampulün verdiği loş ışıkta Şafak'la yüz yüze geldim.

Gülümsedim.

Bu gülümsemenin etkisiyle dudağımdaki yara sızlarken *doğum günün kutlu olsun lan serseri sokak köpeği,* diye düşündüm. *İyi ki doğdun.*

17

Bir şeyler değişiyordu.

Bu değişim ne zaman başlamıştı bilmiyorum ama ilk kez kendini Poyraz mutfağımda çorba karıştırırken hissettirmişti. Görmezden gelmeye çalışmıştım. Bu yüzden kendimi azıcık toparlar toparlamaz bütün cephanemi kuşanıp Poyraz'ın Beşiktaş'taki kulübüne doğru yola düşmüştüm. Aramızdaki kavganın fitilini yeniden ateşleyeceğimi, oyunu ilk hâline döndüreceğimi ve ondan ilk günkü gibi nefret etmeye devam edeceğimi düşünmüştüm. Çünkü bana aklı sıra parasıyla hava atıyor, emrivaki yapıyor falan zannetmiştim. Ne bileyim işte. Beni sinirlendirmek istediğini düşünmüştüm.

Kendi doğum günü hediyesini benim için kullandığını nereden bilebilirdim ki? *Zaten bu adam niye kendi doğum günü hediyesini benim için kullanmıştı ki canım?*

Sinirle ayağımı yere vurdum. Bütün ayarlarımla oynamıştı kara kalpli mafya babası. Yoksa ben adamın ayağına kadar gidip ahtapot gibi boynuna sarılacak kadın mıydım? Değildim! Bu adamdan nefret etmeye ant içmiştim bir kere. Bu uğurda kan, ter ve gözyaşı dökmüştüm.

E peki geri çekilirken yanağına bıraktığım o buse neydi? *Teselli ikramiyesi.*

Dudaklarımdan ağlamakla gülmek arasında bir ses döküldü. Kendi iradesizliğime ağlıyor ama aynı anlarda Poyraz'ın can çekişen hâlleri gözlerimin önünden gitmediği için de gülüyordum. Adamın feleği şaşmıştı. Tamam, onu şaşırtmayı bekliyordum ve belki biraz olsun etkilemek de istiyordum ama bana böyle bakabileceğini hiç düşünmemiştim. Bakışları sanki...

Derince iç geçirme isteğime karşı koyamadım.

Sanki bana bakarken gözlerindeki altınlar eriyip bana doğru akıyordu.

Sanki aramızda bir yangın tutuşuyordu.

Sanki benden uzak durmak için var olan bütün gücünü kullanıyordu.

Ve uzak duramıyordu.

Üzerime doğru eğildiği o anı hatırlayınca ellerimi yanmaya başlayan yanaklarıma bastırdım. Parmaklarım buz gibiydi ve bu serinlik iyi gelmişti.

"Çok kaliteli bir parfüm kullanıyormuş, haspam." diye homurdandım. İçimdeki o eski öfkeyi canlandırmaya çalışıyordum ama nafile bir çabaydı. Haklı olduğunu biliyordum. Parfümünün teniyle karışan kokusu o kadar güzeldi ki bağımlısı olmama çok az kalmıştı. Kendimi gizlice Poyraz'ın kıyafetlerini çalıp onları koklayarak uyurken hayal etmekte zorlanmıyordum. *Ne var? Yapabileceğimi hepimiz biliyoruz.*

Beşiktaş'taki o günden sonra günlerim sürekli böyle geçmeye başlamıştı. Durmadan o anları tekrar tekrar yaşıyor, aynı yerlerde şaşırıp aynı yerlerde heyecanlanıyordum. Bazen hayallere daldığım da oluyordu tabii. Mesela bazı ha-

yallerimde Poyraz gömleğinin bende kalmasına karar verdiğinde geri çekilmiyordu. Aksine biraz daha yaklaşıyordu. Kokusu beni esir alırken dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırıyordu. Çok istediğimden değil tabii. Ama insan merak etmeden de duramıyordu.

Benim meraklarım genelde çok iyi sonuçlanmazdı, bunu hepimiz biliyorduk. Mesela böyle bir hayale dalıp bu meraka kapıldığım anların birinde Selin tarafından görücü usulü bir randevuya gitmeye ikna edilivermiştim. Nasıl olduğunu anlamamıştım bile. Bir ara Selin bana çok düzgün, efendi ve geçen sene boşanmış bir arkadaşından bahsediyordu.

"Karısı aldatmış bunu, yani zavallı Ertancığım tamamen masum. Yoksa asla seninle tanıştırmak istemezdim, biliyorsun değil mi minik kuşum? Seni serseri, beş para etmez adamlara yem edecek göz yok bende."

Bu cümleleri hayal meyal hatırlıyordum çünkü o esnada zihnimin büyük bir kısmı Poyraz'ın fısıltısının nasıl tenimde dağıldığını düşünmekle meşguldü. Ve karşımdaki kadının bana ne anlattığının da ne sorduğunun da farkında değildim. Keşke başımı sallayıp onu onaylamadan önce biraz laflarına kulak kabartsaydım. Böylece Selin karşımda ellerini çırpıp "Harika olacak!" diye şakıdığında gözlerimi aptal aptal kırpıştırmak zorunda kalmazdım.

Ben meseleyi yakalayıp kontrol altına alana dek Selin arkadaşına mesaj yazıp cumartesi gecesi müsait olduğumu söylemişti bile. Sonra da sevinçle uzanıp beni alnımdan öpmüş ve gitmesi gerektiğine dair bir şeyler söyleyip ışık hızıyla pansiyonumu terk etmişti. Sanırım caymak üzere olduğumu fark etmiş ve bana fırsat tanımak istememişti. *Zaten gruptaki en akıllı kız her zaman Selin olmuştur.*

Aslında bu randevuyu iptal etmek istiyordum. Çok istiyordum ama Selin'e çok geçerli bir sebep sunmadan randevuyu iptal edersem bana kırılacağını biliyordum.

İstesem ona Poyraz'la olanları anlatabilirdim. O bunları çok geçerli bir sebep olarak kabul edip randevuyu benim yerime iptal ederdi çünkü yeryüzünde beni etkileyen bir erkeğin varlığını bilmek onu mutluluktan havalara uçururdu.

Fakat ofisteki o günden sonra Poyraz bırakın beni arayıp sormayı, pansiyonumun önünden dahi geçmeyi kesince arkadaşımı karşıma alıp da "Bak ben bu adamdan biraz etkilenmeye başladım." diyememiştim. "Hem pansiyonumu batıracak, hem de ayarlarımla oynadıktan sonra suratıma bakmıyor." Gururuma büyük darbeler indiren bir konuşma olurdu bu.

Bu yüzden sesimi çıkarmamış ve randevuya gitmeye karar vermiştim. İlk defa böyle bir randevuya da gidiyor değildim. Sonuçsuz çıkan işlerdi bunlar. Adamların karşısında oturup bir buçuk saat boyunca nefes almadan konuşarak onları ekarte ederdim. Selin'in beni görüştürdüğü adamlar hep çok nazik, çok beyefendi oldukları için akşamı yüzlerinde bir gülümsemeyle bitirirlerdi. Lakin her şey orada kalırdı. İki taraf da tekrar görüşmeye yeltenmezdi. Bunun da öyle olacağına emindim. O yüzden büyütmemeye karar verdim. Büyüteceğim asıl olay Poyraz'ın doğum günüydü.

Gitmeyi düşünüyordum. Hatta onun için bir hediye bile almış, partide giyebileceğim elbiseler arasından seçeneklerin sayısını ikiye indirmeyi başarmıştım fakat gelin görün ki günlerdir Poyraz Bey'den ne bir ses vardı ne bir seda. Bu da bana kararımı sorgulatıyordu. Belki de gitmemeliydim. Belki de Poyraz gitmemi istemiyordu. Sonuçta beni o davet etmemişti, değil mi? Arkadaşı davet etmişti.

Oflayarak kendimi koltuğa attım ve bütün gün uğraştığım işe şöyle bir baktım. Sırf o aptal mafya babasını düşünmemek için kemiklerim sızlayana kadar koşturup durmuştum. Lobinin boyası bitmiş, duvar kâğıtları tam istediğim gibi olmuştu. Büyük duvara dayadığım iki maun kitaplığa sahaflardan topladığım kitapları dizmiştim. Klasikler, Türk romanları, araya birkaç acıklı aşk hikâyesi ve biraz romantik komedi...

Onun hemen çaprazındaki duvara ise büyük ekran bir televizyon asılmıştı. Bir antikacıdan özenle seçtiğim koltuklar birbiriyle hoş bir uyum içerisinde televizyonun karşısına yerleştirilmişlerdi. Bir de kahve sehpası televizyon alanını tamamlıyordu. Büyükçe bir fiskos sehpayı, yine antikacıdan bulduğum sandalyelerle birlikte kitaplıkların önüne yerleştirip hoş bir okuma köşesi yapmıştım. Yerde eski görünen ama bir sürü para saydığım için yeni olduğunu çok iyi bildiğim bir kilim seriliydi. Birkaç manzara resmiyle duvarları süslemiş, lobiyi giriş kısmından ayıran büyük kirişe de eski bir guguklu saat asmıştım. Artık akşamları oturup televizyon izleyebileceğim bir alanım vardı. Tabii ki pansiyon açılana kadar. Ondan sonra burayı müşterilerin doldurmasını umuyordum. Çaylarını ve kurabiyelerini alıp bir şeyler izlemelerini ya da biraz kitap karıştırmalarını...

Her şey çok güzel olmuştu ama ben bu güzelliği değil de Poyraz Sarıcalı'nın beni neden öpmediğini düşünüyordum.

Başımı çevirip guguklu saate baktığımda neredeyse gece iki olduğunu gördüm. Normalde bu kadar geç saatlere kadar ayakta durmazdım fakat şimdi gidip yatsam uykuya dalana dek zihnimi işgal edecek ismi çok iyi biliyordum ve bunu istemiyordum.

Kalbim kırılıyordu.

Omuzlarım yenilgiyle düşerken bir zil sesi işittim. Kaşlarım hızla çatıldı ve tekrar saate baktım. Evet, gerçekten saat gecenin ikisiydi. Bu saatte zilimin çalındığı daha önce hiç olmamıştı.

Temkinli bir şekilde yerimden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Açmadan önce kapı deliğinden baktığımda gördüğüm manzara nefesimi kesti. Ve doğru gördüğümden emin olmak için geri çekilip bir kere daha bakmam gerekti fakat doğru görüyordum.

Poyraz Sarıcalı kapımdaydı.

Elbette bu ilk defa oluyor değildi ama ilk defa kalp atışlarımı bu kadar hızlandırıyordu. Öyle ki elimi kalbimin üstüne götürmek ve yerinden çıkmasın diye biraz bastırmak zorunda kalmıştım.

Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda gördüğüm ilk şey Poyraz'ın gözleri oldu. Sonra bakışlarım onun yüzünde dolaştı ve dehşet içinde iç çekmek zorunda kaldım. Zira bu mafya babası ağzını yüzünü fena hâlde dağıtmıştı. Üstündeki gömleğin üç düğmesi açılmış, yakası hafifçe kaymıştı. Boynunda kızarıklıklar vardı. Dudağının kenarındaki yara, genişçe gülümsemesiyle birlikte kan sızdırırken sol gözü hafifçe kısıktı. İçimden bir ses moraracağını söylüyordu. Ben dehşet içinde onu incelerken o gülümseyerek benim suratıma bakıyordu. Tuhaf bir andı. Aramızdaki değişimi net bir şekilde hissedebildiğim anlardan biriydi. Kalbimi ne kadar yoklarsam yoklayayım ona karşı bir parça bile öfke veya nefret bulmayı başaramıyordum. Sadece uzanıp onu içeriye çekmek ve yaralarını sarmak istiyordum.

Bu hislerin yoğunluğu ile hafifçe yutkundum. "Biliyorsun." dedim. "Şu saniyeden sonra beni bir mafya babası olmadığına inandırman imkânsız."

Geceyi bölen gülüşünün sesi boğuk, hatta neredeyse yorgundu. "Beni içeri almayacak mısın?"

Kapalıyız demeyi düşündüm ama bu, onu durdurmazdı. Bu, *beni* durdurmazdı. O yüzden usulca kapının önünden çekildim ve içeri girmesine müsaade ettim. Poyraz ağır adımlarla tam önümden geçti. Ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama adımlarının direkt olarak merdivenlere yöneldiğini görmek gözlerimi irice açmama sebep oldu. *Hayırdır Poyraz Bey? Beni öpmeye tenezzül etmemiştiniz ama şimdi doğruca odama gidiyorsunuz?*

Bir süre manasız bakışlarla merdivenleri tırmanmasını izledim. *Ne yalan söyleyeyim, güzel manzara.* Sonra ben de terliklerimi yerde sürüyerek peşine takıldım. Adres sormayan kurşunlar gibi odamı bulmasını, kapıda ayakkabılarını çıkarıp teklifsizce içeri girmesini izledim. Sanırım şu ana dek pençelerimle suratımı parçalayıp onu kovmayışımı olumlu bir işaret olarak yorumlamış olacak ki hareketleri tereddütsüzdü.

Hemen peşinden ben de odamdan içeri girdim. Hayretle Poyraz'ın hareketlerini izlemeyi sürdürüyordum. Ağır adımları yatağıma doğru ilerledi. Kıyısına oturacağını falan düşündüm. Oysa Poyraz, sanki devrilirmiş gibi kendini yatağıma bırakıverdi. Kafasını yastığıma koyuşunu ve gözlerini kapatışını izlerken tamamen şok olmuş bir hâldeydim.

Durumu idrak etmekte zorlandığımı hissediyordum. Yani bir ay önce Poyraz'ı yatak odamda bulacağımı söyleseler kahkahalarla gülerdim fakat şimdi adam yatağımda uzanıyordu. Peki, benim ne yapmam gerekiyordu? Poyraz'ı iterek yataktan düşürmek iyi bir seçenekti ve normalde bunu yapardım fakat onu iten itmiş gibi görünüyordu. Dağılmış

hâlinin beni de dağıtmasına bir mana vermekte zorlanıyordum ya da şöyle diyeyim, o manayı veresim gelmiyordu. *Kimsenin beni kandırmasına lüzum yok, gerekirse ben kendimi çok güzel kandırırım.*

Yatağıma doğru ilerledim. Poyraz'ın uzandığı tarafta değil, diğer taraftaydım. Benim için sol tarafı ayırmıştı sağ olsun. Dizlerimi yatağa koyup usulca tırmandım ve ayaklarımı altıma alarak oturdum. Direkt olarak Poyraz'ın yüzüne bakıyordum. Şimdi daha parlak bir ışığın altında gördüğüm kadarıyla gözünün çevresi hafiften morarmaya başlamıştı bile. Dudağı şimdi kanamıyordu ama bir müdahaleye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Daha önce dayak yemediğim için nasıl bir müdahale yapılması gerektiğini bilemiyordum. Öpebilirim istersen?

Bakışlarım Poyraz'ın yüzünden, göğsünün üstünde duran ellerine kaydı. Yüzü kadar elleri de hırpalanmış olmalıydı ki parmaklarının eklem yerlerini beyaz bezlerle sarmıştı. Bu adamın ellerinin bu kadar güzel olduğunu ilk defa fark ediyordum. Parmakları ince ve uzundu. Esmer teniyle beyazın zıtlığı çekici görünüyordu. Bileğinde gümüş renkli bir saat ve aynı gümüşten bir zincir vardı. *Nedir bu adamların zincir merakı? Ya boyunlarında ya bileklerinde...*

Gerçi bu, boynundaki zincir kadar kötü durmuyordu. Bilmiyorum. Belki de elleri güzel diyeydi ama hoşuma gitmişti. Birazcık.

"İncelemen bitti mi?"

Bakışlarımı tekrar Poyraz'ın yüzüne çevirdiğimde gözlerini açtığını gördüm. Uysal bir bakışla yüzümü süzüyordu. "Hayırdır?" diye sordum göz kırparak. "Ne hâle getirmişsin suratını? Hayır, zaten çok bir gideri yoktu..."

Tek kaşı hafifçe yukarı kavislendi.

"Ne?" dedim. "Yüzünü beğenmeyen bir kadın bulmak seni şaşırttı mı?"

Poyraz alçak bir sesle, "Hayır." dedi. "Yüzümü beğenmediğini biliyorum zaten."

Cümlesindeki kabullenmişlik biraz içimi acıttı. "Allah Allah." diye homurdandım. "Nereden biliyormuşsun acaba?" Çünkü o kadar da beğenmiyor sayılmazdım. Bazen beğeniyordum yani. Biraz.

Burnunu kırıştırarak suratını buruşturduktan sonra ifadesini düzeltip gülümsedi. "Beğenmediğin şeylere böyle bakıyorsun; yüzünü buruşturup suratındaki çilleri bir araya toplayarak. Ellerimi beğendin mesela." İkinci cümlesi her nasılsa birinciden daha alçak ve daha yoğun bir tonda sıyrılmıştı dudaklarından.

Beni bu kadar net ve doğru bir şekilde okuması karşısında kısa bir an afalladım. *Hadi beğenmediğimde yüzümü buruşturuyorum ama beğendiğimi nereden anladın be adam? Ağzımın suyu mu aktı yoksa?* Yanaklarım yanmaya başladığında başımı öne eğdim ve saçlarımın yüzümü biraz olsun gizlemesine müsaade ettim. "Şımarma hemen istersen."

"Tamam."

Fısıltısı beni gülümsetti ama bu gülümsemeyi hızlıca yok etmeyi başardım. Hemen peşinden, "Neden buradasın?" diye sordum. "İki tahminim var aslında. Ya başına çok sert bir darbe aldın ya da başkasına gidecektin yolu karıştırdın." İkinci ihtimal doğru çıkarsa şuracıkta kalbim paramparça oluverir, haberin olsun Gargamel.

"İkisi de değil." dedi Poyraz. Sesi hâlâ alçak, kelimeleri hâlâ acelesizdi. "Kafama o kadar sert bir darbe almadım ve yolu falan karıştırmadım. Aslına bakarsan tam olarak olmak istediğim yere geldim."

Gözlerimin tam içine bakarak kurduğu bu cümlenin peşinden kalbim öyle hızlı bir şekilde çarpmaya başladı ki Poyraz'ın göğsümdeki gümbürtüyü duymasından korktum. Aklım düğüm düğüm oldu. Verecek bir karşılık aradım ama nafileydi çünkü bu cümleye ne denirdi ki? *Hoş geldin yiğidim.*

Boğazımı küçük bir öksürükle temizledikten sonra hızlı bir hareketle yataktan indim ve "Krem." dedim. "Ecza dolabında bir krem olacaktı. Ben getireyim. Dudağına sürerim. Yani sen sürersin. Süreriz işte, aman." *Şuna bakın, zekâ seviyem deniz seviyesinin altına düştü bir anda. Tövbe estağfurullah.*

Poyraz yine o boğuk sesiyle güldüğünde kalbim ikiye katlandı. "Tamam." dedi. "Getir. Sen sürersin."

Sesindeki sataşmaya karşılık vermeden odadan çıktım. Alt kata inip ecza dolabını açtığımda orada duran iki ilacın prospektüslerini okuyup işime yarayacak olanı aldım. Yani kimse prospektüse *kavgadan dönen mafya babaları içindir* yazmamıştı ve yaralar konusunda işe yarayacağına dair ipuçları benim için yeterliydi.

İlacı aldıktan sonra döndüm ve yan duvarda asılı olan aynaya bakıp kendi kendime kaşlarımı çattım. Sağ elimin işaret parmağını kaldırıp yüzüme doğru sallarken "Aklını başına topla." dedim ve bu uyarının bir işe yaramasını umdum. Fakat tekrar yukarı çıkarken dizlerim inceden bir titremeye başlayınca umudum azalarak yok oldu.

Kapıyı açıp odama girdiğimde Poyraz hâlâ bıraktığım yerde, bıraktığım şekilde yatıyordu. Bir kere daha yatağın etrafını dolaşıp yukarı tırmandım. Yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Sakince nefes alıp verdiği için göğsü ağır ağır inip kalkıyordu ama uyumadığını bili-

yordum. Hiç sesimi çıkarmadan elimdeki kremin kapağını açtım. Bir parça parmağıma aldıktan sonra usulca Poyraz'a doğru eğildim. Kısa bir an için nefesini tuttuğunu fark etmek gülümsememin yüzümü ele geçirmesine sebep oldu. En azından aklını kaybeden tek insan değildim bu odada. Buna da şükür.

Parmağımı Poyraz'ın yüzüne yaklaştırdığımda kokusu yine beni ele geçirdi. O kadar güzeldi ki ona dair direncimi kıran bir numaralı silahtı. Yine de elimden geleni yaptım ve dağılmamaya çalıştım. Kremi usulca Poyraz'ın dudağının kenarındaki yaraya sürmeye başladım. Canını acıtmaktan korkuyordum fakat Poyraz'ın böyle kaygıları yoktu, benim canımın acıyıp acımayacağını hiç önemsemiyor gibiydi. Zira hiç acımadan altın parçacıklı gözleriyle yüzüme bakmaya başlamıştı. *Kara kalpli Gargamel.*

Parmaklarımın Poyraz Sarıcalı'nın yüzünde dolaştığı gerçeği zihnimin içinde durmadan bağıran bir alarm gibiydi ve buna rağmen sakinliğimi korumayı başardım. Kremi önce dudağının kenarına, sonra elmacık kemiğinin üstündeki ince yaraya usulca sürdüm ve işim bittiğinde büyük bir başarıyla geri çekildim. *Burada durup beni alkışlayabilir misiniz? Olduğum yere yığılıp kalmadığım için bunu hak ettiğimi düşünüyorum çünkü.*

Kremin kapağını kapatıp yatağın yanındaki komodinin üstüne bıraktım. Bunu yaparken bir yandan da şimdi ne olacağını düşünüyordum. Poyraz zihnime girip bu soruyu mu duymuştu yoksa o da aynı şeyi düşündüğü için bir atak yapmaya mı karar vermişti bilmiyorum ama birdenbire yatakta hafifçe doğruldu. Sonra benim ona doğru dönmeme bile müsaade etmeden bir kolunu belime dolayıp beni kendisine doğru çekti.

Onun kolları arasında yatağa doğru devrilirken nutkum tutulmuş bir hâldeydi. Neler olduğunu kavramakta yine epey zorlanıyordum fakat bir anda kendimi, sırtım Poyraz'ın göğsüne yaslanmış bir hâlde yatarken buldum. Poyraz kollarını belime dolamış ve beni kendisine hapsetmişti. Sarmaş dolaş bir hâldeydik. Nutkum tutulmuştu. *Bunu söylemiş miydim?*

Bir dakika kadar kımıldamadan durup içinde bulunduğumuz durumu sindirmeye çalıştım. Sonra burada, Poyraz'ın kollarının arasında ne kadar rahat edebildiğimi fark edip kendimi tekmelemek istedim. Ardından söyleyecek bir şeyler aradım ve "Ne yapıyorsun şu an?" demeyi başarabildim. *Hey gidi Şafak Korel. Sen bu hâllere düşecek kadın mıydın?*

Poyraz tatlı bir sesle güldüğünde göğsündeki titreşimi hissedebilmek beni biraz sarhoş etti. "Sarılmayı öğreniyorum."

"Yapamazsın!" diye çıkıştığımda tepkilerimde bir mantık aramayı bırakmıştım. Mesela adamın kollarının arasında uslu uslu dururken bir yandan ona çemkiriyor olmam çok manasızdı. Fakat umurumda mıydı? Asla. "Öyle saçma sapan bahanelerle... Sen kimsin de yani gelip bana sarılıyorsun? Bana bak Gargamel, kendine gel. Sarılmayı öğreniyormuş. Bak bak. Dayak yemeyi de öğretirim ben sana, bu kadar eğitim aşkıyla yanıp tutuşuyorsan. Söyle de bilelim yani. Hem sen..."

Cümlem bir anda kesiliverdi çünkü Poyraz Sarıcalı; cani bir mafya babası, kara kalpli bir eşkıyaydı ve birdenbire dudaklarını enseme bastırarak beni tarumar etmişti.

Hiç beklemediğim bu insafsız saldırıyla birlikte paramparça oldum. Hâlâ bir şeylere direnmeye çalışan son keskin yanım da kırılıp dağıldı ve Poyraz'ın kollarının arasında öylece kalıverdim. Direnmiyordum ve direnmek de istemi-

yordum. İstesem onun kollarından sıyrılır, buna bir son verebilirdim ama bunu istemiyordum. Konuşmak da istemiyordum. Zaten ağzımı açsam dahi konuşabilecek bir kelime bulabileceğimi hiç zannetmiyordum. *Kendimi ciklemeye çok yakın hissediyorum, inanır mısınız?*

Poyraz kısa öpüşünü bana neler yaptığından habersizce sonlandırdıktan sonra tenimde dağılıp beni mest eden bir sesle, "Uyusana güzelim." diye fısıldadı. Bir emir değildi. Daha ziyade ninniye benziyordu.

Asla uyuyamayacağımı düşündüm. Yani kalbim böyle delicesine çarparken bu gözüme imkânsız gibi göründü ama yanıldım. Zamanla Poyraz'ın nefesleri yumuşak bir şarkıya dönüştü. Farkında olmadan elimi onun elinin üstüne koyduğumda küçük bir hareketle elimi avucunun içine aldı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Sonra sıcaklığı her yanımı sardı ve kokusu beni tamamen kendimden geçirdi. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama onun kollarının arasında uykuya daldım. Kendimi tamamen rüyalara kaptırmadan önceki o son silik anlarda Poyraz'ın doğum günü olduğu gerçeğini hatırladım. *İyi ki doğdun Poyraz,* demeyi düşündüm ama sanırım bunu, rüyamdaki adama söyledim.

18

Gözlerimi araladığım anda ufak bir yabancılık hissiyle sarsıldım. Küçük ama şiddetli bir histi. Sanki bir rüyadan başka bir rüyaya uyanmışım gibi tuhaf bir duygu tenimi dolaştı ve kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. Sonra derin bir nefes aldım ama yanlış karardı, zira ciğerlerimden içeri dolan koku beynimdeki bütün alarmları harekete geçirdi. Yangınlar, depremler... İtfaiyeler! Dehşet içinde yatakta doğrulduğumda gerçeklik üstümden bir sel gibi akıp geçti.

Bir elim yanımda sere serpe uzanmış uyuyan Poyraz'ın göğsündeydi. Diğer kolumun dirseğini yatağa dayamış hâldeydim. Küçük bir matematiksel hesaplama yaptığımda beş dakika öncesine kadar başımın Poyraz'ın boyun boşluğuna denk geldiğini söyleyebilirdim. Onun bir kolunun benim belime dolandığını da zaten hatırlıyordum. Bütün gece birlikte uyumuştuk anlayacağınız. Enseme konan o öpücük de kulağıma fısıldanan sözler de rüya değildi. *Haydaaaaa.*

Hâlâ derin bir uykuda olduğu apaçık belli olan Poyraz'ı uyandırmamaya özen göstererek yataktan aşağı atladım. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım, birbirine girmiş saç-

larımı taradım, dişlerimi fırçaladım ve hâlâ rüyadaymış gibi hissetmeyi bir türlü bırakamadım. Ne yaparsam yapayım, neye odaklanmaya çalışırsam çalışayım zihnimdeki alarmların bas bas bağırmasını önleyemiyordum. Hiç durmadan bana Poyraz Sarıcalı'nın yatağımda uyumakta olduğunu söylüyorlardı. Hem de bağırarak. Ve bilincim bunun gerçekliğini şiddetle yok saymaya çalışıyordu. Aynı zamanda bilincim bir sandalye çekip karşıma oturmak ve "Güzelim, biz bu adamdan nefret etmeyecek miydik, Allah aşkına?" diye sormak istiyordu. *Bilincim o kadar haklıydı ki...*

Aynadaki görüntüme bakıp yüzümü buruşturdum çünkü kendi hâlimi hiç beğenmiyordum. Bu dalgın bakışlar, bu kızaran yanaklar... Hiç hoş değildi. Bir yandan hayıflanıp durmanın da işe yaramayacağını biliyordum. Olan olmuştu. Şimdi bu meseleyi büyütüp saçma sapan şeylere sebep olmak istemiyordum.

Ayrıca olanlar hakkında Poyraz'ın ne düşündüğünü de hiç bilmiyordum. Eğer o, bu sarılarak uyuma romantizmini hiç büyütmezse ve büyüten ben olursam düşeceğim durumdan hiç hoşlanmazdım. Bu sebeple sakin kalmak en iyi çözümdü. Bir fırsatını yakalarsam Poyraz'ın o ukala suratına tırnaklarımı geçirebilirdim tabii, sırf beni böyle keşmekeşlere sürüklediği için. Fakat şimdilik soğukkanlılığımı korumakta kararlıydım.

Saçlarımı başımın tepesinde güzelce toplayıp görüntümün sabahın sekiz buçuğu için gayet uygun olduğuna kanaat getirdikten sonra usulca banyodan çıktım. Poyraz'ı uyandırmamaya gayret ederek odadan cep telefonumu aldım ve sonra kahvaltı hazırlamak için mutfağa indim.

Yemek yapmak zihnimi rahatlatan aktivitelerin başında geliyordu. Kendi mutfağımda şarkılar söyleyerek pişirdiğim

yemekler, yaptığım tatlılar bana kendimi iyi hissettiriyordu. Şimdi de bu hisse ihtiyacım vardı. Ayrıca karnım açtı ki bu da önemli bir mevzuydu. Hızlıca bir çay suyu koyup derin bir kapta pankek karışımı hazırladım. Çırpma teliyle karışımı çırparken ya da tavada pankekleri pişirirken aslında şarkı mırıldanıyor olmam gerekirdi. Normal şartlar altında öyle yapardım yani. Ayrıca bazı hayaller kurar ya da o gün neler yapacağıma dair düşüncelerimi sıralardım. Fakat bu sabah tek düşünebildiğim üst katta, benim yatağımda uyumakta olan adamdı.

O adamın enseme bıraktığı küçük buseydi.

Benim böyle minik bir öpücükle evcilleşeceğimi kim tahmin edebilirdi ki? Resmen kedi gibi kıvrılıvermiştim adamın kollarının arasına.

Bir de şu açıdan bakalım, kapıma gelen oydu. Her şeyi başlatan oydu. Benden uzak kalamayan oydu. Yani eğer bu bir maç olsaydı skorun berabere olduğunu söyleyebilirdim.

Fakat bunun bir maç olmadığını biliyordum.

Yavaş yavaş Poyraz Sarıcalı'ya tutulmaya başladığımı da biliyordum. Evcilleştiğim falan yoktu, sadece Poyraz bana sarıldığında onunla kalmak istemiştim o kadar. Öpücüğün mahareti de değildi bu. Öpücükten etkilenmedim demiyorum tabii ama genel uysallığımın sebebi tamamen aklımın beş karış havada olmasıyla alakalıydı.

Oflayarak tavada pişen son pankeki de tabağa aldım. Çeşitli reçellerin ve fındık ezmesinin bulunduğu küçük bir tepsi hazırladım. Bir tabağa muz ve çilek dilimledim. Ardından diğer sabahlardan farklı olarak tek kişilik değil de iki kişilik servis açmak için üst kata yöneldim.

Kahvaltı tepsisi biraz ağırdı fakat ağırlığından ziyade ellerimin heyecandan titreyişi işleri benim için zorlaştırıyordu.

Üst üste yığdığım pankekleri devirmekten korkarak adımlarımı yavaşlattım. Her geçen gün bu pansiyon için asansörün gerçek bir ihtiyaç olduğunu fark ediyordum ama ne yazık ki buna bir bütçe ayırmamıştım. *Yakında batacağım için bu durum bir problem olmaktan çıkacaktır.*

Odamın kapısının önüne geldiğimde suratım asıktı. Bir an kapıyı çalıp çalmamayı düşündüm. Fakat sonra istesem de bunu yapamayacağımı fark ettim. Zira dirseğimle kapı kolunu aşağı indirmeyi bile zar zor başarmıştım.

Pek de zarif olmayan bir şekilde odamdan içeriye girmeyi başardığımda yatağın boş olduğunu gördüm. Gözlerim hızlıca odayı dolaştı ama Poyraz'dan bir iz yoktu. Gitmiş olabilir miydi? Ben mutfaktayken onun sessiz sedasız bir şekilde pansiyondan ayrıldığına inanmaya çok yakın olduğum bir anda banyonun kapısı açıldı.

Gitmemişti.

Elimdeki tepsiyi camın önündeki yuvarlak masamın üstüne bırakırken derin bir nefes aldım. Biraz sonra Poyraz'la göz göze geleceğimi bilmek karnımı ağrıtıyordu. Onun burada oluşundan başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

Tepsiyi bıraktıktan sonra içimdeki fırtınanın hiçbir şekilde yüzüme yansımadığına emin oldum ve yavaşça Poyraz'a doğru döndüm. Bakışlarım tepeden tırnağa üstünde dolaştı. Mürekkep gibi siyah saçları yataktan kalkalı beş dakika olduğunu çok net bir şekilde ifade ediyordu. Yüzüne indiğimde dün gece kim bilir kimlerin saldırısına uğramış siması hâlâ yorgun görünüyordu. Sol gözü tam tahmin ettiğim gibi morarmaya başlamıştı fakat bu renk değişimi esmer teninde çok da korkunç durmuyordu. Sağ yanağında yastık izi vardı. Dudağındaki yara kan sızdırmayı bırakınca küçücük kalmıştı.

Bakışlarım yolculuğuna devam etti. Üstten üç düğmesi açılmış siyah gömleğinin ütüsü fena hâlde bozulmuştu. Başparmaklarını pantolonunun ceplerinin kenarına takmış hâlde dururken ellerindeki sargıları çözdüğünü gördüm. Muhtemelen yüzünü rahatça yıkayabilmesi için bunu yapması gerekmişti. Şimdi eklem yerlerindeki kızarıkları görebiliyordum. Bu da Poyraz'ın karşısında kim varsa onun Poyraz'dan daha beter bir hâlde olduğuna inanmama yetiyordu.

İncelememi bitirdiğimde bakışlarımı hızlıca karşımdaki adamın gözlerine çevirdim ve "Kahvaltı hazır." dedim. Sesim çok sakin ve normal çıkmıştı. Sanki her sabah Poyraz'a kahvaltı hazırlıyormuşum gibi.

Yavaş adımlarla bana yaklaştı. İki gündür bu adamın hareketlerini tahmin etmek konusunda fazlasıyla başarısız olduğum için ondan kaçmaya karar verdim ve acele bir hareketle sandalyemi çekip oturdum. *Ne var, ancak bu kadar kaçabiliyorum?*

Poyraz da tam karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve bir kere daha göz göze geldik. Yüzüme bakarken yaralı dudağında ufak bir tebessüm vardı. Bakışları yine kısıktı ama bu defa içlerinde öfkeden bir iz yoktu, aksine epey uysal görünüyordu. *Ne yapıyoruz biz birbirimize böyle aslanım?*

"Günaydın." dediğinde sesi tam bir sabah sesiydi. Boğuk, pürüzlü ve sıcak.

"Günaydın." diye karşılık verdim. "Çay?"

"Lütfen."

Kavgalara karışıp gecenin bir yarısı kapıma dayanan ve dün gece bir öpücükle beni derbeder etmiş bir mafya babasıyla sabah saat dokuz buçuğa yaklaşırken iki İngiliz soylusu gibi muhabbet etmemize ben de bir noktada şaşırı-

yordum, evet. Çiçekli fincanlarıma çay doldururken içinde bulunduğumuz sahneyi garipsediğim de doğruydu fakat bir noktada sorgulamayı bırakmıştım.

Ben çayımı şekersiz içmeyi tercih ederken Poyraz fincanına bir tane küp şeker attı ve uzun uzun karıştırdı. Sonra ikimiz de sessizce tabaklarımıza kahvaltılıklardan doldurduk. Poyraz'ın bir pankek alışını ve çilek reçelini çok da sanatsal olmayan bir şekilde pankekin üstüne yayışını izledim. Elleri üstündeki berelere rağmen çok güzeldi. Elini yüzünü yıkarken parmaklarındaki bandajlarla birlikte kol saatini de çıkarmıştı. Şimdi bileğinde sadece zincir bilekliği vardı. *Ellerin çok güzel, tutayım mı bi' kere?*

"Her sabah pankekle mi kahvaltı yapıyorsun?"

Poyraz'ın garip sorusuyla birlikte daldığım düşüncelerin arasından kurtuldum ve hipnoz olmuş gibi adamın ellerini izlemeye bir son verdim. "Hayır." dedim usulca. "Canım ne isterse onu pişiriyorum."

Sonra Poyraz fincanını iki parmağıyla tutup dudaklarına götürdü ve bir yudum çay içti. Tek gözü morarmış, dudağının kenarında tazecik bir yara duran ve baştan aşağı simsiyah giyinmiş bu adam, elinde benim çiçekli çay fincanımla o kadar komik görünüyordu ki kendimi daha fazla tutamadım ve gülmeye başladım. Kahkahalarım bir anda konfeti gibi patlayıverdi ve her yana saçıldı. Dün geceden beri fazlasıyla heyecan ve gerginlik biriktirdiğimden olsa gerek, bir kez gülmeye başlayınca kontrolümü kaybettim. Tek dirseğimi masaya dayayıp elimle yüzümün yarısını örterken gülmekten ağlamak üzereydim.

"O kadar da komik gözükmüyorum." dedi Poyraz ama onun da yüzünde geniş bir sırıtış vardı.

Gülüşümü bastırabilmek için derin bir nefes alırken

"Fotoğrafını çekebilir miyim?" diye sordum. "Girişe asmak istiyorum."

Homurdanacağını ya da kaşlarını çatıp beni tersleyeceğini düşünüyordum ama Poyraz yüzüne ciddi bir ifade kondurup fincanını hafifçe yukarı kaldırdı. İnce kulpu başparmağı ve işaret parmağının arasında tutarken serçe parmağını komik bir şekilde kaldırmıştı. Duruşunu hiç bozmadan "Bu poz iyi mi?" diye sordu.

Bu fırsatı kaçırmamak için hemen eşofmanımın cebinden telefonumu çıkarıp kamerayı açtım. Arka arkaya birkaç poz çektiğim sırada yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. "Mükemmel. Kesinlikle bir şaheser."

Poyraz'ın ciddiyeti geniş bir gülümsemeyle dağıldığında masanın üzerinden bana doğru uzanıp çektiğim fotoğrafa bakmak istedi. Ekranımdaki fotoğrafı ona gösterdiğimde öyle neşeli bir kahkaha attı ki kısa bir an için kalbim atmayı bırakıp ona doğru döndü.

"Gerçekten komik görünüyormuşum."

Yoo. Bu cevap dilimin ucuna kadar yürüse de yutmayı başardım. Henüz Poyraz'a telefonumdaki bu tuhaf fotoğrafından bile etkilendiğimi itiraf etmeye hazır değildim.

Telefonu geri çekip ekrandaki fotoğrafa ufak bir bakış attığımda etkilenmenin hakkım olduğunu düşündüm. Mesele Poyraz'ın görünüşü değil, duruşuydu. Özgüvenle dikleştirdiği omuzları, serseri saçları, ciddi dudakları… Bütün bu karizmatik hâlini elindeki fincanla karikatürize etmekten gocunmuyordu. Kendine güveniyordu. Onu beğenmediğimi bildiğini söylerken de güveniyordu, böyle saçma pozlar verip ona gülmeme sebep olurken de. Sanki ne olursa olsun o parlak cilasının çizilmeyeceğini biliyordu. Bunu bilmek de tam üstüne göre dikilmiş bir gömlek gibi ona fena hâlde yakışıyordu.

Her geçen saniye daha yoğun bir duyguyla ona çekildiğim tuhaf kahvaltımız yarım saatten fazla sürdü. Sonrasında Poyraz, kahvaltı tepsisini benim için aşağı indirdi ve ardından artık pansiyondan ayrılması gerekti. Gitmeden önce, "Cuma akşamı geleceksin, değil mi?" diye sordu.

Sorusu bir an yerimde neşeyle sıçramak istememe sebep olsa da sakin kalmayı başardım. "Evet. Sana bir hediye bile aldım."

Genişçe gülümsedi. "Merakla bekliyorum."

"Küçücük bir şey." dedim onu fazla umutlandırmamak için. Çünkü gerçekten öyleydi.

"Eminim üzerimdeki etkisi büyük olacaktır." diye karşılık verdi. Sonra ben bu cümleyi sorgulamaya fırsat bile bulamadan iyi günler dileyip pansiyondan ayrıldı.

***

Poyraz'ın kapıma dayanmasıyla başlayıp birlikte kahvaltı yapışımızla sonlanan o tuhaf sürecin üstünden iki gün geçti. Bu iki gün içinde Poyraz'ı hiç görmedim ama bu defa irtibatsız değildik. Mesela çarşamba gecesi erkek kardeşi Ayaz ve onun bir grup arkadaşıyla birlikte küçük bir kutlama yaparlarken bana bir fotoğrafını yollamıştı. Önünde siyah bir pasta duruyordu. Üstüne tek bir mum koyulmuştu. Poyraz masaya tek dirseğini dayamış, çenesini de avucunun içine yerleştirmiş yüzünde dalgın bir ifadeyle yanan muma bakıyordu. Güzel bir fotoğraftı.

Bana fırındaki yemeğimi unutturacak ve az kalsın yaktıracak kadar güzeldi.

Elbette ben de bir fotoğrafla karşılık vermiştim. Fakat kendi fotoğrafımı değil, onun hediyesini koyduğum küçük

kutunun fotoğrafını yollamayı tercih etmiştim. Ve Poyraz beni güldüren bir cevap vermişti.

Gargamel: İçinde şarbon olduğuna neredeyse eminim.

Şafak: Cuma gecesine kadar öğrenemeyeceksin.

Bu tarz küçük mesajlaşmalar ve sataşmalarla geçen iki günün sonunda Poyraz'ın doğum gününe teşrif etmek için hazırdım. Üstümde ince askılı, inci beyazı, saten bir elbise vardı. Saçlarımı toplamayı tercih etmiştim. Kalın halka küpelerimden başka göze çarpan bir takım yoktu. Makyajım doğal tonlarda ama biraz ışıltılıydı. Güzel görünüyordum.

Küçük el çantamı ve Poyraz'ın hediyesini alıp pansiyondan ayrılmadan önce girişe yerleştirdiğim büyük, eski aynanın önünde bir fotoğrafımı çektim. Bunu Poyraz'a göndermeyi düşündüğüm kısa bir anın ardından vazgeçtim. Beni ilk defa kulüpte görmesini istediğime karar verdim.

Görünüşümle kullandığım araba pek uyumlu değildi ama turuncu Vosvosumu Poyraz'ın Beşiktaş'taki havalı kulübüne sürmekten gocunmadım. Her ne kadar oraya vardığımda anahtarı teslim ettiğim vale bana gülecekmiş gibi baksa da ben arabamı çok seviyordum. *Turuncuydu bir kere.*

Kulübün kapısına doğru ilerlerken kalbim çok hızlı çarpıyordu. Bu akşamı o kadar çok düşünmüştüm ki şu an burada oluşum gördüğüm rüyalardan biriymiş gibi hissettiriyordu. Fakat kaygılarım tamamen gerçekti. İçeride kimleri göreceğimi bilmiyordum. Poyraz'ın arkadaşlarından sadece Emre'yi tanıyordum. Geri kalanı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Dün gece oturup biraz Poyraz Efendi'nin sosyal medya hesaplarını kurcalamış ve orada birkaç isme denk gelmiştim fakat hepsi bu kadardı.

Kapıya vardığımda birinin yanıma yaklaştığını fark ettim. Daha önce görmediğim bir simaydı. Yine de hem Poyraz

gibi simsiyah giyinişinden hem de yakın zamanda yarıldığı belli olan kaşından yola çıkarak onun Poyraz'ın adamlarından biri olduğunu söyleyebilirdim.

"Şafak Hanım." dedi bana mesafeli bir tebessümle.

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak "Buyurun?" diye cevap verdim.

"Hoş geldiniz. Ben Burak. Sizi Poyraz Bey ve arkadaşlarının yanına götürebilir miyim?" Duraklayıp bir kere daha gülümsedi. "İçerisi biraz kalabalık da."

Kalabalık. Bu kelimeden hoşlanmasam da yüzümü buruşturma arzumu bastırdım ve Burak'la birlikte kulüpten içeri girdim. Gerçekten de kalabalıktı. Parti düşündüğümden erken başlamış olmalıydı. Gerçi bu kadar insan Poyraz'ın arkadaşı mıydı, yoksa şu an sıradan bir kulüp akşamında mıydık emin olamıyordum.

Burak'ın önden ilerleyip açtığı yol sayesinde kalabalığın arasında kimseye değmeden ilerlemeyi başardım. Bir müddet yürüdükten sonra locaların olduğu kısma geldiğimizde kalabalıktan da kurtulmuş olduk. Burak eliyle bana sol tarafı işaret edince oraya doğru döndüm. Ve iki adım sonra esas parti tayfasını gördüm.

Kulübün en büyük locası Poyraz'ın doğum günü partisi için rezerve edilmiş ve güzelce süslenmişti. Etrafta peri ışıkları ve platin renkli balonlar vardı. Neyse ki harf ya da rakam şeklinde değillerdi. Bunun dışında locanın ortasındaki masa tam anlamıyla donatılmış hâldeydi. Rengârenk yiyecekler ve içecekler ışıkların altında parıldıyorlardı.

Masa, elli kişiyi doyurabilecek kadar dolu olsa da locada yirmi kişi bile yoktu. Burak'a teşekkür edip locanın merdivenlerini tırmanırken bu yirmi kişi arasında en çok tanıdığım yüzü bulmaya çalışıyordum. Ama ortalarda görünmüyordu.

"Hoş geldin."

Aniden sol tarafımdan yükselen bu sesle hafifçe irkilsem de belli olmadığını umarak sesin sahibine döndüm ve Poyraz Sarıcalı'yla yüz yüze geldim.

Bu akşam şaşırtıcı bir şekilde siyahlar içinde değildi. Aksine beyaz bir gömlek ve açık gri renkte bir pantolon giymişti. Gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı. Esmer teni bu açıklıktan çok güzel görünüyordu. Simsiyah saçlarını güzelce taramış, kirli sakalını düzelttirmişti. Sol gözündeki morluk yavaş yavaş yerini yeşermeye bıraktığından eskisi kadar göze çarpmıyordu. Dudağının kıyısındaki yara ise çabuk toparlamış gibi görünüyordu.

"Hoş buldum." dedim gülümseyerek. "Doğum günün kutlu olsun."

Aramızda bir adım mesafe kalana dek yanıma yaklaştı. Bu sırada tıpkı benim onu süzdüğüm gibi bakışları tepeden tırnağa üstümde dolaştı. "Teşekkür ederim." diye cevap verdiğinde müziğin yüksekliği yüzünden sesinin çok azını duyabildim. "Çok güzel görünüyorsun."

Kalbim bir anda göğsüme öyle sert bir şekilde çarptı ki mekândaki bütün gürültüyü bastıracağını düşündüm. "Teşekkür ederim. Sen de güzel görünüyorsun. Bu renkler yakışmış." Poyraz genişçe gülümsedi. Galiba benden ilk defa sözlü bir iltifat duyuyordu. *Doğum günündü Poyrazcığım.*

Beni yönlendirerek arkadaşlarının yanına götürdüğünde müziğin gürültüsü arasında hepsiyle tanışmam ve kısa sohbetler etmem epey uzun sürdü. Emre'yi zaten tanıyordum, karısı Meltem'le tanıştığımda sıcakkanlı bir şekilde karşılanmıştım. Bunun dışında Poyraz'ın diğer arkadaşları Doğan, Ekrem, Eda, Esra ve Ahmet'le, bir de her birinin eşleriyle tanıştım. Gerçekten gruptaki tek bekâr Poyraz'dı

ve nedense arkadaşlarının eşlerinden birkaçının ondan hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştım.

Belki bunu çok fazla aşikâr ettikleri içindir.

Grubun tamamıyla tanıştıktan sonra başköşeye, doğum günü çocuğunun yanına otururken epey gevşemiştim. Genel olarak hoşlanmadığım kimseyle tanışmadığım içindi bu. Bir de Poyraz için verilecek bir partide daha fazla bekâr kadın olabileceğini düşünüp gerildiğimi itiraf etmem gerekirdi. Eğer dans pistindekileri görmezden gelirsek ki grubun büyük bir kısmı görmezden geliyordu, buradaki tek bekâr kadın bendim.

Yanıma oturan Poyraz, benimle konuşmak istediğini belli edercesine gövdesini benden tarafa çevirdi. Koltukta yan yanaydık ve bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Bununla yetinmek istemediğini gösterircesine bir kolunu koltuğun sırtına atarak bana biraz daha yaklaştı. Şimdi mekândaki bütün gürültüye rağmen onu rahatça duyabildiğim bir mesafedeydik. Kokusunu da rahatlıkla alabiliyordum. *Yine de şöyle bir boynuna doğru kıvrılsam daha rahat alabilirim tabii o kokuyu. Sadece söylüyorum.*

"Artık hediyemi görebilecek miyim?" diye sordu Poyraz. Hafifçe üzerime eğildiği için diğer insanlarla irtibatımı çoğunlukla kesmiş durumdaydı. Sanki burada sadece ikimiz varmışız gibi hissediyordum ama onlarca, belki de yüzlerce kişi bizi görebiliyordu.

Bütün bu zaman boyunca elimde tuttuğum küçük hediye kutusu bu soruyla birlikte bana ağırlığını hissettirdi. İçeri girdiğimizde çantamı masanın bir köşesine bırakmış olsam da hediye kutusunu bırakamamıştım. Çok küçüktü ve kaybolup giderse üzülürdüm.

"Önce Büşra'nın senden neden nefret ettiğini anlat." de-

dim. Bu sırada hediye kutusunu ona doğru uzattım. "Sonra hediyeni açabilirsin." Büşra, Poyraz'ın arkadaşı olan Ahmet'in karısıydı ve Poyraz'a karşı görmezden gelinemeyecek bir tepkisi vardı. Hikâyeyi merak ediyordum.

Poyraz hediye kutusunu benden aldı. Güzel parmaklarının kutuyu kavrayışını izlediğim sırada mekândaki şarkı hızla değişti. Sevdiğim bir sanatçının tanıdık sesinin *"Elleri gider ellerime hep."* dediğini işittim. *"Canımı yakar beni severek."*

Kahverengi bakışları kısa bir an kutuda dolanan Poyraz tekrar bana döndü. Bu sırada şarkı devam ediyordu. *Öyle bir bakar gözlerime, aklımı yıkan hislerime.*

"Ahmet'le Büşra evlenmeden önce küçük bir ayrılık yaşamışlardı." dedi bakışlarını yüzümde dolaştırırken. "O ayrılık esnasında bir gece Ahmet benim kulüplerimden birinde fena dağıttı. Yani öyle çapkınlık falan değil, sadece bayılana kadar içti, ortalarda dans edip durdu. Tabii bu sırada sosyal medyaya atılan fotoğraflar, atarlı giderli sözler... Sabaha karşı hastaneye götürdük salağı. Uyanıp aklı başına gelince de Büşra'dan korkusuna bütün suçu benim üstüme yıktı. Sanki ben ona zorla içki içirmişim gibi. Ben de bozmadım tabii, hatta özür diledim Büşra'dan. Ahmet kötü biri değil çünkü, sadece biraz salak."

"Ama Büşra özrünü kabul etmedi mi?" diye sordum.

Gülerek başını iki yana salladı. "Büşra zehir gibi kızdır. Biliyor benim bir suçum olmadığını, sadece Ahmet'e ibret olsun diye senelerdir bana köpek çekiyor. *Bak Ahmet, bir daha böyle bir şey yaparsan sonun böyle olur,* diyor yani. İşe de yarıyor."

Onun gülüşüyle birlikte ben de güldüm. Kendiyle alakalı bu kadar kaprissiz oluşuna bayılıyordum. Büşra sanki ondan

nefret ediyormuş gibi davranıyordu ama o, kolayca bunun kendisiyle alakalı olmadığını kavrayabiliyordu. Ve arkadaşının karısına karşı saygısını hiç yitirmiyordu.

"Artık hediyemi açabilir miyim?"

İç çekişim şarkının nakaratıyla aynı zaman denk geldi.

"Açabilirsin."

Parmaklarının kutunun etrafındaki kırmızı kurdeleyi tek hamlede çözüşünü izledim. Ardından kutunun kapağını kaldırdı ve içindeki anahtarlığı çıkardı. Anahtarlığın ucunda iki tane figür asılıydı. Biri simsiyah cübbesiyle ve eğik duruşuyla tanıdığımız, bildiğimiz Gargamel'in ta kendisiydi. Diğeri ise sarı saçlarını savuran bir Şirine figürüydü. Bunlar aslında iki farklı anahtarlığın süsleriydi fakat ben cerrahi bir müdahale ile ikisini birleştirmiştim ve Poyraz'a verebileceğim uygun bir hediye gibi görünmüştü.

Poyraz hediyesinin ikimizin arasında yukarı kaldırdığında kendimi tutamayıp yüzündeki ifadeye bir kıkırtıyla karşılık verdim. Çünkü böyle bir hediye beklemediği anahtarlığa hayret içinde bakışından belliydi. Bir süre anahtarlığı inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Ve her nasılsa aramızdaki mesafe bir parça daha kısaldı.

Elleri uzar düşlerime dek. İçime siner koku giderek.

"Şirine sen misin?" diye sordu koyu kıvamlı bir sesle.

"Pek sayılmaz." derken dürüsttüm. "Şirine'yle tek ortak yönümüz sarı saçlarımız ama çok istersen onun ben olduğumu düşünebilirsin."

Koltuğun sırtına dayadığı elini hareketlendirdi. Bana yaklaştı ve parmaklarının dışıyla hafifçe yanağıma dokundu. "Öyle düşüneceğim."

Ruhunu açar sözlerime. Aklını yıkan hislerime.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan "Çok yakınımda-

sın." diye mırıldandım. Bunu söylemiştim çünkü o an için bundan başka bir şey düşünemiyordum. Çok yakınımdaydı ama aradaki mesafeyi kapatmamakta da kararlıydı.

"Rahatsız mı oldun?" diye sorduğunda sesi ciddiydi. Cevabı gerçekten merak ediyordu ve evet dersem geri çekileceğini biliyordum.

Sen korkma benden sadece. Dinle, derdimi anla. Ben karanlıktayım.

"Hayır." dedim. "Ama senin itibarın tehlikede olabilir. Her an bir magazin sitesine düşmekten korkmuyor musun?" Ateşle oynadığımı bilerek gülümsedim. "Sonra insanlar ne düşünür? Beni öptüğünü bile zannedebilirler. Derler ki..."

Aniden durakladığım sırada Poyraz'ın sertçe yutkunduğunu fark ettim. "Ne derler?"

Ben korkmam senden sadece. Her şey çok uzak gelir. Ben hep yalnızdım. Ama bu sefer...

"Poyraz Sarıcalı çapkın hayatına geri dönmüş derler." Sesim alçaktı, buna rağmen beni duyabildiğine emindim çünkü çok yakınımdaydı ve parmakları hâlâ yanağıma değiyordu.

Bakışları öyle yoğundu ki yutkunma sırası bendeydi. Kendimi durduramadığım ve dilimi ısırmanın bile susmama yetmediği bir noktadaydım. Aramızdaki çekim beynimi eritmiş olmalıydı ki kendimi birdenbire, "Hoşuma gider aslında." derken buldum.

Resmen adamı beni öpmesi için kışkırtmaya çalışıyordum.

Bunu yapıyordum çünkü beni öpmeyeceğini biliyordum. Eğer öpecek olsaydı aramızdaki mesafeyi şimdiye kadar çoktan eritmiş olurdu. Fakat diğer insanların gözündeki itibarı onun için gerçekten önemli olmalıydı.

"Seni öpmem mi hoşuna gider?"

Peki, o zaman sesindeki bu ince azap neydi?

"Evet." dedim. "Beni bu açıdan kimsenin göremediğine eminim. Magazinde ismim anılmayacaktır, onlar beni unutalı epey oldu ama seni unutmadıklarını biliyorum. Gazete kupürünü kesip Serhan Amca'ya göstermek çok heyecanlı olur."

"Şafak." İsmimi neredeyse yalvarır gibi fısıldadı. "Beni zorlama. Benimle oynama."

Kalbim inceden kırılırken genişçe gülümsemeyi başardım ve "Korkma." dedim. "İtibarına zarar vermeyeceğim. Ben öyle bir kadın değilim."

Bunu söyledikten sonra onu hafifçe iterek ayağa kalktım ve "Dans edeceğim." diye saçma sapan bir bahane uydurarak yanından ayrıldım. Hızlı adımlarla kendimi locadan dışarı attığımda Poyraz'ın peşimden geldiğinin farkındaydım. Umursamamaya çalışarak dans pistine ilerledim ve kalabalığın arasına karıştım. Bu sırada şarkı hâlâ devam ediyordu. Poyraz bana kolayca yetişti ama ismimi seslendiğinde duysam bile dönüp ona bakmadım. Buna karşılık olarak belime dolanan kolunu hissettim. Beni hızlıca kavrayıp kendisine çevirdi.

Belimi sarar hissederek. Yüreğimi tam hapsederek.

Göz göze geldiğimiz kısa bir anda aramızdaki bütün bentlerin yıkıldığını hissettim. Bakışlarından biraz önceki bütün tereddütler silinmişti, yerini kopkoyu bir kararlılık almıştı. Çatık kaşları, hafifçe aralanmış dudakları ve sert ifadesi tek bir şeyi anlatıyordu. Beni neden durdurduğunu biliyordum ve kalbim heyecandan durmak üzereydi. Poyraz'ın altın parçacıklı bakışları onu anladığımı fark edecek kadar gözlerimde durakladıktan sonra yavaşça dudaklarıma kaydı. Bir eli çevik bir hareketle yüzümü kavradı. Sonra ileri uzanıp beni öptü.

Beni bir öper hissederek. Aklımı yıkıp dans ederek.

Dudaklarının baskısı bütün benliğimi bir saniye içinde ele geçirdi. Eğer beni belimden tutuyor olmasaydı yere, ayaklarının ucuna yığılabilirdim. Ama ayakta kalmayı başardım ve parmaklarım aceleci bir tavırla siyah saçlarının arasına karışırken onu biraz daha kendime çekerek öpüşüne karşılık verdim.

Etrafımızdaki bütün insanların silindiğini hissettim. Şarkı bile bir süre sonra yok oldu. Geriye yalnızca Poyraz'la ikimiz, boşluğu dolduran kalp atışlarımız, bir de aramızdaki çekim kaldı. Ve ben öncesini ya da sonrasını hiç düşünmeden bütün benliğimle o ana sarıldım.

Sonra da hiç bırakmak istemedim.

19

Âşık olacağımı hiç düşünmemiştim.

Elbette bu yaşıma kadar hoşlandığım, gerçekten çok etkilendiğim ve yanında liseli kızlar gibi kıkırdamak istediğim bir iki adam olmuştu fakat beni böyle iliklerime kadar sarsan bir duyguya kapılacağıma ihtimal vermiyordum. Nedense bu aklının başından uçup gitme hâli, karında uçuşan kelebekler meselesi bana biraz uzak geliyordu. Çocuk sahibi olamayacağımı öğrenmeden önce bile aklımdaki şey gerçekten hoşlanacağım bir adam bulmaktan fazlası değildi.

Fakat sonra Poyraz'la tanışmıştım.

Ona karşı duygularımın bu kadar şiddetli olmasının sebebi belki de ilk başta ona karşı beslediğim o büyük ve yakıcı öfkeydi. Daha ilk tanışmamızda içimde kendisine bir yer edinmişti. Sonrasında öfkem onu tanıdıkça dinmeye yüz tuttuğunda yerini başka bir duygu doldurmaya başlamıştı.

Aşk.

Hissettiğim buydu.

Poyraz beni kendisine çekip öperken, parmaklarım onun saçlarının arasında kaybolurken ve hatta daha öncesinde... O gece, o kulübe giderken. Ya da Poyraz'ın gömleğini üs-

tüme geçirirken. Onun mutfağımda çorba yapışını izlerken. Hissettiğim şey aşktı.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda ve kulübün yanıp sönen ışıkları altında göz göze geldiğimizde kalbimi sızlatan şey aşktı. Bu yüzden kısa bir duraklama anının ardından parmak uçlarımda yükselip onu bir kere daha öpmüştüm. Biraz öncekinin aksine sakin ve derin bir öpücüktü bu. Poyraz beni kollarıyla sarıp kendisine hapsettiğinde onda tamamen kaybolmamı sağlayacak bir öpücük.

Eğer Emre yanımıza yaklaşıp pastayı kesme vakti geldiği için bizi çağırmasaydı ondan ayrılmazdım. Bütün gece, hatta bütün bir yıl beni kollarının arasında tutmasına müsaade ederdim ve ondan sonra bile ayrılmamız için birinin bize seslenmesi gerekirdi.

Locaya Poyraz'la el ele yürümüştük. O güzel parmakları parmaklarımın arasındaydı. Onun için yapılmış kocaman pastayı keserken tam yanında oturmuş ve onu neşeyle alkışlamıştım. Gecenin kalanında bir daha baş başa kalamasak da kalbimdeki coşkulu duyguların da etkisiyle öyle çok eğlenmiştim ki içmeden sarhoş olacak kıvama gelmiştim. Ortamın enerjisi bedenimi ısıtmıştı, yanaklarımın alev alev yanışından pespembe kesildiklerini biliyordum. Yüksek sesli müziğe rağmen sohbet edebilmek için ses tellerimi fazlasıyla zorladığımdan boğazım biraz acıyordu ama umurumda bile değildi. Yanımda oturan, bütün bu hengâme arasında sıkça göz göze geldiğim ve varlığını bütün hücrelerimde hissettiğim adamdan başka bir şeyi umursayamadığım bir delilik hâline geçiş yapmıştım.

Saatler su gibi aktı. Masada ben ve Poyraz dışındaki herkes sarhoş olma eğiliminde gibi görünüyordu. "Hepsi aşırı sorumluluk sahibi insanlar olduklarından, sarhoş olmak

için benim doğum günümü bekliyorlar." diye açıklamıştı Poyraz. "Bu yüzden çoğu zaman doğum günüm için benden daha heyecanlılardır."

Belli oluyordu. Saat gece ikiyi vururken Ahmet de Emre de kör kütük sarhoş hâldelerdi. Bu arkadaş grubundan şoförlük yapabilecek sadece üç kişi kaldığını fark ettim. Biri Poyraz, diğeri Eda, sonuncusu ise Doğan'dı. Sanki görmediğim bir anda küçük bir oyun oynayıp kısa çöpü çekmiş gibiydiler veya her sene düştükleri durum buydu, emin olamamıştım. Fakat gecenin sonunda geldiğimiz noktada sarhoşları eve taşıma görevini onların üstlendiklerini anlamıştım.

"Seni pansiyona bırakabilirim." demişti Poyraz. "Eğer beni bir saat kadar beklemeye razı gelirsen şu ayyaşlardan kurtulup geri dönebilirim."

Onunla daha fazla vakit geçirme fikri içimi kaynatsa da epey yorgun düşmüştüm. O yüzden buraya arabayla geldiğimi, pansiyona kendi başıma gidebileceğimi söylemiştim. Poyraz turuncu Vosvosumla bu kılıkta gece kulübüne gelişimle biraz dalga geçtikten sonra eğilip dudaklarıma tembel bir öpücük bırakmış ve eve vardığımda mesaj atmamı rica etmişti.

Bana doğru eğilip tam kulağımın kıyısında, "Hoşça kal." diye fısıldayışı başımı fena hâlde döndürünce başımı çevirip çenesinden bir buse çalma ihtiyacıma karşı koyamamıştım. Bana sarılacağını umduğum kısa bir bakışma anı yaşamıştık fakat gitmesi gerekmişti.

Arabama binip yola koyulduğumda olanların gerçekliği üstüme bir çığ gibi çökmüştü ve benim altında kalmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Poyraz'dan uzaklaşmak üzerimdeki o aşk sarhoşluğunun biraz olsun azalmasına ve nihayet mantığımın devreye girmesine vesile olmuştu.

Mantığımı bir insan olarak hayal etmek isterseniz aşırı disiplinli bir müdür yardımcısı olarak düşünebilirsiniz. Saçlarını sımsıkı topuz yapan, dar çerçeveli bir gözlük kullanan, yüz hatları fazlasıyla maskülen olan, kırklı yaşlarının ortasında sert bir kadın... Ben lisedeyken müdür yardımcımız tam olarak öyle biriydi çünkü. Ve ne zaman delice bir şey yapsam beni odasına çeker, elinde cetvelle uzun uzun nutuklar atardı. Bana hiç şiddet göstermemişti fakat bazen o kadar uzun konuşurdu ki *keşke bu kadar konuşacağına cetvelle elime iki kere vurup beni salsa* diye düşünürdüm. Bütün bunları size anlatmamın nedeni mantığımla aramızdaki anlayabilmeniz içindi elbette.

Kendisi yine benim karşımdaydı ve elindeki cetveli sallayarak "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye soruyordu. "Gerçekten gidip pansiyonunu batıracak adama mı âşık oluyorsun?"

İç çekerek bomboş arabanın içinde, "Evet." demiştim. "Tam olarak ona âşık oluyorum."

"Bu adam sana hayatında neler istediğini tek tek saymıştı. Hatırlıyorsun değil mi?"

Yutkunmam gerekmişti fakat bu soruya da cevap vermiştim. "Evet, hatırlıyorum."

Sonra pansiyona varana dek mantığımın sıraladığı tatsız lakırtıları dinlemek zorunda kalmıştım. Bana ısrarla ve ısrarla kendime gelmemi söylüyordu. Poyraz'la ikimizin bir geleceği olmadığını ve kalbimin kırılacağını haykırıyordu.

Fakat sonra hafızamda tazecik bir anı parlayıveriyordu. Poyraz'ın belime sarılıp beni kendine çekişini hatırlayarak genişçe sırıtıyordum. Beni nasıl öptüğünü hatırladığımda heyecandan arabayı şarampole yuvarlayasım geliyordu ve mantığımın sesi benden hızla uzaklaşıyordu.

Kalbimi dolduran duygulara direnmem mümkün değildi. Direnemezdim.

Ama keşke direnmiş olsaydım.

Keşke müdür yardımcısı Jale Hanım'ın sözlerine kulak assaydım.

Hem kaçırdığım matematik derslerinin başıma bela olacağı konusunda hem de Poyraz'la bir geleceğimizin olmadığı konusunda haklıydı.

Nereden mi biliyordum?

Çünkü lise ikinci sınıftayken az kalsın matematikten kalıyordum ve doğum günü kutlamasının üstünden geçen altı günlük süreçte Poyraz beni bir kere bile aramamıştı.

Kapımın önünden geçmemişti.

Ona attığım mesaja bile cevap vermemişti.

Önümdeki reçel kavanozuna daldırdığım kaşığı çıkarırken bir gram iştahım yoktu esasında. Kendimi aç da hissetmiyordum. Son zamanlarda almış olduğum bir kilo iki yüz yetmiş gramı da unutmamıştım, hayır. Yalnızca kendimi depresyonda, depresyonun en dibinde, o kapkara, uçsuz bucaksız delikte debelenirken bulduğum için şekerli, renkli ve lezzetli bir şey yeme ihtiyacı hissediyordum. Psikolojik bir ihtiyaçtı bu. Tam bu esnada bir kavanoz ahududu reçeli ve fırından biraz önce çıkmış taze poğaçalar da bana göz kırpıyordu. Olan biten her şeyden sonra kimse beni, bu baştan çıkarıcı davete karşı koyamadığım için suçlayamazdı.

Sonuçta ben âşık olmuş ve saçma sapan bir şekilde terk edilmiş bir kadındım.

Ortadan ikiye böldüğüm sıcak poğaçaya kırmızı renkli reçeli güzelce sürdüm, sonra iki parçasını birleştirip sandviç hâline getirdim. Hiç düşünmeden, kalori hesap etmeden, fütursuzca aldığım ilk ısırık bir mucizeye vesile oldu demek

isterdim. Bir anda kalbimdeki kırıklar tamir oldu, rayından çıkmış hayatım yeniden toparlandı ve bu inanılmaz reçel sayesinde selülitlerimden kurtuldum demeyi, inanın her şeyden çok isterdim. *Bu reçel öyle bir reçelmiş ki dışarıda yedi bahar çiçekleri açtırmış, kaç gündür aklımdan çıkmayan, kalbimin tüm duvarlarına itinayla ismini kazıdığım adam ben bir ısırık alır almaz koşarak şu kapıdan içeri girmiş, bana sarılmış, beni kollarına alıp bir daha hiç bırakmamış...* Demek isterdim. Gerçekten.

Ne yazık ki öyle bir şey olmadı. Ellerimle yaptığım ahududu reçelim rengiyle, kıvamıyla, tadıyla ve hatta kokusuyla gerçekten harikaydı. Ağzımı şenlendirmiş, midemi bayram ettirmişti fakat hepsi bu kadardı. Bir mucizesi yoktu ve Poyraz Sarıcalı koşarak kapımdan içeri falan girmiyordu. Bana sarılmıyordu da. Bunları zaten hiçbir zaman yapmamıştı. Bir ara yapar gibi olmuştu ama şu vardığımız duruma bakılırsa aslında hiç yapmamıştı. Ve ben bunun beni üzmesiyle baş edebilsem de bunun beni üzdüğü gerçeğiyle baş edemiyordum.

Hem kara karşına, hem kara gözüne, hem de tek bir sözüne ulan Sarıcalı!

Poyraz'ı ve esmerliğini, üstüne bir de o koyu renk bakışlarını ve gülüşünün çarpıklığını üç saniye kadar düşünmek gözlerimi doldurmaya başlayınca sandviçimden bir ısırık daha alıp cep telefonuma uzandım. Aklımı dağıtmak için yapabildiğim tek şey buydu. Telefona baktığımda Poyraz'dan herhangi bir bildirim gelmediğini ve kız kardeşlerimin aramalarını görmek beni şaşırtmadı. Gece iki defa, Tan ise bir defa aramıştı fakat bildirim çubuğunda sayısız mesaj vardı. Üçümüzün olduğu gruptaki mesajlara şöyle hızlıca bir göz attığımda benim ne hâlde olduğumu sorduklarını, son-

ra saçma sapan bir sebeple tartışmaya başladıklarını, sonra da Tan'ın bir alışveriş sitesinin linkini paylaştığını gördüm. Pansiyona çok yakışacağını düşündüğü bir tablonun linki yollamıştı. Bütün bunları dün gece yazmışlardı ama aramalar daha yeniydi.

Onlara bir şeyler yazmam ya da aramalarına geri dönmem gerektiğini biliyordum fakat içinde debelendiğim mahvolmuşluk hâlini nasıl anlatacağımı hiç bilmiyordum. Anlatmak isteyip istemediğimi de. Biraz düşünmemin ardından, yalan söyleyebilecek, "Ben iyiyim ya." diyebilecek kadar kendimi toparlamam gerektiğine karar verdim. Kız kardeşlerimi bir süre daha bekletecektim yani. Telefonumu bıraktım ve bakışlarımı karşıdaki duvara çevirdim.

Annemin kendisi için çizdirdiği ve bir eski zaman leydisi gibi giyinmiş olduğu garip portresiyle göz göze geldiğimde önce sırıttım, hemen peşimden gözlerimden iri iri yaşlar süzülmeye başladı. Boğuk bir sesle, "Seni çok özledim Ahu Çiçekli." dedim. "Burada olup bana bağırmana ve bir erkek için ağlayamayacağımı söylemene ihtiyacım var." Fakat annem burada değildi. Tek başımaydım ve kendime ne söylersem söyleyeyim Poyraz aklıma geldikçe kalbim kırılmaya devam ediyordu.

Oysa daha cumartesi günü öğlene doğru uyandığımda dünyanın en mutlu insanı bendim, buna eminim. Kalbimin üstünde çiçekler açıyormuş gibi hissetmiştim. Neşeyle kalkmış, upuzun bir banyonun ardından şarkı söyleyerek kendime kahvaltı hazırlamıştım. Sonra akşama kadar Poyraz'ın beni aramasını beklemiştim ama aramamıştı. Bunu pek kafaya takmamıştım çünkü onun bazı haftalar cumartesi günleri de çalıştığını biliyordum. İşleri bitince beni arayacağına emindim.

Bu arada Selin'in benim için ayarladığı randevu tamamen aklımdan çıkmıştı. Öyle ki randevu vaktine bir saat kala Selin beni arayıp "Hazır mısın bakalım?" diye sormasa zavallı Ertan beni almak için kapıya geldiğinde onu eşofmanlarımla karşılayacaktım.

Bir saat kala hatırladığım bu randevuyu ne yazık ki iptal edememiştim. Son bir gayretle birkaç bahane bulmaya çalışmış, pansiyonda olmam gerektiğini, o gün için bir teslimat beklediğimi söylesem de Selin'i ekarte edememiştim. "Ben yarım saat içinde orada olurum." demişti bana neşeyle. "Sen randevudan dönene kadar da pansiyonu açık tutarım. Hiç merak etme. Hadi görüşürüz."

Bu her şeyi daha kötü bir hâle getirmişti çünkü hazırlanmam gereken süre bir saatten yarım saate inmişti. Dolabı açıp ilk elime gelenleri giydikten sonra saçlarımı tarayıp kremlerle yatıştırmayı zar zor becermiştim. Selin kapıma dayandığımda yüzümde makyajdan bir iz yoktu. Ama arkadaşım bunu önemsemiyordu.

Ona Poyraz'ı ve olanları anlatmadığım için yaşadığım büyük pişmanlık beni boğarken mecburen Ertan'la randevuya çıkmak zorunda kalmıştım ve hayatımda gittiğim en kötü randevuydu. *En. Kötü.* Zavallı Ertan'ın hiçbir suçu yoktu. Hatta bana gereğinden fazla müsamaha göstermişti. Bense... Ona Poyraz'dan bahsetmiştim.

O anları hatırladığımda dudaklarımdan utanç dolu, ağlamaklı bir ses döküldü. Yine de meseleye olumlu tarafından bakmayı denedim. Ertan'a o kadar kötü bir akşam yaşatmıştım ki bir sonraki randevusu ne kadar kötü olursa olsun bundan iyi geçecekti. *Bardağın dolu tarafı. Her zaman.*

Poğaçamdan bir ısırık daha aldığım sırada kapımdaki süslerin şıngırdadığını duydum. Aptal kalbim hevesli bir

kuş gibi çırpınırken başımı girişe çevirdim ve pansiyondan içeri giren Tan'ı gördüm. Peşinden onu takip eden Gece'yle birlikte.

Kalbim bir araba lastiği gibi gürültüyle patladı. Göğsümün ortasına başka bir hayal kırıklığı çöküverdi. *Gelen Poyraz değildi.* Derken Tan'ın gözlerindeki ve burnundaki kızarıklıklar dikkatimi çekti. Düşüncelerim hızla dağılırken kaşlarımı çattım. Bu sırada küçük kardeşim burnunu çekip içimdeki şüpheleri çoğalttı.

Bakışlarımı Gece'ye çevirip ani bir hareketle kaşlarımı kaldırınca aklımdaki soruları hemen okudu ve sıkıntılı bir sesle, "Lise draması." dedi. *Bu duygusuz canavar kime çekti hiç bilmiyorum.*

"Bebeğim." dedim kollarımı Tan'a uzatırken. "Ne oldu?"

Benden gördüğü şefkat karşısında bir anda hıçkırarak ağlamaya başlayan Tan kendini kollarıma attı. Bana sıkıca sarıldığında aynı onun gibi ağlamak istediğimi fark ettim fakat şimdi olmazdı. Küçük kardeşler ağlarken ablaların sıralarını beklemeleri gerekiyordu.

Ben onun saçlarını okşarken "Ar-Arda," dedi Tan. Hüzünle yüzümü buruşturdum. Bu ismi biliyordum. Bu ismi Tan'dan o kadar çok duymuştum ki.

"Ne olmuş ona?" diye sorarken zihnimden türlü ihtimaller geçiyordu. Paramı yatırmam gerekirse Arda'nın bir kız arkadaşı olduğu ihtimalini seçerdim. *Neyse ki param yok da bulaşmıyorum böyle kumara falan.*

Tan, omuzlarını sarsan hıçkırıklarına rağmen benden uzaklaştı. Elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. Hızlıca bir şeyler yaptıktan sonra telefonu bana uzattı. Ekrana baktığımda Tan'ın yakın arkadaşlarından Emine'yle olan konuşmasının açık olduğunu gördüm. Emine'nin yolladığı ses

kayıtları karşımda duruyordu ve anladığım kadarıyla Tan bunları dinlememi istiyordu.

Merakla kaydı oynatmak için küçük üçgen işarete dokundum. Böylece bana oldukça yabancı genç bir erkek sesi duyuldu.

"Ne alaka Tan ya?" dediğinde daha ilk cümleden içimde tuhaf bir burkulma oldu. "Neden onu dansa çağırayım? Ezgi'yi çağırmayı düşündüğümü söylemiştim."

Tan hıçkırdı. Bu sırada yine tanımadığım bir kız sesi imalı bir tonda, "Ne bileyim?" dedi. "Son zamanlarda Tan'la ikiniz epey yakın görünüyordunuz. Ondan hoşlandığını düşündüm."

Arda'ya ait olmayan başka bir erkek sesi, "Öyle mi?" diye sordu.

Arda güldü. *Pislik.* "Saçmalamayın." dedi. "Turuncu bir saç yığını. Suratının her yanı çillerle kaplı. Kırmızı çiller... Her yerinde. Bütün bunlara rağmen gözleri renkli bile değil. Boyu benim yarım kadar. Her şeyiyle çirkin buluyorum onu. Durmadan konuşuyor. Ondan neden hoşlanayım ki?"

Tamam, plan çok net. Önce Arda'yı öldüreceğiz. Sonra Poyraz'ı. Gece'nin canını sıkan birileri varsa arada onları da halledebiliriz. Ardından da Meksika'ya kaçacağız. Benim yeni adım Isabel olacak, Tan'a Rosa diye seslenecek ve Gece'ye de Esme. Esmeralda'nın kısaltılmışı. Bu isim ona çok yakışır.

Ses kaydı henüz bitmemişti. Biraz önceki diğer erkek sesi, "Yavaş ol, it." diye araya girdi. *Hay ağzına sağlık ablacığım ya. Küfret bir de.*

Arda Bey ofladı. "Tan'dan hoşlanmıyorum." dedi düz bir sesle. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Onu beğenmiyorum. Dansa da Ezgi'yle gideceğim. Oldu mu? Daha fazla

sorgulanacak mıyım?" *Ay şunun havalarına bakar mısınız? Tam eşeği suya gönderip o dönene kadar dinlene dinlene dövmelik.*

Ses kaydı bittiğinde Tan uzanıp elimden telefonunu aldı. Hâlâ içli içli ağlamayı sürdürüyordu ama biraz olsun sakinleşmişti. "Her şeyimle çirkinmişim." diye sayıkladı. "Ama daha geçen hafta bana "bella" diye sesleniyordu."

Erkek cinsinin her yaşta aynı oluşuyla yüzleştiğim o kısa anda sıkıntıyla iç çektim ve kardeşime tekrar sarıldım. "Bebeğim." dedim sevgiyle. "Böyle bir şey yaşadığın için çok, çok üzgünüm."

Başını göğsüme yaslayan Tan bir süre bir şey söylemeden ağlamaya devam etti. Bu sırada ben Gece'yle göz göze geldim. Karadutum, çatalkaram, çingenem elbette fazlasıyla öfkeliydi. Motoruyla Arda'nın üstünden geçmek gibi planlar yaptığına emindim. Fakat neyse ki sükûnetini koruyordu da bir de onu sakinleştirmeye çalışmıyordum.

Tan'ın rahatlayacak kadar ağlamasına müsaade ettikten sonra kızları lobiye kurduğum televizyon alanına yönlendirdim. Buzdolabımda her daim hazır bulunan bir sürahi limonatayı ve ahududu reçelimle yeni pişirdiğim poğaçaları bir tepsiye koyduktan sonra onların yanına gittim. Büyük antika koltuğa oturmuşlardı, ben de hemen yanlarına kuruldum ve kahve sehpasını önümüze çektim.

Sonra Gece'yle ikimizin lafı sırayla devraldığı bir seans başladı. Önce sırayla Arda'ya bazı hakaretler yağdırdık. Ardından Tan'a bu ses kaydını yolladığı için Emine'ye biraz sinirlendik. Peşinden konuşmaya dâhil olan diğer insanların kim olduğunu öğrenmeye çalıştık ve en sonunda Arda'nın Tan'ı birazcık bile hak etmediği konusunda anlaşmaya vardık.

Sonra kız kardeşimin gül gibi suratını ellerimin arasına alıp "Sen çok güzelsin." dedim. "Biliyorsun, değil mi?"

Damarlarında gürül gürül akan Ahu Çiçekli kanıyla başını salladı Tan. "Evet, biliyorum."

Gece'yle ikimiz aynı anda gülüştük. "Harikasın." diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Burnunu çekti. "Ben de sizi çok seviyorum." Sesi hâlâ solgundu, yüzü asıktı ama bunu atlatacağını biliyordum. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Peki, senin neyin var?"

Bu soruyu bana bakarak çatık kaşlarıyla soran Gece oldu. Ona doğru döndüğümde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Benim mi? Bir şeyim yok."

Gözlerini devirdi. "Geldiğimizden beri üç kere ağlayacak gibi oldun, fark etmedim mi sence?" Duraklayıp başını iki yana salladı. "Sen zaten bize hiçbir şeyini anlatma Şafak. Biz sana her şeyimizi anlatalım ama sen sakın bize bir şey anlatma."

Bu ani atağına karşı hazırlıksız yakalandığım kardeşime boş boş bakmayı sürdürdüm. "Sen bana her şeyini anlatıyor musun?"

"Elbette." dedi. "Hayatımda çok fazla bir şey olmaması benim suçum değil."

Bir kere daha burnunu çeken Tan araya girdi. "Ben de size her şeyimi anlatıyorum."

İkisi beklentiyle bana bakmaya başladıklarında ne yapacağımı bilemedim. Zaten kendimi güçsüz hissediyordum. Direnmem çok da mümkün olmadı. Sıkıntıyla yutkunarak "Poyraz'a âşık oldum." dedim. Sesim dudaklarımın arasından titreyerek döküldü. Dördüncü kez ağlamanın kıyısına kadar yürüdüm.

Bu esnada Gece de Tan da gözlerini kocaman açarak "Ne?" diye bağırdılar.

Omuz silktim. "Ama sanırım terk edildim. Hem de daha bir ilişkiye bile başlamadan." Zihnimin zalim bir köşesi bana sert bir bakış attı. *Böyle olacağını bilmiyordun sanki Şafak.*

Müdür yardımcısı Jale Hanım... Biraz salar mısın beni?

"Nasıl ya?" Gece'nin gerçek bir kafa karışıklığıyla sorduğu soruya Tan da bakışlarıyla katıldı. "Şunu bir en başından anlatır mısın? Ne ara ipini çekmeye hazırlandığımız adama âşık oldun, anlamadım ben."

İç çektim, peşinden derin bir de nefes aldım ve her şeyi kız kardeşlerime anlatmaya koyuldum. Poyraz'ın nasıl omzuma sarılıp beni en yakın arkadaşı ilan ettiğini, sonra Hicran'a gidip ben Poyraz'a âşığım dediğimi, havuza düşüşümü, hasta oluşumu, ben hastayken Poyraz'ın bana çorba yapışını ve gözlerimin içine bakarak en sevdiği rengin mavi olduğu söyleyişini... Böyle devam ederek cuma gecesi de olanlar dâhil her şeyi onlara anlattım. Poyraz'ın öpüşündeki ve dokunuşlarındaki tutkudan bahsetmedim tabii. Ama diğer detayları uzun uzun anlatmaktan çekinmedim. En sonunda onlara Poyraz'ın günlerdir beni arayıp sormadığını söylerken gözümden damlayıp elimin üstüne düşen iki damla gözyaşını engelleyemedim.

"Belki başına bir şey gelmiştir." dedi Tan bütün iyimserliğiyle. *Evet, iyimserlik. Ne var?*

"Zannetmiyorum." dedim. "Bunu düşünüp onu aradım, açmadı. Sonra ona iyi olup olmadığını soran, onun için endişelendiğimi söyleyen bir mesaj yolladım. Mesajı bir gün sonra gördü ama cevapsız bıraktı."

"Yarışa mı girdiniz anlamıyorum ki." diye homurdandı

Gece. "Kim dünyanın en değmeyen adamına âşık olacak yarışı..."

Tan'la ikimiz surat asarak birbirimize baktık. Sonra Tan, "Ben seni geçerim." diyerek kaşlarını kaldırdı. "Benim sevdiğim çocuk benim için *'Her şeyiyle çirkin'* dedi. *Her Şeyiyle.*"

"En geri zekâlısını sen bulmuşsun." dedim ve ileri uzanıp kardeşimi yanağından öptüm. "Benim sevdiğim adam da aramızda bir şey olamayacağını söylemek için karşıma bile çıkamadı. Ben de en korkağını bulmuş olabilirim."

Gece sinir bozulmuş bir şekilde gülerken kucağındaki minderle omzuma vurdu. "Aferin size. Aptallar."

Tan bana doğru sırnaşarak "Şu komik fotoğrafını göstersene." dedi. "Gülelim biraz."

Poyraz'ın benim odamda, elinde çiçekli fincanla verdiği pozu kastediyordu. Normalde bu fotoğrafı kimseye göstermezdim ama Gargamel kalbimi kırdığı için bunu hak etmişti. Telefonumu kahve sehpasının üstünden alıp fotoğrafı açtım ve özgürce dalga geçmeleri için kız kardeşlerime uzattım.

Bu esnada kapının açıldığını o tanıdık şıngırtıyla fark ettim. Oturduğumuz yerden giriş kapısı görünmüyordu. Gelen her kimse yaklaşmasını ve aradaki kirişi geçerek kendini göstermesini beklerken kalbim beklentiyle sıkıştı. Fakat boşunaydı.

Gelen Selin'di. Arkadaşımı kirişin yanında gördüğüm anda bugün uğrayacağını söylediğini anımsadım. Onu yine unutmuştum. Sanırım gittikçe kötü bir arkadaşa dönüşüyordum. *Hep senin yüzünden Gargamel.*

İçeri girip neşeyle selam veren Selin bizi görünce duraksadı ve hâlimize uzun bir bakış attı. Tan'la ikimiz birer enkaza benziyor olmalıydık. Gece'yse elinde tuttuğu telefo-

nun ekranına kahkahalar atıyordu. Kafa karıştıran bir manzaraydı. "Neler oluyor burada?" diye sordu.

Gece Poyraz'ın fotoğrafına gülmeye kısa bir ara verip "Bu ikisi aşk acısı çekiyorlar." diyerek bizi işaret etti.

Selin'in gözleri bir an için yuvalarından fırlayacak kadar açıldı. "Aşk acısı mı?" dedi hayretle. "Ertan yüzünden mi?" *Güzelim ne Ertan'ı Allah aşkına ya?*

"Bir de Ertan mı var?" diye sordu Tan şaşkınca.

"Hayır." dedim inleyerek. "Ertan falan yok."

Selin olayı anlamak bir kenara, konudan giderek uzaklaştığı için epey kafası karışık bir hâldeydi. "Kime âşıksın o zaman?"

Arkadaşımın çaresizce sorduğu bu sorunun ardından Gece, "Poyraz Sarıcalı'ya." diye cevap verdi ve elindeki telefonu arkadaşıma uzattı. "Bu adama."

Selin yavaşça bize yaklaştı, telefonu eline aldı ve ekrandaki fotoğrafa bakarken bir anda beti benzi attı. *Her zaman böyle komik görünmüyor Selinciğim, korkma.*

"Bu... Bu adama mı âşıksın?"

Bana kekeleyerek sorduğu bu soru gözlerimi kırpıştırmama sebep oldu. "Evet." dedim. "Maalesef."

Selin, elini kalbine götürdü ve yığılırcasına hemen çaprazımdaki koltuğa çöküverdi. "Şafak..." Sesi neredeyse korku dolu çıkıyor ve beni tuhaf bir şekilde geriyordu. "Sana bir şey anlatacağım ve muhtemelen beni öldüreceksin."

Kaşlarım çatılırken içimde tuhaf bir his peyda oldu. "Ne?"

"Ama sonra ben de seni öldüreceğim." dedi Selin usulca. "Bana hayatında olan bitenleri anlatmayıp bu hikâyenin kötü karakteri olmama sebep olduğun için. Şafak... Seni. Çok fena. Öldüreceğim."

20

Poyraz

Caddede yürüyen insan kalabalığına bakarken ağzımdaki acı tattan kurtulabilmek için sütle yumuşatılmış kahvemden bir yudum aldım ama bu tat benim zihnimde uydurduğum bir şeydi. O yüzden sütün de kahvenin de yardımı olmamıştı. Tıpkı içimdeki kopkoyu hislere yolların, insanların ve sözlerin yardımı olmadığı gibi.

Yine de yüzümü buruşturup kahvemi içmeye devam ettim çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bazı kötü hislerle yaşamayı öğrenmeye gayret ediyordum ve elimden ancak bu kadarı geliyordu.

"Sinirimi bozuyorsun."

Abim Rüzgâr Sarıcalı'nın düz bir sesle söylediği bu iki kelime bakışlarımı caddeden ayırıp ona çevirmeme sebep oldu. Balıkesir'de, şehir merkezinde bir mekândaydık. Buradaki dördüncü günümdü. İlk önce babamın yanına uğramış, biraz çiftlikte takılmış ve bu, içimdeki camı çerçeveyi indirme hissinden kurtulmamı sağlamayınca abimin yanına gelmiştim. Yeğenlerimle vakit geçirmek eğlenceli ve rahatlatıcıydı fakat yine de mutlu bir adam sayılmazdım.

"Dümdüz duruyorum." dedim abime karşılık olarak. Kardeşlerim arasında yaşı bana en yakın olan oydu. Benden sadece iki yaş büyüktü. Dışarıya karşı buz gibi bir adamdı. Tepkileri her zaman ölçülüydü ve herkesle arasına keskin sınırlar çizmeyi severdi. Hemen hemen herkesle. Karısı, yani Melis yengem onun bütün sınırlarını eritmeyi başarmıştı fakat bunu bilenlerin sayısı çok azdı.

"Dümdüz durmuyorsun." derken başını iki yana salladı abim. "Somurtarak uzayda bir kara delik açmak üzeresin. Derdin ne? Dökül bakalım."

Derdimi hatırlayınca göğsümün üstüne çöken yanma hissiyle yutkunmak zorunda kaldım. "Yok derdim falan." diye mırıldanarak elimi göğsüme götürdüm. Sanki bir işe yarayacakmış gibi. Yangına üflemekten farksız bir çabaydı.

Abim ofladı. Onun canını sıktığımı apaçık belli eden bir oflamaydı bu. Öyle ki bir an karşımdan kalkıp gideceğini, beni burada tek başıma bırakacağını düşündüm ama gitmedi. Bunun yerine yeni bir soru sormayı tercih etti. "Adı ne?"

"Ne?"

Şaşkınca sorduğum soruma karşılık küçük bir kahkaha attı. "Oğlum, şu hâline bak. Çarpılmışsın belli ki. Çarpanın adı ne, onu soruyorum?"

Kısa bir an duraklasam da çarpıldığımı inkâr etmeye lüzum görmedim. Fazlasıyla aşikâr olduğunun ben de farkındaydım. Sonuçta ben normal şartlar altında caddenin kalabalığına dalıp giden, durduğu yerde dertlenen, durmadan surat asan bir adam değildim. Bütün bunlar yeni şeylerdi ve hepsinin sebebi tek bir isimde düğümleniyordu.

"Şafak." diye mırıldandım usulca. İsmini anmak bile göğsümdeki yangını harlamaya yetti.

"Hmm..." Abim masanın üzerinden hafifçe bana doğru eğildi. "Ne olduğunu anlatmayacak mısın peki?"

Önümdeki kahve fincanının içine baktım. Sanki orada abime verebileceğim bir cevap varmış gibi. Neler olmuştu? Kendim bile tam olarak neler olduğunu bilmiyordum. Şafak'ın bütün parlaklığıyla hayatımın ortasına düşüşünden sonra neler olup bittiğini ben de pek takip edememiştim. Yine de en başından başlayarak her şeyi olduğu gibi abime anlatmaya koyuldum. Şafak'ın Beşiktaş'taki kulübe gelip beni ofisime kadar takip ettiği günden itibaren bütün deliliklerini sıralamaya başladım. İlk defa olanlardan birisine bahsediyordum ve kapkara ruh hâlime rağmen Şafak'ın yaptıklarını anlatırken ara sıra gülmeden edemiyordum.

Abim de gülüyordu. Hele çalışanlarıma uyku ilacı verişini anlattığımda o kadar eğlenmişti ki yan masada oturan insanların garip bakışlarına maruz kalmıştık. Sonra iş yavaş yavaş eğlenceli kısımdan uzaklaşmaya ve duygular derinleşmeye başladı. En azından benim duygularım derinleşmeye başladı. Abime Şafak'ın kapısına dayanışımdan, onun beni geri çevirmeyişinden bahsettim. Sonra geçtiğimiz cuma gecesi olan doğum günü partimden...

Şafak'ı öpmüştüm. Kendime defalarca kez bana oynadığı oyunlara kanmayacağımı ve ilk adımı onun atmasını bekleyeceğimi söylememe rağmen gözlerime attığı tek bir kırgın bakış, bütün direncimi yerle bir etmişti. Onu öpmemi istediğini biliyordum. O bakış beni ikna etmeye yetmişti. Tek bir bakışla bütün inadım tuzla buz olmuştu. Onu öpmüştüm.

O da beni öpmüştü.

Elimi tutmuştu.

Bütün gece yanımda otururken yakınlığımdan hiç kaçmamıştı.

Gözlerimin içine hep gülümseyerek bakmıştı. *Aramızda bir şey olduğunu zannetmiştim.*

Hikâyenin acıklı kısmına geçmeden önce elimle yüzümü sıvazladım. "Ertesi gün." dedim sıkıntıyla. "Ona çiçek aldım. Rengârenk çiçekler. Seviyor öyle şeyleri. Renkli, parlak, kendisi gibi..." Çiçekçiden elimde pembeli – sarılı bir buketle çıktığımda herkesin bana baktığını hissettiğim anı hatırladım. Az kalsın içeri girip bu buketi bir gazete kâğıdına sarıp saramayacağımızı soracaktım. Fakat sonra, Şafak'ın bu çiçekleri görünce nasıl gülümseyeceğini düşündüm ve diğer insanlar önemini yitirdi.

"Ee?" Abim sırıtarak karşımda oturuyor ve sanki bir pembe dizi izliyormuş gibi beni dinliyordu. Bir tek çekirdeği eksikti. "Sonra ne oldu?"

Ama onun eğlenen tavrına karşılık benim keyfim yine kaçmış, o kötü tat yine ağzımın içini ele geçirmişti. Hevesle pansiyona ilerleyişimi düşündüm. Kapıyı açıp içeri girişimi. İçeri girdiğimde ne yazık ki Şafak'ı bulamamıştım. Onun yerinde başka bir kadın vardı ve tanıdığım biri değildi. Bunu fark edince çabucak çiçek buketini arkama saklayıvermiştim.

"Hoş geldiniz." demişti kadın beni fark ettiğinde gülümseyerek. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Bu esnada masanın üzerine yerleştirdiği bazı süs eşyalarının tozunu alıyor, bana çok da dikkatli bakmıyordu.

"Şafak yok mu?" diye sormuştum.

Bu soruyla birlikte kadın neşeli bir şekilde kıkırdamıştı. "Maalesef onu kaçırdınız. Kendisi şu anda bir randevuda. Ancak birkaç saat sonra burada olur."

Kelimeler hızla gelip kalbime saplanan zehirli oklara benziyordu. İlk anda neler olduğunu anlamamıştım bile.

Vurulduğumun farkında olmadan şaşkın, boğuk bir sesle "Randevu mu?" diye sormuştum.

Kadın gülerek başını sallamıştı. "Evet. Romantik, tatlı bir randevu." Son kelimeleri bana söylemekten ziyade kendi kendine mırıldanıyor gibi bir hâli vardı.

Bu cevaptan sonra sertçe yutkunmuş, kadına bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde dönmüş ve aceleyle pansiyondan ayrılmıştım. Dışarı çıktığım anda kalbime saplanan okların zehirleri kanıma karışmaya başlamıştı. Acıyla yüzümü buruşturduğumu hatırlıyordum. Elimde tuttuğum rengârenk buket birden ağırlaşmaya başlamıştı. Hissettiğim öfkeyle yerleri döverek ilerlerken buketi en yakın çöp kovasına fırlatıvermiştim.

İçimdeki öfkeyi dindirmek için yaklaşık bir saat boyunca nereye gittiğimi bilmeden yürüdükten sonra bu sokakların bana dar geldiğini hissetmiştim. Böylece arabama atlayıp soluğu Balıkesir'de alana dek hiç durmadan sürmüştüm. Şimdi de burada, abimin karşısında oturuyor ve olan biteni ona anlatıyordum.

"O kadar..." Durdum ve o anları tekrar yaşamanın getirdiği öfkeyle hızlı bir nefes aldım. "O kadar sinirliyim ki sanki oturduğum yerde alev alacağım şimdi." Bunu söylemek, içimdeki yangını hiç değilse biraz olsun anlatabilmek iyi hissettirdi.

Bu sırada abim bana boş bir bakış attı. "Sinirli değilsin salak." dedi düz bir sesle. "Kalbin kırıldı."

Gözlerimi kırpıştırarak suratına baktım.

"Her şeye verdiğin ilk tepki öfke oluyor ama bu sadece gerçekten hissettiğin şeyi örtmek için kullandığın bir taktik." Gözlerimi kırpıştırarak ona bakmaya devam ettim. "Eğer sadece sinirlenmiş olsaydın şimdiye kadar çoktan sa-

kinleşmen gerekirdi ama görünen o ki sakinleşmenin yakınında bile değilsin. Yani kalbin kırılmış."

Uzun bir süredir bir psikolog ile evli olmak abimi biraz geliştirmiş gibiydi. Bir süre hiçbir şey söylemeden onun sözlerini değerlendirdim. Öfkemi eşeleyip altına baktım ve orada acıyla sızlayan kalbimi buldum. Kırılmıştı. Abim haklıydı. "Aramızda bir şey olduğunu düşünmüştüm." dedim alçak bir sesle.

"Anlıyorum." diye onayladı abim. "Peki, bunu düşündüğünden Şafak'ın haberi var mıydı?" Hafifçe boğazını temizledi ve kısık bir sesle ekledi. "Öptüğü her kızla ciddi düşünen bir adam olduğun söylenemez çünkü..."

Ona çattığım kaşlarımın altından ters bir bakış yolladım. "Eğer beni öptüğünün ertesi akşamı başka bir adamla randevuya gitmeseydi ona söyleyebilirdim, değil mi?"

Abim dudaklarını büzüp omuz silkti. "Bence bu randevu meselesini biraz abartıyorsun." Cümlesi biter bitmez benim sert ifademle karşılaşınca gözlerini devirdi. "Haksızsın demiyorum." diye belirtti. "Ben olsam ben de çok bozulurdum fakat yine de önce Şafak'la konuşman gerekirdi. Şehri terk edip gitmeden önce yani. Belki de senin zihninde büyüttüğün kadar önemli bir mesele değildir."

Bu sözler hevesle beklediğim umudu bana verirken hafifçe yutkundum ve "Ya öyleyse?" diye sordum. "Ya randevusu benim zihnimde büyüttüğüm kadar önemliyse?"

"O zaman kalbinin kırıklığıyla başa çıkman gerekir." dedi abim. Sesi daha anlayışlı bir tınıya bürünmüştü. "Ama bunu kaçarak yapamazsın. Lütfen başımıza ikinci bir Can Bora olma."

Dudaklarımdan keyifsiz bir gülüş dökülürken kendinden kaçabilmek için diyar diyar dolaşmaya hevesli küçük

kardeşimi düşündüm ve ömrümde ilk defa, onu biraz olsun anlayabildiğimi hissettim. *Gerçekten insanın kalbi kırılınca kaçası geliyormuş.*

"Bak Poyraz." Abim ciddiyetle bana doğru eğildi. "Biz hepimiz hayatla başa çıkabilmek için kendimizce yollar bulduk. Ben herkesten uzak durmayı seçtim, Ayaz kendi ayaklarının üstünde durmaya odaklandı, Can Bora bir motosiklet alıp yollara düşmeye karar verdi ve sen de bu zamana kadar her şeyi yüzeysel yaşamayı seçtin. İnan bana seni yargılamıyorum. Hayatını toparlamaya karar verdiğinde buna sevindiğimi biliyorsun çünkü doğru düzgün hayatlar yaşamayı hak ediyoruz. Görünen o ki sen bu yolda epey aşama kaydetmişsin. Duygusal olarak birine bağlanmaya cesaret edecek kadar büyük bir aşama ve bunun kolay olmadığı biliyorum. Sana tek söyleyeceğim, cesur olmaya devam etmen gerektiği. Kalbin kırılıyor diye vazgeçersen bu zamana kadar yaptıklarının ne anlamı kalır ki?"

Sözlerini ciddiyetle dinledim ve açık yüreklilikle değerlendirdim. İçimde, kendini savunmak için bağırıp çağırmak isteyen o çocuğu sakinleştirdim. Hayatım boyunca kendime *iyi idare ettiğimi* söyleyip durmuştum. Annem ve babam kendi kavgalarıyla o kadar meşgullerdi ki bizi doğru düzgün yetiştirecek zamanları olmamıştı. Sonra annem çekip gitmişti ve babam kırık bir kalple kalakalmıştı. Bütün bunlara rağmen ben, klişe bir psikolojik vakaya dönüşmemeye çalışmıştım. Elimden geleni yapmıştım. İyi idare etmiştim yani.

Ama yeterince iyi olmadığı ortadaydı. Mesela benim yerimde Ayaz olsa bu tepkiyi vermezdi, bunu biliyordum. Ya da öfkesiyle kalbinin kırıklığını birbirinden ayırmayı bilen başka bir adam olsa…

"Ne yapacağım?" diye sordum usulca. Bunu sormak bana utanç veriyordu. Ne yapacağımı bilememek. Doğru olanı seçeceğimden emin olamamak. Kendimi muhtaç hissetmeme sebep oluyordu. Bu hissi hiç ama hiç sevmiyordum.

"Gidip Şafak'la konuş." dedi abim basitçe. "Bütün bu karmaşayı çözmenin tek yolu bu. Yapılabilecek başka hiçbir şey yok, inan bana."

Ona inandım. İnanmak istedim. Böylece tekrar yola koyuldum. Gelişimin aksine dönüşüm daha sakindi, acısını örtmek için öfkeyle köpüren yanım eskisi kadar coşkun değildi ama heyecanım yine yerindeydi. Yol boyunca Şafak'ı ve ona söyleyeceklerimi düşündüm. İhtimaller zihnimde birbirinin ardına sıralandılar. Bazısı kalbimi acımadan un ufak ederken bazısı içimi umutla dolduran ihtimallerdi. Fakat artık biliyordum. Söz konusu Şafak olduğunda karşılaşacağım şey bütün ihtimallerin ötesinde olacaktı. Bana vereceği tepkiyi hesaplamama ya da öngörmeme imkân yoktu. O yüzden düşünüp durmak boşunaydı. Kendimi Şafak'ın insafına teslim etmekten başka çıkar yolum yoktu.

Yol uzadıkça uzadı. Gün akşama döndü, gök kararmaya başladı, usul usul gece çöktü. İstanbul'un ışıkları beni karşıladığında bir parça gevşediğimi hissettim. Az kalmıştı.

Bir an, yine kötü bir sürprizle karşılaşmamak için Şafak'ı arayıp aramamayı düşündüm fakat içimden bir ses arasam bile telefonumu açmayacağını söylüyordu. Zira en son yolladığı mesaja cevap vermemiştim ve Şafak'ın bundan hiç hoşlanmadığına emindim. Bu yüzden arabayı direkt olarak pansiyona sürdüm. En azından beni kapıdan çevirmek için bile olsa benimle konuşması gerekirdi, değil mi?

İstediğim hedefe ulaştığımda saat onu geçmişti. Artık sokaklar daha sakin, hava hepten karanlık, sokak lambala-

rının ışıltıları epey aydınlıktı. Arabamı kulübün önüne park ettikten sonra aşağı atladım, biraz üstüme başıma çekidüzen verip pansiyona doğru yürüdüm.

Işıklar yanıyordu. Zaten Şafak'ın uyuması için epey erken bir saatti. Kapının açık olup olmadığını merak ederek ilerledim ve birkaç merdiveni hızlıca tırmandım. Kapıyı ittiğimde açılmayınca parmaklarım zile uzandı. Şafak'ın beni duyacağından emin olmak için uzun uzun zile bastım. En sonunda kapıya yaklaşan ayak seslerini duyunca elimi geri çekip beklemeye başladım.

Kapı küçük bir ses çıkarıp açılırken kalbim öyle sert çarpıyordu ki bu sesin dışarıdan duyulduğuna neredeyse emindim. Nefesimi tuttum ve Şafak'la göz göze geleceğimiz o kutlu anı bekledim.

Gözleri beni tünelin ucundaki umut ışıkları gibi karşıladı. Gecenin ortasında cam gibi parladılar. Sarı, ince kaşlarının önce hayretle yukarı kalkmasını, sonra güceniklikle çatılmasını izledim. Kollarını birbirine doladı ve omuzlarını dikleştirdi. Çenesini gururla yukarı kaldırdıktan sonra, "Kapalıyız." dedi.

Gülmemek için dişlerimi sıktım. Gözlerimdeki ciddiyet dolu bakışı bozmadan "Neden?" diye sordum. "Randevun mu var?"

Dudaklarını büktü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sorumla birlikte yüzündeki ifade yumuşayınca umutlarımın arttığını hissettim. "Belki." diye mırıldandı alçak bir sesle. Sonra topuklarının üstünde döndü ve pansiyondan içeri yürüdü. Kapıyı açık bırakışını bir davet olarak kabul edip ben de peşinden ilerledim.

O önde, ben arkada mutfağa doğru yürüdük. İçeri girdiğimde buranın son gelişimden bu yana biraz değiştiğini fark

ettim. Artık daha düzenli ve daha güzel görünüyordu fakat değişen detayları yakalamak için vaktim yoktu. Şafak, bu güzellik içinde ocağa doğru yürüdü ve kaynayan çayın altını kapatırken "Neden geldin?" diye sordu.

Ona doğru ağır ağır yaklaşmaya devam ettim. "Saatimi burada unutmuşum." dedim usulca. Uydurulmuş bir bahane olduğu, ona sataşmak için söylendiği sesimden anlaşılıyordu.

"Bıraktığın yerde duruyor." derken bana doğru dönüp kalçasını tezgâha yasladı Şafak. Ben de tam karşısında durdum ve aramızdaki mesafeye tahammül edemediğimi fark edince ona doğru eğilip ellerimi her iki yanından tezgâha dayadım. Böylece yüz yüze geldik ve aramızda sadece bir nefeslik bir mesafe kaldı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde küçük oyunumuzu daha fazla sürdüremeyeceğimi anlayarak hafifçe yutkundum. Aynı saniyelerde Şafak'ın göz bebeklerindeki ifade yumuşadı ve hafifçe titreşti. Sessizlik kaç saniye sürdü bilmiyorum ama beni sakinleştirdi, zihnimi berraklaştırdı ve kırgınlığımı ortaya çıkardı.

"Sana çiçek almıştım." diye fısıldadım aramızdaki boşluğa. "Rengârenk çiçekler."

Dudakları ağlamaklı bir ifadeyle aşağı doğru büküldü. Onu daha önce hiç görmediğim kadar kırılgan görünüyordu. "Öyle mi?"

"Öyle." Sağ elim benden habersiz havalandı ve usulca onun yanağına kondu. Başparmağımla tenini hafifçe okşarken "Ama pansiyona gelince seni bulamadım." dedim. "Arkadaşın buradaydı."

Gözlerini ağır bir hareketle bir defa kırpıştırdı. Kirpikleri birbirine değip ayrıldığında zavallı kalbim sıkıştı. "Biliyorum. Selin anlattı."

Bu sözler tuhaf bir biçimde beni yatıştırdı ve neden içeri girmeme izin verdiğini anlamamı sağladı. Olan bitenden haberdardı demek ki ve hâlâ beni kovalamadığına göre içinde biraz olsun anlayış beslediğini ümit edebilirdim.

Bu anlayışa sığınarak ve daha fazlasını istediğimi bilerek bütün dürüstlüğümle "Kalbim kırıldı." diye fısıldadım. Bir anda ağzım kuruyuvermişti. "Başka bir adamla randevuya çıktığını öğrendiğimde yani. Ben... Aramızda bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerini bir kere daha kırpıştırdı. Bu defa bakışları hafifçe nemlenmişti. Gözyaşı mıydı bu yoksa yeni bir ışıltı mıydı emin olamadım. "Benim de kalbim kırıldı." dedi sakince. "Beni hiç aramadığında. Mesajıma cevap vermediğinde. Ben de aramızda bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Sözleri beni aynı anda hem üzdü hem de gülümsetti. Yanağını okşamaya devam ederken "Özür dilerim." dedim. Sesim dürüst, kalbimin kapıları onun için sonuna kadar açıktı. Bu savunmasızlık hâli beni tir tir titrese de geri adım atmamaya kararlıydım. "Hissettiklerimle ne yapacağımı bilemedim ve soluğu Balıkesir'de aldım. Kalbini kırabileceğimi hiç düşünemedim, üzgünüm. Sakin kalmam ve seninle konuşmam gerekirdi."

Ağır ağır başını sallayarak "Evet." diye mırıldandı. "Öyle yapman gerekirdi. Ama dönmene sevindim."

Eğilip onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum ama önce şu randevu meselesiyle ilgili teselli edilmeye ihtiyacım vardı. Kalbim eskisi kadar kırık değildi, yine de hâlâ acıyordu. "Sen özür dilemeyecek misin?" diye sordum Şafak'a. Kaşlarım masumca yukarı kavislendi. "Bana umut verdikten sonra başka adamlarla randevuya gittiğin için."

Dudaklarına haylaz bir gülümsemenin dolanmasını iz-

ledim. Hemen peşinden gözlerini süzerek "Özür dilerim." dedi. "Aslında o randevuya gitmeyi hiç istememiştim. Selin'in epey önce ayarladığı bir şeydi." Durakladı ve gözlerimin içine temkinli bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum aklından geçenleri bilememenin verdiği huysuzlukla.

"Pekâlâ, şımarmak yok ama..." Duraklayıp alt dudağını hafifçe ısırdı. Bu esnada ben ısrarcı bakışlarımı gözlerinden hiç çekmiyordum. "Ben randevuyu unuttum. Aklımdan çıktı tamamen. O yüzden iptal edemedim. Son anda aklıma gelince de gitmek durumunda kaldım. Ama emin ol, zavallı Ertan'ın çıktığı en kötü randevuydu."

Dudaklarımdan keyifle dökülen kahkahaya bir an için ben bile inanamadım. Bu neşeli sesin sahibi ben olamazmışım gibi geldi fakat bendim. Kollarımda dünyanın en güzel kızını tutuyor ve ona diğer adamları unutturmuş olmanın mutluluğuyla gülüyordum. *Şansına küs Ertan.*

Şafak elini uzatıp kolumu cimcikledi ve benim neşem hızla şaşkınlığa evrilirken "Şımarmak yok dedim." diye ikaz etti.

Elimi uzatıp cimciklediği yeri ovuşturmak istesem de direndim. "Kusura bakma ama şu an bunun önüne geçebileceğimi zannetmiyorum." Genişçe sırıtıp ona doğru biraz daha eğildim ve burnumun ucunu burnuna değdirdim. "Günlerdir işkence çektiğim düşünülürse şu an bunu hak ediyorum. Lütfen bana randevunun ne kadar kötü geçtiğini anlat."

Şafak elini kolumun üstüne koydu, sonra dokunuşu yumuşak bir okşayışla omzuma kaydı. Diğer kolunu da kaldırıp boynuma sarılırken "Çok kötüydü." diye mırıldandı. "Buluşmaya kot pantolonla gittim. O kadar kötüydü."

Kalbim genç bir oğlanın kalbine dönüştü. Heyecan içimi

uğuldatırken "Demek kot pantolon." diye mırıldandım. O rengârenk elbiselerinden birini giymediği için mutluydum. Bir çuval giyse bile çok güzel görüneceğine emindim ama özensizliği hoşuma gitmişti.

"Evet. Sonra bütün akşam Ertan'ın başını şişirdim. Muhtemelen beni eve bırakıp kurtulduğunda rahat bir nefes almıştır."

Eh, bu Ertan'ın aptallığı olurdu ama bu aptallığa minnettardım, o yüzden hiç dillendirmedim. "Buna sevindim." diye mırıldandıktan sonra hafifçe geri çekildim. Bakışlarım yüzünde, parlak gözlerinde, kızarmış yanaklarında, açık renkli çillerinde ve nihayet gül rengi dudaklarında dolaştı. Bu dünyadaki en güzel şey olduğuna emindim ve eğilip onu öperken ikinci defa düşünmedim.

Bana hemen karşılık verdi. Kollarımın arasında eridiğini hissettiğimde ona sıkıca sarıldım. Aramıza giren hiçbir şeyden hoşlanmadığımı anlasın istiyordum. Mesafelerden, insanlardan, yanlış anlaşılmalardan... Hiçbirini istemiyordum. Yalnızca o ve ben. İhtiyacım olan buydu. İstediğim buydu. Aradığım buydu.

Geri çekildiğimde nefesim dudaklarımda yalpalarken "Sadece benim başımı şişirmeni istiyorum." diye mırıldandım. "Seni en sevdiğin elbiselerini giyeceğin randevulara götürmeyi istiyorum. Seni eve bırakan ben olayım istiyorum. Senden hiç kurtulamamak istiyorum."

Kıkırdadı. Hemen peşinden "Olur." dedi tatlı bir sesle. Mayışmış, uysal bir kediye benziyordu. "Bu kadar çok istiyorsan."

Gülerek başımı onun omzuna düşürdüm. Kollarım beline daha sıkı dolanırken kokusunu içime çektim. Ve *onu seviyorum,* diye düşündüm. *Onu ömrümün sonuna dek kollarımın arasında tutmak istiyorum.*

21

"Yani siz şimdi nesiniz?"

Ben çayımdan büyük bir yudum alırken bu soruyu soran tam çaprazımda, Selin ve Çağla'nın arasında oturan Fatoş'tu. Arkadaşlarımın üçü de son iki buçuk saattir benim Poyraz'la yaşadığım fırtınalı aşk hikâyesinin sadık dinleyicileriydi. Bu esnada beraber bir demlik çay ve altı kişilik bir yaş pasta bitirmiştik.

Olan bitenleri arkadaşlarıma anlatmak, kız kardeşlerime anlatmaktan tamamen farklıydı. Kız kardeşlerim küçük bir özetle yetinmişlerdi fakat karşımdaki bu kadınlar aç kurtlar gibi üstüme atılıp detaylar için beni sıkıştırıyorlardı. Hâliyle her şeyi uzun uzadıya anlatmak zorunda kalıyordum. Bazı ayrıntılar üzerine mülahazalar yapmamız gerekiyordu. Ortak bir karara varmamız uzun sürdüğü takdirde meseleyi daha sonra tartışmak üzere erteleyebiliyorduk. Derin analizlerin döndüğü, her mimiğin ve ses tonundaki en ufak değişimlerin bile değerlendirildiği bir toplantıydı. Ve arkadaşlarım her seferinde bana en doğru soruları sormayı başarabiliyorlardı.

Biz şimdi neydik?

Sevgili olduğumuzu düşünüyordum. Hatta buna eminim. Poyraz'ın Balıkesir'den dönüş yaptığı günün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Bu zaman içerisinde beni iki defa akşam yemeğine çıkarmış, bir defa kulübe götürmüş, üç defa da benimle birlikte pansiyonda akşam yemeği yemişti. Aramızda doğal bir iletişim vardı. Beni arayıp o akşam onunla dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda evet demek doğaldı. Beni almaya geldiğinde onu kapıda karşılamak, kollarımı boynuna dolayıp onu öpmek doğaldı. Yemek boyunca birbirimize hayatımıza dair bir şeyler sorarken ve anılarımızı paylaşırken kahkahalar atmak doğaldı. Onu her gördüğümde, bana her yaklaştığında heyecanlanıyordum fakat bu heyecan asla garip hissettirmiyordu. Sanki benim bir parçamdı, onu olduğu gibi kabulleniyor ve kendimi tamamen Poyraz'a bırakıyordum.

Mutluydum.

Poyraz'ın da mutlu olduğunu biliyordum.

Ve bence sevgili olduğumuz ortadaydı.

O yüzden tek omzumu silkerek "Sevgiliyiz işte." diye cevap verdim Fatoş'a. "İlişkimiz var. Poyraz Sarıcalı benim manitam."

Fatoş sıkıntıyla gözlerini devirdi. "Ay ondan mı bahsediyorum ben Şafak? Sevgilisiniz tabii." Masanın üzerinden hafifçe bana doğru eğildi ve gözlerini kısarak suratıma baktı. "Bu iş ciddi bir iş mi, onu soruyorum. Yani âşık mısın bu adama? Deli divane misin? O sana âşık mı? Düğün var mı sence ufukta?"

Arkadaşımın bu beklenmedik soruları sıkıntıyla yüzümü buruşturmama sebep oldu. Şu an içinde bulunduğum ruh hâli bu kadar yumuşak, bu kadar pembe ve bu kadar güzelken asla düşünmek istemediğim şeylerdi bunlar fakat ne

yazık ki düşünüyordum. Düşününce de ağzımda paslı, kötü bir tat peyda oluyordu. Hiç hoşlanmıyordum.

"Bilmiyorum." diye mırıldandım yüzümü fazla düşürmemeye çalışarak. "Yani bence çok da ciddi bir şey değil. Hissettiğimiz çekimle alevlenen bir durum. Ama... Bana âşık olduğunu zannetmiyorum. Hayrandır belki, neden olmasın? Çok hoşlanıyordur."

Çağla o kadar abartılı bir şekilde iç geçirdi ki ona boş bir bakış atmak zorunda kaldım. "Ay neden âşık olduğunu zannetmiyorsun acaba Şafak?" dedi tiz sesiyle. "Başka bir adamla randevuya çıktın zannedince kalkıp Balıkesir'e gitmiş adam. Biraz zorlasak dağları deler, çölleri de aşar yani. Daha ne yapması gerekiyor?"

Bu meselelere dışardan bakıldığında her şeyin çok netmiş gibi göründüğünü biliyordum. Yani hangimiz bir film izlerken ya da bir kitap okurken iki karakter arasındaki bariz duygulara bakıp "Nasıl fark edemiyorlar?" diye düşünmemiştik ki? İş, iki kişinin arasındaki bir meseleye dönüştüğündeyse her şey çok daha farklı bir boyut kazanıyordu. Poyraz bana âşık olduğunu kendisi söylemedikçe diğer insanların bunu haykırmaları hiçbir şey ifade etmiyordu. Kalbinden geçenleri Poyraz'dan başka kimse bilmiyordu çünkü. Herkes bildiğini düşünebilirdi, çıkarımlar yapılabilirdi ama kimse gerçekten bilemezdi. Bu yüzden buna inanmam için Poyraz'dan duymam şarttı.

Peki, duymak istiyor muydum?

Eh, orası biraz karışık bir meseleydi doğrusu ve bu karışıklıkları arkadaşlarımın anlayacağını zannetmiyordum. Onlara Poyraz'ın bu hayattan neler istediğini anlatsam ve benim istediklerimin aynı şeyler olmadığını söylesem beni teselli etmeye girişeceklerini biliyordum. Selin, olaya

inanılmaz derecede romantik yaklaşıp bunların asla sorun olmayacağını söylerdi. Fatoş, ikimizin burç uyumunun bu tür zorlukları aşmamıza yeteceğine dair bir şeyler zırvalardı. Çağla ise küçük bir fırsat gördüğü için hemen bana yeni duyduğu bir tedaviden bahsetmeye başlardı. Fakat ben bunları istemiyordum. Arkadaşlarımın niyetlerinin iyi olduğuna ve beni sevdiklerine tamamen emindim. Ama beni her zaman anlamıyorlardı. Anlamadıkları noktalarda da benim için üzülüyorlardı ki onlara bunu yaşatmayı hiç arzu etmezdim. Hep birlikte mutlu olmamız gereken zamanlardaydık.

Bu yüzden, "Bilemiyorum." dedim. "İşleri akışına bırakmaktan yanayım. Yani bu işin eninde sonunda biteceğini düşünüyorum. Açıkçası çok da uyumlu insanlar sayılmayız... Her şeyin nasıl başladığını düşünsenize. Ve kendimi bu işe çok kaptırırsam bittiğinde de kalbim kırılır ama anın güzelliklerini yaşayıp geleceği çok fazla kurcalamazsam bir sürü güzel anım olmuş olur. Hem ben zaten evlenmeyi düşünmüyorum, biliyorsunuz. O yüzden düğün için endişelenmeye hiç gerek yok."

Üçü de birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler ve suratıma boş bakışlarla baktılar. Her ne kadar kaçınsam da beni yarı kızgınlık, yarı şefkatle teselli etmeye girişeceklerini görebiliyordum. *Bazen en yakın arkadaşlarımı dövmeyi o kadar çok istiyordum ki...*

Neyse ki konuşma daha fazla uzamadan ve arkadaşlarım sözlerimi eşelemeye başlamadan lobideki adım sesleri duyuldu. Kapının açıldığını genelde kapı süsünün şıngırtılarından fark etmem kolay oluyordu ama bu defa kızlardan biri kapıyı açık bırakmış olmalıydı. Başımı girişe doğru çevirdiğimde Poyraz büyük kirişin yanına duruyordu. Yüzünde

bir gülümseme vardı ve kızları görünce kaşları yukarı kavislenmişti.

Onu görmenin içimde başlattığı karnaval inanılmaz derecede coşkuluydu. Öyle ki oturduğum sandalyeden kalkıp ona doğru döndüğümü bile fark edememiştim bu hengâmenin içinde fakat olan buydu. Onu gördüğümde sabit kalma, öylece bekleme, sabretme ihtimalleri var olmuyordu benim için. O bana gelirken benim de ona gitmem gerekiyordu. Aksi takdirde kendimi patlayıp etrafa saçılacakmış gibi hissetmekten alamıyordum.

"Hoş geldin." dedim Poyraz tam karşımda durduğunda.

Gözlerimin içine baktı, hafifçe gülümsedi, ardından ileri uzanıp belimden kavradı ve beklemediğim bir anda beni öptü. Tamamen bir sürprizdi, ben daha sıradan bir karşılama yapacağını düşünmüştüm; yanağıma konan bir buse ya da küçük bir kucaklama gibi fakat o bu yolu seçmişti. Belki o da beni, benim onu özlediğim kadar çok özlemişti. Bu düşünce kalbimin yemyeşil bir çayırda sekerek ve şarkı söyleyerek yürüyen bir avareye dönüşmesine sebep oldu.

Benim için onu öperken misafirlerimi unutmak çok kolaydı. Onların varlığını zihnimden saniyeler içinde silivermiştim. Belki Poyraz da öyle yapmıştı fakat kızlar bizim oldukça farkımızdaydı ve abartılı bir öksürük sesiyle bizi uyaran kişi Fatoş olmuştu.

Poyraz beni yavaşça bıraktı, sonra yüzünde bir gülümsemeyle arkadaşlarıma döndü. Daha doğrusu direkt olarak Selin'e döndü. Ve başıyla bir selam verdi. *Ah, mesele özlemek değilmiş demek ki.*

Selin yüzünde sevimli bir ifadeyle Poyraz'a bakarak "Korkma." dedi. "Artık Şafak'a randevu ayarlamakla uğraşmıyorum. Kötü karakter özelliklerimi geliştirmeye karar

verdim. Yeni hedefim Fatoş'la kocasını ayırmak. Artık yıllanmış sevdalara sataşacağım."

Poyraz neşeli bir sesle güldü. "Kendi adıma sevindim." Sonra Fatoş'a döndü. "Senin için üzgünüm ama eminim üstesinden gelirsin."

Fatoş boş ver dercesine elini havada salladı. "Arada sırada hayatımızda entrika olmazsa sıkıntıdan ölürüz, değil mi?"

Bu sırada Çağla hafifçe boğazını temizleyerek kendisini hatırlattı. Sevgilimle uygunsuz bir tanışma yaşamayan tek arkadaşım o olduğu için kıymetini bildim ve derhâl, düzgünce Poyraz'la onu tanıştırdım.

Poyraz'ın masamıza oturması garipti. Bütün o simsiyah hâliyle ve ciddiyetiyle bizim masamızın genel havasından çok ama çok uzaktı. İlk bir dakika boyunca kimse bir şey söylememiş, herkes tuhaf tuhaf birbirine bakmıştı. Fakat sonra ilk hamle sevgilimden geldi ve kızlara ne işle uğraştıklarını sordu. Zararsız bir konu başlangıcıydı ve akıp giden bir sohbeti öylece başlatıverdi. Arkadaşlarım ona ayak uydurmakta hiç sıkıntı çekmediler, hatta arada Poyraz'ın da güldüğü birkaç mafya şakası bile yaptılar.

Bense tam bir aptal âşık gibi sırıtıp durmaktan öteye gidemiyordum. Poyraz'ın burada, arkadaşlarımın içinde olması, onlarla rahat rahat muhabbet etmesi, bir şeye gülerken bakışlarını bana çevirip gözlerimin içine bakması belki basit bir şey gibi görünüyordu. Fakat kalbime öyle kuvvetli duygular yayıyordu ki elimi göğsüme bastırma ihtiyacı hissediyordum. Bir kedi gibi onun koynuna kıvrılmak istiyordum. Çok geçmeden kızlar teker teker artık gitmeleri gerektiğini söyleyip masadan kalktıklarında akşam yemeği vakti yaklaşıyordu. Poyraz'la beraber onları uğurladık ve nihayet baş başa kaldık.

Kapı süsünün şıngırtısıyla birlikte pansiyonun kapısı kapandığında Poyraz bana döndü. İçinde erimiş altınlar gizleyen koyu renk bakışları sık sık olduğu gibi aheste bir şekilde yüzümü dolaştılar. "Selam." dedi alçak bir sesle. "Nasılsın?"

Aramızdaki bir adımlık mesafe bir anda gözüme çok saçma göründü ve onu yok etmeye karar verdim. Sevgilime yaklaşıp kollarımı onun beline doladım ve başımı geriye atıp gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. "Selam. Harikayım, sen nasılsın?"

Tek elini kaldırıp yüzümü kavradı ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "Seni gördüğüm için mutluyum." dedi. Sözleri hep dolaysızdı. Kendini öyle net bir şekilde açıklıyordu ki bazen buna imreniyordum. Ben de onu gördüğüm için delicesine mutluydum mesela ama bunu onun kadar rahat ve doğal dile getiremiyordum. Benim yaptığım daha ziyade genişçe sırıtmak, ona sokulmak, belki de biraz sataşmak oluyordu.

Başımı onun göğsüne yasladığımda Poyraz'ın eli saçlarımın arasına kaydı. Onu böyle kollarımda tutmaya bayılıyordum. Onu böyle kollarımda tuttuğumda sonsuza kadar böyle kalabilirmişiz gibi hissediyordum. "Aç mısın?" diye sordum. "Yemek yok ama beraber hazırlayabiliriz ya da dışarıdan bir şeyler sipariş edebiliriz."

Fazla düşünmeden "Beraber hazırlayalım." dedi. Bunu seçeceğini nedense biliyordum. Mutfakta bir şeyler yapmaktan hoşlanıyordu. Ben de onunla beraber mutfakta olmaktan hoşlanıyordum. Bana ait yerlerdeki aykırı görüntüsü çok hoşuma gidiyordu. Üzerinde çiçek desenleri olan bıçağımla, pembe renkli doğrama tahtasının üstünde sebze doğraması harika bir görüntüydü mesela. Onu izlediğimi fark edince kirpiklerinin altından bana çapkın bir bakış atması da öyle.

Beraber mutfağa geçtiğimizde Poyraz buzdolabını açıp neler yapabileceğimize baktı. Biraz tavuk, bir paket krema ve seçtiği birkaç sebzeyi çıkarınca ne yapacağına dair yakaladığım ipuçları beni mutfak dolabına yönlendirdi. Şeffaf kavanozda sakladığım pilavlık pirinci çıkarıp bir kaba boşaltırken "Dün yaptığım çorbadan da vardı." diye seslendim Poyraz'a. "Kırmızı tencerede. Çıkartır mısın?"

Birbirimizle uyum içinde çalışıyorduk. Normalde mutfağımı paylaşmayı pek sevmezdim. Ben iş yaparken sakin ama hızlı, aynı zamanda da neşeli olmayı tercih ederdim ve çoğu insan böyle olmazdı. Oysa Poyraz'ın hareketleri benimkilere senkronize olmuş gibiydi. Asla ayağımın altında dolanmıyor, aceleci davranmasa da hızlı çalışmayı başarıyor ve bazen ben şarkı mırıldandığımda bana eşlik ediyordu. Sesi çok güzel sayılmazdı ama ona ait oluşunu seviyordum. Nerede, ne şekilde duyarsam duyayım tanıyacağım tınılar ihtiva etmesini ve kalp atışlarımı hızlandıracak kadar çekici bir ses olmasını seviyordum.

Kendi yemeğini hazırlayıp fırına yolladıktan sonra Poyraz yanıma geldi. Ben bu esnada pirinçlerimi kavurmaktaydım. Tek elini belime koyup beni kendisine doğru çekti ve ben tencereyi karıştırırken saçlarımın arasında öpücükler kondurmak gibi önemli bir meşgale edindi.

Küçük flörtlerin, detone olduğumuz şarkıların ve tanıdık mutfak seslerinin eşliğinde nihayet yemeğimizi hazırlamayı başardığımızda kendimize bir tepsi hazırlayıp lobideki televizyon köşesine geçtik. Ben buraya salon diyordum çünkü bir evin salonunun gördüğü işi görüyordu bence.

Yemeğe başlarken Poyraz'a bugün neler yaptığını sordum. Çalışma saatleri ilginç olduğu için günün hangi vaktinde ne kadar meşgul olduğunu kestirmem zor oluyordu.

Bana anlattıklarını dinleyerek bir gününün nasıl geçtiğine dair bir fikir edinmeye çalışsam da değişkenlik faktörü işi karıştırıyordu.

"Ha bu arada." dedi Poyraz bir anda aklına mühim bir şey gelmiş gibi. "Yarın Cemil Usta, yanına çocuklardan birini alıp buraya gelecek. Şu ikinci kattaki odaların döşemelerini halledebilirler diye düşünüyorum."

Konunun bir anda değişmesiyle şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım ve geldiği nokta karşısında kaşlarım hayretle yukarı kavislendi. Poyraz'la aramızda soğuk rüzgârların estiği günlerde ve onun işlerine taş koymak için var gücümle çalışırken bazen işçilerini çalıp bana yardım etmelerini sağladığım olmuştu. Bu bir sır değildi. Savaşta her yol mubahtır mantığıyla yapılmış bir şeydi. Şimdiyse erkek arkadaşımın bana bunu önermesi biraz garip geliyordu.

"Gerek yok aslında." diye mırıldandım çatalıma bir tavuk parçası takarken. "Ben önümüzdeki hafta bir usta çağıracağım döşemeler için."

Poyraz bana tek kaşını kaldırarak şüpheli bir bakış attı. "Neden Cemil Usta'nın duygularını incitmek istiyorsun kötü kadın? Sana yardım etmek istiyor. Ben de öyle."

Hiç beklemediğim bu saldırı karşısında dudaklarım hayretle aralandı. "Bunu da nereden çıkardın acaba?" diye sorarken gülmemeye çalışıyordum. "Ben kimsenin duygularını incitmeye çalışmıyorum. Sadece... Kendi pansiyonumun tamiratıyla kendim ilgilenebilirim Poyraz. İnceliğin için teşekkür ederim ama yardımına gerek yok. Olursa söylerim."

Sevgilim bana gözlerini kısarak uzun bir bakış attı. "Yani." dedi ağır bir sesle. "Sen beni ve çalışanlarımı sürekli poğaçalar, kurabiyeler, börekler ve limonatalarla besleyebi-

liyorsun ama ben sana hiçbir şekilde yardım edemiyorum, öyle mi?"

"Evet." dedim şımarık bir tavırla. "Ayrıca kusura bakma ama döşemeleri sen döşemeyeceksin. Adamlarına yaptıracaksın." Kısa bir es verdikten sonra alçak bir sesle ekledim. "Tam bir mafya babası gibi."

Poyraz keyifle güldü. "Pekâlâ." diye mırıldanırken kahve sehpasının üzerinde duran bardağına uzanıp bir yudum su içti. "Döşemeleri ben döşersem sana yardım edebilecek miyim deli kadın?"

"Hmm..." Bu mırıldanış dudaklarımdan tam bir cilveyle döküldü. "Becerikliyimdir diyorsun."

Başını salladı. "Seni etkileyebileceğime inanıyorum."

Ona doğru eğilip gözlerinin içine daha yakından baktım. "Beni zaten etkiliyorsun Gargamel. Döşemeleri kendim halledebilirim."

Ben geri çekilmeden Poyraz, dünyanın en tatlı sesiyle, "Lütfen." dedi ve olduğum yerde kalakaldım. "Lütfen Şafak. Böyle şeyler aramızda büyük meseleler olmasın. Sadece sana yardımcı olmak istiyorum. Zaten yapılacak çok az iş kaldı. Biraz destek olmamın neresi yanlış?"

Sözleri kulağıma haklıymış gibi geliyordu fakat her şeyle, her bir küçük detayla o kadar uzun zamandır tek başıma ilgileniyordum ki yardım kabul etmek benim için çok da kolay bir durum değildi. Sanki yenilgiyi kabul etmekmiş gibi hissettiriyordu. Saçmaydı ama yine de böyle düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu yüzden çareyi Poyraz'a sataşmakta buldum. "Önce pansiyonumu tamir etmeme yardım edeceksin, sonra da beni batıracaksın. Doğru mu anladım?"

Tereddütsüzce, "Hayır." dedi. "Pansiyonunu tamir etmene yardım edeceğim ve seni batırmayacağım. Doğrusu bu.

Ama..." Duraklayıp fazla anlamlı bir şekilde iç geçirdi ve cümlesine devam etmedi.

Bütün merakımla, "Aması neymiş?" diye sormam yalnızca iki saniye sürdü.

"Ama sana yardım etmeme müsaade etmeyip kalbimi kırarsan... Söz veremem..." Gözlerinde karanlık bir bakışla bana göz kırptı.

Elimde olmadan neşeyle kıkırdadım. "Yani bana yardım etmek için beni tehdit mi ediyorsun?"

Poyraz çaresiz bir tavırla iç geçirdi. "Hangi yöntemin işe yarayacağını çözmeye çalışıyorum." derken neredeyse masumdu. "Sen kolay bir kadın değilsin, Orman Perisi." Elini uzatıp şefkatle yüzümü kavradı ve yanağımı okşadı. "Sana yardım etmeme izin ver. Lütfen."

Daha fazla itiraz edersem olayı saçma bir noktaya sürükleyeceğimi bilerek iç çektim ve "Tamam." dedim. Alt tarafı ikinci kattaki odaların döşemeleriydi. Sanırım bunun için Poyraz'ın yardımını kabul etmek çok da korkunç bir şey olmazdı. Onu bir anda hayatımda vazgeçilmez bir konuma falan getirmezdi ya da bütün mevcudiyetimi onunkiyle düğümlemezdi, değil mi? Öyle olmasını umdum.

Poyraz mutlulukla gülümsedi ve "Harika." dedi. "O zaman yarın Cemil Usta'yla birlikte geleceğiz."

Hâlâ itiraz etmek için yanıp tutuşuyor olsam da uslu bir kız olup başımı salladım ve sevgilimin gözlerindeki neşeyi yok etmedim. "Ben de size muffin keklerden yapacağım." Bakışlarımı çapkın bir tavırla Poyraz'ın yüzüne çevirdim ve hovardanın teki gibi göz kırptım. "Ahududulu."

Poyraz uzanıp dudağıma küçük bir buse bırakırken keyifle güldü. "En sevdiğim."

22

Poyraz Sarıcalı önce birkaç günlük çalışmayla ikinci kattaki odaların döşemesini halletti, ardından giriş kattaki lavabonun evyesini değiştirme işi üstlendi. Sonra teslimatı yeni yapılan dolapların kurulumunda bana yardımcı oldu. Hemen peşinden, onu kovmama rağmen ben ikinci katın son temizliğini yaparken beni bırakıp gitmedi ve cam silerken de oldukça karizmatik görünebildiğini bana kanıtlamış oldu. Ayrıca onu vileda sopasıyla kovalamaya çalışan sarışın kadınlar karşısında da korkusuz bir duruşu vardı.

Yaptıkları sadece bununla da sınırlı kalmıyordu. Sabah pansiyondan ayrılırken buzdolabının üstündeki alışveriş listesini alıp gidiyor ve akşam elinde poşetlerle dönüyordu. Hemen hemen her akşam yemeğini benimle birlikte, pansiyonda yediği için bunu yapmaya hakkı olduğunu iddia ediyordu. Kendisini öyle akıllıca savunuyordu ki bir süre sonra delirip kolunu ısırmak ya da saçlarını çekiştirmek gibi fiziksel saldırılara geçmek zorunda kalıyordum. Bu da konunun dağılmasına sebep oluyordu.

Adam neredeyse her anımdaydı. Fırsat bulduğu her saniyesini yanımda geçiriyordu. Benimle ilgilenmekten hoş-

landığını gösteriyor ve onunla ilgilenmemi talep ediyordu. Ufak adımlarla hayatımı işgal ettiğini görüyor ve buna rağmen daha fazlasını istiyordum. Daha fazlası herhâlde kendimi Poyraz'a kelepçeleyip onu lavaboya bile tek başına göndermemek olurdu ama yine de... Yine de içimde hep daha fazlasını isteyen ve Poyraz'a asla doyamayan bir canavar büyütüyordum. Bu canavar benim sonum olacak gibi görünüyordu. Bir noktada Poyraz'ı çok sevmekten ölüp gidecektim. Biyolojik sistemim, *'Bir insanı bu kadar çok sevemezsiniz!'* uyarısı verecekti ve yok olacaktım. Arkamdan destanlar yazılacak, aşkım okullarda ibretlik bir hikâye olarak okutulacaktı. Özür dilerim anne.

Şimdi de hiç düşmeyi beklemediğim ilginç bir durumun tam ortasında bulunmaktaydım. Pansiyonun salonunda –buraya neden salon dediğimi daha önce açıklamıştım- büyük koltukta oturuyordum. Diğer uçta Poyraz vardı, ortamızda ise kız kardeşim Tan. Kucağında büyük bir patlamış mısır kovası tutuyordu ve Poyraz'la beraber telefonunun ekranındaki bir şeylere bakmaktaydılar.

"Bu Ezgi işte." dedi Tan sıkıntıyla iç geçirerek. "Çok güzel olmuş, değil mi?"

Kardeşimin Arda yarası henüz kapanmış değildi. Hafiflemişti, artık kan sızdırmıyordu ve çok yakında kabuk bağlayacaktı ama hâlâ gündemindeki en önemli konu buydu. Bu akşam da okulun balosu vardı. Tan, liseyi bir kolejde okuyordu ve bu kolejin öğrencileri sürekli parti yapmayı sevdiği için üniversite sınavı sonuçlarından sonra, son sınıfların ve son sınıfa geçenlerin katıldığı gayriresmî bir *"Liseye Veda, Üniversiteye Merhaba"* balosu düzenliyorlardı. Bence dünyanın en saçma şeyiydi ama gençler bunu epey ciddiye alıyordu.

Tan hariç. O, bu baloya sadece Arda onu davet edebilir diye heyecanla katılmak istemişti. Fakat son olanlardan sonra balo onun için bütün cazibesini yitirmiş, başka bir çocuk tarafından davet edilmiş olsa bile kendini bu eziyete sokmamaya karar vermişti. "Hem hoşlanmadığım bir ortam hem davet eden çocuğa karşı bir şey hissetmiyorum hem de gidersem Arda ve Ezgi'yi bir arada göreceğim. Kusura bakmayın ama canımı bu kadar sıkmayı gereksiz buluyorum." Böyle demişti ve sonra da akşamüstü aniden kapımda belirip geceyi benim yanımda geçirip geçiremeyeceğini sormuştu. Poyraz'la beraber yemek yiyorduk ve kardeşimi içeri davet edip onun için de bir tabak çıkarmıştım. Sonra nasıl olduysa olay, üç kişilik bir pijama partisine dönüşmüştü; ben, Tan ve Poyraz. Dünyanın en tuhaf üçlülerinden biri olacağımızı düşünmüştüm ama şu ana dek her şey oldukça yolunda gitmişti. Yine de kız kardeşimin Poyraz'a balodan fotoğraflar göstermesinde bir parça gariplik var gibiydi.

"Sen daha güzelsin." dedi Poyraz kısık, ciddi bakışlarıyla telefonun ekranına bakarken.

Kız kardeşim neşeyle kıkırdadı ve aldığı iltifatla yanakları pembeleşti. "Sana dünyanın en güzel kızlarından birini gösteriyor olsaydım da böyle söylerdin."

Poyraz sırıtarak "Evet." dedi. "Ama bu durumda dürüstüm."

Önce tatlı bir sesle, "Teşekkür ederim." diye mırıldandı, arkasından sıkıntıyla iç geçirdi Tan. "Keşke Arda da böyle düşünseydi ama ne yazık ki o tam tersine inanıyor."

Sevgilimin bakışları sempati ve teselli doluydu. Onun gibi bir hovardanın nasıl oluyor da bu durumda Tan'ı teselli eden kişi olduğunu anlamıyordum ama bu konuda gayet iyiydi. "Şöyle düşün." dedi Tan'a. "On sene sonra Arda'nın saçları yavaş yavaş dökülmeye başlayacak. Senin çok güzel

ve çok başarılı bir kadın olduğun yaşlarda yani. Yirmi sene sonra ise kafasındaki boşlukları kapatmak için saçlarını tuhaf açılarda taramak zorunda kalacak. Bu esnada sen hâlâ güzel ve başarılı bir kadın olacaksın. Sonra bir gün yolda karşılaşacaksınız ve sen kel kalmış bir adamla birlikte olmadığın için ne kadar şanslı olduğunu düşüneceksin."

Tan neşeyle kahkaha attı. "Ama ya bu sırada kocam da kel olursa?"

"Dua edelim de olmasın." derken sırıttı Poyraz.

Kız kardeşim bana döndü ve "Poyraz abi kelleşmeye başlarsa bu seni üzer mi?" diye sordu. Hazırlıksız olduğum bir soruydu. Bir an ciddiyetle düşündüm ve bundan hiç rahatsız olmayacağımı fark ettim. Yani beni ilk başta etkileyen şeyin Poyraz'ın görünüşü olmadığı ortadaydı. Bizim aramızdaki daha farklı bir şeydi, onu beğenmekten öte bir şey. Poyraz kel kalsa onunla biraz dalga geçerdim belki ama bundan rahatsız olmazdım. Korkunç bir durumdaydım.

"Bilmiyorum." dedim Tan'a dudaklarımı büzerek. "Belki bir gece o uyurken saçlarını kazır ve cevabı öğrenirim."

"Tıraş makinesinin sesi onu uyandırır." diye itiraz etti küçük kardeşim. "Bence saç kremini boşaltıp kutunun içine tüy dökücü krem koymak daha mantıklı bir yol."

Poyraz'ın endişeyle elini saçlarına götürdüğünü fark edince sırıttım. "Korkma aşkım." dedim şımarık bir sesle. "Saçlarına zarar vermeyeceğim. Bir mafya babasıyla bu şekilde uğraşılmayacağını biliyorum."

Gözlerini kısarak bana tehlikeli bir bakış attı. "Ben de bir delinin sözüne çok da fazla güvenilmeyeceğini biliyorum."

Tan bir ona, bir bana bakıp keyifle kıkırdadıktan sonra sırıtarak ekledi. "Birbirinizin karanlık yönlerini benimsemiş olmanız çok harika."

Bu sözler Poyraz'ı gülümsetti. Hâlinden memnun olduğunu gösteren, inanılmaz keyifli bir gülümsemeydi bu. Memnuniyeti gözlerinin içine kadar sızıp oradaki altın parçacıklarını eritiyordu. Beni de öyle. "Sorma." diye mırıldandı Tan'a. "Bu kadının deliliği üstüme sindi."

Aptal bir insan gibi kocaman sırıttım. Kendimi kaptırmamaya çalıştıkça bunu başaramıyor oluşum bana komik geliyordu. Fakat insan aşka nasıl direnirdi, bilmiyordum. Sadece bir gün Poyraz giderse kalbimin büyük bir kısmını da yanında götürmesin diye dua ediyordum.

Bir süre sonra Tan, artık yatması gerektiğini söyleyerek bize iyi geceler diledi. Üst kata, onun için düzenlediğim odasına çıkarken iyi görünüyordu. Biraz kırgın ama yine de iyi. Tam bir savaşçıydı. Ahu Çiçekli en küçük kızıyla iftihar ederdi.

Tan aramızdan kalkınca Poyraz'dan uzakta durmamı gerektirecek hiçbir durum olmadığını fark ederek ona doğru ilerledim ve sırtımı göğsüne yaslayarak kollarıyla beni sarmasına müsaade ettim. "Tan seni sevdi." dedim ılımlı bir sesle. Ama ucundan ufak bir tereddüdün sızmasına engel olamadım.

Poyraz bunu fark etmiş olsa bile keyifle güldü. "Sevmesini beklemiyor muydun?"

"Ondan değil." Dedim ama sonra bu kadar çabuk itiraz ettiğime pişman oldum. Zira aklımdan geçenleri açıklamak fazlasıyla zorlu ve can sıkıcıydı. Keşke sadece Poyraz'a evet demiş olsaydım. "Yalnızca ikinizin lise dedikodusu yapması ilginç geldi, o kadar."

"Hmm." Poyraz, dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı. "Sana bir sır vereyim mi?"

"Evet." dedim hemen hevesle. "Sırlara bayılırım."

"Arda muhtemelen Tan'a tutulmuş hâlde."

Ağzım hayretle kocaman açıldı. "Ne? Bunu da nereden çıkardın?"

Poyraz'ın dudaklarından düşünceli bir mırıltı döküldü. "Erkekler bir kadından hoşlanmadıkları zaman, sadece hoşlanmazlar ve bunu kanıtlamak için kendilerini parçalamaya gerek duymazlar."

"Öyle mi?"

"Evet." derken parmaklarının dışıyla hafifçe kolumu okşadı. "Eğer Arda yalnızca Tan'la ilgilenmediğini söyleseydi ona inanırdım ama bu kadar dramatik bir çıkış şüpheye düşmeme sebep oldu."

Kısa bir an duraklayıp bu sözleri değerlendirdiğimde Poyraz'ın haklı olabileceğine karar verdim. Gerçekten de dramatik bir çıkıştı Arda'nın yaptığı. Ben daha dramatik bir çıkış yapıp topuklu ayakkabımı onun kafasına fırlatmak isterdim ama insanlar bir çocuğu dövmemi pek de onaylamayabilirdi. "Bunu neden Tan'a söylemedin?" diye sordum Poyraz'a. "Sevinirdi."

Poyraz omuzlarını silkti. "Bence Tan, Arda'dan daha iyisini bulabilir." derken sesi neredeyse korumacıydı. "Bir kızdan hoşlandığı zaman bununla baş edebilecek bir adamla tanışacaktır diye umuyorum."

Açıkçası bu konuda onunla tamamen aynı fikirdeydim. Arda, kardeşime ondan hoşlandığını söylemekten korkuyorsa, bunu onun yerine ben yapacak değildim. Üstelik bunlar yalnızca tahmindi. Tan'ı boş yere ümitlendirmek de istemezdim.

Ertesi gün Tan bana Poyraz'ı ne kadar sevdiğinden, ikimiz adına ne kadar mutlu olduğundan bahsedip durdu. Ona göre yılın çiftiydik ve bir arada oluşumuz tam olarak kaderdi.

Bunlardan sadece bana bahsetmekle kalmadı, Gece'yi arayıp ona da uzun uzun anlattı. Bu konuşmanın sonunda Gece de Poyraz'la tanışmak istediğine karar verdi. Bu da içime tuhaf bir sıkıntının çökmesine sebep oldu. Geleceğin belirsizliğinin ve ürkütücü ihtimallerin varlığının verdiği bir sıkıntı.

Garip bir histi ve Tan pansiyondan ayrılıp evine döndükten sonra bile beni rahatsız etmeye devam etti. Hatta bir ara öyle bunaltıcı bir noktaya ulaştı ki bununla tek başıma uğraşmamın haksızlık olduğuna karar verdim. Madem bir sevgilim vardı, tam şu an beni biraz mutlu etmesi, ne bileyim kafamı dağıtıp sıkıntımı uzaklaştırması gerekirdi, değil mi? Elbette dalgalı ruh hâlim adama malum olacak değildi. Beklentilerim yüksek olsa da imkânsız seviyelere henüz ulaşmamıştı. Bu yüzden Poyraz'ın benim sıkıntımı hissetmesini ve bana koşmasını beklemek yerine ona gitmeye karar verdim. Bugün Beşiktaş'taki kulüpte bazı görüşmeler yapacağını biliyordum.

Üstüme mor bir elbise giydim. Bileklerimi rengârenk bilekliklerle süsledim. Abartısız bir makyaj yapıp saçlarımı maşayla biraz dalgalandırdım. Güzel göründüğüme karar verdiğimde ise ayağıma beyaz bez ayakkabılarımı giyip Vosvosuma atladım.

Dürüst olmak gerekirse Poyraz'a doğru ilerlemek bile rahatlatıcıydı. Heyecanım sıkıntımla çarpışıyor ve çarpışmalardan genelde galip ayrılıyordu. Arada sırada kendimi radyodaki şarkıya eşlik ederken bile bulabiliyordum. Alt dudağımı dişlemeyi bırakmam da iyi olmuştu, yoksa yara olacaktı.

Kulübe geldiğimde arabamı otoparka park etmek için valeyi beklemedim çünkü günün bu saatinde her yer boştu. Park alanından kulübe doğru ilerlerken oradaki varlığı-

mı fark eden ilk kişi Burak oldu. Kapının önünde telefonla konuşmaktaydı. Beni görünce telefondaki her kimse onunla hızlıca vedalaştı ve yanıma geldi.

"Hoş geldiniz Şafak Hanım." dedi hoş bir tebessümle. "Poyraz Bey'in haberi var mıydı geleceğinizden?"

"Hoş buldum Burak." Tebessümüne geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hayır, Poyraz'ın haberi yok. Sürpriz yapmak istedim."

Burak'ın yüzünden beni şüphelendiren bir tereddüt geçti. "Anlıyorum." diye mırıldandı alçak bir sesle. "O zaman size küçük bir tavsiye verebilir miyim? Belki sürprizi ertelemek isteyebilirsiniz."

Kaşlarım hızla çatılırken yüzüme külyutmaz bir ifade kondu. "Neden?" diye sordum aceleyle. "Kiminle meşgul şu an Poyraz?" *Kim var içeride Burak, cevap ver bana!* Saçını başını yolmam gereken biri varsa derhâl öğrenmem gerekiyordu.

"Yok yok." Burak'ın itirazı, aklımdan geçenleri anlamış gibi hızlıca döküldü dudaklarından. "Öyle değil. Poyraz Bey meşgul değil. Sadece... Biraz sinirli. Epey sinirli aslında. Üst kata çıkmaya kimse cesaret edemiyor şu an."

Çatılan kaşlarım aynı hızla yukarı kavislendiler. Şaşkınca, "Neye sinirlendi o kadar?" diye sorarken zihnimin bir köşesi sinirli Poyraz'ı hayal etmeye çalışıyordu.

"İş yaptığımız adamlardan birine." dedi Burak yüzünü buruşturarak. "Adamı zor aldık elinden."

Sorsanız ben mafya babası değilim diyor bu adam, inanabiliyor musunuz?

Kısa bir an durdum, düşündüm ve en sonunda, "Sanırım bu riski alacağım." demeye karar verdim. "Çığlık atarsam beni kurtarmaya gelir misin?"

Burak sözlerime güldü. "Size zarar vereceğini zannetmiyorum ama daha sonra sizi yanına gönderdiğim için bana zarar verebilir."

Ona kendimden emin bir ifadeyle gülümseyip göz kırptım. "O zaman söz, eğer sen çığlık atarsan ben seni kurtarmaya geleceğim."

Burak yukarı çıkmak konusunda kararlı olduğumu anlayınca gülümseyerek başını salladı ve yolumdan çekildi. Ben merdivenlere yönelirken iyi şanslar dilemeyi de unutmadı.

Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanıp neredeyse koşarak koridoru geçsem de kapının önüne geldiğimde durakladım. Acaba bu ofise hiç olaysız bir ziyaret yapacak mıydım, merak ediyordum. Nasıl bir giriş yapmam gerektiğini düşünürken dudaklarımı büzdüm. Birden içeri dalıp "Ben geldim!" diye bağırsam Poyraz şaşkınlıkla beni yumruklar mıydı? Keşke yanımda bir sis bombası olsaydı. Kapıyı açıp bombayı içeri atar, Poyraz'ı yeterince şaşırttıktan sonra sislerin arasından belirirdim. İşte bu gerçekten güzel bir giriş olurdu. Fakat ne yazık ki tek yapabildiğim kapıyı tıklatmaktan ibaretti.

İki küçük tıklamanın ardından Poyraz'ın gök gürültüsüne benzeyen sesini duydum. "Defol!"

Bence bu gel demekti. O yüzden usulca kulpu aşağı indirdim ve içeri girdim. Olabildiğince sessiz davranmaya çalışıyordum çünkü Poyraz içeride biri olduğunu ne kadar geç fark ederse o kadar sakinleşebilirmiş gibi geliyordu. Her milisaniye önem arz ediyordu.

İçeri süzülüp kapıyı arkamdan usulca kapattığımda çıkan ses Poyraz'ın dikkatini çekti ve ben daha koca ofisin içinde onun hangi tarafta olduğunu bulamadan "Sana defol dedim Burak!" diye bağırdı.

Sesin geldiği tarafa doğru döndüğümde Poyraz'ın camın önünde olduğunu fark ettim. Bana sırtı dönük bir şekilde dikiliyordu ve ben bu mesafeden bile ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Beni korkutmuyordu. Birazcık gerildiğim doğruydu ama korkmuyordum. Bu yüzden hafifçe boğazımı temizleyip "Burak bu kata çıkmayı düşünmüyor bile." demeyi başarabildim.

Poyraz hızla bana doğru döndü ve bir anda göz göze geldik. Bakışlarını daha önce hiç bu kadar kara gördüğümü hatırlamıyordum. Yüzünün bütün sert hatları öfkenin ateşiyle öne çıkmış vaziyetteydi. Kaşlarını o kadar çatmıştı ki başı ağrıyor olmalıydı. Dudakları sımsıkı birbirine kenetlenmiş hâldeydi ve göğsü hızlı bir ritimle inip kalkıyordu.

"Şafak?" dedi kuru bir sesle. Bağırmıyor oluşunu olumlu bir şekilde yorumladım. Belki beni görmek bile onu sihirli bir şekilde sakinleştirmeye başlamıştı.

"Selam." Dudaklarıma sevimli bir gülümseme kondurdum. "Duyduğuma göre biraz tansiyonun yükselmiş. İyi misin?"

Sanki karşısında beni gördüğüne inanamıyormuş gibiydi. Yüzünde tereddütlü bir ifadeyle birkaç saniye bekledikten sonra, "Şu an iyi bir zaman değil." diye mırıldandı. "Ben..." Sanki kafasındaki düşünceleri bir araya toplayamıyormuş gibi yüzünü buruştururken bakışlarını benden kaçırdı. "Seni bir süre aşağıda misafir etseler ve ben sakinleşip yanına gelsem, olur mu?" Kelimeler ağzından aceleyle, sabırsızlıkla dökülüyordu.

Ona doğru birkaç küçük adım attım ve hafifçe olduğum yerde sallanarak "Burada beklesem olmaz mı?" diye sordum. "Sen sakinleşirken ben şuracıkta dururum. Hiç kımıldamam."

Poyraz gözlerinin kırpıştırırken başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kısa bir an düşündükten sonra iki elimle yüzümü kapatıp "Sana bakmam." dedim ve ardından hızlı bir şekilde döndüm. "Hatta arkamı da döndüm, bak. Sakinleş hadi, bekliyorum."

Bu yaptığım çok da akıllıca sayılmazdı çünkü şimdi Poyraz'ı değil, göz kapaklarımın altındaki tuhaf ışık oyunlarını görüyordum. Karanlığın içinde dalgalanan renkler bana Poyraz'a dair herhangi bir ipucu vermiyordu. Bu da biraz can sıkıcıydı. Zira ne yapmam, ne söylemem gerektiğini nasıl bulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Üstelik Poyraz da konuşmuyordu ve ben uzun süre sessiz, hareketsiz kalabilen bir insan değildim.

"Sakinleşmek için belki sayı saymayı deneyebilirsin." diye önerdim birdenbire. "Mesela Almanca sayabiliriz beraber. Başlıyorum... Eins, zwei, drei, vier, fünf, sechs, sieben, acht, neun..." Duraklayıp yüzümü buruşturdum. "Onu hep unutuyorum. Neydi? Ah, zehn. Evet. Zehn, elf, zwölf, dreizehn..."

Birdenbire üzücü bir yenilgi hissiyle durdum ve ne kadar saçmaladığımı fark ettim. Omuzlarım aşağı düşerken ellerimi gözlerimden çeksem de yüzümü Poyraz'a dönmeye cesaret edemedim. Hâlâ bir şey söylememişti ve muhtemelen, "Bu deli ne yapıyor?" diye düşünmekteydi. *Ben de ne yaptığımı bilmiyorum ki hayatım...*

"Poyraz?" Alçak ve üzgün sesim ofisin içinde dağıldı ama herhangi bir karışık alamadım. Hatta hiçbir ses duyamadım. "Gittin mi?"

Bunu sorduktan sonra eteklerimi uçurarak arkamı döndüğümde boş bir ofisle değil, iki adım ötemde duran Poyraz'ın

koyu bakışlarıyla karşılaştım. Gitmemişti. Hatta biraz öncekine göre çok daha yakınımdaydı, üstelik katbekat durgun görünüyordu. Kısık gözleri gür kirpiklerinin yardımıyla bakışlarını yine sonsuz bir karanlığa çevirmekteydi. Ve ben o karanlığa doğru çekildiğimi, ruhumun ona doğru aktığını hissediyordum.

"Affedersin." diye mırıldandım sessizce yutkunduktan sonra. "Üstüne gelmek istememiştim. Seni bunalttım mı?"

Başını iki yana sallarken "Üstüme gelmedin." dedi. Sesi sakin, hatta neredeyse huzurluydu. Bir an durup hafifçe tebessüm etti. "Aslında iyi ki geldin."

Bu minicik tebessümü benim gülüşlerimin tomurcuklanıp çiçek açması için yeterdi, hatta artardı. Ona doğru bir adım atarken "Öyle mi?" diye sordum. "Sakinleştin mi?"

İleri uzanıp belimi kavradı ve beni kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Kollarının arasındaki sıcaklığa teslim olurken gözlerimi kapatıp ciğerlerimin onun kokusuyla dolmasına müsaade ettim. Başımı boyun boşluğuna yaslayıp ellerimi göğsüne yerleştirdim.

"Sakinleştim." dedi Poyraz usulca. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." derken yerime biraz daha yerleştim. "Almanca saymak her zaman işe yarayan bir taktiktir."

Sevgilim, o çok sevdiğim sesiyle güldü. Dudaklarını saçlarımın arasında hissetmeden önce, "Benim taktiğim sensin." dediğini işittim. "İyi ki geldin."

Başımı birazcık kaldırıp dudaklarımı onun boynuna kondurma arzuma karşı koyamadım. Âşık olduğum tenine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra, "İyi ki." diye tekrarladım. *Asıl sen iyi ki geldin Poyraz. Gelmeseydin ben asla, birini bu kadar sevebileceğimi keşfedemeyecektim. Umarım hiç gitmezsin.*

23

Yavaşlamamız gerekiyordu.

Ama yapamadığımız tek şey buydu. Yavaşlamak.

Pansiyonun açılmasına yalnızca on günlük bir zaman kalmıştı. Her şeyim hazırdı ve son zamanlardaki yardımlarından ötürü Poyraz'a çok büyük bir teşekkür borçluydum. Adeta her detayla benimle birlikte uğraşmış, bana yardım etmek için kendi işinden geride kaldığı bile olmuştu. İlk başlarda bu yardımlara çok direnmiştim. Her şeyi tek başıma yapabileceğim konusunda abartılı bir ısrarım olmuştu fakat sonra bu ısrarın Poyraz'ı üzdüğünü fark etmiştim. Bir şey söylemiyordu ama ben onu pansiyon işlerinden uzak tutmak isteyince yüzü düşüyordu. Etrafa kırık bakışlar atmasına dayanamıyordum. Adam benim bunca yıllık hayatımdaki ilk zaafım olarak baş göstermişti resmen.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki Poyraz'la birlikte bir şeyler yapmak beni dünyanın en mutlu insanına çeviriyordu. Temizlik, yemek, mobilya kurulumu... Ne olduğu hiç fark etmiyordu. Onunla birlikte yaptığım her şeyin inanılmaz bir lezzeti vardı. Her şeyi daha anlamlı, daha güzel, daha parlak hâle getirmeyi başarıyordu. Ve bu bir tür uyuşturucuya ben-

ziyordu. Tıpkı kokusu gibi varlığına da müptela olmuştum. Benden azıcık uzak kalsa yoksunluk çekiyordum.

Bu deliceydi.

Çok tehlikeliydi.

Yavaşlamamız gerekiyordu.

"Neden buradayız?" diye sordum sıkıntıyla iç çekerken. "Kulübünü benim pansiyonumla aynı dönemde açacağını biliyorum, bana son hâlini göstermeye mi karar verdin?"

Poyraz'ın kulübünün de her şeyi tamamdı ve muhteşem bir yer olmuştu. Her yerinden kalite akıyor, lüks dizaynı göz kamaştırıyordu. Bütün ısrarlarıma rağmen Poyraz kulübün ismini İncir Ağacı koymamıştı. Bunun yerine daha romantik bir isim seçmişti; Dark&Dawn. Bana ilk söylediğinde isimle biraz dalga geçsem bile içten içe bayılmıştım, mest olmuştum ve bir an için bu kulübün beni batıracağı gerçeğini bile unutuvermiştim. Ama şimdi açılışa bu kadar az bir süre kala aklımdan çıkmayan, kocaman bir gerçekti bu. İçinde durduğumuz bu göz alıcı, muhteşem kulüp benim biricik pansiyonumu batıracaktı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." dedi Poyraz. Hemen yanımda duruyordu ve tam bir temas bağımlısı olduğu için eli belimdeydi.

"Çok güzel olmuş her şey." diye mırıldandım küskün bir sesle. "Bunları bana göstermen zalimlik değil mi?"

Poyraz sahne tarafında duran bir adama eliyle bir şeyler işaret ederken "Değil." dedi. Sesinden güldüğünü anlayabiliyordum. *Seni hain Gargamel.*

"Senin fikrinin hiçbir önemi yok."

Verdiğim cevabı duyamadı çünkü bir anda müzik başladı. Önce alçak bir ses duyuldu, ardından bu ses hızla yükseldi ve saniyeler içinde şarkı beynimin içini doldurdu. Kendi

sesimi bile duyamayacağım kadar yüksek bir sesti fakat kaliteliydi. İnsanı içine çekiyor, hatta alıp başka bir dünyaya götürüyordu. Aynı anda ışık oyunları da başladığında içeri adeta farklı bir gezegen oldu. Size eğlence, zevk, kahkaha ve şevk vaat eden karanlık ama ışıltılı bir gezegen.

Poyraz diğer kolunu da belime doladı, beni kendine çekti ve önce yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağımın kıyısında, "Gel benimle." dedi. Sesini zar zor duydum ama o zaten elimi tutup beni çekiştirmeye başlamıştı bile.

Onun adımlarını takip edip bu ışıltılı gezegenden ayrılırken neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadığımı hissediyordum. Müzik hâlâ bütün şiddetiyle varlığını sürdürüyordu ama biz çıkışa doğru ilerliyorduk. Önce bir otomatik kapıdan geçip girişteki küçük hole geldik. Kapı arkamızdan kapandığında ses biraz azaldı. Sonra bir otomatik kapıdan daha geçip dışarı çıktık. Poyraz durmadı. Birlikte merdivenlerden indik ve sokağın ortasında durduk.

Poyraz yüzünü bana döndüğünde "Ne var?" diye sordum. "Ne şimdi bu?"

Sevgilim kaşlarını yukarı kaldırdı. "Müziği dinle." dedi usulca.

O anda gözlerim kocaman açıldı. Öyle gürültülü bir yerden dışarı çıktığımda sesin azalmasını elbette bekliyordum, bu doğal bir durumdu. Kapılar kapanmış, gürültünün çok büyük bir kısmı arkamızda kalmıştı fakat dikkat kesilip azalan müzik sesini gerilerde bir yerlerde aradığımda duyduğum şey o kadar silik ve azdı ki hayret bütün ifademi ele geçirdi.

"Şaka yapıyorsun!" diye bağırdım Poyraz'a bakarak. "Hiç ses duyulmuyor!" Duraklayıp gözlerimi kıstım. "Peşimizden müziği kapattırmadın, değil mi adamlarına?"

Poyraz keyifle kahkaha attı. "Hayır, istersen geri dönüp kontrol edebilirsin."

Aslında ona inanıyordum fakat duruma inanmak epey zor geldiği için koşturarak tekrar kulübün otomatik kapılarından içeri girdim. Müzik bütün gürültüsüyle oradaydı. Önce olduğum yerde neşeyle zıpladım, ardından bu sevincimi sevdiğim adamla paylaşabilmek için koşarak dışarı çıktım. Beni sokağın ortasında, onu bıraktığım yerde beklediğini görünce ona doğru koşturdum ve kendimi tutmayı aklımın ucundan bile geçirmeden boynuna atlayıverdim.

Beni yakalayıp sıkıca sarıldığında dudaklarımı dudaklarına sertçe bastırıp geri çekildim. "Nasıl yaptın bunu? Resmen dışarıya bir parça bile ses sızmıyor."

"Yalıtıma biraz daha yatırım yaptım." deyip mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Müşterilerini rahatsız etmeyeceğim."

Mutluluk beni kıskıvrak ele geçirirken onu bir kere daha öptüm. Geri çekildiğimde ise "Peki ya sarhoşlar?" diye sordum. "İçmeyi yeni öğrenen üniversiteli serseriler? Onlar ne olacak?"

Poyraz beni yere indirirken "Burası onlar için değil." diye cevap verdi. "Burası VIP'ler için bir kulüp."

Kaşlarım merakla dalgalandı. "Nasıl yani?"

"Bazen önemli insanların, önemli misafirleri olur." derken ellerimi tuttu Poyraz. "Şehre geldiklerinde onları eğlenecek bir yere götürmek isterler ama her yere götüremezler. Yüksek güvenlikli, tam teşekküllü hizmet veren, kaliteli bir yer olması gerekir. Paparazzilerin uzaklaştırıldığı, olaysız eğlence mekânları... İşte burası o tarz bir yer olacak. Üyelik sistemiyle çalışacağız, hâliyle serseriler kapıdan içeri bile alınmayacaklar ve dediğim gibi, güvenlik çok yüksek düzeyde olacak. Sarhoşları ve üniversite öğrencilerini unutabilirsin."

Her kelimesi kalbimden bir kelebek uçurdu ve onu mutlulukla bezeli bir hayret içinde dinledim. İçimden çığlık atmak gelse de sabretmeyi başardım. Konuşması bittiğinde ise neşeyle kahkaha atarak yerimde zıpladım. "Bu." dedim. "Şimdiye kadar duyduğum en muhteşem plan!"

Poyraz koyu renkli gözleriyle neşemin her anını dikkatle izledi, ardından yüzünde sakin bir gülümsemeyle, "Uzun süredir aklımdaydı ama bu konuda konuşmaya asla yanaşmadığın için sana bir şey söyleyemiyordum." diye açıkladı. "Seni batırmayacağımı söylemiştim."

Ona biraz daha sokulup kollarımı boynuna doladım. "Evet ama daha öncesinde başka şeyler de söylediğin için hangisine inanacağımı bilememem benim hatam sayılmaz."

Dudaklarını şakağıma bastırıp "Ayrıca." diye ekledi. "Eğlenceden yorgun müşterilerim konaklayacak bir yer ararlarsa hemen yandaki pansiyonu tavsiye edeceğim. Söz veriyorum."

O an ona, "Seni seviyorum." demek istedim. Kelimeler dilimin ucuna kadar yürüdü ve gözlerinin içine aşkla baktım fakat zihnimin içini bir anda "YAVAŞLA" uyarıları işgal edince dilim tutuluverdi. En sonunda hafifçe yutkunup "Teşekkür ederim." demeyi başardım. "Harikasın. Sen de ne zaman istersen pansiyonda indirimli kalabilirsin bu arada."

"Biliyorum." derken güldüğünü duydum. Sonra benden hafifçe uzaklaşıp gözlerimin içine baktı. "Hazır harika bir adam olduğumu düşünüyorken senden bir şey isteyeyim mi?"

"İste bakalım."

"Yarın akşam katılmam gereken bir yemek var." dedi. "Benimle gelir misin? Bekâr bir adam gibi tek başıma gitmek istemiyorum."

Bu soruyu sorarken kirpiklerinin altından, dudaklarında çapkın bir gülüşün eşliğinde bakmasa bile teklifini kabul ederdim ama o, vicdansız bir mafya babası olarak bütün silahlarını kullanmaktan çekinmiyordu.

"Resmî bir yemek mi?" diye sordum ve sokağın ortasında değil de pansiyonda olmayı diledim. Çünkü o zaman sevgilimi dilediğim gibi öpebilirdim.

"Sayılır." derken başını hafifçe sağa eğdi Poyraz. "Ayrıca Ayaz da katılacak. Böylece onunla şu ne zamandır ertelediğin tanışmayı da gerçekleştirmiş olursun."

Ayaz gerçekten de bir süredir benimle tanışmak istiyordu. Poyraz bir iki defa bu konuyu açmış, ben de tanışmamızın çok hoş olacağını söylemiş ama bir tarih belirlemeden konuyu değiştirmeyi başarmıştım. Onu yeniden geri çevirirsem çok büyük ayıp edeceğimi biliyordum. Ben de Ayaz'la tanışmak istiyordum esasında. Onu çok merak ediyordum. Sadece dediğim gibi... Çok hızlı gitmekten ve bu rüyanın bitmesinden korkuyordum.

"Harika olur." dedim Poyraz'a. "Bu yemeğe giderken giymeyi planladığım siyah bir elbisem var. Bir mafya babasının yanına çok güzel yakışacağım, hiç şüphen olmasın."

Gülerek elimi kavradı, dudaklarına götürüp üstüne bir öpücük bırakırken "Sen en çok benim yanıma yakışırsın." diye fısıldadı. Sözlerinin kalbimi ona bir kere daha düğümlediğinden habersiz olduğuna emindim.

Beraber pansiyona geçip o akşam neler yiyeceğimize karar verirken içimin kıpır kıpır olduğunu hissediyordum. Uzun zamandır zihnimin kıvrımlarını işgal eden en büyük endişem bir anda ortadan kalkıvermişti. Açıkçası son zamanlarda sık sık, bu iş için Poyraz'la bir orta noktada buluşacağımıza inanmak istiyordum fakat kendi başıma o noktayı

bir türlü bulamıyordum. Şimdi sevgilimin beni hiç yormadan elimi tutup tam da durmam gereken yere çekmesi öyle rahatlatıcıydı ki bir anda tüy gibi hafiflemiştim. Bu da beni olduğumdan daha neşeli, daha geveze ve daha âşık bir hâle getirmişti. Zavallı Poyraz bütün gece çeneme ve ilgime maruz kalacaktı. Bunu çok fazla sorun etmemesini umuyordum.

Ertesi güne ise tenimde dolaşan bir gerginlikle uyandım. Akşama Poyraz'la katılacağım şu yemek, o günkü en büyük gündemimdi. Elbette bu heyecanla tek başıma savaşmak gibi bir niyetim yoktu. Derhâl kız kardeşlerime ve en yakın arkadaşlarıma durumu bildiren bir mesaj yollamıştım. Her biri heyecanıma ortak olmakta hızlı davranmış ve bana ne giyeceğime karar verip vermediğimi, bu yemeğin nerede olacağını ve bu işin nihayet ciddileşip ciddileşmediğini sormaya başlamışlardı.

Sanırım ciddileşiyordu. Zira Poyraz'la –gece kulübündeki birkaç küçük buluşmayı saymazsak- ilk defa birlikte insanların arasına karışıyorduk. Çoğunlukla zamanımızı baş başa ve pansiyon sınırları içerisinde geçirmeyi tercih eden insanlardık. Bundan bir şikâyetim yoktu. Hatta daha uzun bir süre bu şekilde ilerlemekten hoşlanırdım fakat durumlar beklediğimden farklı gelişmişti ve şimdi bir mafya babasının kız arkadaşı olarak boy göstermek zorundaydım. Tatlı bir zorunluluktu. Geleceğe dair bütün korkularıma rağmen beni mutlu eden türden bir zorunluluk.

Gün boyu pansiyonumun genel temizliği ve arkadaşlarımla uzun telefon konuşmaları dışında başka hiçbir şey yapmadım. Kafamın içi akşamki davetle bu kadar doluyken hiçbir mesele dikkatimi on saniyeden fazla çekemiyordu.

Ne giyeceğimi çoktan kararlaştırmış olmama rağmen Poyraz'ın beni almaya gelmesine saatler varken hazırlan-

mak için odama çıktım. Uzun ve rahatlatıcı bir duşun ardından yaptığım küçük cilt bakımı seansı beni epey oyaladı. Ardından hiç üşenmeden saçlarımı kremleyip uzun uzun taradım.

Bu akşam her zamankinden daha güzel, daha çarpıcı olmak istiyordum. Zihnimin telaşlı bir köşesi bu geceyi olduğundan daha anlamlı hâle getirme çabam karşısında baygınlıklar geçirse de ne heyecanıma ne de aşkıma gem vurabiliyordum. Endişelerim çaresizdi. Korkularım da öyle. Hevesim ve heyecanım bütün kontrolü ele geçirmişlerdi.

En sonunda hazırlanmamı bitirdiğimde üzerimde siyah, ince kadifeden bir elbise vardı. Boynuma asılı tek bir incinin eşi olan küpelerim kulaklarımı süslüyorlardı. Dudaklarıma mat kırmızı bir ruj sürüp elbisemin dokusuyla hoş bir uyum yakalamıştım. Saçlarımı güzelce düzleştirmiş, ön kısımları ensemde tokalarla tutturup yüzüme dökülmelerini engellemiştim. Giyeceğim siyah topuklu ayakkabılarımı da seçtikten sonra ayna karşısına geçip çektiğim birkaç fotoğrafı arkadaşlarıma yolladığımda her birinin onayını almak beni mutlu etmişti.

Nihayet pansiyonun zili çaldığında ve Poyraz beni almaya geldiğinde tepeden tırnağa hazır ve saç diplerimden parmak uçlarıma kadar heyecanlıydım. Buna rağmen duruşumu hiç bozmadım, podyumda yürüyormuş gibi asaletle pansiyonun kapısına yürüdüm ve kapıyı açıp sevgilimi karşıladım. Tam olarak aynı anda kalbimin çılgınca atmaya başlaması karşısında ise hiçbir şey yapmadım. Bu hızlı çarpıntılara artık alışmıştım gerçi. Onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Poyraz etraftaysa kalbim gaza basıyordu, yer çekimi kanunu gibi bir şeydi bu.

Karşımda duran adam, tam tahmin ettiğim gibi baştan ayağı siyahlara bürünmüştü. Üstündeki her şey onun için dikilmiş olmalıydı ki her köşesini kusursuzca kaplıyorlardı. Güzelce taranıp ehlileştirilmiş kara saçlarından, altın renkli parıltılar saklayan koyu gözlerine, geniş omuzlarından uzun bacaklarına kadar her detayıyla harika görünüyordu. *Sen en çok benim yanıma yakışırsın,* diye düşündüm ona bakarken. *Her detayınla en çok bana.*

"Muhteşem görünüyorsun." diye fısıldadı Poyraz. Ben onu incelerken onun da bana baktığı gerçeği bir an için aklımdan çıkmıştı. Bu yüzden bu iltifat beni hazırlıksız yakaladı.

"Teşekkür ederim." dedim gülümseyerek. "Sen de harika görünüyorsun."

Sonra bana elini uzattı. Hiç düşünmeden elini tutarken kalbimi ona koşulsuz bir şekilde teslim ettiğimin bir kere daha farkına vardım. Onunla nereye isterse gidebileceğimi, nerede isterse kalabileceğimi düşündüm ve beni bırakıp gittiği o küçük zamanın hatırası göğsümün içinde acıyla kıvrandı. Aynı şeyleri tekrar yaşamanın korkusu dilimi damağımı kuruttu. Bu korkuyla Poyraz'ın elini daha sıkı tuttum.

Arabaya bindiğimizde korkularım, heyecanım, aşkım büyük bir çarpışmaya tutuştular. Bu yüzden Poyraz'ın sorduğu birkaç küçük soruya cevap vermek dışında pek konuşamadım. Konuşmaya kalksam bir noktada kendimi tutamayıp Poyraz'a, "Beni terk etmeyeceğine dair inandığın her şey üzerine yemin eder misin?" diye sormam işten bile değildi. Kendimi tanıyordum.

Neyse ki yolumuz fazla uzun sürmedi. İlk defa geldiğim ışıltılı bir restoranın önünde indiğimizde Poyraz anahtarlarını valeye teslim ettikten sonra yanıma geldi. İçeri girme-

den önce beni durdurup "Orman Perisi." diye fısıldadı. "İyi misin?"

Karmaşamı dışarı yansıttığımdan habersiz olduğum için bu soru karşısında birazcık şaşırsam da Poyraz'ın gözlerine baktım ve ona duyduğum sevginin beni sakinleştirmesine müsaade edip "İyiyim." dedim. "Heyecanlıyım biraz. Her gün bir mafya babasının kız arkadaşı olarak tanıtılmıyorum sonuçta."

Poyraz genişçe gülümsedi. Sonra elimi tutup "Korkma." dedi. "Herkesi büyüleyeceğine eminim." Sonra iç çekip sahte bir sıkıntıyla ekledi. "Umarım fazla büyülemezsin tabii. Sayende kendime dair yeni şeyler keşfediyorum. Mesela ben kıskanç bir adammışım. Hiç haberim yoktu."

Gülerek onun koluna yaslandım. Ve beraber içeri doğru ilerlerken "Sorsaydın söylerdim." dedim. "Mafya babaları hep kıskanç olur."

Restorandan içeri girdiğimizde bir çalışan bizi güler yüzle karşıladı ve çabucak masamıza yönlendirdi. Kocaman, yuvarlak bir masaydı. Bizden önce gelen birkaç kişi çoktan masadaki yerlerini almışlarsa bile en son gelenler biz değildik. Bu beni sevindirmişti.

Bizim geldiğimizi gören esmer, gür saçlı, genç bir adamın sandalyesinden kalktığını fark ettim. Adamın bize gülümseyerek bakışından ve Poyraz'la benzerliklerinden yola çıkarak Ayaz Sarıcalı olduğunu tahmin ettim. Ve haklı çıktım.

"Hoş geldiniz." dedi yanına ulaştığımızda. Önce abisiyle selamlaştı, ardından bana döndü. Yüzünde geniş, onun genç yüzünü çekici gösteren bir gülümseme vardı. "Şafak Hanım. Ben Ayaz, çok memnun oldum."

Ona elimi uzatıp tokalaşırken "Ben de çok memnun oldum." diye karşılık verdim. "Lütfen sadece Şafak de, olur mu? Resmiyete gerek olmadığını düşünüyorum."

Ayaz bu küçük isteğimi memnuniyetle kabul ettikten sonra benim de ona ismiyle hitap etmemi rica etti. Yuvarlak masanın etrafında yan yana oturup hoş bir sohbete başlamadan önce masadaki diğer insanlarla tokalaşıp tanıştım. Heyecanım hâlâ üst seviyede olsa da yerime oturup Ayaz ile muhabbet etmeye başlayınca telaşım azaldı.

"Abim senden çok bahsetti." dedi Ayaz. "Bu yüzden seni çok merak ediyordum ve tanışabildiğimiz için mutluyum."

Poyraz'a göz ucuyla hızlı bir bakış attım. Kardeşinin sözlerinden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yüzünde sakin ve mutlu bir ifade vardı. "Öyle mi?" diye sordum Ayaz'a. "Neler söyledi peki? Eğer deli olduğuma dair bir şeyler zırvaladıysa rica ediyorum ona inanma."

Ayaz keyifle gülerek abisine temkinli bir bakış attı. "Deli demeyelim de şahsına münhasır bir insan olduğundan bahsetti."

Gözlerimi kısarak tekrar Poyraz'a döndüm ve bu yaptığının hiç hoş olmadığını anlatan bir bakış attım. Ne demek istediğimi anladığını biliyordum çünkü ne demek istediğim çok açıktı. Beni ailesine deli diye tanıtmamalıydı. O zaman onlara kendimi nasıl sevdirebilirdim ki?

En büyük silahım olan neşeli tabiatımı kullanmaya karar vererek Ayaz'a döndüm ve konuyu kendimden uzaklaştırıp ona getirerek doğal bir sohbet başlattım. Kısa sürede edindiğim izlenime bakarak Ayaz'la Poyraz'ın birkaç ortak özelliğini ve bir sürü zıt yönünü fark ettim. Ayaz daha yumuşak başlı bir adamdı. Poyraz'ın boş bir noktaya bakarken bile kaşlarını çatmasına sebep olan sert mizacına karşılık kardeşi sık sık gülümsüyordu. Abisi gibi o da kolayca muhabbet kurabilen biriydi. Heyecanlı bir tavrı vardı ama yine de Poyraz kadar kolay sinirlenmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Onu sevmiştim.

Yemeğin güzel başladığını düşünüp keyiflenmeye başladığım sırada masaya beklenen son misafirler de nihayet teşrif ettiler. Assolistlerimiz biri kırklı yaşlarda, diğeri ise benden genç görünen iki kadındı. Abla kardeş olduklarını simalarındaki benzerlikten anlayabiliyordum. Masaya gelip geç kaldıkları için özür dilediler, arabaları arıza yaptığı için binmek zorunda kaldıkları taksinin onları dolandırdığından bahsettikten sonra sırayla diğer misafirlerle tokalaşmaya başladılar.

Bu kadınların kim olduklarını bilmiyordum fakat genç olan, Poyraz'ı gördüğünde ona parlayan bakışlarla bakıp yüzüne cilveli bir ifade kondurunca kim olduklarının bir önemi olmadığına karar verdim. Bu kadın gece boyunca sevgilime bu ifadeyle bakmaya devam ederse yemeğin sonunda o da kim olduğunu şaşırabilirdi çünkü.

Komik tehdidim zihnimin içinde savrulurken bahsi geçen bu kadının Poyraz'a bakmaktan fazlasını yapmaya niyetlendiğini fark ettim. Salınarak bizim yanımıza doğru ilerledi, elini Poyraz'ın omzuna koyup onun yanındaki boş sandalyeye otururken "Poyraz Bey." dedi. Şuh bir sesi vardı ve tınısına bolca cazibe eklemekten kaçınmamış gibi görünüyordu. "Ne zamandır ortalarda yoktunuz. Nerelerdeydiniz?"

Ben kilitlenmiş bir şekilde kadının, sevgilimin omzuna koyduğu eline bakarken Poyraz, "İşler yoğundu Sanem Hanım." diye karşılık verdi. "Nasılsınız?" Sesi gayet ölçülü çıksa da omzundaki o el konusunda herhangi bir şey yapmıyor oluşu içimde bir kibritin çakıp öfkemi tutuşturmasına sebep oldu.

Sanem Hanım'ın, "Çok iyiyim," dediğini işitirken derin bir nefes aldım. Sonra hiç de saklamaya çalışmadan Poyraz'ın önündeki su bardağına elimin tersiyle çarpıver-

dim. Bardak devrilip su sevgilimin dizlerine döküldüğünde Sanem Hanım küçük bir hayretle bağırarak geri sıçradı. Böylece eli, ait olmadığı o yerden yani sevgilimin omzundan ayrılmış oldu. *Kimya dersinde öğrenmiştim, su iyi bir çözücüdür arkadaşlar.*

"Ah, affedersin hayatım." dedim masanın üzerinden bir mendil kapıp Poyraz'ın bacağını kurulamaya girişirken. "Elim çarptı, nasıl olduğunu anlamadım. İyi misin?"

Poyraz'ın koyu renk bakışları kısılarak benim masum yüzümde dolaştı. Ne yaptığımı fark ettiğini biliyordum. Dudaklarını zorlayan çarpık gülümsemesine bakılırsa kucağına dökülen sudan çok da rahatsız değildi. "Sorun değil canım." dedi elimi tutup mendili benden alırken. "Olur böyle kazalar."

Ona genişçe gülümseyerek karşılık verdikten sonra bizi izleyen kadına dönüp kısa bir bakış attım. "Merhaba. Biz tanışmadık sanırım. Ben Şafak, Poyraz'ın sevgilisiyim."

Sanem Hanım'ın yüzünde donuk bir gülümseme belirdi. Mesafeli bir tavırla elini uzatıp kendini tanıttıktan sonra mesajı net bir şekilde almış olacak ki diğer tarafa doğru dönüp masanın öbür yanındaki konuklarla ilgilenmeye koyuldu.

Onun ilgisi bizden uzaklaştığında bakışlarım tekrar Poyraz'a döndü ve bu defa suyun döküldüğü yere, dizlerine bakıp hasarı kontrol ettim. Çok fazla ıslanmışa benzemiyordu, hayatta kalırdı. Bu küçük değerlendirmemin ardından bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda göz göze geldik. Yine gözlerini kısmış, gür kirpikleriyle bakışlarını iyice karartmıştı. İçlerinde parlayan ışıklar tenimi yakacak kadar yoğun ve sıcaktı.

"İyi misiniz Poyraz Bey?" diye sordum alçak bir sesle ve Sanem Hanım'ın şuh hâlini taklit ederek. "Çok şekersiniz, erimemişsinizdir umarım."

Poyraz gözlerini yüzümden ayırmadan bana doğru eğilirken dudaklarında o çapkın gülüşlerinin en güzeli vardı. Bir kolunu boynuma dolayıp yüzümü kavradı. Ardından bunca insanın içinde hiç çekinmeden yanağıma, kulağımın kıyısına uzun bir öpücük bıraktı. Geri çekilirken kopkoyu bir sesle, "Deli kızım." diye fısıldadığını işittim. "Canım benim."

Kalbim duyduğu kelimelerle yine delicesine hızlanırken "Bana böyle şeyler söyleme." diye fısıldadım Poyraz'a.

Benden hafifçe uzaklaşıp gözlerimin içine ciddiyetle baktı. "Neden?"

Yutkundum ve dudaklarımı sarkıtarak "Çünkü o zaman sana kızamıyorum." dedim. "Aklımı bulandırma benim."

Ciddiyeti çabucak dağılan Poyraz gülerek geri çekilirken başparmağıyla yanağımı okşadı. *Canım benim.* Kelimeleri hâlâ kulaklarımda yankılanırken bakışlarında söylediklerinden çok daha fazlasının vaadi vardı. Bu vaatler içimi sıcacık yapıyor, bütün korkularımı bastırıyordu. Poyraz'ın gözlerine baktığım her an mutluluğa, sonsuz bir mutluluğa inanmam kolaylaşıyordu.

"Aklın bulansın." diye mırıldandı Poyraz. "Eğer çok istiyorsan eve gittiğimizde kızarsın."

Sonra sanki alelade bir şey söylemiş gibi önüne dönüp masanın karşı tarafından ona seslenen bir adamla konuşmaya koyuldu. Bense orada, içimde binlerce kez yankılanan tek bir kelimeyle kalakaldım. İki harf, tek hece. Etkisi kalbimdeki bütün diğer duyguları tek hamlede eziverdi. O saniyeden sonra hayatımın bir daha asla aynı olmayacağını hissettim.

Çünkü Poyraz *ev* demişti.

Ve ben bu kelimeyle birlikte ikimizin de aynı yeri düşündüğümüze emindim.

24

Hayatta bazen çok bariz bir şekilde ortada durduğu hâlde göremediğimiz, hesaplaması çok kolay olduğu hâlde hesaplayamadığımız şeyler olurdu. Örnek vermem gerekirse Poyraz Sarıcalı gibi bir adamla, çok güzel bir restorana el ele girersem magazin köşelerine düşmemin beklenen bir durum olduğunu, ardından o magazin köşelerindeki haberimin babamın kulağına gitmesinin kaçınılmaz olduğunu ama bunun benim aklımın ucundan dahi geçmediğini söyleyebilirdim.

Yemeğin üstünden geçen beş günün ardından, artık pansiyonumun açılışı için hazırlıklarımın neredeyse hepsi bitmişti. Bütün davetiyeler gönderilmiş, dekorasyon için her şey alınmış, ikramlıklar konusunda gereken anlaşmalar yapılmıştı. Yalnızca açılış günü geldiğinde her şeyin sorunsuzca ilerlemesi meselesi kalmıştı geriye. Sakin ve huzurluydum. Her şey kontrolüm altındaydı ve bu işi başarabileceğime inancım tamdı. Her şey yolunda gidiyordu.

Ta ki babam, pansiyondan içeri dalıp çatık kaşlarıyla bana bakmaya başlayana kadar. Onu karşımda gördüğüm ilk an çatık kaşlarını fark etmeden genişçe gülümsedim. Son

zamanlarda çok sık görüşemiyorduk çünkü ikimizin de hayatı yoğundu. Günaşırı telefonda konuştuğumuz için uzaklaşmış da sayılmazdık ama yine de onu özlüyordum.

"Baba." dedim neşeyle. "Hoş geldin. Bu ne sürpriz!"

Babam pek de sürprizlerin adamı sayılmazdı. Çatık kaşlarından fark etmeyişim bir kenara, hiç değilse buradan bir ipucu yakalamalıydım, değil mi?

"Pek de hoş gelmedim Şafak." diye karşılık verdi Altan Korel. Öfkesi her zamanki gibi alçak bir tondaydı. Babam çok fazla sesini yükselten insanlardan değildi ama sinirlendiği zaman bunu sesinin tınısından kolayca kavrayabilirdiniz. Ben, her ne kadar önceki birkaç ipucunu gözden kaçırmış olsam da, daha ilk hecesini işitir işitmez babamın öfkeli olduğunu anladım ve kaşlarım şaşkınca havaya kalktı. Sonra onun elindeki dergiyi gördüm. O ana dek hiç aklıma gelmeyen o bariz ihtimal bir anda zihnimde parlayınca yüzümü buruşturmamak için kendimle büyük bir savaş vermem gerekti. Aşk sarhoşu olmanın en kötü yanlarından biri de sevdiğiniz insan dışında kalan bütün dünyanın bulanık bir hâl almasıydı. Normal şartlar altında asla yemeyeceğiniz goller yiyor ve buna şaşırmıyordunuz bile çünkü aklınız âşık olduğunuz kişiyle öylesine meşguldü ki başka bir şey düşünememiş olmanız dünyanın en normal şeyiydi. Kimse size kızamazdı.

"Sanırım o dergide benimle ilgili bir haber var." diye mırıldanırken en sevimli ifademle babama gülümsedim. Aklıma yapabileceğim başka hiçbir şey gelmiyordu.

Babam sakince başını salladı. "Seninle ve hızlı bir çapkın olan yeni sevgilinle ilgili bir haber."

"Ah hayır." dedim başımı iki yana sallayarak. "Sevgilim hızlı bir çapkın değil. O kariyeri bırakalı neredeyse iki sene

oldu." Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez yapılacak en iyi savunmanın bu olmadığını fark ettim ama her şeye fazlasıyla geç kaldığım bir günümdeydim.

Babam kaşlarını daha da çatıp bana ters bir bakış attıktan sonra dergiyi kaldırdı ve "Poyraz Sarıcalı eski günlerine geri mi dönüyor?" diye haberin başlığını okudu. "Gece hayatının en bilinen isimlerinden olan, İstanbul'un en popüler gece kulüplerinden Utopia'nın sahibi Poyraz Sarıcalı, geçtiğimiz günlerde bir iş yemeğinde sevgilisiyle birlikte görüntülendi. Uzun süredir yalnız olduğu bilinen genç iş adamının yanındaki kadının, modelliği geçtiğimiz yıllarda bırakmış olan Şafak Korel olduğu iddia edildi. Samimi pozlarıyla dikkat çeken ikili akıllara iki yeni soru getirdi. Poyraz Sarıcalı eski çapkınlık günlerine geri mi dönüyor, yoksa sonunda gerçek aşkı bulabildi mi?"

Babam sesine hiçbir ifade katmadan haberi okuyup bitirdikten sonra dergiyi bana uzattı. Usulca alıp bize ayrılan küçük haber köşesine baktım. Konulan fotoğrafı görünce elimde olmadan gülümseyiverdim. Yemeğin sonunda restorandan çıkıyorduk. El eleydik ve ben Poyraz'ın söylediği bir şeye gülerken başımı hafifçe onun omzuna doğru devirmiş, elimle yüzümün yarısını kapatmıştım. Mutlu bir andı. Mutlu bir fotoğraftı fakat babamın bu fotoğrafı bu şekilde görmesinin mutlulukla bir alakası yoktu.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı babama çevirdim ve "Açıklayabilirim." dedim.

Tek bir defa başını salladı. "Lütfen."

Dudaklarımı büzüp kısa bir an düşündükten sonra, "Poyraz benim erkek arkadaşım." diye mırıldandım. Zira yapılacak başka bir açıklama bulamamıştım. "Sana söyleyecektim. Gerçekten. Ben sadece... Her şey çok yeni. Ayrıca

pansiyonun işleri son dönemde çok yoğundu, biliyorsun. O yüzden vakit bulamadım. Özür dilerim babacığım, senden saklamak istememiştim."

Babam hayal kırıklığına uğramış gibi derince bir soluk verip başını iki yana salladı. "Gece kulüpleri olan ve çapkınlığıyla nam salmış bir adam için erkek arkadaşım diyorsun." dedi. "Harika."

"Baba..." Oflayarak omuzlarımı düşürdüm. "Bir insanın sadece magazin sayfalarında yazılanlardan ibaret olmadığını biliyorsun. Poyraz iyi bir adam ve ben iyi bir adama erkek arkadaşım diyorum."

Sözlerim onu çok fazla etkilemedi. Gergin bir şekilde lobide volta atmaya başladığında söyleyeceklerinin henüz bitmediğini biliyordum. "Sen modelliğe başladığında en büyük korkum beş para etmez bir hovarda ya da senden yirmi yaş büyük, zengin bir adam tarafından aklının çelinmesiydi. Bu düşünceler yüzünden kaç gece uykusuz kaldığımı bile bilmiyorum ama sen her zaman akıllı bir kız oldun ve kimsenin seni kandırmasına müsaade etmedin. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum." Duraklayıp bana doğru döndü ve yüzüme uzun bir bakış attı. "Ama nihayet modelliği bıraktığında ben de derin bir nefes alıp bu korkularımın boşa çıkışına sevindim derken bir sabah uyanıyorum ve bu haberi görüyorum. Şafak..."

"Baba." dedim bir kez daha. Eğer araya girmezsem tiradına bütün akşam devam edeceğini biliyordum. "Meseleyi benden dinleyecek misin yoksa magazin sayfalarında yazılan saçmalıklarla mı yetineceksin? Ona göre çay suyu koyacağım."

İç geçirip birkaç saniye bekledikten sonra lobiden televizyon köşesine doğru ilerlemeye başladı. Bu, oturup ko-

nuşmayı kabul ettiği anlamına geliyordu. Bu yüzden mutfağa gidip çay demlerken kafamda ona neler söyleyeceğimi şekillendirmeye başladım. Olan biteni anlatacaktım elbette ama bu, kız kardeşlerime anlattığımdan bile kısa bir özet olacaktı. Aklımı bir araya toplayıp olayları hızlıca zihnimin içinde bir sıraya dizdim ve babama söyleyebileceğim çok güzel cümleler seçtim. Poyraz'ın iyi yönlerini vurgulayan, mantıklı bir konuşma tasarlamam zor olmadı. *Sağ olsun sevgilim çok iyi bir adamdır.*

Çaylar hazır olduğunda yanına biraz ev yapımı bisküvi koyup tepsiyi salona taşıdım. Kahve sehpasının üzerine bıraktıktan sonra babamın yanına, hafifçe ona dönerek oturdum ve tatlı bir ifadeyle gülümsedim. Sonra anlatmaya başladım. Poyraz'la nasıl tanıştığımızdan, birbirimizi biraz zorladığımızdan ama bir noktada birbirimizden hoşlanmaya başladığımızdan bahsettim. Anlatmayı en sevdiğim kısım da Poyraz'ın bana sunduğu destekti. Benimle ve pansiyonumla nasıl ilgilendiğinden bahsederken kelimelerim konusunda hiç cimri davranmadım, uzun uzun anlattım. Döşemelerden, dolaplardan, silinen camlardan konuştum.

Babam beni gözlerinde şüpheli bir bakışla dinledi. Onun gözünü boyamanın kolay bir iş olmadığını elbette biliyordum ama beni biraz tanıdıysanız pes etmeyeceğimi anlamış olmalısınız. Elimden gelenden fazlasını yaptım, hatta öyle ki kendi konuşmamın sonunda bir kere daha Poyraz Sarıcalı'ya âşık oldum.

"İşte böyle." dedim tatlı bir sesle. "Poyraz magazin köşelerinde anlatıldığı gibi bir adam değil. Eğer bana inanmazsan Serhan Amca'yla konuşabilirsin. Kendisi Poyraz'ı çok sever."

Babamın kaşları şaşkınlıkla kavislendi. "Bizim Serhan mı?"

"Ta kendisi." Bir gün Serhan Amca'yla Poyraz'ın arkadaşlığının *benim* işime yarayacağını kim tahmin ederdi ki? *Kime niyet kime kısmet.*

Çay bardağındaki son yudumu içtikten sonra uzanıp bardağı tepsiye bırakan babam ciddiyetle bana döndü. "Bak kızım." dediğinde sesindeki sevgiyi sezebiliyordum. "Sakın benim boşa kıskançlıklar yaptığımı düşünme. Seni mutlu edecek bir adamı oğlum olarak kabul etmeye çoktan hazırım. Ben sadece senin üzülmenden, incinmenden korkuyorum. Kalbinin kırılmasını istemiyorum."

Ona gülümsedim ve içtenlikle, "Bunu ben de istemiyorum." dedim. Tamamen dürüsttüm. Poyraz'ın eğer isterse kalbimi ne kadar kırabileceğinin de farkındaydım ama kırmayacağına inanmak istiyordum.

Babam usul usul başını salladı. "Peki, bu iş ne kadar ciddi?"

Sanırım otuz yaşıma çok az bir süre kalmış olmasının bir getirisiydi bu. Herkes benden ciddi bir ilişki bekliyordu çünkü gönül eğlendirme yaşlarımın geçtiğini düşünüyorlardı. Üzücü.

"Bilmiyorum." diye cevap verdim babama. "Şu an bunu düşünmek de istemiyorum açıkçası. Her şeyin bu hâlinden çok memnunum ve böyle kalmasını istiyorum."

Gözlerindeki bakıştan her şeyin böyle kalabileceğine inanmadığı belliydi fakat bunu seslendirip benim moralimi bozmayacak kadar düşünceli bir adamdı. Onun yerine temkinli bir tavırla, "Biliyor mu?" diye sordu. "Senin çocuğunun olmayacağını..."

Babamı dünyada en çok üzen şeylerden biriydi bu mevzu. Bana asla belli etmezdi. Onunla ilk kez paylaştığımda bile karşımda ifadesini korumayı ve hiç üzülmemeyi başarmıştı fakat ben onun sakladığı mimikleri okuyabilecek yaş-

taydım. Üzüldüğünü biliyordum. Endişelendiğini de.

"Evet." Sesim umduğumdan daha alçak çıktı. "Söyledim. İlişkimiz başlamadan söyledim hatta."

Anladığını belirtircesine başını salladı. Sonra gözlerimin içine bakıp "Tek istediğim senin mutlu olman." dedi. "Sana güveniyorum Şafak. Her zaman güvendim. Endişelerimin bununla bir alakası yok, biliyorsun."

"Biliyorum." Ona sevgiyle gülümsedim. "Ben mutluyum baba. Yarın ne olur, bilmiyorum ama şu an oldukça mutluyum."

"Buna sevindim." Elini uzatıp şefkatle yanağımı sevdi. "Ama yine de Serhan'la konuşacağım ve sen de şu Poyraz Bey'i benimle tanıştırırsan memnun olurum."

Poyraz'ı babamla tanıştırmak... Bu devasa bir adımmış gibi geliyordu fakat bundan kaçamayacağımı da biliyordum. "Birkaç gün sonra pansiyonun açılışı var." diye hatırlattım. "Sanırım orada tanışacaksınız."

Elbette babamın ayaküstü bir tanışmayla yetinmeyeceğini biliyordum fakat konunun daha fazla uzamasına müsaade etmeden hızlı davrandım ve onun son zamanlarda neler yaptığını sordum. Babam yaptığı seyahatlerden, bu seyahatlerde tanıştığı insanlardan ve başına gelen ilginç olaylardan bahsetmeyi severdi. Bu yüzden ona son gezisinin nasıl olduğunu sordum, ardından sohbet kendiliğinden akıp Poyraz'dan uzaklaştı.

Babamla geçirdiğim birkaç saat bana iyi geldi. Konuşmamız biraz gergin başlamış olsa bile ve babamın bana dair beslediği endişelerin iki katına çıkmış olduğunu bilsem bile tatsızlıkları geri plana itip güzel şeylere odaklanmayı başardık. En sonunda babam beni iki yanağımdan öpüp açılışta görüşeceğimizi söyleyerek pansiyondan ayrıl-

dığında kendimi iyi hissediyordum. Yine de Poyraz'ı görmeye, olan biteni ona anlatıp biraz hafiflemeye ihtiyacım vardı. Onun babamla tanışmayı sorun etmeyeceğine inanıyordum ama sorup onay almak hiç fena olmazdı tabii.

Şansıma Poyraz bugün pansiyonun yanındaki kulüpte yani Dark&Dawn'da çalışıyordu. Onun da açılış vakti yaklaştığı için günleri biraz yoğunlaşmıştı. Bana on beş dakikasını ayırabileceğini umarak pansiyondan ayrıldım ve aramızdaki kısa mesafeyi tüketip kulübe ulaştım.

Cemil Usta ve çocuklar işlerini bir süre önce bitirdikleri için artık buralarda değillerdi ama yavaş yavaş yeni personel alınmaya başlamıştı. Güvenlik epey yoğun olacağı için etrafta çok fazla güvenlik görevlisi vardı. Tam olarak ne yaptıklarını anlamıyordum ama güvenlik şefinden bir eğitim alma sürecinde olduklarını tahmin ediyordum. Onlara gülümseyerek selam verdikten sonra üst kata çıktım. Poyraz'ın ofisinin kapısını tıklatıp "Gel." sesini duyduktan sonra gülümseyerek içeri girdim.

Sevgilim bütün endamıyla ayaktaydı. Pencerenin önünde durmuş, elindeki bir dosyayı okuyordu. Benim, "Selam." diye cıvıldadığımı işitince bakışlarını bana çevirdi ve gülümsedi. Beni her gördüğünde dudaklarına dolanan tanıdık, samimi bir gülümseyişti bu. Kalbimi erimiş çikolataya çeviriyordu. Hem de her seferinde.

"Selam yavrum. Hoş geldin."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Hoş buldum. Rahatsız etmiyorum ya?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç küçük işim kaldı yalnızca. Mola verebilirim." Eliyle bana kendi ofis koltuğunu işaret edip oturmamı söyledi. "Bir şey içer misin?"

23 Nisan'da belediye başkanının koltuğuna oturan bir ço-

cuk gibi hevesle Poyraz'ın koltuğuna yerleşirken "Yok." dedim. "Babam pansiyondaydı biraz önce. Beraber çay içtik, tıka basa doluyum şu anda."

Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. O an, şu dergi haberini bilip bilmediğini merak ettim. Kendisi için mini buzdolabından bir şişe su çıkarırken "Baban mı geldi?" diye sordu. "Hayırdır? Ne konuştunuz?"

"Magazin sayfalarına düşüşümüzü kutladık." diye cevap verdim sırıtarak. "Haberin var mıydı?"

Poyraz gülerek başını salladı. "Evet." dedi. "Ben de bu sabah gördüm ve sana gösterip göstermemek konusunda kararsızdım. Hoşlanmayacağını düşündüm."

"Babam bu işi senin yerine halletmiş oldu." İç çekip sandalyeyi iki yana döndürmeye başladım. "Çapkın kulüpçünün tekiyle sevgili olduğumu magazin dergisinden öğrenmek onu pek mutlu etmedi."

Kendisinin çapkınlık günlerine dair ne zaman bir şey duysa olduğu gibi yüzünü buruşturdu Poyraz. Şişedeki suyun yarısını tek yudumda içtikten sonra, "Üzgünüm." dedi. "Bir noktada beni çapkın olarak nitelendirmeyi bırakacaklarını umuyorum ama... Bir yandan da sonsuza kadar böyle kalacağından korkuyorum. Yetmiş yaşına geldiğimde ve artık her yanım buruştuğunda bile."

Ona dürüstçe, "Umurumda değil." diyerek gülümsedim. Magazin köşelerinde ondan nasıl bahsettiklerini hiç ama hiç umursamıyordum. "Seni nasıl nitelendirdikleriyle ilgilenmiyorum. Sen şu an yalnızca bana kadar çapkınsın, bunu biliyorum."

Sevgilimin yüzündeki sıkıntılı ifadenin dağılışını ve yerini mutlu bir tanesinin alışını keyifle izledim. "Buna sevindim." diye mırıldandıktan sonra hafif bir endişeyle sordu. "Peki, baban da seninle aynı fikirde mi?"

Değildi fakat Poyraz'ın bu gerçeği, bu kadar yalın bir hâlde bilmesine gerek yoktu. "Eninde sonunda aynı noktaya geleceğimizi düşünüyorum." diye politik bir cevapla karşılık verdim. Sonra da nihayet ağzımdaki baklayı çıkardım. "Onu Serhan Amca'mın güvenilir referansına yönlendirdim ama yine de seninle tanışırsa daha iyi olacağını söyledi."

Usul usul başını salladıktan sonra samimi bir sesle, "Babanla tanışmayı çok isterim." dedi. "Ayrıca tanışmadan önce Serhan'ı arayıp beni babana övdüğüne emin olacağımı da bilmeni isterim."

Neşeyle gülerken içimdeki tuhaf heyecanı bastırmaya çalıştım. Zihnimin bir köşesinde Poyraz ve babam çoktan karşı karşıya gelmiş ve iyi anlaşmaya başlamışlardı bile. Muhteşem bir görüntüydü bu. Gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordum. "Babamın pansiyondan ayrılır ayrılmaz Serhan Amca'mın yanına gittiğine eminim zaten. Onu oraya yönlendirirken içim çok rahattı."

"Sana Serhan'ın arkadaşlığını kazanmamın önemli olduğunu söylemiştim." dedi Poyraz.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım çünkü ben de tam olarak aynısını düşünmüştüm. "Peki, dergideki fotoğrafımız hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarken kaşlarımı kaldırarak sevgilime baktım. "Harika çıkmamış mıyız?"

Poyraz gözlerini kısıp bana kalbimi hızlandıran yoğun bir bakış atarken "Fotoğrafçıyla iletişime geçip fotoğrafın orijinaline ulaşmayı düşünüyorum." dedi. "Tam bir sanat eseri."

Bence bu muhteşem bir fikirdi. Bu fotoğrafı bastırmak, bir çerçeve yerleştirip yatak odamdaki aynanın önüne koymak istiyordum. Bu fotoğrafı telefonumun duvar kâğıdı olarak kullanmak istiyordum. Mutsuz olduğum anlarda bu fotoğrafa bakıp mutluluğu hatırlamak istiyordum.

"Lütfen yapalım bunu." dedim. "Gerçi ben daha dergiyi bile alamadım ama..." Babam getirdiği dergiyi giderken yanında götürmüştü. Şüphelerim haberi Serhan Amca'ya göstereceği yönündeydi.

Poyraz sırıtarak "Ben birkaç tane aldım." diye cevap verdi. Bu esnada telefonu çalmaya başladığında telefonunun ekranına bakıp yüzünü buruşturdu. "Bunu açmam lazım. Dergiler çekmecede. İstediğini alabilirsin." dedikten sonra telefonla konuşmak için ofisin en uzak köşesine yürüdü.

Ofis masasının çekmecelerine bakıp kısa bir değerlendirme yaptıktan sonra dergilerin ilk çekmecede olacağını düşündüm. Tam tahmin ettiğim gibi de çekmeceyi açar açmaz dergilerle karşılaştım. Bir tanesini çekip alırken çekmeceye şöyle bir göz atmadan yapamadım doğrusu. Poyraz'a ait şeyleri incelemeyi hep çok seviyordum ve hayır, bunun yanlış olduğunu da düşünmüyordum. Kitaplığındaki kitapları karıştırmam ya da cüzdanına gizlice bir fotoğrafımı sıkıştırmam gayet normal şeylerdi.

Aldığım dergiyi masanın üstüne bırakırken çekmecedeki minyatür futbol topunu fark edip sırıttım. Poyraz'ın bu ofiste arkadaşlarından biriyle ya da Ayaz'la futbol oynadığını hayal etmek kolaydı. Tıpkı bu oyunun çocukça bir kavgaya dönüşeceğini tahmin etmek gibi... Topu alıp sevgilime atmak ve ona biraz sataşmak niyetiyle elimi çekmeceye attığım sırada gözüme başka bir şey takıldı. Aynı anda kalbimin, ona müteakiben de dünyanın dönüşünün durduğunu hissettim. Parmak uçlarımdan bütün vücuduma tuhaf bir uyuşukluk yayılmaya başladı.

Doğru görüp görmediğimi anlayabilmek için gözlerimi kırpıştırdım ve çekmeceyi biraz daha açtım.

Doğru görüyordum.

Orada gerçekten de kırmızı, kadife bir kutu duruyordu.

Kalbim tekrar atmaya başladığında öyle hızlı çarpıyordu ki Poyraz'ın bu sesi duyup bana döneceğinden korkarak bakışlarımı ona çevirdim fakat bakışları penceredeydi ve hâlâ telefonla konuşmaktaydı. Tamamen görüşmesine odaklanmış durumdaydı, burada neler olduğunun hiç farkında değildi.

Kalbim boğazımda atıyormuş gibi hissederken usulca kutuya uzandım. "Lütfen içindekiler küpe olsun, lütfen içindekiler küpe olsun." diye dualar ederek ve ses çıkarmamaya özen göstererek kutunun kapağını açtım.

İçinde dünyanın en güzel yüzüğü duruyordu.

Ve ben kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

25

Parlak, büyük taşın etrafını küçücük beyaz taşlar çevreliyor, böylece geometrik, hoş bir çiçek motifi oluşuyordu. Işık vurduğunda taşlarla birlikte altının da parıldadığını hayal etmek çok kolaydı. Hem zengin duran hem de zarafet taşıyan bir tasarımdı. Çok güzeldi. Dünyanın en güzel yüzüğüydü. Bir kadının ince uzun parmaklarında ona verilmiş solmayan bir çiçek gibi duracağını ilk bakışta belli ediyordu.

Aşk için tasarlanmıştı.

Çiçekleri seven bir kadın için.

"Abla, bu kurabiye tabağını da şu köşeye koyuyorum, olur mu?"

Tan'ın sesini duyduğumda gözlerimi kırpıştırarak ona döndüm. Günlerdir olduğu gibi yine bir noktaya dalıp gitmiş o malum nesneyi düşündüğümü fark edince sanki birileri aklımdan geçenleri okuyabilecekmiş gibi telaşlanıp yerimde kıpırdandım. "Tamam." dedim kız kardeşime. "Tamam, oraya koyalım."

Bana endişeli bir bakış atıp "Sen iyi misin?" diye sordu.

Aniden gülümsedim. Sanırım bu ürkütücü bir hareketti ama ne yapacağımı bilememiştim. "Çok iyiyim." derken

sesim hafifçe çatladı. "Heyecanlıyım sadece. Sonunda pansiyonumun açıldığına inanamıyorum." *Poyraz'ın bana bir yüzük aldığına inanamıyorum.*

"Ben de ya, ben de!" diye şakıdı Tan. Elindeki tabağı donattığımız ikram masasının üstüne bıraktıktan sonra giydiği haki yeşil elbisenin eteklerini uçurarak kendi etrafında döndü. "Ama her şey o kadar güzel oldu ki... Tıpkı filmlerde görüp çok özendiğimiz o pansiyonlara benzedi. İnsanlar sadece buradaki atmosferi yaşamak ve bu güzel yerde fotoğraflar çektirmek için bile buraya gelecekler. Göreceksin."

Bu sözler üzerine ben de etrafa baktım. Gerçekten her şey çok güzel görünüyordu. Tam olarak aklımdaki gibi yapamadığım birkaç küçük detay vardı sadece. Onları da nazar boncuğu kabul edip bağrıma basmıştım ve kalan her şey içime sinmiş, gönlümdeki en büyük hayallerden biri tam anlamıyla gerçek olmuştu.

"Vallahi çok güzel oldu ya." diye araya giren Gece oldu. Yanında Selin'le birlikte biraz ötedeki çiçekleri düzenliyorlardı. "Ellerine sağlık Şafak. Senden çok iyi iç mimar da olurmuş bak."

Kardeşlerimin iltifatlarına gülümseyerek karşılık verdim. İkisi de bugün erkenden kapımda biterek bana destek olmaya gelmişlerdi. En yakın arkadaşlarım da buradaydı. Çağla mutfakta kalmış birkaç bulaşığı makineye yerleştiriyorken Fatoş televizyon köşesinde pusuya düşürdüğü sevgilimin el falına bakıyordu. Birkaç dakika sonra Poyraz'ın yardım çığlıkları atmaya başlayacağını tahmin edebiliyordum ama öylesine kafası karışık bir hâldeydim ki yerimden kıpırdayamıyordum.

Bu kıpırdayamama hâli zaman geçtikçe ve insanlar yavaş yavaş gelmeye başladıkça azalsa da tam olarak açıla-

bildiğim ve normal enerji seviyeme yükselebildiğim söylenemezdi. Eğer bir noktada babamla Poyraz'ı tanıştırmak durumunda kalmasaydım belki biraz daha toparlayabilirdim kendimi. Ama babam pansiyondan içeri girip beni yanaklarımdan öptükten sonra beklentiyle bana baktığında ve bunu fark eden sevgilim yanımıza gelip kendini ona tanıttığında kafamın içindeki düğümler çoğalmıştı.

Poyraz babama karşı muazzam derecede saygılı ve onun çatık kaşlarına karşı da epey sabırlıydı. Kendini güzelce tanıtmasını, sonra babamla ılımlı bir diyalog kurmasını hayranlıkla izledim. Ben onun babasıyla tanışıyor olsaydım heyecandan çıldırdığım için kesin delicesine saçmalar ve kendimi rezil ederdim. Sonra dönüp Poyraz'ın kollarında hıçkırarak ağlardım. Fakat Poyraz benim kollarımda ağlamayacaktı zira ona karşı önyargılı davranan babamla bile gayet iyi başa çıkabiliyordu. Harika birisiydi.

Mükemmel diyemezdim. Çabuk öfkeleniyordu ve çoğu zaman fevri kararlar alıyordu ama bunların yanında öyle güzel özellikleri vardı ki ona duyduğum sevgiyi bile seviyordum. Böyle bir adamı sevmeyi seviyordum. Bu sonsuza kadar sürsün istiyordum. Hiç değilse ölene kadar.

Sürebilirdi de. Buna inanmak imkânsız değildi. Kalbim inanmaya da hevesliydi fakat korkularım da vardı ve bu korkularla başa çıkma konusunda pek de iyi bir iş çıkartamıyordum. Çabalıyordum. Gerçekten. Fakat henüz doğru savaş taktiğini bulabilmiş değildim.

Herhangi bir savaşta yenilmeye pek alışık olmayan Şafak Korel için kendi korkuları tarafından kuşatılmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edemezdiniz. *Zaten beni ancak ben devirebilirdim. Harika oluyor böyle, aynen devam.*

Sarışın bir gerginlik kütlesi olarak misafirlerimi ağırlama-

ya, onlara gülümseyip pansiyon hakkında söyledikleri güzel sözleri tevazuyla kabul etmeye çalışırken Poyraz'ın bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Gerginliğimi mi fark etmişti yoksa bana evlenme teklifi için an mı kolluyordu, merak ediyordum.

Bir an bunca kalabalığın içinde Poyraz'ın önümde diz çöktüğünü düşününce tansiyonumun düştüğünü hissettim. Toplum içindeki sevgi gösterilerini izlemek beni hep utandırırdı. Yaşamanın ne hâle getireceğini hayal dahi etmek istemiyordum.

Lütfen evlenme teklifi edeceksen de baş başayken et Gargamel. Birazcık hatırım varsa baş başayken edersin, hadi bakalım.

"Küçük bir konuşma yapmayacak mısın?"

Ben, pansiyonun reklamını da yapabilmek amacıyla çağırdığım birkaç modelin güzel köşelerde yüz tane fotoğraf çektirmesini izlerken babam yanıma sokulup bu soruyu sormuştu.

"Konuşma mı?" Sesim tereddütle doluydu. Oysa bir hafta önce bugünü hayal ederken misafirlerime bakarak bu zorlu yola nasıl çıktığımı ve nihayetinde nasıl zafere ulaştığımı anlattığım anlar zihnimde yüksek çözünürlükte oynuyordu. "Yapayım bir konuşma, değil mi?"

Babam gülümsedi ve "Güzel olur." dedi. Sonra pansiyonun farklı noktalarına dağılmış kalabalığa seslenip benim bir konuşma yapacağımı duyurdu. Kızını tanıyor, böyle bir anda gafil avlanmayacağını zannediyordu. *Kızın çok değişti babacığım. Aşk onu çöllerdeki Mecnun'a, dağlardaki divanelere dönüştürdü. Çok üzgünüm.*

Herkesin bakışları bir anda bana dönünce ufak bir panik anı yaşasam da bunu dışarıya yansıtmadım. Genişçe

gülümsemeyi ve misafirlerime bakarak "Öncelikle hepiniz hoş geldiniz." demeyi başardım. Sonra fazla belli etmemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve zihnimin içindeki son mantık kırıntılarına tutunarak konuşmaya başladım. "Bir süre önce büyük bir kariyer değişikliği yapıp bu pansiyonun temellerini atarken heyecanım ve hevesim olabilecek en yüksek seviyedeydi. Kendime inanmakta hiçbir zaman problem yaşamamışımdır, o yüzden bu işi de kotarabileceğimi düşündüm. Acemiliğim yüzünden ara sıra çıkmazlara girsem de büyük bir çabayla ve elbette bolca yardımla buraya kadar gelmeyi başarabildim. Teşekkür etmem gereken çok fazla kişi var. Öncellikle babacığım ve sevgili kız kardeşlerim... Sizlere sahip olduğum için o kadar şanslıyım ki. Benden hiçbir zaman şüphe duymadığınızı biliyorum ve sevginiz için çok teşekkür ediyorum. Sevgili arkadaşlarım Selin, Çağla ve Fatoş... Ne zaman yardıma ihtiyacım olsa ücretsiz çalışan işçilerim olduğunuz için size minnet doluyum. Her biriniz buraya kendi güzelliğinizden parçalar kattınız ve bunun karşılığını size ödeyemem. İyi ki varsınız."

Durdum, cesaretimi topladım ve kalabalığın içinde bana odaklanmış koyu renk bakışları zahmetsizce buldum. Poyraz'ın derinliklerinde altın madenleri gizleyen gözlerine bakıp gülümsediğimde kalp atışlarım hızlandı. Kendi içimdeki bütün o çılgın karmaşaya rağmen sakin ve kuşkusuz bir gülümsemeydi bu. Her köşesi sevgi doluydu.

"Ve Poyraz Sarıcalı." dedim titremeye çok yakın bir sesle. "Desteğin başıma gelen en güzel şeylerden biri. Hayatı senin için zorlaştıran bir kadına bu kadar yardımcı olman da tam bir beyefendi olduğunun göstergesi. Her şey için çok teşekkür ederim." İçimden *canım benim* diye ekledim ve bunu Poyraz'ın duymasını istedim. Sadece onun.

Yumuşak alkış sesleri pansiyonun içini doldururken Poyraz'ın bakışları benim yüzümden bir an bile ayrılmadı. Ben yanıma gelen bir arkadaşıma dönmek zorunda kaldığımda bile onun gözlerinin dokunuşunu tenimde hissetmeyi sürdürdüm. Ta ki olduğum yere gelip etrafımdaki insanlara, "Müsaadenizle sevgilimi beş dakika çalabilir miyim?" dediği ana kadar.

Bir anda eliyle bileğimi kavramış ve beni insanların arasından çekip merdivenlere yönlendirmişti. Giriş katı arkada bıraktığımızda da karşımıza çıkan ilk odanın kapısını açıp beni içeri soktu. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde ona doğru döndüğümde kafam tam anlamıyla çarşamba pazarına dönmüş hâldeydi. Yüz yüze geldiğimizde Poyraz'a neden böyle davrandığını sormaya hazırlanıyordum ki o benden önce hareket etti.

"Sorun ne?" diye sordu bana.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sorun mu?"

Poyraz, "Evet." dedi. "Birkaç gündür gerginsin ama açılıştan dolayı olduğunu düşünüyordum ve her şey iyi giderse bu gerginliğin geçeceğine inanıyordum ama geçmiyor. Aksine artıyor. Lütfen söyle. Sorun ne?"

"Ah." Dudaklarımdan şaşkınca dökülen tek hece bu oldu. Poyraz'ın her şeyi bu kadar fark edeceğini hiç düşünmemiştim ama fark etmişti ve şimdi oldukça endişeli görünüyordu. Bakışları tedirginlikle yüzümü arşınlıyor, neredeyse ürkek bir ifadeyle çatılan kaşları onu savunmasız gösteriyordu. Üstelik benden ciddi bir cevap bekliyordu. Şu an bunu konuşmak için en doğru anda olmadığımızı biliyordum ama artık dayanamayacağımı hissediyordum. Kafamın içindeki karmaşa o kadar çoğalmıştı ki artık hiçbir şeyi erteleyemezdim. Bunun yanı sıra kendimi nasıl açıklayabileceğime dair

tek bir fikrim dahi yoktu. Yine de bir gayretle konuşmaya başladım.

"Karışık bir kuru yemiş kâsesi düşün." dedim Poyraz'a ciddiyetle. "İçinde bir sürü çeşit var. En güzelleri bademler, Antep fıstıkları, kajular... Sen kâseyi alınca önce en güzellerini yemek istersin, değil mi? Ama en güzellerini çabucak yiyip bitirirsen ne olur Poyraz? Geriye sadece leblebiler kalır." Durdum ve ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerimi kırpıştırdım. "Leblebilerden sıkılırsın." derken sesim titredi. "Bademleri özlersin. Kâsede kalanlar sana yetmez ve yemeyi bırakırsın çünkü en güzelleri çabucak tüketmişsindir."

Poyraz kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı. Birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Kuru yemiş kasesinin bir metafor olduğuna inanıyorum." dedi. "Ya da gerçekten bademler bittiği için üzgünsün... Anlamıyorum Şafak. Lütfen bana sorunun ne olduğunu, olduğu gibi söyle. Çözmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, söz veriyorum."

Samimiyeti kalbimi eritecek kadar sıcaktı. Bu da içimdeki ızdırabı çoğaltıyor ve ağlamak istememe sebep oluyordu. Metaforların, daha doğrusu kuru yemişlerin bana bir yardımı olmayınca aklımdakileri direkt bir şekilde söylemeye karar verdim ama önce oturmam gerekiyordu.

İçine daldığımız oda pansiyondaki iki yataklı odalardan birisiydi. Aralarında kısa bir mesafeyle yan yana konulmuş tek kişilik iki yataktan birine oturdum. Poyraz da sesini çıkarmadan geçip tam karşıma oturdu. Önce onun gözlerinin içine baktım, ardından bakışlarımı kaçırarak "Yüzüğü gördüm." diye fısıldadım. "Bana evlenme teklifi edebileceğini düşündüm ve bunun aceleye gelen, sonradan pişman olabileceğin bir karar olmasından korktum."

Cümlelerim bittikten sonra Poyraz'a temkinli bir bakış attığımda kaşlarının hafifçe çatıldığını gördüm. Gözlerini yüzümden ayırmadığı için bakışlarımı hemen yakalamış, sonra da kendisine esir etmişti.

"Yüzüğün ilginç bir hikâyesi var aslında." diye mırıldandı. "Dinlemek ister misin?"

Sesli bir cevap vermek yerine usulca başımı salladım.

"Her şey pansiyona gelip arkadaşlarınla tanıştığım gün başladı." dedi. "Geldiğimde pansiyonun kapısı açıktı. Merdivenleri tırmanıp içeri girerken ayakkabımın bağcığının çözüldüğünü fark ettim. Bir iki adım sonra eğilip bağcığımı bağlarken içerdeki konuşmaları işittim. Arkadaşın sana ilişkimizin ciddi olup olmadığını soruyordu, sen de her yerinden telaş taşan bir sesle ciddi olduğuna inanmadığını söylüyordun."

Dudaklarım hayretle aralanırken yüzümü acı çektiğimi gösteren bir ifade kapladı. Poyraz'ın bunu duymuş olması korkunç bir şeydi. Kalbimi kıran bir şeydi. Hemen atılıp bir açıklama yapmak, neden öyle söylediğimi ona anlatabilmek istedim fakat Poyraz elini uzatıp beni durdurdu.

"Sakin ol." dedi. "Benimle gönül eğlendirdiğini falan düşünmüyorum. Yani kısacık bir an bunu düşündüm tabii ama sonra fevri davranmamaya karar verdim. Seni böyle şeyler söylemeye iten sebebin ne olabileceğini düşündüm ve bana güvenmiyor oluşunun çok da mantıksız olmadığı sonucuna ulaştım. Dürüstçe söylemem gerekirse buna hakkın vardı."

Poyraz beni konuşturmasa da itirazımı göstermek için başımı iki yana salladım. Hem de şiddetle. Ona güvenmeyişim diye bir şey söz konusu bile değildi.

"Bunu büyük bir soruna dönüştürürsem seni kaybedeceğimi biliyordum." dedi Poyraz. "Ama seni kaybetmek iste-

miyordum. İstemiyorum. O yüzden sana, ikimiz hakkında ciddi düşündüğümü anlatacak bir şeyler aradım ve kendimi bir anda kuyumcuda, yüzük seçerken buldum." Duraklayıp utangaç bir edayla güldü. "Sonra Ayaz'la buluşup olan biteni anlattığımda bana sakin kalmanın böyle bir şey olmadığını söyledi. Evlilik teklifinin çok büyük bir adım olduğunu ve bu aşamada böyle bir adımın seni korkutabileceğini, başka bir yol izlemem gerektiğini söyledi. Bu işlerde benden daha aklı başında bir insan olduğu için onun tavsiyesini dinlemeye karar verdim ve o yüzük için doğru zamanı beklemeye başladım. Bu sırada da benim için ne kadar değerli olduğunu ve bana güvenebileceğini sana gösterebileceğim yollar aradım. Küçük şeyler. Zaten yapmak istediğim, içimden gelen şeyler. İşlerin iyi gittiğini düşünüyordum."

Gözlerim o kadar dolmuştu ki karşımdaki adamı bir bulanıklık olarak görüyordum. Kalbimdeki acı beni iki büklüm etmek üzereydi ve gözlerimi kırpıştırdığım anda ağlayacağımı biliyordum. "Poyraz." dedim boğuk bir sesle. "Öyle değil. Sana güveniyorum elbette. Böyle düşünmene sebep olduğum için çok üzgünüm, bunu hiç hak etmedin. Özür dilerim."

Poyraz oturduğu yerden hızlı bir şekilde kalkıp tam önümde diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına alıp "Ağlama." diye fısıldadı. "Lütfen. Seni ağlatmak istemedim." Parmakları yanağıma süzülen yaşları temizlerken, "Bana sorunun ne olduğunu söyle." dedi. "Senin için çözeceğim, söz veriyorum."

Kendime sakladığımı zannettiğim endişelerin Poyraz'daki yansımalarıyla yüzleşmek beni sarsmıştı. Artık ondan bir şey gizleyebileceğimi ya da onu geçiştirebileceğimi zannetmiyordum. En başından beri bunu yapmam gerektiğini

şimdi görebiliyordum. Bu yüzden konuşma sırası bendeydi ve bu konuşmayı yapmanın ne kadar zor olduğunun hiçbir önemi yoktu.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldıktan sonra Poyraz'a baktım. "Benim çocuğum olmayacak." dedim. "Ben bunu kabullendim. Zor oldu ama sanki ben hiç araştırmamışım, hiç soruşturmamışım gibi bana tedavilerden bahseden insanlara gülümsemeyi, benim aklıma gelmeyecekmiş gibi bana evlat edinmemi önerenlere başımı sallamayı ve acıyan bakışları görmezden gelmeyi başardım. Çok küçük bir ihtimalin var olduğunu biliyorum. Bu ihtimal bazen yüreğimi sızlatıyor ama yapamam, anlıyor musun? Kendimi tanıyorum. Eğer o ihtimalin umuduna kanarsam bir daha asla elimdekilerle mutlu olamam, kendimi hep eksik hissederim. Bunu çok istemek, biraz bile istemek beni mahveder ve ben mutluluk ihtimalimi yüzde bire indirmek istemiyorum. Kendim için en iyi olanın bu durumu kabullenmek olduğunu biliyorum."

Poyraz anladığını gösterircesine başını salladı. Eğer aramızda kopacak bir ip varsa o an ya kopuyordu ya da eskisinden daha sağlam bir düğüme dönüşüyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Bana kalabalık bir aile istediğini söyledin Poyraz." diye fısıldadım gülümsemeye çalışarak. "Bir eş, çocuklar, kalabalık bir aile... Sana bunu verememe. Ve sen muhteşem bir baba olursun."

Bir anda tekrar ağlamaya başlamam benim için de sürpriz oldu. Üstelik bu sefer hıçkırıklar da işin içindeydi ve ben bu noktaya gelmeyi hiç istememiştim. Neyse ki Poyraz beni kollarının arasına almak, kulağıma tatlı sözcükler fısıldayıp beni sakinleştirmek için oradaydı. Elleriyle yüzümdeki

yaşları temizliyor, yerine yenileri geldikçe yüzümü şefkatle okşuyordu.

"Hızlı ilerlemekten çok korkuyorum." dedim burnumu çekerek. "Çünkü senin pişman olacağın bir karar vermen beni mahveder. Benden pişman olmanla yaşayamam Poyraz ama beni bırakıp gitmenle de nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum. Doğum günü partinden sonraki o küçük ayrılık bile beni mahvetmeye yetmişti ve o zaman hiçbir şey paylaşmış sayılmazdık. Şimdi ikimize ait bir dünya varken bu dünyada tek başıma ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Şafak." Poyraz'ın sesi ince bir iniltiydi. "Güzelim, ben hiçbir yere gitmiyorum. Yemin ederim. Bak tam buradayım."

Bu kelimeler beni biraz olsun sakinleştirdiğinde Poyraz yüzümü bir kere daha kavrayıp gözlerimin içine baktı. "Şimdi anlatacaklarımı iyi dinle, tamam mı?" diye sorduğunda "Tamam." diye karşılık verdim.

Gülümsedi. Sonra anlatmaya başladı.

"Bir yetişkin olmaya adım attığım ilk günlerden beri gelecek benim için hep belirsiz oldu. Sonra bir noktaya geldim ve geleceğime baktığımda bir boşluk görmeye başladım. Yarınımda bugünümden farklı hiçbir şey olmayışının boşluğu. Aradığım bir şey olmayışının boşluğu. Bir noktada bu beni korkutunca aklımca kendime bir gelecek çizmek istedim. Başka insanların hayatlarına bakıp onların gelecekleriinden kopya çekerek çizdiğim bir resmi geleceğime asmaya karar verdim. Eğer doğru adımlar atarsam bir boşluk yerine, çizdiğim o geleceğe sahip olabileceğimi düşündüm. Boşluktan iyidir, diye düşündüm."

Başparmağı yumuşak bir okşayışla yanağımın üzerinde gezindi.

"Sonra sen geldin." derken bir kere daha gülümsedi. Bu gülümsemede sevgi olduğuna yemin edebilirdim. "Hiç beklemediğim anda, hiç beklemediğim bir şekilde hayatımın orta yerinde belirdin ve nihayet benim hayatımda *istediğim* bir şey oldu." Durakladı. "Şafak." dedi boğuk bir sesle. "Sana âşık oldum. Ben seni çok seviyorum."

Kalbimde bir anda büyük bir fırtına koptu. Bir yıldırım düştü. Yağmur yağdı ve içimi seller aldı. Yangınlar çıktı ve kimse söndürmeye yeltenmedi. Aynı anda hem gülmeye hem de ağlamaya başladım. Neyse ki karşımda duran ve bana aşkını itiraf eden adam benim deliliğimle iyi anlaşıyordu.

"Seni çok seviyorum." diye fısıldadı bir kere daha Poyraz. "Ve artık geleceğime baktığımda orada bir boşluk ya da beceriksizce çizilmiş bir resim görmüyorum. *Seni görüyorum.* Seni istiyorum. Hem de her şeyinle."

Hissettiğim coşkulu duyguları nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Kendimi tamamen onlara kaptırmış hâldeydim. Gözyaşlarımın önüne bariyer çekmemin imkânı yoktu ama artık korkudan ya da mutsuzluktan akmıyorlardı. Sadece gülmek içimdekileri ifade etmeye yetmediği için akıyorlardı.

"Sen bir seçenek değilsin." dedi Poyraz ciddiyetle. "Yani bir yanda sıradan bir aile kurma fikri, bir yanda sen değil, anlıyor musun? Sadece sen varsın. Sana tercih edebileceğim hiçbir şey yok ortada. Yanına yaklaşacak hiçbir seçenek yok."

Bu sözler içime bir rahatlama duygusu salsa da bütün korkularımdan sonsuza dek kurtulmak istediğim için, "Ya bir gün olursa?" diye sordum.

Poyraz beklemeden "Olmaz." diye cevap verdi. "Seni tanımadan önce birini sevmeden de onunla evlenebileceğimi

düşünüyordum. Bu bana mantıklı geliyordu ama şu an, bu duyguları bir kere tattıktan sonra tekrar o noktaya dönmem mümkün değil. Sadece çocuğum olsun diye sevmediğim biriyle evlenmeyi düşünemem artık. Yani sen şimdi burada beni terk etsen dahi yapmam bunu. Yapamam. Eğer bir gün *ikimiz de* bir çocuğumuz olsun istersek değerlendirebileceğimiz seçenekler var. Evlat edinebiliriz, koruyucu aile olabiliriz ya da bilmiyorum... Rüzgâr abimin çok fazla çocuğu var, onlardan birini çalabiliriz." Son cümlesiyle birlikte sözlerinin arasına benim kıkırtım karışınca Poyraz da gülümsedi. "Ama sırf çocuk istediğim için bizim aramızdaki şeyin var olmadığı bir ilişki yaşamak istemiyorum. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Anlıyordum ve bu cevap beni tatmin ediyordu çünkü Poyraz, bir şeyden vazgeçer gibi konuşmuyordu. Beni seçtiğini söylemiyordu. Beni istediğini söylüyordu. Bu iki cümle arasındaki fark, korkularımın düşüp kaybolduğu derin bir uçurumdu.

"Ben de seni çok seviyorum." dedim Poyraz'a. "Seni o kadar çok seviyorum ki bununla nasıl baş edeceksin hiçbir fikrim yok."

Genişçe gülümsedi. "Bir yolunu bulacağım." dedikten sonra uzanıp burnumun ucundan öptü. "Deliliğinle baş edebiliyorsam sevginle de baş edebilirim."

Uzanıp ona sıkıca sarıldım. Kalbimin atışlarını kendi kalbinin yanında hissedebileceği kadar sıkıca. Ve bir kere daha, "Seni çok seviyorum." dedim. "Bir adamı bu kadar çok sevebileceğimi hiç düşünmemiştim." *Ahu Çiçekli genlerini hep böyle anlarda hissettirir sevgilim, kusura bakma.*

Poyraz şakağıma bir öpücük kondurup "Teşekkür ederim." diye karşılık verdi. "Buna layık olmaya çalışacağım."

"Zaten layıksın." derken sesimde tereddüt yoktu. "Ve sana güveniyorum da. Lütfen saçma sapan düşüncelerle kendine eziyet etme, olur mu?"

Poyraz sanki bir espri yapmışım gibi sesli bir şekilde güldü. "Bana diyene bak!"

Bir süre daha sımsıkı sarılmış bir şekilde orada durduk. Sonra Poyraz, "Artık aşağı inmemiz lazım." dedi. "Baban zaten benden yeterince nefret ediyor. Bir de kızıyla uzun süre ortadan kaybolarak daha fazla nefretini kazanmak istemiyorum."

Gülerek geri çekildim ve "Senden nefret etmiyor." diye cevap verdim. "Tanıdıkça seni sevecek. Ama evet, aşağı inmemiz lazım. Lütfen sen önden in ve ben makyajımı tazelerken insanları oyala, olur mu?"

Poyraz teklifimi kabul etti ve odadan çıkmadan önce dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Onun gidişini izlerken kendimi hafiflemiş ve mutlu hissediyordum.

Bir süre yerimden kımıldamadan yaşadığımız şeyleri sindirmeye çalıştım. Bir noktada bu konuşmayı yapmak durumunda kalacağımıza emindim fakat bu kadar güzel bir noktaya bağlanabileceğini hiç düşünmemiştim. İçimdeki korku düğümleri teker teker çözüldüğü için göğsümün ortasında uzun süredir taşıdığım bir ağırlıktan nihayet kurtulmuş gibi hissediyordum. Korkularımdan boşalan bu yere şimdi umutlarım yerleşiyordu.

Poyraz'la bir hayat düşlemek çok kolaydı. İkimizin arasındaki şey o kadar doğal bir şekilde ve kendiliğinden gelişip büyümüştü ki bundan sonra da böyle devam edeceğini, bir madenin derinliklerindeki kristal gibi yavaş yavaş muhteşem bir şekil alacağını biliyordum. Beni sevdiğini söylediğinde bunun gerçek olduğunu, benimle bir gelecek istediği-

ni söylediğinde bunu gerçekten istediğini biliyordum.

Ben de istiyordum. Poyraz'la birlikte burayı gerçekten bir yuvaya çevirebileceğimize inanıyordum. Yarın ne olacağına dair kimsenin bir garantisi yoktu. En büyük aşklar bitebilir, trajediler yaşanabilir ya da her şey basit bir çizgide ilerleyebilirdi. Benim korkum bunlardan yana değildi. Ben yalnızca Poyraz'ın bir gün pişman olmayacağından emin olmak istiyordum ve ona da önemle belirttiğim gibi ona güveniyordum. Eğer bunun bir seçim olmadığını söylüyorsa, eğer istediği şeyin benimle bir gelecek olduğunu söylüyorsa ona güvenecektim.

Bize inanıyordum.

Bu yüzden Poyraz bana bir gün o yüzüğü verdiğinde ona verebileceğim tek bir cevap vardı. Onunla bütün geleceklere evet diyecektim.

Son

"Şu sakallarını kesmeyi düşünmüyor musun artık?"

Tam karşısında durmuş kravatını bağlamasına yardımcı olurken kocama sorduğum bu soru epeydir dilimin ucundaydı esasında. Söyleyip bundan kurtulmak için birkaç gündür doğru zamanı kolluyordum. Poyraz Sarıcalı'nın kirli sakalla başlayan macerası son günlerde, hac vazifesinden sonra sakallarını kesmemeye karar vermiş bir adamla her zaman şalvar pantolon giyen bir hippi arasında bir noktaya ulaşmıştı. Ve eğer onu durdurmazsam daha da ileri gideceğinden korkuyordum. Onu her hâlükârda sevmeye yemin etmiş olsam da sakalları göbeğine kadar uzamış bir adama dönüşmesini istemezdim. Bu yüzden en şık hâllerimden biriyle karşısında durup ona gülümserken bu konuyu açmanın uygun olacağını düşünmüştüm.

Poyraz'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Sevmiyor musun?" diye sordu merakla.

"Sana dair her şeyi seviyorum tabii." dedikten sonra tatlı bir şekilde gülümsedim. "Ama yüzünü görmeyi de özledim."

Genişçe sırıtarak kaşlarını kaldırdığında bana sataşacağını anlamak zor olmadı. "İlginç. Yüzümü çok da beğenmediğin günleri hatırlıyorum oysa."

Omzuna küçük, etkisiz bir yumruk attım. Ardından, "Aşk işte." diye iç geçirdim. "Nasıl mucizelere vesile oluyor, görüyorsun. Artık yüzüne bayılıyorum."

"Ben de sana bayılıyorum güzelim." diye karşılık veren Poyraz beklenmedik bir hareketle kolunu belime dolayıp beni kendisine çekti. Dudaklarıma küçük bir öpücük bırakırken kravatının yamulmasına sebebiyet verdi ama ikimiz de bunu umursamadık.

Onunla birbirimize aşkımızı itiraf edip ortak bir gelecek istediğimizi kesinleştirmemizin üzerinden birkaç sene geçmişti. Bazen buna inanamıyordum zira zaman o kadar hızlı geçiyordu ki Poyraz'ın pansiyonumdan içeri girdiği o ilk gün, sanki dünmüş gibi hissediyordum. Birbirimize çatık kaşlarla baktığımız ve tehditler savurduğumuz o anlar sanki daha yeni yaşanıp bitmişti.

O zamanlardan bu yana geldiğimiz noktayı düşünmek beni her seferinde gülümsetiyordu. Bütün varlığımla, ruhumun her zerresiyle nefret edeceğime inandığım bu adamla şimdi aynı yere *yuva* diyorduk ve aslında bakarsanız bu tanıdık bir hikâyeydi. Her aşk nefretle başlamıyordu elbette ama size daha önce de söylemiştim, ani ve büyük nefretler ya gerçek bir intikama ya da bir noktada aşka dönüşüveriyordu. Eminim bir yerlerde bunu açıklayan bir fizik kuralı bile vardı.

Nefretimiz her ne kadar ani olsa da Poyraz'la aramızda gelişen sevgi öyle değildi. O yavaş yavaş filizlenmiş, kalbimize derin kökler salıp sinsice ruhumuzu ele geçirmişti.

Zamanın çok hızlı aktığı gerçeğini bir kenara bırakırsak Poyraz'la hiçbir şey için acele etmediğimizi söyleyebilirdim. Mesela evleneceğimizi sevdiklerimize açıklamadan önce Poyraz'ın dâhiyane fikriyle pansiyonun kullanılmayan çatı katını tadilata almış ve bu kocaman alanı ikimiz için bir eve dönüştürmeye başlamıştık.

Çatı katı pansiyonun hiç kullanılmayan kısmıydı. Biraz elim bollaşınca yaptırdığım asansör bile çatı katına kadar çıkmıyordu. Üçüncü kattan çatı katına çıkan merdivenler ise arka tarafta kalıyordu.

İşin aslı Poyraz bu fikri ilk ortaya attığında ben bunu başarabileceğimizi düşünmemiştim çünkü tamamen gözden çıkardığım çatı katı tam bir viraneydi. Pencereleri tahtalarla örtülmüş, karanlık ve pis bir yerdi. Ama Poyraz tek bir odanın içinde yaşamanın bize yetmeyeceği konusunda haklı olduğu için ve pansiyonumu bırakıp farklı bir yerde oturmanın bana büyük zorluk çıkaracağını bildiğim için bu fikre bir şans vermek istemiştim.

Pencerelerdeki tahtaları söküp içerideki pislikten kurtulduğumuzda ise çatı katının aslında bolca ışık alan, geniş bir yer olduğunu fark etmiştim. Bu da yeni evimiz için heyecanlanmaya başlamama yetmişti.

Pekâlâ, tadilatın kolay olduğunu söyleyerek kimseyi kandırmayacağım. Korkunç derecede zordu. Poyraz da ben de hem kendi işlerimizi yürütmeye çalışıyorduk hem de vakit buldukça tadilatla ilgileniyorduk fakat yapılacak çok fazla iş olduğu için süreç hızlı ilerlemiyordu.

Çok eğlendiğimiz zamanlar olmuştu tabii. Bir işi beceremediğimiz zaman girdiğimiz gülme krizleri ya da bir şeyi tam olarak istediğimiz gibi yapmanın neşesi paha biçilemez

anlar yakalamamızı sağlamıştı. İkimiz için oluşturduğum fotoğraf albümünde çatı katının tadilatında çektirdiğimiz çok fazla fotoğrafımızın olmasının sebebi buydu.

Anlaşmazlığa düşüp kavga ettiğimiz zamanlar da vardı. Bunun en önemli sebebi Poyraz ile ikimizin dekorasyon fikirlerinin çok farklı olmasıydı. Ben renkler ve çiçeklerden oluşan bir kalabalık istiyordum ama Poyraz sadelik ve minimalizm arzuluyordu. Bu da bizi bazen zorluyordu. Uzlaşmaya çalışsak da uzlaşamadığımız ve her şeyin saçma sapan bir kavgaya dönüştüğü anlar oluyordu. Bu kavgalardan birinin sonucunda açık konsept olarak kullandığımız yaşam alanımızın üç duvarı beyaza yakın tatlı bir pembeyken, bir duvarı siyahtı. Bir kavga anında Poyraz o duvarı sahiplenmiş ve siyaha boyamaya karar vermişti. Ben de diğerlerini pembeye boyamaktan hiç gocunmamıştım. Ve en sonunda ortaya saçma sapan bir şey çıktığı için gülme krizine girerek kavgayı sonlandırmıştık. Duvarlar o şekilde kalmıştı çünkü bunun bizi yansıttığı konusunda hemfikir olmamız zor değildi.

En sonunda orta yolu bulup her ikimizin de belli alanları istediğimiz şekilde dekore etmemiz gerektiğine karar verince işler kolaylaşmış ve hızlanmıştı. En nihayetinde bir senelik koca bir uğraştan sonra bu çatı katı Poyraz ve Şafak'ın yeni evi olmuştu. Uyumsuz görünen renkler ve mobilyalarla tuhaf bir uyum yakalamayı başaran güzel bir ev.

Evimiz hazır olduktan sonra evlenme işi kolaydı. İkimiz de düğün istemiyorduk, bu yüzden bu meselede kavga etmemiz gerekmemişti. Deniz kıyısında, güzel bir mekânda, küçük bir nikâhta birbirimize evet demiştik. Nikâhımız kalabalık değildi. Benim ailem oradaydı. Babam ve kız kar-

deşlerim. Üvey babalarım da gelmişlerdi sağ olsunlar. Bir de en yakın üç arkadaşımla, beraber çalıştığım ve sevdiğim iki kişiyi davet etmiştim. Elbette Serhan Amca'yı, eşini ve bu aşkın en büyük destekçilerinden olan kızı Hicran'ı unutmamıştım.

Poyraz'ın parçalanmış ailesi ise bambaşka bir mevzuydu. Babası bu mutlu günümüzde bizi yalnız bırakmayı düşünmemişti bile tabii ki. Rüzgâr abi eşiyle, Ayaz nişanlısıyla aramıza katılmıştı. Can Bora ise Ayaz'la arasının bozuk olduğunu ve tatsızlık çıkarmak istemediğini söyleyerek nikâha gelmemiş fakat nikâhtan önce yanımıza uğrayarak bizi tebrik etmişti. Poyraz'ın onu ve kardeşlerini terk eden annesininse adı dahi anılmamıştı. Bunun dışında Poyraz'ın doğum gününde tanıştığım yakın arkadaşları da oradaydı.

Bu küçük kadroyla o kadar çok eğlenmiştik ki evlendiğimiz gün hayatımın en güzel günleri arasında ilk sıralarda yerini almıştı. O gün biriktirdiğimiz anıları yıllar boyu kahkahalar eşliğinde anlatacağımızı biliyordum.

Balayı için gideceğimiz yeri seçerken de epey zorlanmıştık. Sanırım hayatımız boyunca Poyraz'la ikimizin zevkleri arasındaki fark, böyle şeylere karar verirken işimizi zorlaştıracaktı ama bu zorlukları seviyordum. Zorluklarımızın bundan ibaret olmasını, kavgalarımızın daha büyük şeylere dönüşmemesini seviyordum. Bu yüzden hiç şikâyet etmiyordum.

"Hediyemizi almayı unutmayalım." dedi. Otuzuncu kez.

Ben de otuzuncu kez, "Çantama koydum bile." diye cevap verdim.

Kız kardeşim Tan'ın bölüm birincisi olarak arz-ı endam edeceği ve güzel bir konuşma yapacağı mezuniyet törenine

gidiyorduk ve kız kardeşlerimi şımartmaya bayılan Poyraz ona mezuniyet hediyesi olarak güzel bir şey almamız konusunda ısrar etmişti. En sonunda beraber bir altın bileklikte karar kılmıştık. Üstünde küçük taşları olan, sade ve uygun bir bileklikti. Tan'ın seveceğini biliyordum.

Poyraz'la evlenmeye karar verdiğimiz zaman iki kişilik, ufacık bir aile olacağımızı düşünmüştüm fakat yanıldığımı anlamam uzun sürmemişti. Zira benim iki kız kardeşimle beraber Poyraz'ın erkek kardeşleri hayatımıza çok yakından dâhil olmaya başlamışlardı. Poyraz hem Gece'yle hem de Tan'la çok iyi anlaşmayı başarıyordu. Kısa zamanda onların dert ortağı bile olmuştu. Benim de Ayaz'la aram iyiydi, arada sırada bilardo oynadığımız ya da izlediğimiz filmler hakkında uzun uzun muhabbet ettiğimiz oluyordu. Can Bora ise son zamanlarda yakından tanıma şansına erişebildiğim genç bir delikanlıydı. Bazı hâl ve tavırlarını Poyraz'a o kadar benzetiyordum ki ister istemez kendisine bir sempati besliyordum.

Bir de Rüzgâr abi vardı tabii. Bir numaralı Sarıcalı. Uzakta yaşadıkları için onunla ve ailesiyle sık sık görüşemesek de onları da çok seviyordum. İnsanın elti sahibi olması garip bir histi fakat eltimden hoşlanıyordum. O yüzden bu durumdan da şikâyetçi değildim.

"Hadi çıkalım artık." dedim Poyraz'a. "Geç kalacağız. Ben aşağıya iniyorum, Buse'ye çıkacağımızı haber vereceğim. Sen de oyalanma, tamam mı?"

Pansiyonum neredeyse hiç müşterisiz kalmıyordu. Bazen sayıları azalsa da her sabah kahvaltı ikram edebileceğim birileri mutlaka oluyordu. Bu yüzden hem bana yardımcı olması için hem de ben pansiyonda olmadığım zamanlarda

burayı emanet edebileceğim birileri olsun diye bir yardımcı işe almıştım. Buse üniversite üçüncü sınıfa giden bir genç kızdı. Pansiyonun en alt kattaki küçük odasında kalmayı seve seve kabul etmiş, kısa sürede işi kavrayıp yeteneğini göstermişti. Varlığı benim hayatımı epey kolaylaştırdığı için ona minnettardım.

Buse'yi lobide bulup ona pansiyondan ayrıldığımızı haber verdikten sonra dışarı çıkıp Poyraz'ın arabasına doğru ilerledim. Sevgili kocacığım Vosvosumu komik bulduğu için birlikte bir yerlere giderken onun arabasını kullanıyorduk. Birkaç kez bu konuyu tartışmaya sunmaya çalışmıştım ama mafya babalarının bazı keskin çizgilerinin olduğu herkes tarafından bilinirdi. Poyraz Sarıcalı'nın keskin çizgisi de turuncu Vosvoslardı.

Beni fazla bekletmeyen sevgili kocam birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde hiç oyalanmadan arabaya bindik. Tan'ın okulu pansiyona yakın olduğu için yolda fazla zaman harcamadan kampüse ulaştık.

Kalabalığın içinde Poyraz'la el ele ilerlerken kızıl kafalı bir genç kadın arıyor, kardeşimi görebilmek için etrafa merakla bakınıyordum fakat ondan önce Gece'nin kıvırcık, siyah saçlı kafasını gördüm. Mehmet Abi'yle, yani Tan'ın babasıyla yan yana olduklarını fark edince Poyraz'ı sürükleyerek yanlarına gittim. Kısaca selamlaştıktan sonra hemen Tan'ın nerede olduğunu sordum.

"Yapacağı konuşmanın provasını yapıyor." dedi Gece. "Ardından da sıradaki yerine geçecek. Yaklaşık on beş dakika sonra kendisini sahnede göreceğiz."

Kalbim gururlu bir annenin heyecanıyla çarparken hep birlikte oturacak güzel bir yer bulduk. Ön sıralardaydık ve

fotoğraf makinem Tan'ın her anını fotoğraflamak için hazırdı. Açılışın ardından fakülte dekanının yaptığı konuşmayı dinlerken sabırsızlıkla yerimde kıpırdanıp durduğum için Poyraz'ın çatık kaşlı bakışlarına maruz kalsam da en nihayetinde Tan sahneye çıkınca ikimiz de heyecanla onu alkışlamaya koyulduk.

Kız kardeşim kızıl saçlarıyla hoş bir uyum yakalayan mavi elbisenin üzerine giydiği cübbesiyle gözlerimi dolduracak kadar güzel görünüyordu. Sahneye çıktığında ve kahverengi bakışları bizi bulduğunda yüzünü ele geçiren heyecanlı gülümsemenin aynısı bizde de mevcuttu. Hepimiz nefesimizi tutmuş, onu izliyorduk. Önce bölüm başkanının elinden diplomasını aldı ve ben bu anı kaçırmadan derhâl fotoğrafladım. Sonra derin bir nefes alıp gururla omuzlarını dikleştirdi ve misafirlere hoş geldiklerini söyleyerek konuşmaya başladı.

Konuşması eğlenceliydi. Arada sırada sınıf arkadaşlarına, bazen de hocalarına sataşan tatlı cümleler kurarak üniversitede geçirdiği dört yılın ona neler kazandırdığından bahsetti. Ardından bakışları bir kere daha bize döndü. Konuşmasının teşekkür kısmına geçip ailesinden bahsetmeye koyulduğunda gözlerimin dolmasını engellemem imkânsızdı.

İlk önce, "Bana olan sevgisini, desteğini her an hissettiren babama." dedi. Sonra gülümseyerek ekledi. "Bana hem ablalık hem annelik yapan ablam Şafak'a, beni durmadan şımartan, benimle sürekli dertleşen eşi Poyraz abiye ve elbette en yakın arkadaşım olan diğer ablam Gece'ye çok teşekkür ediyorum. İyi ki benim ailemsiniz. Sizleri çok seviyorum."

Burnumu çekerek gözlerimi kırpıştırırken zar zor Tan'ın bir fotoğrafını daha çekmeyi başardım. Konuşmasını bi-

tirdiğinde onu o kadar kuvvetli bir şekilde alkışladım ki avuçlarımın içinde yangınlar çıktı. Fakat umurumda bile değildi.

Tören bittiğinde ve Tan yanımıza geldiğinde Gece'yle aynı anda ona doğru koştuk. Üçümüzün birbirine sarıldığı anın Poyraz tarafından fotoğraflandığını daha sonra öğrenecektim. Ve mutlu bu anın fotoğrafı evimizin duvarındaki yerini alıp orada yıllanacaktı.

Mezuniyet töreni tamamen bittiğinde Poyraz hepimizi yemeğe götürdü. Mehmet Abi yemeği kendisinin ısmarlaması konusunda ısrarcı olsa da tatlı dilli bir mafya babası olan sevgili kocacığım onu ikna etmeyi başardı. Böylece hep birlikte Sinop mantısı yemeğe gittik. İlk gelişimin Poyraz'a hesabı kilitleyip gitmemle sonlandığı bu mekân şimdilerde sık sık uğradığımız yerlerden birisiydi. Arada sırada hesabı yine Poyraz'a yıktığım oluyordu tabii ama en azından onu bırakıp gitmiyordum. Bence gayet iyi bir gelişmeydi.

Yemekten sonra ayrılma vaktimiz geldiğinde Tan hâlâ hediyeleri için bizlere teşekkür etmekle meşguldü. Onu, kızıyla gurur duyan babasını ve Gece'yi teker teker evlerine bıraktıktan sonra Poyraz'la baş başa kaldığımızda üzerimde mutlu bir yorgunluk vardı. Hareketli ve güzel günlerin ardından insanın kemiklerine işleyen tatlı bir histi bu. Eve döndüğümüzde kocamın kolları arasında dinlenirken ve çektiğimiz fotoğraflara bakarken bu hissin keyfini çıkarıyordum.

Tan'ın objektife genişçe gülümsediği ve Gece'nin onu yanağından öptüğü güzel bir fotoğrafa denk gelince durdum ve dudaklarımdan tatlı bir ses döküldü. "Bu kadar çabuk büyümelerine inanamıyorum." dedim iç geçirerek. "Bebeklikleri

hâlâ dün gibi aklımda. Bu kadar küçük kardeşlerle ne yapacağımı bilemediğim zamanları hatırlıyorum."

Poyraz keyifle güldü. "Biz ilk tanıştığımızda Tan liseye gidiyordu. Şimdi üniversiteden mezun oldu. Zaman çok hızlı geçiyor sahiden." diye mırıldandıktan sonra saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Bu hızlı akan zamanı senin yanında geçirdiğim için çok mutluyum."

Genişçe gülümsedim. "Ben de öyle Gargamel."

"Ne kadar zaman geçerse geçsin Gargamel olarak kalacağımı bilmek biraz üzücü tabii." dediğinde keyifle kıkırdadım. Şu hayatta en çok zevk aldığım şeylerden biri Poyraz'la uğraşmaktı.

"Ben seni Gargamel olarak sevdim, neden öyle diyorsun?"

"Çünkü Gargamel çirkin ve kötü biri."

"Hiç de bile." dedim. "Eğer öyle olsaydı Şirinleri göremezdi, değil mi? Ben Gargamel'i seviyorum."

Poyraz başını eğdi ve omzuma uzun bir öpücük bıraktı. "Gargamel de seni seviyor yavrum." Sonra dudakları boynuma kondu. "İyi ki varsın."

Sevilmenin parmak uçlarıma kadar yaydığı şımarıklıkla, "Öyle miyim?" diye sordum.

"Evet." derken bir eli usulca kolumu okşadı. "Bana çok güzel şeyler öğrettin."

Yerime biraz daha yerleşip iyice mayışırken sesim bir fısıltıya dönüşmüştü. "Neyi mesela?"

"İlk önce çok sevmeyi elbette." dedi bal kıvamında sıcak ve yumuşak bir sesle. "İnsan kalbinin canlı ve yumuşak bir şey olduğunu, şekil alabildiğini ve hatta büyüyebildiğini. Hedeflerle hayallerin aynı şeyler olmadığını öğrettin. Hangi

cephede savaşacağını iyi seçmen gerektiğini ve savaşmaya başladıktan sonra asla pes etmemeyi... Mutluluğu ellerimle inşa etmeyi ve onu nasıl büyüteceğimi öğrettin."

Sözleri ruhumu çiçek bahçesine çevirirken ona duyduğum sevgi içimde parladı. Güneş gibi, sımsıcak bir histi. Boğazımda birikiyordu ve beni mutluluktan ağlamanın kıyısına getiriyordu.

Boğuk bir fısıltıyla, "Ayrıca." dedim. "Kırmızı rujunu asla yanından ayırmamalısın ve cildini düzenli olarak nemlendirmeyi unutmamalısın. Bunlar Şafak Sarıcalı'nın altın kurallarındandır."

Poyraz güldüğünde bunu tenimde hissettim. "Deli kadın." diye varla yok arası bir sesle mırıldandığını işittim. Bu, aramızdaki sevgi sözcüklerinden biri hâline gelmişti.

Fotoğraf makinesini elimden bıraktım ve olduğum yerde iyice mayışarak kocama sarıldım. Beraber inşa ettiğimiz dünyanın merkezinde, her daim bir aradaydık. Bu dünyadan da içinde yer alan ailemden de memnundum. Nasıl benim Poyraz'a öğrettiğim şeyler varsa onun da bana öğrettikleri vardı. Mesela bazı zamanlarda korkularımız ne kadar çoğalırsa çoğalsın kalbimizin söylediklerini dinlememiz gerektiğini artık biliyordum. Ve kalbim bana durmadan aynı şeyi söylüyordu.

"Seni seviyorum." dedim Poyraz'a. Gözlerimi kapatıp yuva dediğim yerde mutlu bir uykuya dalmadan hemen önce. "İyi ki varsın, *canım benim.*"